

СТИВЪН КЛИНГ

Мистър
Мерцедес

Annotation

Проливен дъжд, гъста мъгла. И безкрайна опашка от отчаяни хора пред временна трудова борса, надяващи се да получат работа. Внезапно, сякаш сътворен от мъглата, се появява сив мерцедес и безмилостно прегазва всички по пътя си... Що за чудовище е онзи, извършил масовото убийство и изчезнал безследно, оставяйки на предната седалка на мерцедеса клоунска маска? Детектив Бил Ходжис, който е разследвал случая (и непрекъснато е попадал в задънена улица), вече е в оставка. Без напрежението от полицейската работа животът му е скучен, дори безсмислен. Писмо от убиеца, изпратено по пощата, му дава втори шанс — да се добере до изверга, който твърди, че повече няма да убива.

Нима ченгето и психарят вече са в оставка? Друг път!

Ходжис и двамата му съюзници — най-неочакваните герои, създавани от Стивън Кинг, — ще направят всичко възможно да попречат на психопата, възнамеряващ да погуби хиляди хора. Само че времето им е малко и бързо изтича...

- [Стивън Кинг](#)
 - [СИВ МЕРЦЕДЕС](#)
 - [ДВО](#)
 - [1.](#)
 - [2.](#)
 - [3.](#)
 - [4.](#)
 - [5.](#)
 - [6.](#)
 - [7.](#)
 - [8.](#)
 - [9.](#)

- [10.](#)
- [11.](#)
- [12.](#)
- [13.](#)
- [14.](#)
- [15.](#)
- [16.](#)
- [17.](#)
- [18.](#)
- [19.](#)
- [20.](#)
- [21.](#)
- [22.](#)

○ [ПОД СИНИЯ ЧАДЪР НА ДЕБИ](#)

- [1.](#)
- [2.](#)
- [3.](#)
- [4.](#)
- [5.](#)
- [6.](#)
- [7.](#)
- [8.](#)
- [9.](#)
- [10.](#)
- [11.](#)
- [12.](#)
- [13.](#)
- [14.](#)
- [15.](#)
- [16.](#)
- [17.](#)
- [18.](#)
- [19.](#)
- [20.](#)

○ [ОТРОВНА СТРЪВ](#)

- [1.](#)
- [2.](#)
- [3.](#)
- [4.](#)
- [5.](#)
- [6.](#)
- [7.](#)
- [8.](#)
- [9.](#)
- [10.](#)
- [11.](#)
- [12.](#)

- [13.](#)
- [14.](#)
- [15.](#)
- [16.](#)
- [17.](#)
- [18.](#)
- [19.](#)
- [20.](#)
- [21.](#)
- [22.](#)
- [23.](#)
- [24.](#)
- [25.](#)
- [26.](#)
- [27.](#)
- [28.](#)
- [29.](#)
- [30.](#)

○ [ПРИЗРАЧНИ ГЛАСОВЕ](#)

- [1.](#)
- [2.](#)
- [3.](#)
- [4.](#)
- [5.](#)
- [6.](#)
- [7.](#)
- [8.](#)
- [9.](#)
- [10.](#)
- [11.](#)
- [12.](#)
- [13.](#)
- [14.](#)
- [15.](#)
- [16.](#)
- [17.](#)
- [18.](#)
- [19.](#)
- [20.](#)
- [21.](#)
- [22.](#)
- [23.](#)
- [24.](#)
- [25.](#)
- [26.](#)
- [27.](#)
- [28.](#)

- [29.](#)
- [30.](#)
- [31.](#)

○ [ЦЕЛУВКИ ДО ПОЛУДА](#)

- [1.](#)
- [2.](#)
- [3.](#)
- [4.](#)
- [5.](#)
- [6.](#)
- [7.](#)
- [8.](#)
- [9.](#)
- [10.](#)
- [11.](#)
- [12.](#)
- [13.](#)
- [14.](#)
- [15.](#)
- [16.](#)
- [17.](#)
- [18.](#)
- [19.](#)
- [20.](#)
- [21.](#)
- [22.](#)
- [23.](#)
- [24.](#)
- [25.](#)
- [26.](#)
- [27.](#)
- [28.](#)
- [29.](#)
- [30.](#)
- [31.](#)
- [32.](#)
- [33.](#)
- [34.](#)
- [35.](#)
- [36.](#)
- [37.](#)
- [38.](#)
- [39.](#)
- [40.](#)
- [41.](#)
- [42.](#)
- [43.](#)

- [УКАЗ](#)
- [СИН МЕРЦЕДЕС](#)
 - [1.](#)
 - [2.](#)
- [БЕЛЕЖКА НА АВТОРА](#)
- [Информация за текста](#)

-
- [notes](#)

- [1](#)
- [2](#)
- [3](#)
- [4](#)
- [5](#)
- [6](#)
- [7](#)
- [8](#)
- [9](#)
- [10](#)
- [11](#)
- [12](#)
- [13](#)
- [14](#)
- [15](#)
- [16](#)
- [17](#)
- [18](#)
- [19](#)
- [20](#)
- [21](#)
- [22](#)
- [23](#)
- [24](#)
- [25](#)
- [26](#)
- [27](#)
- [28](#)
- [29](#)
- [30](#)
- [31](#)
- [32](#)
- [33](#)
- [34](#)
- [35](#)
- [36](#)
- [37](#)
- [38](#)
- [39](#)

- [40](#)
- [41](#)
- [42](#)
- [43](#)
- [44](#)
- [45](#)
- [46](#)
- [47](#)
- [48](#)
- [49](#)
- [50](#)
- [51](#)
- [52](#)
- [53](#)
- [54](#)
- [55](#)
- [56](#)
- [57](#)
- [58](#)
- [59](#)
- [60](#)
- [61](#)
- [62](#)
- [63](#)
- [64](#)
- [65](#)
- [66](#)
- [67](#)
- [68](#)
- [69](#)
- [70](#)
- [71](#)
- [72](#)
- [73](#)
- [74](#)
- [75](#)
- [76](#)
- [77](#)
- [78](#)
- [79](#)
- [80](#)
- [81](#)
- [82](#)
- [83](#)
- [84](#)
- [85](#)
- [86](#)

Стивън Кинг

Мистър Мерцедес

Мислейки за Джеймс М. Кейн

Свалиха ме от камиона със сено по обяд...

(Из „Пощальонът винаги звъни два пъти“)

9-10 април 2009

Оги Оденкърк имаше датсун, модел '97, който още му служеше вярно въпреки многото навъртени километри, но бензинът беше скъп, особено за безработен човек, а Общинският център се намираше в другия край на града, затова той реши да вземе последния автобус за тази вечер. В единайсет без двамазет слезе на спирката — раницата беше на гърба му, под мишница носеше навития спален чувал. След три-четири часа пухеният чувал щеше да му дойде добре, защото нощта беше мъглива и студена.

— Стискам ти палци, готин — подхвърли му шофьорът. — Сигурно ще ти излезе късметът, щото ще си първият.

Само че не беше. Оги се изкачи по широката, стръмна алея към голямата зала и видя пред редицата от врати най-малко двамазет и четири човека — някои стояха прави, повечето бяха седнали. Жълта лента с надпис „НЕ ПРЕМИНАВАЙ“ беше опъната на метални колчета така, че се получаваше сложен лабиринт. Трик, прилаган пред киносалоните и пред банката (на която в момента Оги дължеше доста пари), за да се поберат максимален брой хора на минимално пространство.

Като наближи опашката (скоро безработните щяха да заприличат на танцуващи конга ¹), Оги се встрещи — жената в края на върволицата носеше бебе в кенгуру. Детенцето спеше, бузките му бяха зачервени от студа, при всяко вдишване гърдите му хриптяха.

Непознатата чу пъхтенето на Оги и се обърна. Беше млада и хубавичка въпреки тъмните кръгове под очите. До себе си беше оставила чанта от съшити парчета плат, вероятно съдържаща най-необходимото за бебето.

— Здравсти — промърмори. — Добре дошъл в клуб „Ранно пиле“.

— Дано накрая запеем — подхвърли той, поколеба се, каза си: „Какво пък толкова?“ и ѝ подаде ръка: — Приятно ми е. Огъст Оденкърк. Оги. Наскоро ме съкратиха поради намален обем на работата. Така през двамазет и първи век ти духват под опашката. Да си говорим на „ти“, става ли?

Жената се здрависа с него — в ръкостискането ѝ нямаше смущение или плахост.

— Бива. Аз съм Джанис Крей, а мъничето, което е радостта на живота ми, се казва Пати. Би могло да се каже, че и мен ме съкратиха. Работех за едно семейство в Шугър Хайтс. Мъжът е собственик на автокъща. — Тя забеляза, че Оги потрепери, и кимна: — Да, знам. Каза, че не им се разделя с мен, но трябвало да затегнат коланите.

— Сума народ затыга коланите — отбеляза той и си помисли: „Толкова ли не можа да намериш на кого да оставиш детето? Никого ли си нямаш?“

— Налагаше се да взема Пати. — Дори Джанет Крей да не притежаваше телепатична дарба, надали се беше затруднила да прочете мислите му. — Никого си нямам. Абсолютно никого. Съседското момиче не може да остане цяла нощ даже и срещу заплащане, пък и без това нямам пари. Не знам какво ще правя, ако не ме назначат.

— Вашите не могат ли да гледат Пати?

— Те живеят във Върмонт. Ако имах малко ум в главата, щях да взема бебето и да замина при тях. Толкова е красиво там! Само че и нашите си имат ядове. Татко казва, че къщата им е потопена. Не в буквалния смисъл — не ги е заляла реката или нещо подобно, — а финансово.

Той кимна — същото се случваше и с много други хора.

Няколко коли се задаваха по стръмното възвишение, започващо от Марлборо Стрийт, където Оги беше слязъл от автобуса. Завиха наляво към обширния паркинг, който сега беше

празен, но несъмнено щеше да е претърпан с коли призори... много преди Временната борса за трудова заетост, организирана от местната община, да започне работа. След като колите — нито една не беше нова, спряха, от повечето слязоха по трима-четирима кандидати за работа и тръгнаха към залата. Оги вече не беше последен на опашката, която беше стигнала почти до първия завой на лабиринта.

— Ако си намеря работа, ще взема детегледачка — добави Джанет. — Тази вечер обаче двете с Пати трябва да издържим.

Бебето се закашля (Оги потръпна), размърда се в кенгуруто, после сякаш се успокои. Понето беше на топличко, дори на ръчичките му бяха нахлузени мънички ръкавички.

„Децата са издръжливи“ — помисли си, но мисълта не го успокои. Спомни си за Прашните бури² и за Голямата депресия. За него и тази беше много голяма. Преди две години всичко беше наред. Не живееше нашироко, но свързваше двата края и през повечето месеци дори заделяше по някой и друг долар. Сега всичко беше отишло на кино. Направили бяха нещо с парите, но той не проумяваше точно какво — беше дребен чиновник в експедицията на „Грейт Лейкс Транспорт“ и разбираше само от фактури и как да използва компютъра, за да изпраща стоки по влака, по въздух и по вода.

— Хората ме виждат с бебето и си казват, че съм безотговорна — затюхка се Джанис Крей. — Знам, че е така, разбирам го по израженията им, видях и твоята реакция. Ама какво да правя? Даже съседското момиче да можеше да остане през нощта, щеше да ми вземе осемдесет и четири долара. Осемдесет и четири!!! Заделила съм пари за наема за следващия месец, но после... после ми е спукана работата. — Усмихна се и под светлината на високите натриев лампи Оги видя сълзите по миглите ѝ. — Май бърборя несвързано.

— Не е необходимо да се извиняваш, ако това е извинение — промърмори той.

Опашката беше стигнала до първата извивка и се беше върнала до мястото, на което стоеше той. Жената имаше право — мнозина чакащи зяпаха заспалото бебе в кенгуруто.

— Не, не се опитвай да ме успокоиш. Аз съм самотна майка, при това безработна. Искам да се извиня на всички за всичко. — Обърна се и погледна банера над вратите, на който пишеше: „ГАРАНТИРАНИ 1000 РАБОТНИ МЕСТА!“ Отдолу имаше още един надпис: „Ние се грижим за нашите съграждани! КМЕТ РАЛФ КИНСЛЪР.“ — Понякога ми се иска да се извиня за „Кълъмбайн“³, за атентатите на 11 септември и заедно с Бари Бондс⁴ се тъпче със стероиди. — Изкикоти се почти истерично и добави: — Понякога дори ми се иска да се извиня за експлозията на космическата совалка, макар че по онова време още не бях проходила.

— Не се безпокой — промърмори Оги. — Всичко ще се оправи. — Нали така се казваше в подобни случаи?

— Само да не беше толкова влажно. Увила съм я като пашкул, защото очаквам да застудее, но тази влага... — Жената поклати глава. — Обаче ние ще успеем, нали, Пати? — Думите ѝ бяха храбри, но печалната ѝ усмивка издаваше отчаянието ѝ. — Дано поне не завали.

Не заваля, но стана още по-влажно — виждаха се мънички капчици, сякаш увиснали сред светлината от лампите. По едно време Оги разбра, че Джанис Крей е заспала права. Единият ѝ хълбок беше изместен, раменете ѝ бяха приведени, влажните кичури коса висяха като прекършени криле около лицето ѝ, брадичката ѝ почти допираше ключиците. Той си погледна часовника — беше три без петнайсет. След десет минути Пати Крей се събуди и заплака. Майка ѝ („Каква ти майка, самата тя още е почти дете“ — помисли си) се сепна, изпръхтя като кобила, вдигна глава и се опита да извади дъщеричката си, но не успя, защото крачетата на малката се бяха заклешили. Оги ѝ помогна, като разтвори кенгуруто. Детето, което вече се дереше с цяло гърло, се освободи и той видя капчиците влага по розовото жакетче и по шапчицата в същия цвят.

— Гладна е — промълви Джанис. — Мога да я накърмя, обаче се е напишкала. Усещам, като ѝ пипна дупето. Да му се не види, не мога да я преоблека в тая мъгла.

Оги се запита кой бог шегобиец го беше изпратил точно след нея на опашката. Запита се и как, по дяволите, тази жена ще се справя през остатъка от живота си — целия си живот, а не само следващите осемнайсетина години, през които ще носи отговорност за детето. Да тръгне с него през такава нощ, и то само с чанта с пелени! Означава, че е в пълна безизходица!

Беше оставил спалния чувал до чантата ѝ. Клекна, разгъна го и свали ципа.

— Пъхнете се вътре. След като се постоплите, ще ти дам каквото ти трябва.

Тя го изгледа, притискайки към гърдите си пищящото бебе:

— Женен ли си, Оги?

— Разведен съм.

— Имаш ли деца?

Той поклати глава.

— Защо си толкова мил с нас?

— Защото сме тук. — Сви рамене.

Тя го погледа още малко, сякаш да се увери в искреността му, после му подаде малката. Оги я задържа в протегнатите си ръце, омаян от гневното лице, сополът, провиснал от чипото носле, размахващите се крачета в ританки. Джанис се пъхна в спалния чувал:

— Сега ми подай Пати.

Оги се подчини и тя се намести в спалния чувал. Близко до тях, където опашката се беше обърнала за пръв път, двама младежи ги зяпаха.

— Гледайте си работата, момчета — скастри ги Оги и те извърнаха погледи.

— Ще ми подадеш ли и една пелена? — обади се Джанис. — Ще я преоблека, преди да я накърмя.

Той коленичи на мокрия паваж и дръпна ципа на чантата. Сепна се, като видя платнени пелени вместо памперси, после се досети: платнените се използваша многократно. Може би тази жена не беше безнадежден случай.

— Виждам и шишенце с бебешки лосион. Искаш ли и него?

От спалния чувал, от който стърчеше само червеникавата ѝ коса, се чу гласът ѝ:

— Да, ако обичаш.

Оги ѝ подаде пелената и шишенцето. Чувалът се размърда и заподскача. Бебето заплака още по-силно. От по-далечна отбивка на опашката, забулена от сгъстяващата се мъгла, някой се провикна:

— Що не умирите това врескало?

Друг добави:

— Повикайте хората от „Социални грижи“!

Оги зачака, вирайки се в спалния чувал. Накрая пухената торба престана да се мести, отвътре се подаде ръка, стиснала пелена.

— Ще я пъхнеш ли в чантата? Приготвила съм найлонов плик за използваните. — Джанис надникна от чувала като къртица от дупката си. — Не бой се, не е наакана, само се е напишкала.

Той взе пелената, пъхна я в найлоновия плик с логото на „КОСТКО“ и затвори чантата. Бебето в чувала („Пликове, чували, чанти, взех да се обърквам“ — помисли си Оги) поплака още една-две минути, после внезапно млъкна, защото започна да суче посред паркинга. Банерът над редицата врати, които щяха да се отворят едва след шест часа, лениво се полюшна:

„Да, бе — каза си той. — Колкото е вярно, че не можеш да се заразиш със СПИН, ако се тъпчеш с витамин С.“

Изминаха двацет минути. Още коли изкачиха хълма, още хора се наредиха на опашката. Според Оги вече бяха близо четиристотин души. Ако прииждаха все така, при отварянето на временната трудова борса в девет часа кандидатите за работа щяха да са минимум две хиляди.

„Ако ми предложат място за готвач в «Макдоналдс», ще приема ли?“

Вероятно.

„Ами посрещач в «Уолмарт»?“

О, да! Усмиваш се широко и питаш: „Как сте днес?“ Като нищо щяха да го назначат за посрещач. „Аз съм дружелюбен веселяк“ — помисли си и го досмеша.

— Какво е толкова забавно? — обади се жената в спалния чувал.

— Нищо. Гушни Пати.

— Гушнах я. — По гласа ѝ личеше, че тя се усмива.

В три и половина Оги коленичи и надникна в спалния чувал. Джанис Крей спеше, бебето още беше на гърдата ѝ. Напомни му за „Гроздовете на гнева“. Как се казваше онова момиче от романа, което кърмеше мъж? Май беше име на цвете. Лили? Не. Панзи?⁵ Не, абсурд! Идваше му да свие длани като фуния и да се провикне: „ЕХО, КОЙ Е ЧЕЛ «ГРОЗДОВЕТЕ НА ГНЕВА»?“ Изправи се и се усмихна (ама че абсурд — да мисли за това тъкмо сега!) и се сети за името на героинята от романа. Роуз. Но не просто Роуз, а Роуз от Шарън⁶. Като че ли беше от Библията, обаче не беше сигурен, защото не я беше чел.

Загледа се в чувала, който беше взел, за да се пази от нощния студ, и се замисли как Джанис Крей беше казала, че иска да се извини за „Кълъмбайн“, за атентатите на 11 септември и за Бари Бондс. Може би и за глобалното затопляне. Може би след края на това изпитание, след като си намереха работа (или не), щеше да я изведе. Не на ресторант като гадже, а в закусвалня — на бъркани яйца с бекон. А след това вероятно нямаше да се видят повече. Дойдоха още хора. Стигнаха до края на тесните зигзагообразни коридори, образувани от арогантната жълта лента с надпис „НЕ ПРЕМИНАВАЙ“, и опашката се проточи в паркинга. Изненадващо всички мълчаха, което още повече потисна Оги. Сякаш знаеха, че мисията им е обречена, и чакаха само официалното съобщение. Банерът отново вяло се полюшна. Мъглата продължаваше да се сгъстява.

Малко преди пет часа Оги, който беше задрямал прав, се сепна, разтърпка се и видя вместо нощната тъма неприятен стоманеносив светлик. Не беше нито розовопръстата зора, така любима на поетите, нито ярката светлина във филмите, заснети във великолепните цветове на „Текникълър“; това беше псевдозора, влажна и бледа като лицето на мъртвец, починал преди ден.

Сградата на общината бавно се разкриваше пред погледа на Оги в цялата си безвкусна прелест, характерна за архитектурата на седемдесетте. Виждаха се и дванайсетте коридора на лабиринта, запълнени с търпеливо чакащи кандидати за работа, и край на опашката, губещ се сред мъглата. Хората си разменяха по някоя и друга реплика, а когато чистач със сива униформа прекоси фойето отвъд затворените врати, някои нададоха престорени радостни възгласи.

— Открили са живот на други планети! — възкликна единият от младежите, които бяха зяпали Джанис Крей — Кийт Фрайъс, чиято лява ръка скоро щеше да е откъсната.

Чакащите се позасмяха и започнаха да разговарят. Нощта беше свършила. Мъжделивата светлина не вдъхваше кураж, но беше по-обнадеждаваща от изминалите дълги часове, предшествващи утрото.

Оги отново клекна до спалния чувал и се заслуша. Усмихна се, като чу лекото, равномерно похъркване. Може би напразно се е тревожил за Джанис. Изглежда, някои хора оцеляваха, дори

преуспяваха благодарение на щедростта на непознати. Май младата жена, сгушена в спалния му чувал заедно с детето си, беше тъкмо от тях.

Хрумна му с Джанис Крей да се представят като двойка пред комисиите за назначаване. Така евентуалните работодатели няма да ги помислят за безотговорни хора, изложили бебето на риск, а за предани родители. Кой знае? Човешката природа му беше тъмна Индия, но пък тактиката можеше да успее. Реши да изчака жената да се събуди и да сподели с нея хрумването си. Дали щеше да го приеме? Нямахше как да се представят за съпрузи — Джанис нямаше халка, а той беше свалил своята преди повече от три години, — но можеше да кажат, че... как беше модерният термин? Че живеят на семейни начала.

Коли продължаваха да прииждат на равномерни интервали по възвишението от Марлборо Стрийт. Скоро щяха да се появят и пешеходци, току-що слезли от автобуса. Оги беше почти сигурен, че първият курс е в шест часа. В гъстата мъгла се виждаха само фаровете на приближаващите се автомобили и предните стъкла, зад които се мерзелееха призрачни сенки. Неколцина шофьори забелязаха голямата тълпа чакащи и обезкуражени, завиха обратно, но повечето се насочиха към малкото свободни места за паркиране и задните им светлини постепенно изчезнаха в мъглата.

След миг Оги видя размазания силует на автомобил, който нито зави обратно, нито продължи към паркинга. От двете страни на необичайно ярките му фарове имаше допълнителни жълти за мъгла. „Кристални фарове — помисли си той. — Това е «Мерцедес Бенц». Какво търси собственикът на такава кола на борса за безработни?“ Може би самият кмет Кислър идваше да произнесе реч пред клуб „Ранно пиле“. Да поздрави членовете за предприемчивостта им, за тяхното типично американско упорство да се стегнат — като в онази песен на „Ауткаст“⁷. Ако наистина беше господин кметът, то появата му с мерцедес, макар и стар модел, беше, меко казано, неуместна.

Някакъв старец на опашката (Уейн Уеланд, чийто жизнен път щеше да приключи след секунди) промърмори:

— Абе, това мерцедес ли е? На туй мяза.

Оги понечи да отговори утвърдително — няма начин да сбъркаш кристалните фарове на мерцедес, но шофьорът зад волана на смътния силует натисна клаксона — продължително, нетърпеливо бибиткане. Фаровете проблеснаха още по-ярко — блестящи бели конуси, прорязващи капчиците мъгла, — и колата се устреми напред, сякаш едновременно с клаксона нетърпеливият шофьор беше натиснал и газта.

— Хей! — възкликна Уейн Уеланд. Беше последната дума в живота му.

С бясна скорост автомобилът се насочи към мястото, на което се бяха струпали най-много кандидати за работа, натъпкани като сардели зад жълтите ленти. Мнозина се опитаха да избягат, но успяха само онези в периферията. Намиращите се най-близо до вратите на сградата, най-ранните пилета, бяха обречени. Блъснаха се в металните колчета и ги събориха, някои се оплетоха в лентите, други се удариха един в друг. Насъбралото се множество се превърна в развълнуван океан. По-възрастните и по-дребните паднаха и бяха стъпкани. Оги залитна, спъна се, успя да се задържи на крака, но го избутаха напред. Някой го удари с лакът по скулата и пред окото му избухнаха заслепяващи фойерверки. Другото му око не беше пострадало и той видя как сивият мерцедес изскочи от мъглата... не, не изскочи, а сякаш се сътвори от нея. Голям сив седан, може би SL500 с дванайсетцилиндров двигател, който гневно ревеше. Оги падна на колене до спалния чувал и докато се опитваше да стане, няколко пъти го изритаха — в ръката, в рамото и във врата. Хората пицяха. Някаква жена извика:

— Пазете се, тоя няма да спре!

Джанис Крей надникна от спалния чувал и смаяно примигна. Отново напомни на Оги за

плаха къртица, надничаша от дупката си. Разчорлена къртица. Той бързо пропълзя напред и се просна върху чувала, сякаш така щеше да предпази майката и детето от двутонната германска машина. Ревът на двигателя на приближаващия се седан почти заглушаваше писъците на ужасените хора. Някой изрита Оги в главата, но той почти не усети болката. В последните оставащи му секунди си помисли: „Щях да изведа Роуз от Шарон.“ И „Може би той ще завие.“ Само така щяха да се спасят. Вдигна глава да види дали мерцедесът се отклонява от пътя си и грамадна черна гума запълни полезрението му. Жената се вкопчи в ръката му. Остана му време да си каже: „Дано бебето е заспало.“ После времето му изтече.

Ходжис взема кутийка с бира, излиза от кухнята, сяда на креслото и оставя на масичката кутийката близо до револвера трийсет и осемкалибров В&П „Смит&Уесън“. В&П означава „военнополицейски“. Ходжис машинално го потупва, както се потупва старо куче, грабва дистанционното и включва на Канал 7. Шоуто е започнало и публиката вече ръкопляска.

Той се сеща за модното увлечение — кратко и пагубно, — което беше обхванало града в края на осемдесетте. Май по-точната дума беше „заразило“, защото приличаше на кратка епидемия. През цялото лято трите местни вестника му отделяха специално внимание в обширни редакционни статии. Сега два от тях бяха фалирали, а третият береше душа.

Водещият, изступан с шикозен костюм, излиза на сцената и махва на публиката. Ходжис гледа това предаване почти всеки делничен ден, откакто се е пенсионира, и си мисли, че този човек е твърде умен за тази работа, която донякъде прилича на гмуркане без водолазен костюм в клоака. Май е човек, след чието самоубийство роднини и приятели ще споделят, че не са подозирали какво е душевното му състояние — последния път, когато го видели, бил толкова весел...

Ходжис отново машинално потупва револвера, модел „Виктори“⁸. Стар, но верен. Служебното му оръжие, 40-калибров пистолет „Глок“, който си беше купил със собствени средства (полицаяте са длъжни сами да си купуват огнестрелните оръжия), сега е в сейфа в спалнята му. В безопасност на безопасно място. Изпразни го и го прибра там след церемонията по случай пенсионирането си и оттогава не го е поглеждал. Не го интересува. Револверът обаче му е скъп не само по сантиментални причини. Револверът никога не отказва.

Ето я и първата участничка, млада жена с къса синя рокля. Изглежда глуповата, обаче има страхотно тяло. Ходжис е сигурен, че под роклята се крие татуировка от онези, дето им викат „курвенски“, защото са точно над задника. Може би са две-три. Мъжете сред публиката започват да подсвиркват и да тропат с крака. Жените сдържано ръкопляскаат. Някои забелват очи. Тази мацка е трепач, опасно е мъжът ти да я зяпа.

Мацката започва да се жалва: приятелят ѝ имал бебе от друга жена и непрекъснато киснел при тях. Още го обичала, обаче мразела...

Тук режисьорът пуска пегел, но Ходжис разчита думите по устните ѝ: „*шибаната курва*“. Публиката бурно я аплодира. Ходжис отпива от бирата си. Знае какво следва. Предаването е предсказуемо като сапунените опери, излъчвани в петък следобед. Водещият я оставя да бръщолеви още малко, после представя... ДРУГАТА ЖЕНА! И тя има убийствено тяло, плюс километри разкошна руса коса. На глезена ѝ има татуировка. Приближава се до съперницата си и казва:

— Разбирам какво ти е, но и аз го обичам.

Явно възнамерява да се обяснява надълго и нашироко, обаче стига само дотук, преди Мацката Трепач да я докопа. Зад кулисите някой удря камбана, сякаш дава началото на боксов мач. Според Ходжис предаването е тъкмо това, зрителите трябва да си получат наградата, иначе защо са в студиото? Няколко секунди двете хубавици взаимно се скубят и се драцят с нокти, после двама здравеняци с тениски с надпис „ОХРАНА“ ги разтърват. Жените закрепещават, изразявайки мнението си една за друга (повечето им думи са заглушени от режисьора), под благосклонния поглед на водещия, после Мацка Трепач №2 поема инициативата и удря толкова силна плесница на съперницата си, че главата на онази се отмята назад. Камбаната отново иззвънява. Двете падат на пода и без да ги е грижа за измачканите рокли, пак започват да се драцят, да се удрят и да се шамаросват. Публиката пощурява. Здравеняците от охраната за втори

път ги разтървават, водещият застава помежду им и заговаря — уж ги успокоява, но всъщност ги нахъсва. Двете жени крещат колко обичат въпросния мъж, съскат и се плюят. Водещият обявява кратко прекъсване и на екрана се появява треторазредна актриса, рекламираща таблетки за отслабване. Ходжис отново посяга към кутийката с бира, знаейки, че няма да изпие и половината. Шантава работа — преди да се пенсионира, пиеше като смок. След като бракът му се разпадна заради запойте му, реши, че е станал алкохолик. Събра цялата си воля и се взе в ръце, обещавайки си, че ще пие колкото си иска, щом навърти четирийсет години стаж в полицията — доста смело обещание, като се има предвид, че петдесет процента от градските ченгета се пенсионираха на двайсет и петата година, а седемдесет — на трийсетата. Само че след четирийсет години служба алкохолът вече не го влечеше. Няколко пъти се напи насила, за да провери дали още може — за можене можеше, но се оказа, че не се чувства по-добре, отколкото като е трезвен. Всъщност му ставаше по-кофти.

Рекламната пауза свършва. Водещият на шоуто кани на сцената следващия гост. Ходжис знае кой е. И зрителите знаят, настъпва радостно оживление. Ходжис взема оръжието на баща си, поглежда в цевта и го оставя обратно върху книжката с телевизионните програми.

Появява се човекът, за когото си съперничат Мацки Трепач №1 и №2. Досещал си се как изглежда този тип още преди наперено да излезе на сцената и да! — предположението е вярно: хубостникът работи на бензиностанция или е хамалин в „Таргет“, а може би е автомонтьорът, който ремонтира колата ти (и си оставя ръцете). Той е кльошав и блед, черният му перчем почти закрива челото му. Издокарал се е с широк памучен панталон и с отвратителна зелено-жълта вратовръзка, стегната около шията му точно под изпъкналата му адамова ябълка. Острите върхове на велурените му ботуши стърчат изпод панталона. Знаел си, че мацките имат курвенски татуировки, знаеш и че този хубавец е надарен като жребец и че като се изпразни, спермата му блика като фонтан; ако девственица използва тоалетната, след като той си е правил чекия, сто на сто ще забременее. Може би с близнаци. Усмивва се хем кисело, хем нахакано като готин пич в кофти настроение. За каква работа мечтае? За никаква — иска пожизнена инвалидна пенсия. Скоро камбаната ще удари отново и двете жени пак ще се сборичкат. По-късно, след като са се наслушали на бръщолевенията на жребеца, ще се спогледат, леко ще кимнат и ще му се нахвърлят. Този път охранителите няма да бързат с разтърваването, защото зрителите — и в студиото, и пред телевизорите — искат да видят тъкмо тази последна схватка и как кокошките си отмъщават на петела.

Онази краткотрайна и жалка мода — заразата, обхванала градчето в края на осемдесетте, се наричаше „бой на безделници“. Идеята хрумна на някакъв извратен тъпанар и когато начинанието се оказа доходно, още трима-четирима тарикати на бърза ръка го усъвършенстваха. „Гениалният“ замисъл се състоеше в следното: някой плаща на двама пропаднали типа по трийсет долара, за да се бият в определен час на определено място. Мястото, което Ходжис си спомняше най-добре, беше служебният паркинг зад долнопробен стриптийз клуб, развѣдник на пичи въшки, наречен „Бам Ба Лам“⁹. Щом посредникът уговореше схватката, известяваше за нея (устно, защото по онова време интернет още не се използваше от всички) и вземаше от зрителите по двайсет долара на калпак. Зрителите, присъстващи на боя, който Ходжис и Пит Хънтли прекъснаха, наброяваха над двеста души, които залагаха и се ругаеха като пощурели. Сред тях бяха и жени с вечерни рокли и окичени с бижута, вперили погледи в двамата малоумници, налитащи си като бесни кучета, падащи, ставащи и крещящи несвързано. Публиката се смееше, викаше одобрително и ги насърчаваше.

Това телевизионно шоу е като незаконния бой, само дето го спонсорират фармацевтични и застрахователни компании, затова Ходжис предполага, че съперниците (те са си точно съперници, въпреки че водещият ги нарича „гости“) ще си тръгнат с нещо повече от трийсет

долара и бутилка долнопробно уиски „Найт Трейн“. И няма ченгета, които да прекъснат схватката, защото всичко е законно като лотарийните билети. В края на предаването се появява безмилостната съдийка със запазената си марка нетърпеливо самодоволство и изслушва с едва потискан гняв тъжителите, застанали пред нея. После идва ред на шишкавия семеен психолог, чиято тирада разплаква „гостите“ (той нарича това „разбиване на стената на отрицанието“) и ги подканя да си тръгнат, ако дръзнат да оспорят методите му. Според Ходжис дебелакът е усвоил тези методи от старомодни видеозаписи за обучение на агенти на КГБ.

Всеки делничен следобед той приема порцията телевизионна помия, седнал на креслото и оставил на масичката оръжието на баща си — онова, което татко му носеше като квартално ченге. Винаги го взема по няколко пъти и поглежда в дулото. Взира в кръглия мрак. Няколко пъти го ухапва, за да провери какво е зареден револвер да е насочен към небцето ти. Предполага, че човек свиква с усещането на дулото върху езика си. Мисли си: *„Щом можеш да се натряскам, значи ще мога да отложя и този момент. За година, да речем. И ако устискам цели две, може да ми се отще да се гръмна. Може да се запалят по градинарство, по наблюдаване на птици и дори по рисуване.“* Тим Куигли започна да рисува във Флорида. В старческият дом, пълен с пенсионирани ченгета. Разправяше, че му доставя голямо удоволствие, и дори продаде няколко картини на Фестивала на изкуствата във Винис. Докато не получи удар, който доведе до пареза на дясната страна и го прикова осем-девет месеца на легло. Дотук с рисуването. После почина. Бам!

Някой пак удря камбаната и двете мацки се нахвърлят върху кльощавия любовчия с шантавата вратовръзка, лакираните им нокти проблясват, дългите им коси се развяват. Ходжис отново посяга към оръжието, но преди да го докосне, чува как се отваря капакът на кутията на външната врата и как нещо тупва в антрето. Във времената на имейла и на Фейсбук нищо важно не пристига по пощата, но той все пак отива да вземе пратката. Ще я прегледа, а револверът ще почака.

Ходжис отново сяда на креслото, слага на скута си малкия пакет и пак поглежда към екрана: водещият се сбогува и съобщава на обитателите на Ти Ви Ленд, че утре ще гостуват джуджета. Не пояснява дали са джуджета по ръст или по ум. До креслото стоят две малки пластмасови кошчета, едното е за бутилки и кутийки от напитки, които се връщат в магазина, другото — за смет. Той хвърля във второто рекламна листовка от „Уолмарт“, уведомяваща за „ШЕМЕТНО НАМАЛЕНИЕ НА ЦЕНИТЕ“, формуляр за застраховка за погребение, адресиран до „нашия скъп съсед“, съобщение, че през седмицата само в „Дискаунт Електроникс“ всички дивидита ще се продават с петдесет процента намаление, петиция с размерите на пощенска картичка, призоваваща го да „гласува по съвест“ за някакъв кандидат за общински съветник. Ходжис поглежда снимката на претендента и си мисли, че човекът е като двойник на зъболекаря Оберлин, от когото той адски се страхуваше като малък. Отделя настрани листовката от супермаркет „Албъртсонс“, за да изреже талоните за намаления. На скута му остава нещо в голям пощенски плик (сигурно е писмо, ако се съди по дебелината), адресиран до детектив К. Уилям Ходжис (ДВО), Харпър Роуд 63. В горния ляв ъгъл, където трябва да са името и адресът на изпращача, има емотиконче Усмивко — второто за деня.

Само че не е намигващият Усмивко от каталога с намаленията на „Уолмарт“, а друг — озъбен и с черни очила. Смътен, неприятен спомен изниква в паметта на Ходжис. „Не — казва си. — Недей!“ Въпреки това отваря плика толкова бързо и небрежно, че го разкъсва и отвътре изпадат четири напечатани страници — всъщност текстът не е напечатан на *пишеща машина*, а е написан на компютър с шрифт, наподобяващ машинопис. Писмото започва така:

Драги детектив Ходжис...

Той посяга слепешката, събаря на пода каталога на „Албъртсонс“, машинално прокарва пръсти по револвера и грабва дистанционното за телевизора. Натиска бутона за изключване, прекъсвайки гневната тирада на безмилостната съдийка, и зачита писмото.

Драги детектив Ходжис,

Дано не възразявате да Ви наричам така, въпреки че от 6 месеца вече не сте на служба. Мисля, че щом некомпетентните съдии, продажните политици и тъпите военни командири след пенсионирането имат право да си запазят титлите, същото трябва да важи за най-награждаваните полицаи в историята на този град. Ето защо ще се обръщам към Вас с „детектив Ходжис“!

Сър (още една титла, която сте заслужили, защото сте истински Рицар на Значката и Пистолета), пиша Ви поради много причини, но в началото искам да Ви поздравя за годините, през които вярно служихте на града: общо 40, от които 27 като детектив. Гледах церемонията по пенсионирането ви (по Обществен канал 2, пренебрегван от много зрители) и знам, че на другата вечер в хотел „Рейнтрий“ до летището е имало банкет по този повод. Обзалагам се, че тъкмо това е била истинската церемония по оттеглянето Ви от служба!

Разбира се, никога не съм бил на такъв купон, обаче често гледам телевизионни сериали за ченгета и макар повечето да създават невярна представа за „служителите на реда и закона“, в няколко има кадри, показващи „пенсионни“ празненства („Нюйоркски детективи“, „Отдел «Убийства»“, „Подслушването“ и т.н., и т.н.), затова ми се иска да вярвам, че те отразяват ПРАВДИВО начина, по който Рицарите на Значката и Пистолета се сбогуват със свой съратник. Мисля, че нещата се случват точно така, защото съм попадал на подобни сцени най-малко в два романа на Джоузеф Уомбо и те са почти същите като в сериалите. Писателят сто на сто има право, защото и той като Вас е ДВО — детектив в оставка. Представям си балони, окачени на тавана, пиперливи мъжки разговори и много спомени за миналото и за предишни случаи. Вероятно гърми весела музика, може би са поканени една-две похотливо кълчеци се стриптийзьорки. Предполагам, че се произнасят речи, които са много по-забавни и по-искрени от словата на официалната церемония. Как се справям дотук?

„Много добре — мисли си Ходжис. — Даже отлично.“

Проучванията ми показаха, че като детектив от местната полиция Вие сте разрешили буквално стотици случаи, много от които репортерите (наричани от прочутия бейзболист Тед Уилямс „Рицари на Клавиатурата“) определят като „знакови“. Залавяли сте убийци, крадци, подпалвачи и изнасилвачи. В статията (поместена в деня на церемонията по излизането Ви в оставка) Вашият дългогодишен партньор (детектив I степен Питър Хънтли) Ви описва като „съчетание между природно интелигентен човек и полицай, стриктно спазващ законите“.

Много мил комплимент!

Ако това е вярно (според мен е), вече сте се досетили, че съм сред малцината, които не сте заловили. Всъщност аз съм онзи, когото журналистите наричат:

А) Джокерът

Б) Клоунът

В) Убиеца с мерцедеса

Предпочитам последното прозвище! Убеден съм, че „дадохте всичко от себе си“, но за съжаление (Ваше, а не мое) се провалихте. Мисля, че ако е имало деятел, когото сте искали да хванете, детектив Ходжис, то това е човекът, който миналата година се връза с мерцедеса в тълпата безработни пред Общинския център, уби осем души и причини сериозни наранявания на мнозина. (Тук е мястото да кажа, че надминах дори най-смелите си очаквания.) Мислехте ли за мен, когато на официалната церемония по случай пенсионирането Ви получихте почетната значка? Мислехте ли за мен, докато другите Рицари на Значката и Пистолета разказваха (предполагам, без да съм сигурен) за престъпници, хванати буквално по бели гащи, или за гадните шегички, които си правехте в стаята на дежурните в участъка?

Обзалагам се, че сте мислили.

Нямате представа какво удоволствие ми достави! (Честна дума.) След като „дадох газ до дупка“ и връзах мерцедеса на горката госпожа Оливия Трилони право в насъбралите се хора, получих ерекция, каквато не съм имал през живота си! Галопираше ли сърцето ми с двеста удара в минута? О, да, да!

Следва още един Усмивко с тъмни очила.

Ще споделя нещо, което ще знаем само ние двамата, и ако Ви досмешее, смейте се, защото наистина е забавно (макар да е и доказателство доколко изпипвам нещата). Бях си сложил кондом. Презерватив! Защото се страхувах от спонтанна еякулация и от ДНК тест на семенната течност! Е, не се случи, но оттогава често мастурбирам, щом се сетя как онези нещастници се опитаха да избягат (напразно, защото бяха натъпкани като сардини), колко ужасени изглеждаха (беше адски забавно) и как когато колата ги помете, политнах напред. Толкова рязко, че предпазният колан се закопча. Боже, колко беше вълнуващо!

Откровено казано, не знаех какво ще се случи. Мислех си, че шансовете да ме спипат са петдесет на петдесет. Обаче аз съм непоправим оптимист и се надявах на успех, без да мисля за провал. Това за презерватива е поверителна информация, но бас държа, че вашите криминалисти (гледам и „От местопрестъплението“) са били адски разочаровани, като не са намерили ДНК от вътрешната страна на клоунската маска. Сигурно са възкликнали: „Да му се не види! Този хитър деятел е носил мрежичка за коса.“

Точно така! Освен това я обработих с БЕЛИНА!

Мед ми капе на душата, като си спомня тупванията, когато премазвах онези глупаци, скриптенето на чупещи се кости и как колата подскачаше, когато прегазваше някого. Искаш ли да упражняваш контрол и власт, мерцедесът с дванайсетцилиндров двигател е идеалното средство. Много се зарадвах, като прочетох във вестника, че сред моите жертви има и бебе! Да унищожиш нечий живот почти в зародиш! Патриша Крей никога няма да порасне. Мир на праха ѝ. Премазах и майка ѝ — онази с рижавата коса. Получи се мармалад от моркови в спален чувал. Каква тръпка, а? Приятно ми е да мисля за човека, който е останал без ръка, и за мъжа и жената, които са се парализирали. Той — само от кръста надолу, обаче Мартин Стоувър се е превърнала в „зеленчук“. Живи са, но вероятно им се иска да не са! Как мислите, детектив Ходжис?

Навярно се питате: „С какъв смахнат перверзник си имам работа?“ Не Ви обвинявам, въпреки че можем да поспорим по въпроса! Убеден съм, че мнозина ще изпитат удоволствие от онова, което сторих; те са хора, които харесват книги и филми (дори телевизионни сериали, станали модни напоследък), в които има сцени на изтезания, разчленяване и т.н., и т.н. Единствената разлика помежду ни е, че аз наистина го направих. И то не защото съм луд (и в прекия, и в преносния смисъл). Направих го, понеже не знаех какво ще изпитам — знаех само, че ще е вълнуващо и че ще помня преживяването до „края на земните си дни“, както е прието да се казва. Повечето хора още от детството си са обременени (в преносния смисъл, разбира се) с Оловни Обувки, използвани при изтезанията, и ги носят до края на живота си. Тези обувки се наричат СЪВЕСТ. Аз нямам такива и мога да се извися много над Нормалните Човеци. Какво щеше да се случи, ако ме бяха заловили? Ако двигателят на мерцедеса на госпожа Трилони се беше задавил или нещо друго се беше повредило (надали, защото автомобилът изглеждаше чудесно поддържан), чакащите пред залата щяха да ме разкъсат — давах си сметка за тази възможност и тръпката се усилваше. Всъщност не вярвах да го направят, понеже повечето хора са овце, а овцете не са месоядни. (Вероятно щяха да ме натупат, но аз нося на бой.) Може би щяха да ме арестуват и да ме изправят пред съда, където щях да pledирам невменяемост. Нищо чудно да съм луд (понякога ми се струва, че не съм с всичкия си), обаче лудостта ми е особена. Така или иначе при хвърлянето на жребия се падна ези и не ме хванаха.

Мъглата ми помогна!

Ето още нещо, което съм гледал, но в игрален филм (не помня заглавието). Разказваше се за много интелигентен сериен убиец, който непрекъснато се изплъзва от ченгетата (едното беше Брус Уилис, който по онова време още не беше кубе). Та на едно място Брус Уилис заявява: „Пак ще убие, защото не може да се сдържи; рано или късно ще се издъни и тогава ще го спипаме.“

Така и стана.

Обаче не важи за мен, детектив Ходжис, защото не изпитвам никакво желание да повтора. Това изживяване ще ми държи влага за цял живот. Имам си спомените, които са бистри като изворна вода. Става ми хубаво и като се сетя колко изплашени бяха хората после, защото бяха сигурни, че ще го направя отново. Помните ли, че всички обществени прояви бяха отменени? Е, не беше като да мачкаш хора, но все пак беше *tres amusant*.

Така че двамата с вас сме в оставка.

Съжалявам само за едно — че не можах да присъствам на празненството по случай пенсионирането Ви в хотел „Рейнтрий“ и да вдигна тост за Вас, драги сър Детектив. Наистина дадохте най-доброто от себе си. Разбира се, и детектив Хънтли положи големи усилия, но ако описанието на кариерата Ви, публикувано във вестниците и в интернет, отговаря на истината, Вие сте били маестрото, а той е бил и ще си остане втора цигулка. Убеден съм, че случаят още не е прехвърлен в „студените досиета“ и че от време на време Хънтли препрочита полицейските доклади, обаче няма да стигне до никъде. И двамата с Вас го знаем.

Разрешавате ли да завърша с Едно Предупреждение?

В някои телевизионни сериали (и в една от книгите на Уомбо — ако се не лъжа, но може да е и в роман от Джеймс Патерсън) големият купон с балони, много алкохол и гръмка музика е последван от тъжна финална сцена. Детективът се прибира у дома и установява, че без оръжието и значката животът му е безсмислен. Разбирам това

чувство. Като се замислиш, има ли нещо по-тъжно от възрастен рицар в оставка? Така или иначе накрая детективът се самоубива (със служебния си револвер). Проверих в интернет и разбрах, че това не е само художествена измислица. Случва се и в действителността! Процентът на самоубилите се бивши ченгета е много висок! В повечето случаи полицаите, които прибягват към този печален изход от живота, нямат семейства или близки, които да забележат предупредителните сигнали. Мнозина (като Вас) са разведени. Представям си ви сам в къщата Ви на Харпър Роуд, детектив Ходжис, и се притеснявам. Какъв ли е животът Ви, след като вече не изпитвате „тръпката от преследването“? Висите ли непрекъснато пред телевизора? Вероятно. Пиете ли повече алкохол? Сигурно. Часовете нижат ли се по-бавно, защото животът Ви е толкова пуст и безцелен? Страдате ли от безсъние? Олеле, дано поне това не Ви мъчи.

Обаче се боя, че е точно така! Май Ви е необходимо хоби, за да мислите за нещо друго, освен за „онзи, който се изплъзна“ и как никога няма да го (да ме) заловите. Ще е фатално, ако започнете да си внушавате, че цялата Ви кариера е била безсмислена, щом онзи, който уби толкова невинни хора „се изплъзна между пръстите Ви“. Не ми се иска да мислите за оръжието си. Но Вие правите тъкмо това, нали?

Иска ми се да завърша с пожелание от „онзи, който се изплъзна“, и то е:

ДА ГО ДУХАШ, НЕЩАСТНИКО!

Шегичка.

Искрено Ваш:

УБИЕЦА С МЕРЦЕДЕСА

Следваше още едно усмихнато емотиконче, а под него беше написано следното:

PS! Съжалявам за госпожа Трилони, но като предадете това писмо на детектив Хънтли, предупредете го да не разглежда фотографиите от погребението ѝ, които полицаите сигурно са заснели. Бях там, но само мислено. (Въображението ми е доста развинтено.)

PPS: Искате ли да се свържете с мен? Да споделите мислите си? Влезте в сайта „Под синия чадър на Деби“. Дори Ви измислих потребителско име: *kermitfrog19*. Може и да не ви отговоря, но... знае ли човек?

PPPS: Дано настоящето писмо Ви е повдигнало духа!

Ходжис остава на креслото две минути, четири, шест, осем. Без да помръдне. Държи писмото и се взира в закачената на стената репродукция на картина на Андрю Уайът. После оставя на масичката листовите хартия и взема плика. Не се изненадва, че пощенското клеймо е от местната станция. Изпращачът иска Ходжис да знае, че той е наблизо. Това е елемент от предизвикателството. „Елемент, подсилващ тръпката“, както би се изразил анонимният автор на посланието.

Съвременните технологии дават възможност за сваляне на пръстови отпечатащи, оставени по хартията, обаче Ходжис знае, че когато предаде писмото на криминалистите, те няма да открият нито един. Този тип е откачен, но самооценката му — „*този хитър деятел*“ — е много точна. Само че вместо *деец* — дума, приета в правото, е написал *деятел*, и то два пъти. Освен това...

Момент, момент. Какво иска да каже с „*Когато предадете писмото?*“

Става, взима листовите хартия, застава до прозореца и се заглежда в Харпър Роуд. Ето, дъщерята на Харисънови изпърпорва с мотопеда си. Твърде малка е да кара това чудо, въпреки че законът го позволява, но поне си е сложила каската. След минута по улицата преминава фургончето „Хапни сладко“, съпровождано от звъна на камбанката; през горещите дни сладоледаджията обикаля до смрачаване източните квартали на града, като започва веднага щом свърши последният учебен час. После по платното се задава неголяма, но елегантна черна кола. Прошарената коса на жената зад волана е навита на ролки. Всъщност дали е жена? Може да е мъж с рокля и с перука, а ролките да са хитър финален щрих.

„Ето какво иска да си мислиш престъпникът.“

Не, не *какво*. „Ето *как* самозваният Убиец с мерцедеса (всъщност не е самозван, така го наричаха във вестникарските дописки и в новинарските емисии по телевизията) иска да мислиш.“

Сладоледаджията е убиецът!

Не, сигурно е човекът зад волана на скъпата кола, преоблечен като жена.

Може да е шофьорът, който кара камиона с газови бутилки, или инкасаторът.

Как възпламеняваш подобна параноя? Може би като небрежно подхвърлиш, че знаеш нещо повече от адреса на бившия детектив, например, че е разведен. И като намекнеш, че той има дете или деца, които живеят другаде.

Ходжис се заглежда в моравата — колко е избуяла тревата! Мисли си, че ако Джером не дойде в най-скоро време, ще се наложи да го повика.

Дете или деца? Не се залъгвай, драги. Онзи много добре знае, че с бившата ми съпруга Корин имаме дъщеря на име Алисън. Знае, че Али е на трийсет и че живее в Сан Франциско. Вероятно му е известно, че е висока метър и седемдесет и обича да играе тенис. Тази информация е на разположение в интернет. В днешно време в интернет можеш да намериш *всичко*.

Какво следва? Да предаде писмото на Пийт и на новата му партньорка Изабел Джейнс. След оставката му те наследиха случая с мерцедеса заедно с още няколко студени досиета. Някои случаи са като включени компютри, които никой не използва известно време и те заспават. Това писмо на бърза ръка ще изтръгне от съня разследването на убийството с мерцедеса.

Ходжис мислено проследява пътя на писмото. От процепа за пощата до пода в коридора. От пода до креслото. От креслото до прозореца, през който той наблюдава как пощенската

камионетка завива и тръгва обратно по обичайния си маршрут — работният ден на Анди Фенстър е приключил. Оттук писмото ще отиде в найлоново пликче (от самозалепващите се) — глупаво и безполезно действие, но старите навици трудно се изкореняват. После ще попадне в ръцете на Пийт и на Изабел. Пийт ще го предаде на криминалистите за обстойно изследване, при което безполезността на найлоновото пликче ще бъде доказана: никакви пръстови отпечатащи, никакви косми, никаква ДНК, хартията може да се купи от всяка книжарница в града и — на последно място, но не и последно по значение — текстът е разпечатан със стандартен лазерен принтер. Може би специалистите ще определят на какъв компютър е напечатано писмото (Ходжис не е сигурен, че ще могат, защото почти не разбира от компютри и като закъса с неговия, вика на помощ Джером, който за щастие живее наблизо) — на „Хюлет Пакард“ или на „Макинтош“. Голям праз.

От Отдела по криминалистика писмото ще се върне при Пийт и Изабел, които несъмнено ще организират идиотско съвещание като в психологическите телевизионни сериали на Би Би Си „Лутер“ и „Главният заподозрян“ (най-вероятно любими на анонимния изпращач на посланието). Разбира се, ще бъдат осигурени бяла дъска и увеличени снимки на писмото, може би дори лазерна показалка. Ходжис също е гледал някои британски криминални сериали и смята, че онези от Скотланд Ярд не са чували поговорката „Много баби — хилаво бебе“. Резултатът от съвещанието ще бъде в услуга на психопата: щом ще присъстват десетина-двайсет детективи, новината за писмото сто на сто ще стане достояние на пресата. Може би откаченият лъже, че не възнамерява отново да убие, но едно е абсолютно сигурно: криво му е, когато отсъства от новинарските емисии и от заглавните страници на вестниците.

На моравата са поникнали глухарчета. Крайно време е Ходжис да повика Джером. Освен всичко друго той е привързан към симпатичния младеж.

Още едно съображение. Дори ако психарят казва *истината* и не възнамерява да извърши второ масово убийство (доста невероятно, но не и невъзможно), продължава да проявява нездрав интерес към смъртта. Подтекстът на писмото е пределно ясен: „*Застреляй се. Така и така вече го обмисляш, направи следващата крачка. Която ще е и последната.*“

„Дали ме е видял да държа оръжието на баща си? Да захапвам дулото?“

Нищо чудно — и през ум не му беше минало да спусне щорите. Типично за стар глупак — да се чувства в безопасност в дневната си, без да му хрумне, че някой може да го наблюдава с бинокъл. Или че Джером ще го види, докато бодро подтичва по алеята и се провиква отдалеч „Нек’ви зъдачки?“ Само че ако младокът го видеше да милва оръжието и да захапва дулото, щеше да изпадне в паника. Щеше да каже нещо.

Наистина ли Мистър Мерцедес мастурбира, като си представи как премазва онези несретници?

През дългите си години в полицията Ходжис е виждал неща, които не би споделил с човек извън системата. Тези отровни спомени му вдъхват увереността, че вероятно ненормалникът не лъже за мастурбацията и задето му липсва съвест. Някъде беше чел за кладенци в Исландия, които са толкова дълбоки, че когато хвърлиш камък в някой от тях, не чуваш плискането на водата. Мисли си, че душите на някои хора са като тези кладенци. И че устройването на борби между скитници или безделници не е най-голямото падение на човешката раса.

Отново сяда на креслото, изважда мобилния си телефон от чекмеджето на масичката, слага вътре револвера и затваря чекмеджето. Натиска бутона за бързо избиране на полицейския участък, но когато дежурната пита към кого да прехвърли обаждането, той възкликва:

— Да му се не види! Сгрешил съм номера. Извинете за безпокойството.

— Не сте ме обезпокоили, сър — отговаря жената и по гласа ѝ личи, че се усмихва.

Не, засега няма да се обади на никого. Няма да предприеме каквото и да било, преди да

размисли. Преди хубавичко да размисли. Той се вира в телевизора, който за пръв път от месеци насам е изключен.

Същата вечер Ходжис отива с колата до търговския център „Нюмаркет Плаза“ и си поръчва вечеря в тайландския ресторант. Самата госпожа Бурамук му донася поръчката и любезно подхвърля:

- Отдавна нас не посеставали, полисай Хочис.
- Готвя си, откакто се пенсионирах.
- Оставете готвене мене. Много по-вкусно.

Едва след като отново вкува супата със скариди „Том Ям“, приготвена от госпожа Бурамук, Ходжис осъзнава колко са му писнали недопечените хамбургери и спагетите с готов сос на компанията „Нюманс Оун“. А след десерта — тиква, пълнена с крем карамел, — си дава сметка колко му е писнала и замразената кокосова торта на компанията „Пепърдидж“. „Ще живея дълго и ще умра като щастлив човек — казва си, — ако никога повече не хапна замразена кокосова торта.“ Докато вечеря, изпива две кутийки светло пиво „Синг“, най-хубавата бира, която е вкусвал след купона в хотел „Рейнтрий“, така точно описан от Мистър Мерцедес — имаше дори „похотливо кълчеца се стриптийзърка“. Накратко, пълна програма.

Дали откаченият не е бил там, в дъното на залата? „Твърде е възможно, Мъски, твърде е възможно“ — както казва опосумът в анимационния сериал „Депюти Дог“¹⁰, известен с крилатите фрази на героите си.

Ходжис се прибира у дома, отново сяда на креслото и взема посланието от убиеца. Знае какво трябва да направи (в случай, че не предаде писмото на Пийт Хънтли), обаче няма да се опита, след като е изпил две бири. Затова пъха посланието в чекмеджето при револвера, без да си прави труда да го запечатва в найлоново пликче за веществени доказателства, и отива в кухнята за още една бира. Тази от хладилника е „Айвъри Бранд“, местно производство, обаче по нищо не отстъпва на тайландската „Синг“.

Допива я, включва компютъра, отваря Файърфокс и в полето за търсене написва „Под синия чадър на Деби“. Информацията е доста дезинформираща: „Социална страница, в която интересни хора обменят интересни възгледи.“ Ходжис се замисля дали да не продължи, после изключва компютъра. И това няма да направи. Не и тази вечер.

Откакто се пенсионира, си ляга късно, защото така намалява безсънните часове, през които се върти и ще си мисли за отдавнашни разследвания и за отдавнашни грешки, но тази вечер на бърза ръка се пъхва в леглото, при това знае, че сънят ще го споходи веднага. Чувството е прекрасно.

Последната му мисъл, преди да заспи, е финалът на посланието, написано с отровната писалка на палача. Мръсникът го подтиква към самоубийство. Интересно какво ще си помисли, ако разбере, че е постигнал тъкмо обратното — дал е на този бивш рицар на значката и пистолета стимул да живее. Поне за известно време.

После сънят го грабва. Той спи дълбоко цели шест часа, преди пикочният му мехур да го събуди. В полусън отива до тоалетната, облекчава се, отново си ляга и спи още три часа. Събужда се, когато слънцето наднича през прозореца и птиците чуруликат. Отива в кухнята и си приготвя обилна закуска. Тъкмо когато прехвърля от тигана две препържени яйца върху препечените филийки и бекона в чинията, внезапно се сепва.

- Някой пее.
- Самият той.

Слага в миялната съдове от закуската и отива в кабинета, за да анализира писмото. Най-малко двайсет и пет пъти е правил разбор на подобни писма, но никога сам, а с помощта на Пийт Хънтли и на други двама партньори преди него. Повечето бяха заплашителни послания от бивши съпрузи (и от една-две бивши съпруги) и не бяха повод за главоблъсканици. Авторите на някои прибягваха до изнудване, а на други — до шантаж, което си е пак изнудване. Едно беше от похитител на дете, който искаше нищожен откуп, а три-четири, включително писмото от Мистър Мерцедес, бяха изпратени от убийци, признаващи вината си. Две от тях очевидно бяха от хора с психични проблеми. Третото може би беше от серийния убиец, наричан Магистралния Джо. Ами това? Отговаря ли на истината или е измама? Написаното вярно ли е, или е фантазиране на човек с болен мозък?

Ходжис отваря чекмеджето на бюрото, изважда бележник и откъсва най-горния лист със списъка за пазаруване. После взема химикалка от чашата с писалки до компютъра. Първо се замисля за презерватива. Ако онзи наистина е бил с кондом, после го е прибрал... което беше напълно логично. Заради съдържанието и защото върху латекса биха могли да останат пръстови отпечатащи. Ходжис се замисля и за други подробности, споменати в писмото, например как предпазният колан се закопчал, когато мерцедесът се врязал в хората, и как колата подскочала, когато ги прегазвала. Нямаше начин онзи да ги е научил от вестниците, защото не се споменаваха в дописките, но пък може и да си ги е измислил. Дори казва, че...

Ходжис препрочита писмото и намира изречението: „*Въображението ми е доста развинуто.*“ Да, обаче две подробности не би могъл да си измисли. Подробности, които бяха запазени в тайна от медиите.

В графата в бележника, озаглавена „ИСТИНА ЛИ Е?“, той написва: „МРЕЖИЧКА ЗА КОСА. БЕЛИНА.“ Мистър Мерцедес беше отнесъл със себе си и мрежичката също като презерватива (може би още нахлузен на оная му работа, ако изобщо е бил с презерватив), но криминалистът Гибсънс беше сигурен, че онзи е носил мрежичка, защото от вътрешната страна на клоунската маска, захвърлена на местопрестъплението, не бяха открити залепнали косми. Обаче миризмата на белината, използвана за дезинфекция на плувните басейни и унищожителка на ДНК, още се усещаше. Несъмнено онзи е използвал голямо количество.

Де да беше само това! Най-потресаваща е *самоувереността* му. Този тип не изпитва никакво колебание.

Ходжис се поколебава, после написва с главни букви: „ТОВА Е ЧОВЕКЪТ.“ Отново се поколебава, задрасква „ЧОВЕКЪТ“ и написва „МРЪСНИКЪТ“.

Отдавна не е размишлявал като полицай и още по-отдавна не се е занимавал с подобна работа (като на криминалистите, обаче без фотоапарати и камери, без микроскопи или специални химикали), но щом се захваща, бързо си възвръща уменията. Разграфява лист хартия и съставя нещо като таблица с подробностите в текста, които са му направили впечатление.

АБЗАЦИ ОТ ЕДНО ИЗРЕЧЕНИЕ
 ФРАЗИ, В КОИТО ВСЯКА ДУМА ЗАПОЧВА С ГЛАВНА БУКВА
 ФРАЗИ В КАВИЧКИ
 ЗАСУКАНИ ФРАЗИ
 НЕОБИЧАЙНИ ДУМИ
 УДИВИТЕЛНИ

Престава да пише и, почуквайки с писалката по зъбите си, препрочита посланието от „Драги детектив Ходжис“ до „Дано настоящето писмо Ви е повдигнало духа!“. После добавя още две забележки на листа, на който вече почти няма място за писане.

ИЗПОЛЗВА МЕТАФОРА ОТ БЕЙЗБОЛА, МОЖЕ ДА Е ЗАПАЛЯНКО.
 РАЗБИРА ОТ КОМПЮТРИ (ДАЛИ Е ПОД 50?)

Не е много сигурен относно тези съображения. Метафорите от спорта се използват често, особено от политически анализатори, а напоследък осемдесетгодишни хора имат профили във Фейсбук и в Туитър. Самият той използва само дванайсет процента от потенциала на своя „Мак“ (така твърди Джером) и не може да бъде причислен към компютърните гении. Така или иначе все отнякъде трябва да започне, пък и нещо му подсказва, че анонимният изпращач е млад. Открай време притежава талант да анализира подобни писания, да не говорим, че в тази работа интуицията играе ключова роля.

В графата НЕОБИЧАЙНИ ДУМИ е написал почти една дузина примери и сега огражда два: *съратник* и *спонтанна еякулация*. Добавя име: *Уомбо*. Мистър Мерцедес е боклук, обаче умен боклук, който чете книги. Има богат речник и не прави правописни грешки. Представя си как Джером Робинсън възкликва:

— Ползва програма за проверка на правописа. Голямо чудо.

Да, да, сега всеки, който има тази компютърна програма, пише безгрешно, само че Мистър Мерцедес е написал правилно дори името на известния автор на криминалета, добавяйки беззвучните букви *g* и *h*¹¹, което предполага висока интелигентност. И да, посланието му не е литературна творба, но текстът е много по-смислен от диалозите в сериали като „Морски детективи“ или „Кости“.

Преподавали са му вкъщи, посещавал е обществено училище или е самоук. Има ли значение? Може би няма, но може и да е важно.

Не, надали е самоук. Стилът му е твърде...

— Експанзивен — казва Ходжис, сякаш говори на стаята, обаче се поправя; думата е друга — *фукльо*. Този човек е имал съученици. И е свикнал писанията му да бъдат оценявани. Доста

смело предположение, което обаче е подкрепено от ЗАСУКАНИТЕ ФРАЗИ, например „Дано не възражате да Ви наричам така, въпреки че от 6 месеца вече не сте на служба.“ „Вие сте разрешили буквално стотици случаи, много от които «знакови».“ И два пъти „Мислехте ли за мен.“ В гимназията Ходжис изкарваше по литература шестици, в колежа оценките му бяха петици и четворки и той още помни как се нарича това: инкрементално повторение¹² Дали Мистър Мерцедес си представя как писмото му се появява във вестниците, разпространява се по интернет и се цитира (с неохотно уважение) в централната новинарска емисия по Канал 4?

— Представяш си и още как, гадино — промърморва Ходжис. — Навремето си чел съчиненията си пред целия клас. Харесвало ти е да си център на вниманието. Прав ли съм? Като те открия... ако те открия, ще установя, че в часовете по литература си се справял не по-зле от мен. Нищо чудно да си бил и по-кадърен. — Не си спомня някога да е използвал инкрементално повторение, освен ако не е било несъзнателно.

Само че в града има четири обществени гимназии и бог знае колко частни. Плюс средни училища, в които юношите се подготвят за прием в университета, плюс професионални училища с двугодишен курс на обучение, плюс Сити Колидж и католическия университет „Сейнт Джуд“. Твърде много копи сено, в които да се скрие отровна игла, да не говорим, че убиецът може да не е посещавал местно учебно заведение, а някое в Маями или във Финикс. Да не говорим, че е голям тарикат. Писмото е пълно с подвеждащи елементи, равнозначни на фалшиви пръстови отпечатъци — фразите, в които всички думи започват с главни букви (например *Оловни Обувки* и *Едно Предупреждение*), фразите в кавички, прекомерното използване на удивителни. Ако накарат Мистър Мерцедес да напише нещо, той няма да използва нито един от тези стилистични похвати. Ходжис го знае, както знае злощастното си собствено име — Кърмит¹³ като в *kermitfrog19*.

Обаче!

Мръсникът не е умен, колкото си въобразява. В писмото със сигурност има два *истински* „пръстови отпечатъка“ — единият е поразмазан, другият — кристално ясен. Поразмазаният е използването на числа и на цифри вместо думите за тях: 27 вместо двайсет и седем, 40 вместо четирийсет, детектив I степен вместо детектив първа степен. Единственото изключение е в потребителското име *kermitfrog19*, но тук му е било невъзможно да напише числото с думи и това само потвърждава правилото. Разбира се, може да ги използва само за камуфлаж, обаче има голяма вероятност Мистър Мерцедес да не осъзнава колко издайнически е този прийом.

„Ако мога да го затворя в стая за разпит 4 и да го накарам да напише «*Четирийсет разбойници откраднаха осемдесет брачни халки*»...“

Само че К. Уилям Ходжис никога повече няма да стъпи в стая за разпит, включително в № 4, която му беше любимата, защото според него му носеше късмет. Освен ако не го спипат, че тайно разследва този случай, и тогава ще седне на мястото на разпитвания. Добре де. Пийт ще вкара заподозрения в ареста. Пийт или Изабел, или двамата. Ще го накарат да напише „*Четирийсет разбойници откраднаха осемдесет брачни халки*.“ Също и „*Ченгетата заловиха дееца, който се криеше в един вход*.“ Само че трябва да произнесат завалено думата деец. Защото въпреки умението си да се изразява литературно, Мистър Мерцедес си мисли, че думата за извършител на престъпление е *деятел*.

Нищо чудно. Преди да постъпи в колежа, той си мислеше, че онзи, който хвърля топката в играта на бейзбол, съдът, от който наливаме вода, и рамкираните неща, украсяващи стените ни, се пишат еднакво.¹⁴ Срещаше в много книги думата за картина, написана правилно, но умът му отказваше да я запомни. Може би защото майка му и баща му я произнасяха неправилно и това произношение се беше загнездило в главата му.

„Ще те позная, когато те намеря, умнико — казва си Ходжис. Написва думата и отново, и

отново я обгражда с химикалката си. — Ти си мръсникът, който нарича дееца «деятел».

Прави една обиколка на квартала, за да се поразсее и да си прочисти съзнанието, и приказва с хора, които отдавна не е поздравявал. Някои е пренебрегвал седмици наред. Госпожа Мелбърн чопли нещо в градината си и като го вижда, го кани да опита домашния ѝ кейк.

— Право да ти кажа, доста се притеснявах за теб — промърморва, след като двамата сядат в кухнята. Погледът ѝ е като на врана, която е зърнала на шосето премазана от автомобил катеричка.

— Ами, доста трудно свикнах с пенсионерския живот. — Той отпива от кафето си. Отвратително е, но поне е горещо.

— Някои изобщо не могат да свикнат — отбелязва госпожа Мелбърн и отново вперва в него стръвните си очички. Хрумва му, че доста щеше да се озори с нея, ако я разпитваше в участъка. — Особено онези, чиято работа е била отговорна и напрегната.

— Отначало ми беше кофти да бездействам, но вече започвам да свиквам.

— Браво на теб! Онова симпатично негърче още ли работи за теб?

— Джером ли? Да. — Ходжис се усмихва, питайки се как ще реагира Джером, ако разбере, че някой от квартала го нарича „*онова симпатично негърче*“. Вероятно ще се ухили и ще възкликне: „Ми, таково съм!“ Джером и неговите *нек'ви зъдачки*. Вече се е спрял на Харвард. Принстън е резервният вариант.

— Напоследък хлапакът си гледа работата през пръсти — отбелязва госпожата. — Моравата ти на нищо не прилича. Да ти наля ли още кафе?

Ходжис усмихнато отказва. Дори да е горещо, гадното кафе си остава гадно.

Връща се вкъщи. Краката го болят, главата — също (вероятно от чистия въздух), вкусът в устата му е противен, сякаш е сдъвкал вестник, с който е била постлана птича клетка, обаче умът му работи на бързи обороти (навярно от кофеина).

Влиза в страницата на местния вестник и сваля няколко статии за касапницата пред Общинския център. Не намира онова, което търси, в първата дописка, публикувана под страховитото заглавие на 11 април 2009, нито в по-дългата статия в неделното издание от 12 април. Открива го в броя от понеделник: снимка на волана на изоставения автомобил-убиец. Гневното заглавие гласи: „ГАДЪТ СИ МИСЛИ, ЧЕ Е ЗАБАВНО“. В центъра на волана върху емблемата на „Мерцедес“ е залепен жълт емотикон. Озъбен Усмивко с тъмни очила.

Всички в полицията бяха бесни на вестникарите, защото Ходжис и Хънтли — детективите, разследващи случая, — бяха помолили снимката с емотикона да не бъде публикувана. Главният редактор сервилно се извини — станало било недоразумение. Нямало да се повтори. Давал честната си скаутска дума.

Ходжис си спомня как Пийт ядно възкликна:

— Недоразумение, дръжки! Разполагаха със снимка, която да напомпа със стероиди отпуснатия задник, на който оприличавам мижавите им продажби, и най-нагло я използваха!

Ходжис увеличава вестникарската фотография и ухиленото жълто лице изпълва екрана на монитора. „Белегът на звяра¹⁵ — мисли си той, — но в съвременен вариант.“ Отново взема мобилния си телефон и натиска бутон за бързо избиране — този път търси Пийт. Някогашният му партньор вдига на второто позвъняване.

— Привет, шефе в оставка. Как ти понася пенсионерският живот? — Изглежда искрено зарадван от обаждането и Ходжис доволно се усмихва. Същевременно го жегва чувство за вина, но и през ум не му минава да се откаже от „частното“ разследване.

— Не се оплаквам — отговаря, — само дето понякога ми домъчнява за бузестата ти, ухилена физиономия.

— Много мило. Ако не си чул, победихме в Ирак.

— Може да съм в оставка, но още не съм изкукал, драги. Искаш ли да обядваме заедно и да си побъбрим? Избери заведение, аз черпя.

— Трогнат съм, но вече обядвах. Да се уговорим за утре, а?

— Право да ти кажа, графикът ми е много натоварен, Обама също ще намине да се посъветва с мен относно бюджета, обаче заради теб ще променя часовете на срещите.

— Начукай си го, *Кърмит!*

— По-сладко е ти да ми го туриш. — Размяната на цинични реплики е като стара песен с елементарен текст.

— Да се видим в „Демазио“, става ли? Открай време харесваш това заведение.

— Бива. В дванайсет?

— Устройва ме.

— Сигурен ли си, че ще ти остане време за мен, старото куче?

— Били, обиждаш ме. Никога не задавай този въпрос. Искаш ли да доведе Изабел?

Ходжис не иска, но отговаря:

— Щом държиш...

Навярно едновременешната телепатия помежду им още действа, защото Пийт се позамисля и промърморва:

— Май този път ще си устройм ергенски купон.

— Както кажеш. — Ходжис облекчено въздъхва. — Ще се радвам да се видим.

— И аз. Приятно ми е да ти чуя гласа, Били.

Ходжис прекъсва връзката и отново се заглежда в озъбения Усмивко, който изпълва екрана на монитора.

Късно вечерта сяда на креслото и включва телевизора, за да гледа новините в единайсет. Носи бяла пижама и прилича на шишжав призрак. Скалпът му прозира под оредяващата му коса. Водещата новина е за петролния разлив в Мексиканския залив, заплашващ да предизвика небивала екологична катастрофа. Говорителят съобщава, че е застрашена синьоперестата риба тон и че ще се смени цяло поколение, докато уловът на морски дарове в Луизиана бъде възстановен. Изригването на вулкан в Исландия (чието име говорителят произнася завалено като Ииджа-фил-кул) още прави мръсни номера на презокеанския въздушен трафик. Полицията в Калифорния съобщава, че по всяка вероятност най-сетне са на път да заловят серийния убиец, наричан Жестокия сънливец¹⁶. Не се споменават имена, но заподозреният („Деятелят“ — казва си Ходжис) е описан като „добре облечен и културно говорещ афроамериканец“. „Да можеха сега да спипат и Магистралния Джо — мисли си Ходжис. — И Осама бин Ладен, разбира се.“ Идва ред на прогнозата за времето. Синоптичката обещава високи температури, много слънце и добавя, че е време да се приготвят банските.

— Теб искам да видя по бански, миличка — промърморва Ходжис и с дистанционното изключва телевизора. Изважда от чекмеджето револвера, на път за спалнята го изпразва и го прибира в сейфа при своя глок. През последните два-три месеца беше обсебен от намерението да се гръмне с оръжието на баща си, но тази вечер изобщо не му е до това. В ума му се мярва Магистралния Джо, само че сега Джо създава грижи другиму. Също като Жестокия сънливец, онзи добре облечен и културно говорещ афроамериканец. Дали и Мистър Мерцедес е афроамериканец? Възможно е — всички са видели само клоунската маска, риза с дълги ръкави и жълти ръкавици на волана, — но на Ходжис му се струва невероятно. Бог е свидетел, че в този град има доста чернокожи, способни на убийство, обаче тук ключова роля играе оръжието, с което е извършено престъплението. Кварталът на майката на госпожа Трилони е населен предимно със състоятелни хора от бялата раса. Чернокож, който се навърта около паркиран мерцедес SL500, щеше да бие на очи. Всъщност не е сигурно. Понякога хората са изумително ненаблюдателни. Обаче дългогодишният опит го е научил, че богатшите са малко по-наблюдателни от средностатистическите американци, особено когато става въпрос за скъпите им играчки. Не му се иска да използва думата „параноични“, но...

Но всъщност са такива, мамка му! Някои богаташи са щедри (дори онези, чиито политически възгледи смразяват кръвта), само че повечето проявяват щедрост според собствените си разбирания и в душата си (не много дълбоко в душата си) се страхуват да не би някой да им открадне подаръците по случай рождения им ден и да им изяде тортата.

Добре, тогава остава другото предположение: добре облечен и културно говорещ.

„Да!“ — мислено отсича Ходжис. Не е категорично доказателство, но ако се съди по писмото, извършителят е точно такъв. Може би Мистър Мерцедес носи костюми и е чиновник, може би носи джинси и евтини тениски и балансира гуми в автосервиз, но в никакъв случай не е неграмотен мърляв повлекан. Може би е мълчаливец (подобни същества са много предпазливи във всички аспекти от живота си, което включва и въздържане от безсмислено бръцолевене), ала когато реши да каже нещо, вероятно е конкретно и без заобикалки. Ако сте се загубили, ще ви упъти по-добре от всеки друг.

Докато си мие зъбите, той мислено си повтаря: „Демазио“. Пийт иска да обядваме в „Демазио“. Не представлява проблем за бившия му партньор, който още е на служба и носи оръжие, не представляваше проблем и за самия него, докато разговаряха по телефона, защото тогава мислеше като ченге, а не като пенсиониран детектив, качил петнайсет кила над нормата.

Сигурно няма да им се случи нещо лошо — все пак ще е посред бял ден, — но „Демазио“ е близо до Лоутаун — район, който в никакъв случай не е ваканционно селище. На една пресечка от ресторанта, отвъд естакадата градът се превръща в пустош — тук има само празни парцели и изоставени комунални жилища. На всеки ъгъл се продават наркотици, нелегалната търговия с оръжия процъфтява, палезите са квартален спорт. Разбира се, ако Лоутаун може да се нарече квартал. „Демазио“ — страхотен италиански ресторант, — е защитен от набезите. Собственикът има връзки с престъпния свят и ресторантът е нещо като „безплатния паркинг“¹⁷ в играта „Монополи“.

Ходжис си изплаква устата, връща се в спалнята и все още мислейки за „Демазио“, нерешително поглежда към дрешника, където зад окачените ризи, панталони и спортните сака, които вече не носи (защото е напълнял и само две са му по мярка), е скрит сейфът. Да вземе ли глока? Или револвера на баща си? Револверът е по-малък. Не, не бива. Разрешителното му за носене на оръжие още е валидно, но няма да отиде въоръжен на срещата с доскорошния си партньор. Ще се чувства неловко, а и без това е притеснен от онова, което възнамерява да направи.

Приближава се до шкафа, повдига купчината бельо и поглежда отдолу. Бияча си е там — не го е пипал след купона по случай пенсионирането си. Ще вземе него. Нещо като застраховка „Живот“ предвид пребиваването в този много опасен квартал.

След като взема това решение, си ляга и изгасва нощната лампа. Пъха си дланите под тайнствения прохладен джоб под възглавницата и се замисля за Магистралния Джо. Досега Джо все изважда късмет, обаче рано или късно ще го заловят. Не само защото обира магазинчетата в паркингите край магистралите, а понеже не може да престане да убива. Ходжис се сеща за изречение от писмото на Мистър Мерцедес: *„Не важи за мен, защото не изпитвам никакво желание да повторя.“*

Дали е откровен, или го заблуждава по същия начин като с ФРАЗИТЕ, НАПИСАНИ С ГЛАВНИ БУКВИ, МНОГОТО УДИВИТЕЛНИ И АБЗАЦИТЕ ОТ ЕДНО ИЗРЕЧЕНИЕ?

Навярно лъже — може би и себе си, и К. Уилям Ходжис (ДВО), — но тъкмо в този момент, когато Ходжис вече се унася, това не го интересува. Важното е друго — онзи нещастник си въобразява, че е в безопасност. Изпитва самодоволство от недосегаемостта си. Изглежда, не си дава сметка каква уязвимост е показал в писмото си до човека, който допреди пенсионирането си беше главен разследващ на случая с масовата касапница пред Общинския център.

„Умиращ от желание да говориш за подвига си, нали? Ама, разбира се, сладък, не лъжи стария си чичо Били. И ако не се опитваш да ме изпратиш за зелен хайвер със сайта «Под синия чадър на Деби» като с кавичките и с удивителните в посланието си, дори ми помагаш да надникна в живота ти. Искаш, не, жадуваш да се изфукаш. Ако пък успееш да ме подтикнеш към... знаеш какво, това ще е като прословутата черешка на тортата.“

Той прошепва в мрака:

— Ще те изслушам. Разполагам с много време, нали вече съм в оставка?

Усмихва се и заспива.

На другата сутрин Фреди Линклатър седи на края на товарителната рампа и пуши цигара „Марлборо“. Сложила е до себе си прилежно сгънатото си сако, което носи на работа в „Дискаунт Електроникс“, а върху него е шапката ѝ с фирменото лого. Разказва за някакъв религиозен маниак, който я тормозел. Хората много често я притесняват и тормозят и в почивката тя споделя с Брейди негодите си. Разказва му всичко от игла до конец, защото той умее да изслушва:

— И тоя ми вика, че всички хомосексуалисти ще отидат в ада, и ми дава да прочета някаква книжка, дето обяснявала нещата кратко и ясно. Взимам я аз и какво да видя? На корицата — двама сладури с тесни ханшове и по анцузи (честен кръст!), които се държат за ръце и зяпат пещера, изпълнена с пламъци. Плюс Сатаната. С вила в ръката! Не те будалкам, пич, хич даже. Шашнах се, обаче си викам: „Дай да си побъбря с младежа.“ Щото бях останала с впечатлението, че му се иска да си поговорим. Затуй му викам: „Виж сега, зарежи тая книга на Лебит или както там се казва и прочети барем няколко научни статии. Гейовете са си такива по рождение, ясно?“ А той: „Не е вярно! Хомосексуализмът е заучено поведение и е обратим.“ Представяш ли си? Рекох си, че ме взема за канарче, обаче не му се озъбих, а му казах: „Погледни ме, пич, хубавичко ме разгледай. Да не ти пука — огледай ме от главата до петите. Какво виждаш?“ И преди да изръси някоя друга глупост, добавих: „Виждаш мъж, ето какво виждаш. Само че Господ се е поразсеял, преди да ми сложи питка, и ме е подминал.“ А оня ми вика...

Брейди я слуша с половин ухо, докато тя стига до книгата на Лебит (ясно му е, че става въпрос за Книгата на Левит, обаче не си прави труда да я поправи), после „изключва“ слуха си за дърдоренето ѝ и само от време на време промърморва „Аха“. Монологът ѝ не го дразни, дори му действа успокояващо като парчетата на „Ел Си Ди Саундсистъм“, които понякога слуша на айпода си, преди да заспи. Фреди Линклатър е прекалено висока за жена (над метър и деветдесет), а в думите ѝ има резон: прилича на момиче колкото Брейди Хартсфийлд прилича на Вин Дизел. Носи прави джинси „Ливайс“ и бяла тениска, под която не изпъкват цици, защото тя е плоска като дъска. Тъмнорусата ѝ коса е подстригана почти по войнишки. Няма нито обици, нито грим. Навярно си мисли, че „Макс Фактор“ е телевизионно състезание за млади певци.

Той машинално повтаря „Да... хъ... и точно така“, докато си мисли дали дъртото ченге е разбрало нещо от писмото му и дали ще се опита да се свърже с него на сайта „Под синия чадър“. Дава си сметка, че с писмото пое риск, обаче не много голям. Съчини го в стил, който е коренно различен от неговия. Шансът дъртакът да научи нещо изобличаващо е минимален, дори несъществуващ.

„Под синия чадър на Деби“ представлява малко по-голям риск, но шишкавото ченге горчиво се лъже, ако си въобразява, че ще може да го проследи чрез сайта. Сървърите на „Деби“ са в Източна Европа, където поверителността на информацията е като чистотата в Америка — свещена.

— А оня ми вика — честен кръст, братче! — вика ми: „В нашата църква има много млади християнки, които ще ти покажат как да се разкрасиш, и ако си пуснеш дълга коса, ще станеш много привлекателна.“ Представяш ли си какво нахалство?! Затуй го срязах: „И на тебе, ако ти направят липосмукция, ще станеш привлекателен. Пък ако се избараш с кожено якенце и гердан с шипове, като нищо ще ти излезе късметът с някое готино гадже. Ще го заведеш да хапне в «Златния корал», може и на концерт на блусарите от «Тауър ъф Пауър».“ Леле, как се вбеси!

Чак засъска: „Ако ще ме обиждаш...“

Така или иначе, ако дъртото ченге иска да проследи сайта, трябва да предаде писмото на компютърджиите от специализирания полицейски отдел, което надали ще направи. Най-малкото не веднага. Защото му е писнало да бездейства и по цял ден да се блещи в телевизора, който е единствената му компания. Всъщност не — компания му прави и револверът, който държи на масичката до поредната кутийка с бира и списанията. Не може да го забрави. Брейди не го е виждал да захапва дулото, обаче няколко пъти го зърна да милва оръжието. Сияещите от щастие хора¹⁸ не държат на скута си револвери.

— Затуй му рекох: „Я не се коркай. Ясни са ми хубостниците като тебе — побесняват, като някой им отрече идеите.“ Забелязал ли си как беснеят тия прекалени светци?

Брейди не е забелязвал, но кима утвърдително.

— Тоя обаче си взе бележка и ме чу. Чак да не повярваш. Накрая даже отидохме на кафе в сладкарницата на Хосени. Където — чак да не повярваш! — проведохме нещо като дио... лог. Хич нямам надежди за човеците, но чат-пат...

Брейди е сигурен, че писмото му най-малко ще нахъса дъртака. Ходжис не е тъп (иначе нямаше да получи толкова награди и похвали) и ще вдене, че анонимният автор завоалирано го подтиква да се самоубие като госпожа Трилони. *Завоалирано ли?* Не съвсем. Ченгето ще се амбицира... поне за известно време. След като обаче удари на камък, неуспехът ще го вбеси още повече. И ако се хване на въдицата със „Синия чадър“, ще удари часът на Брейди.

Нещастникът си въобразява, че ако го накара да говори, ще го предизвика и ще го вкара в капана. Само че надали е чел Ницше; Брейди е готов да се обзаложи, че онзи си пада по романите на Джон Гришам. Ако изобщо четете художествена литература де. „*Когато надникнеш в бездната, бездната също надниква в теб*“. Аз съм бездната, старче. Аз!

Разбира се, отстраняването на ченгето е по-голямо предизвикателство, отколкото елиминирането на разяжданата от угризения Оливия Трилони... но той няма да забрави каква невероятна тръпка изпита, като я накара да си посегне на живота, и няма търпение да опита отново. В известно отношение беше още по-вълнуващо, отколкото да направи на пихтия ония леваци, чакащи за работа пред Общинския център. Защото изискваше ум, отдаденост и планиране. А помощта от ченгетата беше неочаквана премия. Дали са се досетили, че неверните им предположения отчасти са довели до самоубийството на милата Ливи? Хънтли сто на сто не се е усетил — подобна възможност никога не би хрумнала на този сухар с паниран мозък. Обаче Ходжис... Той може би се е усъмнил. Може би няколко мишлета вече гризат жиците в ума му на опитно ченге. Дано е така, а пък ако не е, Брейди ще му го каже. В сайта „Синия чадър“. Така или иначе играта се ръководи само и единствено от Брейди Хартсфийлд. Няма две мнения по този въпрос. При акцията в Общинския център действия, образно казано, с ковашки чук. При госпожа Оливия Трилони използва скалпел.

— Абе, ти слушаш ли ме? — озъбва се Фреди.

Той се усмихва:

— Май се отплеснах за малко.

Никога не лъжи, когато можеш да си откровен. Истината невинаги е най-безопасният изход, но в повечето случаи е така. Как ли ще реагира приятелката му, ако ѝ каже, че е Убиеца с мерцедеса? Или ако изтърси: „*Фреди, в мазето държа близо пет кила самоделен пластичен експлозив.*“

Тя се вира в него, сякаш четете мислите му, и за миг го жегва безпокойство. После му казва:

— Много се трепеш, пич. Хич не е лесно да бачкаш на две места. Ще се скапеш.

— Искам да се върна в колежа и за таксата разчитам само на себе си. А и за мама трябва да се грижа...

— Мама — пияна-заляна. Опустошителка на евтино вино.

Брейди отново се усмихва:

— По-скоро е опустошителка на водка.

— Покани ме на гости — предлага Фреди. — Ще я заведа на сбирка на шибаните Анонимни алкохолици, ако ще и насила.

— Безсмислено е. Сещаш ли се какво е казала Дороти Паркър¹⁹? „Можеш да заведеш коня на водопой, но не и да го накараш да пие. Можеш да приобщиш уличницата към културата, но не и да я накараш да мисли.“

Фреди се позамисля, после отмята глава и се размива (гласът ѝ е предрезгавял от цигарите „Марлборо“):

— Представа си нямам коя е тая Дороти Паркър, ама това ще го запомня. — Преставя да се смее и добавя:

— Виж, не се бъркам: защо не помолиш Фробишър за повече работа? Другото ти занимание е губене на време.

— Ще ти обясня защо не моли Фробишър за повече работа. — Антъни Фробишър незабелязано е излязъл на товарната рампа и е застанал до тях. Млад е и носи очила — типичен сухар, който почти денонощно кисне пред компютъра. Прилича на повечето служители в „Дискаунт Електроникс“. Брейди също е млад, но изглежда много по-добре от Тоунс Фробишър. Кое то не означава, че е красавец, обаче на него не му пука. Даже е по-добре, защото предпочита да не се набива на очи.

— Я сподели с нас. — Фреди смачква фасата си в рампата. Отвъд паркинга за зареждане на магазина, намиращ се в южното крило на търговския център „Бърч Хил“, са паркирани колите (предимно стара таратайки) на служителите и три яркозелени фолксвагена „костенурка“. Тях ги мият редовно и предните им стъкла блестят под яркото слънце. От двете страни на всеки е написано с големи сини букви: „ПРОБЛЕМ С КОМПЮТЪРА? ПОВИКАЙ КИБЕРПАТРУЛА НА ДИСКАУНТ ЕЛЕКТРОНИКС!“

— „Съркит Сити“ фалира, „Бест Бай“ едва се крепи — обяснява Фробишър с тона на учител, говорещ пред класа. — „Дискаунт Електроникс“ също е пред последно издихание като още няколко дейности, берящи душа вследствие на компютърната революция: издаването на вестници и на книги, магазините за плочи и дискове, пощенските услуги. Изредих само няколко от дългия списък.

— Магазини за плочи? — Франки запалва поредната цигара. — Имат ли надгробни?

— Ех, че духовито — мърмори Фробишър. — Един приятел твърди, че лесбийките нямат чувство за хумор, обаче...

— Имаш приятели? — възкликва Франки. — Не думай!

— ... обаче ти си живото доказателство, че приятелят ми греша. Не ви давам повече работа, защото фирмата се държи само на продажбите на компютри, и то предимно на евтини, произведени в Китай или във Филипините. Болшинството клиенти вече не искат нашата стока.

„Само Тоунс Фробишър може да използва дума като *болшинство*“ — казва си Брейди, а шефът му добавя:

— Отчасти защото настъпи технологичната революция, но и защото...

Фреди и Брейди едновременно произнасят напевно:

— *Барак Обама е най-голямата грешка, допусната от населението на тази страна!*

Фробишър прави кисела физиономия и няколко секунди се взира в тях, после кисело процежда:

— Е, поне слушате какво говоря. Брейди, ти напускаш работа в два, нали така?

— Да. Смяната ми на другото място започва в три.

Тоунс бърчи прекалено големия израстък по средата на лицето си, минаващ за нос, за да покаже какво мисли за другата работа на подчинения си:

— Дали ми се причу, или е вярно? Наистина ли искаш да се върнеш в колежа?

Брейди не отговаря, защото каквото и да каже, може да сгреша. Антъни (Тоунс) Фробишър не бива да разбере, че Брейди го мрази. *Мрази го в червата!* Мрази всички, включително алкохолизираната си майка, само че тъкмо сега никой не бива да знае, както се казва в онази стара кънтрипесен.

— На двайсет и осем си, Брейди — достатъчно възрастен, за да притежаваш шофьорска книжка и да не зависиш от никого, когато ти трябва кола (което е чудесно), но прекалено възрастен за студент по електроинженерство. Или по компютърно програмиране.

— Не се дръж като задник! — срязва го Фреди.

— Ако задник е всеки, който е откровен и казва истината, значи съм задник.

— Да, бе. Ще пишат за теб в учебниците по история. Откровеният Тоунс 3 — ама това след Тоунс няма да е тройка, а буквата 3, тоест задник.

— Не възразявам против малко откровеност — промърморва Брейди.

— Чудесно. Продължавай да не възразяваш, докато описваш дивидитата и им лепиш етикети с новите цени. Започни веднага.

Брейди покорно кима, става и изтупва праха от панталона си. Разпродажбата с петдесет на сто намаление в „Дискаунт Електроникс“ започва следващата седмица: големите клечки от Ню Джърси са наредили от януари 2011 да се прекрати продажбата на дивидита — до скоро доста доходоносен бизнес, погубен от „Нетфикс“ и от „Редбокс“. Както вървят нещата, скоро в магазина ще има само настолни компютри (произведени в Китай и във Филипините) и телевизори с плосък екран, каквито в условията на задълбочаваща се икономическа криза малцина могат да си позволят.

Фробишър се обръща към Фреди и ѝ подава фактура:

— А ти отиваш на адрес. Образът на телевизора на някаква бабка бил замръзнал. Цитирам я дословно.

— Слушам, *mon capitain*. Живеея, за да ви служи. — Тя става, козирува и взема розовия лист хартия.

— Загащи си тениската, ако обичаш. Сложи си шапката, за да не изплашиш клиентката с шантавата си подстрижка. Не карай като луда. Още една глоба за превишена скорост и ще кажеш сбогом на „Киберпатрула“. И преди да тръгнеш, си събери фасовете. — Връща се в магазина, без да изчака тя да му върне топката.

— Лепене на етикети за теб, за мен — дъртофелница, задръстила компютъра си с трохи от солети. — Фреди скача от рампата, слага си шапката с козирката назад и тръгва към фолксвагена, без да си направи труда да си събере фасовете. За миг се спира, обръща се към Брейди, слага ръце на кръста си и добавя: — Друг живот си представях, когато бях в пети клас.

— И аз — тихо казва той. Проследява с поглед автомобила ѝ, когато тя потегля на поредната мисия за спасяване на старица, която вероятно откача, защото не може да свали от интернет рецептата за любимия си пай, имитиращ ябълков сладкиш. Този път се пита как ще реагира Фреди, ако ѝ разкаже какво е било неговото детство. Когато уби брат си. А майка му прикри престъплението. Естествено.

Нали идеята беше нейна?

Докато Брейди лепи етикети с надпис „Намаление 50 %“ на дискове със стари филми на Тарантино, а Фреди е в дома на възрастната Вера Уилкинс в Уест Сайд (естествено, клавиатурата на бабката е задръстена с трохи), Бил Ходжис, пътуващ по „Лоубрайър“, четирилентовия булевард, разполовяващ града, прави десен завой и вкарва колата в паркинга на италианския ресторант на Димазио. И без да владее дедуктивния метод на Шерлок Холмс, знае, че Пийт ще го изпревари. Паркира до невзрачен сив шевролет седан, на който все едно е написано: „Полицейски автомобил!“, и слиза от раздрънканата си тойота, сякаш провъзгласяваща: „Пенсиониран дъртак“. Докосва капака на шевролета. Топъл е. Пийт го е изпреварил само с няколко минути.

Спира за малко, за да се порадва на късното утро и на яркото слънце, под което сенките са някак неумолими, и се заглежда в естакадата на около пресечка от „Демазио“. Пространството под нея отдавна се е превърнало в сборище за разни банди и макар че сега е пусто (по обедно време младите обитатели на Лоутаун тъкмо са се излюпили от леглата и закусват), Ходжис знае, че ако отиде там, ще усети противната миризма на евтино вино, уиски и на повръщано и ще газни по парчета от счупени бутилки. Канавката встрани сигурно е пълна с кафяви аптекарски шишенца...

Вече не го засяга. Освен това в мрака под естакадата няма никого, а и Пийт го чака. Влиза в заведението и е поласкан от вниманието на Илейн, която приветливо му се усмихва и го поздравява по име, въпреки че не е идвал тук няколко месеца. Дори може би година. Разбира се, Пийт вече седи в едно сепаре — нищо чудно да е „опреснил паметта ѝ“, както се изразяват адвокатите.

Той ѝ махва и докато стигне до сепарето, бившият му партньор вече е станал и разперва ръце, за да го прегърне. След мечешката прегръдка двамата взаимно се потупват по гърбовете, спазвайки протоколния брой потупвания, и Пийт отбелязва, че старият му приятел изглежда чудесно.

— Чувал си за трите възрасти, нали? — подхвърля Ходжис.

Онзи поклаща глава и се ухилва.

— Младост, средна възраст и „изглеждаш страхотно“.

Пийт гръмко се засмива и пита дали Ходжис знае какво казва блондинката, когато отваря кутия с мюсли. След като получава отрицателен отговор, глуповато се ококорва и възкликва с тънко гласче:

— Ох, какви симпатични семенца за понички!

Ходжис също се засмива гръмогласно, както се очаква от него (въпреки че тъкмо този виц за блондинка не му се струва кой знае колко находчив), и след като приключват с любезностите, двамата се настаняват в сепарето. Веднага довтасва сервитьор (в „Демазио“ няма келнерки, клиентите се обслужват от възрастни мъже с бели престилки, завързани не на кръста, а на хилавите им гърди) и Пийт поръчва кана бира. „Бъд Лайт“, а не „Айвъри Спешъл“. След като им я донасят, налива на двамата и вдига чашата си:

— Наздраве за теб, Били, и за живота след приключване на трудовата кариера.

— Благодаря.

Чукат се и отпиват. Пийт пита какво прави Али, Ходжис го разпитва за сина му и за дъщеря му. Мимоходом споменават съпругите си — и двете бивши (сякаш да докажат един на друг и на себе си, че не се страхуват да говорят за тях), после ги елиминират от разговора. Поръчват си обяд и докато им го донесат, приключват обсъждането на двете внучета на Ходжис и на играта

на „Индианците“ от Кливланд. Пийт си е избрал равиоли, Ходжис — спагети с чеснов сос — ястието, което винаги си поръчва тук.

След като омитат половината от порциите си (които са истински калорийни бомби), Хънтли изважда от вътрешния джоб на костюма си сгънат лист хартия и тържествено го слага до чинията на бившия си партньор.

— Това пък какво е? — пита Ходжис.

— Доказателство, че както обикновено интуицията ми действа безотказно. С теб не сме се виждали след кошмарната прощална вечер в „Рейнтрий“ (впрочем след онзи купон махмурлукът ме държа цели три дни) и сме се чували по телефона най-много два пъти, нали така? После изневиделица ме каниш на обяд. Изненадан ли съм? Не. Надушвам ли скрит мотив? Да. Е, да видим дали съм прав.

Ходжис свива рамене:

— Ами, не отричам, че съм любопитен. Въпреки поговорката, че който много знае, бързо остарява.

Посяга към сгънатия лист, обаче Пийт затиска с длан хартията:

— Чакай, чакай! Искам устно потвърждение. Не ми хитрей, *Кърмит*.

Ходжис въздиша и изброява на пръсти четири неща. Едва след това Хънтли побутва към него бележката. Бил я разгъва и прочита на глас:

— 1. Дейвис 2. Изнасилвач в парка 3. Заложни къщи 4. Убиеца с мерцедеса. — Преструва се на объркан и смутен и мърмори: — Хвана ме натясно, шерифе. Не се обяснявай, ако нямаш желание.

Пийт казва (този път съвсем сериозно):

— Щях да съм безкрайно разочарован, ако след пенсионирането си престанал да се интересуваш от заплетени случаи. Право да ти кажа, малко се безпокоях за теб.

— Не искам да си пъхам носа във вашата работа — промърморва Ходжис и се постресва от умението си да изрича опашати лъжи.

— Носът ти се удължава, Пинокио.

— Не се шегувам. Интересно ми е само има ли някакво развитие по случая.

— На драго сърце ще те информирам. Да започнем с Доналд Дейвис. Предисторията ти е известна. Той се издъни във всичко, с което се захвана, последната му издънка е „Дейвис — класически автомобили“. Дотолкова е затънал в дългове, че спокойно може да се прекръсти на капитан Немо. И като капак издържа две-три хубавички котенца.

— Бяха три, когато сложих точка на службата си в полицията. — Ходжис отново се захваща с порцията паста. Не го интересуват нито Доналд Дейвис, нито изнасилвачът в градския парк, нито крадецът, който през последните четири години обира заложни къщи и магазини за спиртни напитки — те са само за камуфлаж. Обаче любопитството му надделява.

— На жена му ѝ писва от дълговете и от любовниците му. Изчезва тъкмо когато подготвя документите за развод. Позната до болка история. Дейвис я обявява за изчезнала, в същия ден обявява и фалит. Обикаля телевизиите, дава интервюта и пролива крокодилски сълзи. Знаем, че я е убил, но без труп... — Хънтли свива рамене. — Самият ти присъства на срещите с Даяна Наркомана. — Говори за областната прокуратура.

— Още ли не сте я убедили да повдигне обвинение срещу него?

— Няма труп, няма обвинение. Колегите в Модесто знаеха, че Скот Питърсън е виновен, но му повдигнаха обвинение чак когато откриха телата на жена му и на детето му. Нали помниш този случай?

Разбира се, че го помни. Двамата често го обсъждаха, докато разследваха изчезването на Шийла Дейвис.

— Познай обаче какво се случи! Открихме следи от кръв във вилата им край езерото. — Пийт замълчава за по-голям ефект, после пуска другата бомба: — Кръвта е на Шийла.

Ходжис се привежда към него — внезапно храната е престанала да го интересува.

— Кога я открихте?

— Миналия месец.

— Защо не си ми казал?

— Ето, казвам ти сега. Преди не си ме питал. Криминалистите оглеждат всеки сантиметър във вилата и около нея. Разследването се води от полицията в окръг Виктория.

— Някой виждал ли го е наоколо преди изчезването на Шийла?

— О, да. Две хлапета. Той твърди, че ходил да бере гъби. Юъл Гибънс ²⁰ ряпа да яде, нали? Щом открият трупа (ако го открият), старият Дони Дейвис вече няма да чака да изминат седем години, след които може да поиска да обявят съпругата му за мъртва и да гушне застраховката.

— Пийт широко се усмихва. — Представяш ли си колко време ще спести?

— Ами изнасилвачът в парка?

— Въпрос на време е да ни падне в ръчичките. Знаем, че е от бялата раса, че е двайсетина-трийсетгодишен, че не може да се насити на добре поддържаните лелки.

— Заложили сте му капани, нали? Защото той харесва топлото време.

— Точно така. И скоро ще го пипнем.

— Да се надяваме, че преди това няма да изнасили друга жена, надхвърлила петдесетте, която се прибира вкъщи след работа.

— Правим всичко възможно. — Пийт се пораздразва и доста неучтиво пропъжда с махване на ръка сервитьора, който идва да попита дали желаят още нещо.

— Знам, знам — бърза да го успокои Ходжис. — А крадецът от заложените къщи?

Хънтли широко се усмихва:

— Питаш за младия Арън Джеферсън, така ли?

— Моля?!

— Така се казва, въпреки че в гимназиалния футболен отбор се е подвизавал с името Уай Ей. Като Уай Ей Титъл ²¹. Бог знае защо се е кръстил така. Приятелката му, която е и майка на тригодишното му дете, сподели с нас, че той наричал прочутия футболист Уай Ей Цицъл. Попитах я дали е било на шега, а жената сви рамене — нямала представа.

Още една история, позната на Ходжис, и толкова стара, че все едно е от Библията (може би в Светото писание се споменава нещо подобно).

— Да видим дали ще позная — усмихва се той. — Има дванайсет успешни обира...

— Вече са четиринайсет. Свидетелите разправят, че размахвал рязаната си пушка си като Омар ²² в „Подслушването“.

— ... и винаги се измъква, защото има дяволски късмет. После обаче прави фаталната грешка да изневери на мацката си. За да му го върне, тя го издава на ченгетата.

С палеца и показалеца си Пийт изобразява пистолет и го насочва към предишния си партньор:

— Бум! Улучи право в целта. Следващия път, когато младият Арън реши да заплаши с пищова си собственик на заложна къща или касиерка в супермаркет, ние ще знаем предварително и тогава „Скъпи, скъпи, не се гръмвай“, както се казва в песента на Морисей.

— Защо ще чакате да предприеме нов удар?

— Защото Даяна Наркомана нареди така. Занасяш ѝ пържола, а тя: „Сега ми я пригответи и ако е препечена, ще ти я върна.“

— Така или иначе скоро ще го пипнете.

— Обзалагам се на комплект нови скъпи гуми, че до Деня на независимостта Уай Ей Цицъл

ще е в ареста, а до Коледа ще е заключен в щатския затвор. С Дейвис и с изнасилвача няма да стане толкова бързо, но рано или късно и на тях ще щракнем белезниците. Искаш ли десерт?

— Не. Всъщност искам. — Ходжис се обръща към сервитьора: — Имате ли от шоколадовата торта с ром, която предлагаште преди време?

Келнерът явно се засяга на престиж и малко кисело отговаря:

— Разбира се, сър. Тук държим на традициите.

— Тогава ми донесете едно парче. И кафе. Пийт, а за теб?

— Благодаря, само ще допия бирата. — Хънтли си долива чашата и добавя: — Били, наистина ли искаш торта? Май си качил няколко килца от последния път, когато се видяхме.

Така си е. Откакто се пенсионира, Ходжис здраво си похапва, но само от два дни храната му се услажда.

— Мисля да се запиша в програмата на „Борци с килограмите“²³.

Пийт кимва:

— Нима? Аз пък мисля да се замонаша.

— Майната ти. Нещо ново за Убиеца с мерцедеса?

— Още разпитваме съседите на Трилони — всъщност Изабел сега е там, — но ще бъде безкрайно учуден, ако тя или някой друг попадне на важна следа. Хората, с които Изи разговаря, вече са били разпитвани поне шест пъти. Онзи гад свива луксозното возило на Трилони, премазва хората, изчезва в гъстата мъгла, зарязва автомобила и... сякаш се изпарява. Хич не ми разправяй, че мосю Уай Ей Цицъл имал луд късмет — Мистър Мерцедес е човекът с дяволски късмет. Ако беше предприел набега си само час по-късно, около залата щеше да гъмжи от полицаи, следящи за съблюдаването на реда.

— Знам.

— Мислиш ли, че той е знаел, Били?

Ходжис поклаща глава, за да покаже, че не е сигурен. Ако с Мистър Мерцедес започнат да си говорят чрез онзи сайт, непременно ще го попита.

— Можеше извергът да загуби контрол над колата, когато е започнал да прегазва хората, и да катастрофира, но не се е случило. Както казва Изабел, „германската техника е най-добрата в света“. Можеше някой да скочи на капака и да му попречи да вижда накъде кара, обаче и това не се е случило. Някое от металните колчета, на които е била опъната жълтата лента, можеше да отскочи под мерцедеса и да повреди шасито, но, както знаеш, това също не е станало. Да не говорим, че никой не е видял убиеца, когато е слязъл от колата и си е свалил маската.

— В пет и двайсет сутринта повечето хора още спят — отбелязва Ходжис, — а този район е безлюден дори посред бял ден.

— Заради кризата — кисело процежда Пийт. — Да, да, имаш право. Може би половината от хората, които навремето са работили в онези складове, са чакали временната трудова борса да отвори врати. Каква ирония, нали?

— Значи нямате нищо засега.

— В задънена улица сме.

Сервитьорът донася парчето торта. Ходжис доволно кима — сладкишът мирише съблазнително, а вкусът е божествен. Пийт изчаква келнерът да се отдалечи и се привежда над масата:

— Знаеш ли от какво се страхувам най-много? Че онзи ще го направи отново. Че откъм езерото отново ще дойде гъста мъгла и онзи пак ще го направи.

„Твърди, че няма желание — мисли си Ходжис и си взема още едно парченце от тортата. — Не изпитвал никакво желание да повтори. Това изживяване цяло да му държи влага за цял живот.“

— Ще направи същото или нещо друго — промърморва.

— През март се скарахме с дъщеря ми — прекъсва го Хънтли. — Всъщност „скарахме“ е меко казано, направо бяхме на нож. Следващия месец не я видях нито веднъж. Пропусна почивните дни, през които обикновено ме посещава.

— Така ли?

— Да. Искаше да гледа някакво състезание на мажоретки, в което участваха момичета от всички училища в щата. Нали си спомняш, че Канди открай време е луда по мажоретките?

— Да — излъгва Ходжис.

— На четири-пет години ѝ бяхме купили къса плисирана поличка и тя отказваше да я сваля дори когато си лягаше. Та както ти казах, умираше да гледа това състезание. Майките на две съученички обещаха да заведат момичетата, обаче аз отказах на Канди. Знаеш ли защо, Бил? „Естествено, че знам“ — казва си Ходжис.

— Защото състезанието щеше да е в Общинския център. Представях си как хиляда пубертетки с майките си се тълпят пред залата и чакат вратите да се отворят; ще е привечер вместо призори, но знаеш, че и по това време мъглата се стеле откъм езерото. Представях си как онзи гад ги прегазва с друг откраднат мерцедес (или с хамър) и как хлапачките и майките им, парализирани от ужас, като стреснати сърни се взират в ярките фарове. Затова не разреших на Канди да отиде. Да беше чул как ми се разкрещя, Били, но бях неумолим. После не ми говори цял месец и вероятно нямаше да ми продума, докато съм жив, ако Морийн не я беше завела. „Мо, забранявам! Да не си посмяла“ — казах ѝ, а тя ми се озъби: „Ей затова се разведох с теб — писна ми от «Забранявам!» и «Да не си посмяла!»“ Разбира се, лошите ми предчувствия не се оправдаха. — Пийт допива бирата си и се привежда към бившия си колега: — Моля се да съм с много колеги, когато го хванем. Пипна ли го сам, ще го убия, задето ме скара с дъщеря ми.

— Тогава защо искаш да си с много хора?

Хънтли се замисля, после се поусмихва:

— Имаш право.

— И още нещо: понякога питаш ли се за госпожа Трилони? — подхвърля Ходжис, сякаш внезапно се е сетил за Оливия, въпреки че много често мисли за нея, откакто получи анонимното писмо. Всъщност мисли за нея още преди писмото. Дори няколко пъти я сънува през мъглявия период на отчаяние и депресия след пенсионирането си. Не е забравил печалното ѝ изражение: „Никой не ме обича, целият свят е против мен.“ Беше фрашкана с пари, а не си даваше сметка за преимуществата на живота си, най-голямото от които беше да не зависи от заплата и от работодатели. Изминали бяха много години, откакто се е чудела как да си покрие задълженията или как да се скрие от кредиторите. Въпреки охолния си живот тя беше олицетворение на черногледство и непрекъснато се оплакваше или от фризьорката си, или от продавачките в магазините, или от поведението на разни чиновници и на други хора, принадлежащи към обслужващия персонал. Госпожа Оливия Трилони с неизменните рокли с деколтета лодки, които се килваха ту дясно на борд, ту наляво. Госпожа Трилони, чиито воднисти очи създаваха впечатлението, че тя всеки момент ще се разридае. Никой не я харесваше, включително детектив първа степен Кърмит Уилям Ходжис. Никой не се изненада от самоубийството ѝ, включително гореспоменатият детектив Ходжис. Смъртта на осем души и осакатяването на много повече хора е непосилен товар за съвестта на всекиго.

— Какво за нея?

— Ами... дали все пак е казала истината. За ключа.

Пийт повдига вежди:

— Смятала е, че казва истината. И двамата с теб го знаем. До такава степен си го беше внушила, че би издържала теста с детектора на лъжата.

Вярно е — Оливия Трилони не ги изненада; бяха виждали и други като нея. Рецидивистите се държаха гузно дори когато не бяха извършили престъплението, в което ги обвиняваха, защото си знаеха, че *все за нещо са виновни*. Порядъчните граждани пък отказваха да повярват във вината си и когато ги разпитваха, преди да им повдигнат обвинение, казваха: „*Реших, че съм прегазил куче*“, каквото и да бяха видели в огледалцето за обратно виждане след ужасяващото двойно тупване, продължаваха да упорстват: „*Нищо и никакво улично куче.*“

— И все пак не съм съвсем сигурен... — промърморва Ходжис, надявайки се да не изглежда прекалено настоятелен.

— Стига, Бил. Видя същото, което видях и аз, а когато решиш да си опресниш паметта, заповядай в участъка и разгледай снимките.

— Може и да го направя.

Началните акорди на „Нощ на голия връх“²⁴ прозвучават от джоба на спортното сако на Хънтли, купено от магазин за конфекция. Той изважда мобилния си телефон, поглежда екранчето и казва:

— Извинявай, трябва да се обадя.

Ходжис махва с ръка, сякаш казва: „То се знае.“

Пийт се заслушва, ококорва се и става толкова рязко, че столът му за малко не се прекатурва.

— *Какво?!*

Другите хора в ресторанта престават да се хранят и се оглеждат. Ходжис любопитно наблюдава случващото се.

— Да... да! Идвам веднага. Моля? Да, добре. Не чакайте, тръгвайте незабавно! — Затваря капачето на телефона и отново сяда. Сияе като коледна елха и в този момент Ходжис ужасно му завижда. — Ще взема да обядвам по-често с теб, Били. Открай време си моят талисман. Разговаряме за нещо и то се случва.

— Какво по-точно? — пита Ходжис и си казва: „Мистър Мерцедес! — Следващата му мисъл е нелепа и печална: — *Аз трябваше да го хвана!*“

— Беше Изи. Току-що разговаряла по телефона с полковник от щатската полиция в окръг Виктория. Преди около час ловен пазач забелязал купчина кости в открита мина за добив на чакъл, намираща се на около три километра от крайезерната вила на Дони Дейвис. И знаеш ли какво? По костите още имало останки от плат.

Той победоносно вдига ръка и бившият му партньор плясва дланта си в неговата. Пийт прибира телефона в джоба си и си изважда портфейла, но Ходжис поклаща глава (не се зальгва относно усещането си: чувства облекчение. *Неописуемо облекчение*).

— Прибери си парите, аз черпя. Изабел ще те чака там, нали?

— Да.

— Тогава тръгвай.

— Добре. Благодаря за обяда.

— Момент — има ли нещо ново за Магистралния Джо?

— Случаят вече се разследва от щатската полиция — обяснява Пийт. — И от ФБР. Да им е честит. Едно птиченце ми каза, че са ударили на камък. Надяват се Джо пак да го направи и ако извадят късмет, да го пипнат.

— Той си поглежда часовника.

— Тръгвай! — подканя го Ходжис.

Хънтли тръгва към вратата, спира, връща се до масата и млясва по челото бившия си партньор:

— Щастлив съм, че се видяхме, миличък.

— Разкарай се, бе! Хората ще ни помислят за влюбени.

Пийт широко се усмихва и се изнизва, а Ходжис се сеца как понякога двамата наричаха себе си Небесни хрътки²⁵, и се пита дали не е загубил остроото си обоняние.

Сервитъорът идва и пита дали господинът желае още нещо. Ходжис мисли да откаже, но си поръчва още едно кафе. Исква да остане тук още малко и да се порадва на двойния си късмет: не са на път да арестуват Мистър Мерцедес, а Дони Дейвис, лицемерният гадняр, който е убил жена си и е накарал адвокатата си да обяви награда за всеки, който предостави информация за местонахождението ѝ. Защото лудо я обичал и най-съкровеното му желание било тя да се върне при него, за да започнат отначало.

На Ходжис му се иска да поразсъждава още малко за Оливия Трилони и за откраднатия ѝ мерцедес. Няма съмнение, че автомобилът е бил откраднат. Макар Оливия упорито да твърдеше обратното, никой не се усъмни, че тя е улеснила крадеца.

Ходжис си спомня случая, за който им разказа Изабел Джейнс (наскоро пристигнала от Сан Диего), след като научи подробностите за непреднамереното участие на госпожа Трилони в касапницата пред Общинския център. В нейната история не ставаше дума за кола, а за *пистолет*. С партньора ѝ ги повикали в къща, където деветгодишно момче застреляло четиригодишната си сестричка. Децата си играели с автоматичния пистолет, който баща им оставил на бюрото си.

— Не повдигнаха обвинение на бащата — допълни накрая, — но чувството за вина ще го преследва до края на живота му. Помнете ми думата, че и сега ще се случи същото.

След по-малко от месец госпожа Трилони изгълта хапчетата на всички (включително Ходжис), разследващи случая с мерцедеса, но не им мигна окото. За тях тази жена беше изпълнена със самосъжаление богаташка, отказваща да поеме вината си за случилото се.

Бяха откраднали колата ѝ в центъра на града, но госпожа Т., чийто богат мъж беше починал от инфаркт, живееше в Шугър Хайтс — тузарски квартал, където преградени с порти алеи водеха към парвенюшки къщи с по четиринайсет-двайсет стаи, наподобяващи малки дворци и контрастиращи с традиционната местна архитектура. При всяко минаване с колата през Шугър Хайтс Ходжис се сеца за детството си в Атланта и за тамошния богаташки квартал, наречен Бъкхед.

Елизабет Уортън, възрастната майка на Оливия Трилони, живееше в луксозен апартамент (стаите му бяха големи като обещанията на кандидат за политически пост) в скъпа жилищна сграда на Лейк Авеню. Имаше достатъчно място и за жената, която поддържаше жилището, отделно три пъти седмично частна медицинска сестра посещаваше старицата. Госпожа Уортън страдаше от сколиоза в напреднал стадий и вземаше оксиконтин — тъкмо тези таблетки открадна от аптечката дъщеря ѝ, когато реши да сложи край на живота си.

„Самоубийството е доказателство за вина“ — така казваше лейтенант Мориси, но Ходжис открай време не е убеден в тази теория, а напоследък съмненията му са се удвоили и утроили. Вече знае, че вината не е единствената причина за самоубийство.

Понякога ти писва от следобедните телевизионни бози.

Един час след убийствата двама патрулиращи полицаи намериха мерцедеса зад един от складовете, които загрозяваха брега на езерото. Сивият автомобил беше зарязан сред ръждясалите контейнери в големия двор, напомнящи монолитите на Великденския остров.

При пристигането си в склада Ходжис и Хънтли завариха пет патрулки, две от които бяха паркирани така, че първата почти беше залепена за задната броня на мерцедеса, сякаш полицаите очакваха сивият седан сам да включи двигателя си като стария плимут в прочутия филм на ужасите, и да се опита да избяга. Мъглата се беше сгъстила и се беше превърнала в ръмящ дъждец. Под светлината на въртящите се лампи на патрулните дъждовните капки приличаха на пулсиращи сини искри.

Ходжис и Хънтли се приближиха към групичката полицаи. Пийт поведе разговор с двамата, които бяха открили мерцедеса, а Ходжис заобиколи седана. Предницата му почти не беше пострадала — ах, това прочуто немско качество! — но капакът и предното стъкло бяха изпръскани с кафеникава гадост. От решетката висеше ръкав, който вече се втвърдяваше от просмуканата в него кръв. По-късно се разбра, че е от ризата на Оги Оденкърк, един от убитите. Имаше и още нещо. Нещо, което блестеше дори в сумрака на дъждовното утро. Ходжис се отпусна на коляно, за да го разгледа отблизо. След малко Пийт се приближи до него и възкликна:

— Да му се не види, това пък какво е?

— Според мен е венчална халка.

Оказа се прав. Златната халка принадлежеше на Франсин Райс, трийсет и девет годишна, с адресна регистрация на Скуиръл Ридж Роуд, и беше предадена на близките на загиналата. Погребана я с халката на безименния пръст на дясната ѝ ръка, защото първите три пръста на другата бяха откъснати. Патоанатомът предположи, че тя машинално я е вдигнала, за да се предпази, когато мерцедесът е връхлетял върху нея. Два пръста бяха намерени на местопроизшествието малко след дванайсет часа на 10 април. Палецът не беше открит. Ходжис предполагаше, че го е отнесъл гларус — от онези, големите, които патрулираха край езерото. Предпочиташе тази мисъл пред отвратителната алтернатива — че някой, оцелял от ужаса пред Общинския център, е взел за спомен откъснатия пръст.

Погледа още малко сивия автомобил, изправи се и махна на един полицаи да се приближи:

— Искам да покрием с брезентово платнище тази машина, преди дъждът да отмие всички...

— Скоро ще го донесат — прекъсна го униформеният и посочи с палец Пийт: — Беше първото, което той ни нареди.

— Какъв си ми умник! — възкликна Ходжис, успешно имитирайки богобоязлива възрастна дама, но усмивката на партньора му беше мрачна като утрото. Той продължаваше да се взира в изцапаната с кръв муцуна на мерцедеса и във венчалната халка, заседнала в никелираната решетка.

Приближи се друг полицаи; държеше отворен бележник, чиито страници вече се бяха набръчкали от влагата. На табелката на куртката му беше написано името му — „Ф. ШАМИНГТОН“.

— Колата е регистрирана на името на някоя си госпожа Оливия Трилони, Лайлък Драйв 729. Адресът е в Шугър Хайтс...

— Където повечето послушни мерцедеси отиват да спинкат, след като свърши дългият им работен ден — отбеляза Ходжис. — Провери дали госпожата си е у дома, полицаи Шамингтон.

Ако я няма, постарай се да я намериш. Ще се справиш ли?

— Да, сър. Разбира се.

— Не създавай паника. Ако те попита за какво става въпрос, кажи, че правим проверка във връзка с откраднатата кола.

— Ясно.

Ходжис се обърна към Пийт:

— Предните седалки. Забеляза ли нещо?

— Въздушните възглавници не са се отворили. Изключил е тази функция, което означава, че е действал по предварителен план, а не спонтанно.

— Означава и че е знаел как да го направи. Какво мислиш за маската?

Хънтли наднича през мокрото лявото странично стъкло, без да го докосва. На кожената седалка беше захвърлена гумена маска от онези, които се нахлузват на главата. Туфите оранжева коса над слепоочията стърчаха като рога. Носът приличаше на червено топче. Червените устни бяха разтегнати в зловеща, подигравателна усмивка.

— Тръпки ме побиват от нея. Гледал ли си телевизионния филм за клоуна в градската канализация?

Ходжис поклати глава. По-късно, само няколко седмици преди пенсионирането си, купи филма на дивиди и разбра, че партньорът му е имал право. Маската приличаше на лицето на Пениуайз, клоуна от филма.

Двамата отново заобиколиха мерцедеса и този път забелязаха кръвта по гумите и по праговете. Дъждът щеше да отмие повечето преди пристигането на криминалистите и на брезентовото покривало — часът беше едва седем без петнайсет.

Ходжис извика патрулните полицаи и попита:

— Кой има мобилен телефон с камера?

Оказа се, че всички имат. Той ги накара да застанат в кръг около колата на смъртта (мислено вече я беше нарекъл така) и те започнаха да снимат.

Полицай Шамингтон стоеше встрани и разговаряше по мобилния си. Пийт му махна да се приближи:

— Знаеш ли колко е годишна тази Трилони?

Полицаят прегледа записките си:

— Имам данните от шофьорската ѝ книжка — родена е на 3 февруари 1957. Значи е на...
ъъ...

— На петдесет и две — намеси се Ходжис. С Пийт работеха заедно от дванайсет години и вече се разбираха без думи. Оливия Трилони беше на възрастта на жертвите на изнасилвача в парка, но не и жена, способна на масово убийство. Известни им бяха случаи, когато водачи губеха контрол над колите си и неволно се връзваха в групички хора — само преди пет години в същия този град старец, приближаващ осемдесетте и почти изкукал, беше помел с буика си масичките на улично кафене, убивайки един човек и наранявайки шестима, — но Оливия Трилони не отговаряше и на този профил. Беше твърде млада. Пък и маската...

Но...

Но.

Сервитърът донася сметката върху сребърен поднос. Ходжис оставя отгоре кредитната си карта и отпива от кафето, докато чака да му я върнат. След такъв обилен обяд обикновено му се доспива и умът му се замъглява. Не и днес. Никога не се е чувствал с толкова бистър ум.

Онова „Но“ беше толкова очевидно, че на двамата с Пийт не се наложи да го обсъдят нито с патрулните полицаи (непрекъснато пристигаха още коли, само дето проклетото брезентово покривало пристигна чак в седем и петнайсет), нито помежду си. Мерцедесът беше заключен и ключът не беше на таблото. Не личеше вратите да са били разбивани и по-късно през деня главният механик на местното представителство на „Мерцедес“ потвърди мнението на детективите.

— Трудно ли е да се свали стъклото с еластична метална пластина, наричана „полски“ ключ? — поинтересува се тогава Ходжис. — Или да се отключи вратата?

— Не само, че е трудно, ами е почти невъзможно. Тия немци знаят как се правят автомобили. Ако някой все пак успее, ще останат следи. — Механикът килна назад кепето си. — Ясно е като бял ден какво е станало, господа детективи. Жената е оставила ключа на таблото и е слязла, без да обърне внимание на предупредителния сигнал. Сигурно умът ѝ е бил в друго. Крадецът е видял ключа и е свил автомобила. Мисълта ми е, че е трябвало да има ключ. Как иначе е заключил мерцедеса, когато го е зарязал?

— Откъде знаеш, че колата е собственост на жена? — повдигна вежда Хънтли. — Не сме съобщили тази информация.

— Ама вие за какъв ме вземате? — поусмихна се човекът. — Това е мерцедесът на госпожа Трилони. Оливия Трилони. Купи го от нашия автосалон и всеки четири месеца го докарва на сервиз при нас. Като по часовник. Нито веднъж не е пропуснала. Обслужваме само няколко автомобила с дванайсетцилиндрови двигатели и аз познавам всичките. — И добави, неволно изричайки страховитата истина: — Тази машина е същински танк.

Убиецът е вкарал мерцедеса между два метални контейнера, изключил е двигателя, свалил е маската, залял я е с белина и е слязъл от колата (ръкавиците и мрежичката за коса вероятно са били в джоба му). И преди да изчезне сред гъстата мъгла, е направил нещо, равностойно на „Да го духаш“ в писмото до Ходжис: заключил е колата с електронния ключ на Оливия Ан Трилони.

Ето го твоето „но“.

„Като отидохме в апартамента — спомня си Ходжис, — тя ни предупреди да говорим тихо, защото майка ѝ спяла. — После ни почерпи с кафе и с бисквити.“ Сега, седнал в „Демазио“, той на малки глътки допива кафето си, докато чака да му върнат кредитната карта. Спомня си разкошния ѝ апартамент и невероятната гледка към езерото, разкриваща се през прозореца на дневната.

Заедно с кафето и с бисквитите тя ги удостои с изумен поглед, запазена марка на достопочтените граждани, които никога не са имали неприятности с полицията: „Разбира се, че не съм виновна! Откъде ви хрумна подобно нещо?“ Дори го изрече на глас, когато Пийт я попита дали е оставила ключа на таблото, когато е паркирала на Лейк Авеню през три къщи от сградата на майка си.

— Разбира се, че не! — възкликна и кисело се усмихна, сякаш казваше: „*Предположението ви е нелепо и дори обидно.*“

Най-послед сервитьорът се връща. Навежда се да остави на масата малкия сребърен поднос и преди да се изправи, Ходжис пъха в шепата му две банкноти — от пет и от десет долара. Известно му е, че келнерите в „Демазио“ си поделят поравно бакшишите — практика, която той не одобрява. И не му пука, че може да го обявят за старомоден.

— Благодаря, сър, и *boun poteriggio*.

— Благодаря, подобно. — Ходжис пъха в джоба си касовата бележка и кредитната си карта, но не става веднага. Взема вилицата и обира останките от тортата в чинийката — навик от детството му. Открай време последните трохички, които бавно изсмуква измежду зъбците на вилицата, му се струват най-вкусни.

Най-важният първи разпит беше проведен само няколко часа след престъплението. Поднесени бяха кафе и бисквити, междувременно полицията още идентифицираше обезобразените мъртъвци. И някъде далеч от тук обезумелите от скръб роднини на жертвите ридаеха и си разкъсваха дрехите.

Госпожа Трилони отиде в антрето и взе чантата си, която беше оставила на масичката до входната врата. Върна се в дневната, порови в чантата, озадачено свъси вежди, продължи да рови и сякаш се разтревожи, после облекчено се усмихна и им подаде електронния ключ:

— Ето го.

Двамата го загледаха, Ходжис удивено си помисли колко обикновен изглежда ключът за толкова скъпа кола. Представляваше черна пластмасова пръчица с копче — от едната му страна беше логото на компанията „Мерцедес“, от другата имаше три бутона. На първия беше нарисуват отворен катинар, на втория — затворен. На третия имаше надпис „ТРЕВОГА“. Идеята беше, че ако ви нападнат, докато отключвате вратата, вие ще го натиснете и от колата ще завие сирена, призоваваща за помощ.

— Разбирам защо ви беше трудно да го намерите — отбеляза Пийт с най-любезния си тон. — Повечето хора закачват ключовете си на ключодържатели. Жена ми е закачила нейния на голяма пластмасова маргаритка. — Той добродушно се усмихна, все едно Морийн още му беше съпруга и сякаш тя, модната икона, не би предпочела смъртта пред това някой да я види как изважда от чантата си пластмасова маргаритка.

— Браво на нея — промърмори госпожа Трилони. — Кога ще ми върнете колата?

— Не зависи от нас, мадам — намеси се Ходжис.

Тя въздъхна и оправи деколтето лодка на доста безформената си рокля. До края на разпита щеше да направи същото още дванайсетина пъти.

— Разбира се, ще се наложи да я продам. Сърце не ми дава да я карам след случилото се. Толкова е неприятно. Като си представя, че *моята* кола... — Отново порови в чантата си и извади пакетче кремави хартиени кърпички. Попи сълзите си и добави: — *Крайно* неприятно!

— Ще ви помоля още веднъж да ни разкажете всичко — подкани я Пийт.

Оливия забели кървясалите си очи:

— Наложително ли е? Капнала съм от умора. Цяла нощ бях на крак заради мама, заспа чак в четири. Горката, много я боли. Искам да подремна, преда да дойде госпожа Грийн, медицинската сестра.

„Току-що автомобилът ти е убил осем души и ще е цяло чудо, ако останалите премазани оживеят, а ти искаш да подремнеш!“ По-късно Ходжис се запита кога е започнал да изпитва неприязън към госпожа Трилони; не беше сигурен, но май беше тъкмо в този момент. Случвало ли ви се е като видите разтревожен човек, да ви се прииска да го прегърнете, да го потупате по гърба и да му кажете: „Спокойно, всичко ще се оправи“, а като видите друг, също разтревожен, ръцете да ви засърбят да му отвъртите здрава плесница и да му извикате: „Бъди мъж!“ (в случая с госпожа Т.: „Бъди жена!“).

— Няма да ви бавим — обеща Пийт. Не ѝ каза, че това е само първият от множеството разпити — накрая тя щеше да разказва версията си дори в съня си.

— Добре, добре. Дойдох тук малко след седем вечерта в четвъртък... — Обясни, че посещавала майка си минимум четири пъти седмично, но в четвъртък винаги оставала да спи при нея. Винаги се отбивала в „Б'хай“, отличен вегетариански ресторант в търговския център „Бърч Хил“, купувала храна за вкъщи и я претопляла във фурната. („Въпреки че сега мама яде

много малко. Заради болките“) Добави, че гледала да пристигне след седем, когато отворят нощните паркинги и повечето места на улицата са свободни. — Не мога да паркирам паралелно на тротоара, не умея.

— Защо не оставяте колата в гаража, който е наблизко? — поинтересува се Ходжис.

Тя го изглежда, сякаш се питаше дали не е полудял:

— Известно ли ви е, че там ми искат шестнайсет долара за една нощ? А на улицата е *безплатно*.

Пийт, който още държеше ключа (не беше съобщил на госпожа Трилони, че ще го вземат), продължи разпита:

— Спрели сте пред търговския център „Бърч Хил“ и сте поръчали храна за вкъщи от... — Той погледна записките си. — От „Б’хай“.

— Не, поръчах предварително. Телефонирах от къщата си на Лайлък Драйв. Хората от ресторанта са много любезни с мен, защото съм им редовна и уважавана клиентка. Снощи взех куку *сабзи* за мама — това е омлет със спанак и с кориандър, — а за себе си — *гейме* — задушено с грах, картофи и с гъби. Много лека и лесно смилаема храна. — Тя оправи деколтето си. — От юношеска възраст страдам от тежка форма на киселинен рефлукс. Налага се да се съобразявам.

— Предполагам, че поръчката ви... — подхвана Ходжис.

— Взех и *шоле зард* за десерт — прекъсна го тя. — Това е оризов пудинг с канела. И с шафран. — За миг лицето ѝ се озари от необичайно тревожната ѝ усмивка. Тази усмивка и машиналното оправяне на деколтето тип „лодка“ бяха нещо като нейна запазена марка, която двамата детективи скоро щяха да опознаят. — Шафранът придава специфичен вкус на пудинга. Дори мама харесва *шоле зард*.

— Да, сигурно е вкусен — кимна Ходжис. — А сега ми кажете дали поръчката ви беше опакована, когато отидохте в ресторанта.

— Да.

— В една кутия ли?

— О, не, в три.

— В плик ли?

— Не, само кутиите.

— Сигурно ви е било трудно да вземете всичко от колата — намеси се Хънтли. — Три кутии с храна, чантата...

— И ключа — обади се Ходжис. — Не го забравяй, Пийт.

— Освен това сте искали по-бързо да занесете кутиите в кухнята. Студената храна не е вкусна.

— Разбирам накъде биете — намръщи се госпожа Трилони — и ви уверявам, че... — Замълча за миг и добави: — *Господа*, сбъркали сте адреса. Пуснах ключа в чантата си веднага щом изключих двигателя, винаги е първото, което правя. Колкото до кутиите, в ресторанта ги сложиха една върху друга и ги завързаха. Получи се ей-толкова висока кула — тя разпери ръце, — която беше лесна за носене. Чантата окачих на ръката си. Погледнете. — Сгъна ръката си в лакътя, окачи на нея чантата и се заразхожда из просторната дневна, преструвайки се, че държи купчина кутии. — Виждате ли?

— Да, госпожо — отговори Ходжис, мислейки си, че май видя и нещо друго.

— И не бързах, защото така или иначе претоплях храната. С изключение на оризовия пудинг, разбира се. — Оливия се засмя. Не, не се засмя, а се изкикоти.

„Хм, много интересно — мъжът ѝ е починал наскоро, а тя се киска толкова палаво — помисли си Ходжис. — Май си имаме работа с весела вдовица.“ Към неприязънта му се добави

още един слой — толкова тънък, че беше почти невидим. *Почти.*

— Да повторим всичко, което сте направили, щом сте пристигнали на Лейк Авеню. Малко след деветнайсет часа.

— Да. Може би в седем и пет... или в седем и десет.

— Ясно. Паркирали сте... къде казахте? През три-четири къщи от тук, така ли?

— Максимум през четири. Винаги търся две празни места, за да не се налага да паркирам на задна. Изобщо не умея. Винаги въртя волана в погрешната посока.

— Разбирам, госпожо, съпругата ми има същия проблем. Изключили сте двигателя. Извадили сте ключа от таблото и сте го пуснали в чантата си. Преметнали сте я през рамо и сте взели кутиите с храната...

— Трите кутии! Поставени една върху друга и здраво завързани.

— Да, трите кутии. Какво направихте после?

Тя го погледна, сякаш го смяташе за най-големия кретен в свят, пълен с кретени:

— После тръгнах насам. Позвъних отдолу и госпожа Харис, жената, която се грижи за домакинството, ми отвори. В четвъртък си тръгва веднага щом дойда. Качих се с асансьора до деветнайсетия етаж. Където се намирате сега и ме разпитвате, вместо да ми кажете кога ще ми върнете колата. *Откраднатата* ми кола.

Ходжис мислено си отбеляза да попита госпожа Харис дали на излизане от жилищната сграда е видяла мерцедеса.

— Кога отново извадихте ключа от чантата си, госпожо Трилони? — попита Пийт.

— Отново ли? Защо да го...

Хънтли вдигна ключа — вещественно доказателство номер едно.

— За да заключите колата, преди да влезете в сградата. Заключихте я, нали?

Само за секунда погледът ѝ изрази неувереност, но и двамата детективи го забелязаха.

— Разбира се, че я заключих.

Ходжис я погледна в очите. Оливия бързо извърна поглед към панорамния прозорец, обаче миг преди това той видя същата неувереност.

— Не бързайте, помислете още малко, госпожо Трилони. Важно е — загинаха много хора. Наистина ли помните как сте жонглирали с кутиите, за да извадите ключа от чантата си и да натиснете бутона за заключване? Видяхте ли проблясването на задните светлини, което потвърждава, че колата е заключена? Знаете го, нали?

— *Естествено!* — Тя прехапа долната си устна, осъзна какво прави и престана.

— Отново ви питам: спомняте ли си тъкмо тези подробности?

За секунда лицето ѝ стана безизразно. После високомерната ѝ усмивка грейна с цялото си дразнещо самодоволство.

— Момент. Сега си спомних. Пуснах ключа в чантата си, *след* като взех кутиите и слязох от колата. И след като натиснах бутона за заключване на вратите.

— Сигурна сте, така ли?

— Да. — Беше убедена и нищо нямаше да я разколебае. И двамата го знаеха. Същия отговор би дал уважаван гражданин, блъснал някого и избягал от местопроизшествието, когато го заловят: щеше *упорито да твърди*, че е прегазил куче.

Пийт затвори бележника си и стана. Ходжис го последва. Госпожа Трилони не си направи труда да скрие, че иска час по-скоро да им види гърбовете. Преди да стигнат до вратата, Ходжис се обърна:

— Последен въпрос, мадам.

Тя повдигна грижливо изскубаните си вежди:

— Да?

— Къде е резервният ви ключ? Налага се да вземем и него.

Този път Оливия Трилони не се поколеба и не извърна поглед, а отговори веднага:

— Нямам резервен ключ и не ми е необходим. Пазя си вещите, детектив. Притежавам от пет години моята сива лейди — така я наричам, — и единственият ключ, който съм използвала, сега е в джоба на партньора ви.

Сервитьорът е разчистил масата и е оставил само недопитата чаша с вода, но Ходжис не си тръгва; седи в сепарето и се взира през витрината в паркинга и в естакадата, представляващи неофициалната граница на Лоутаун — квартала, в който обитават Шугър Хайтс тузари като покойната Оливия Трилони никога не стъпват. И защо им е да ходят там? За да си купят дрога ли? Ходжис е сигурен, че и сред обитателите на Шугър Хайтс има наркомани, и то много, но когато живееш в толкова луксозен квартал, наркопласъорите ти доставят стоката вкъщи.

„Госпожа Трилони излъга — мисли си той. — Беше принудена. Иначе трябваше да признае, че разсеяността ѝ е имала толкова ужасяващи последствия. И все пак да допуснем теоретичната възможност, че е казала истината. Обаче! Ако предположението ни, че не е заключила мерцедеса и е оставила ключа на таблото, е невярно, по какъв начин грешката ни ще повлияе на разследването? И какво *всъщност* се е случило?“

Взира се през витрината, опитва се да си спомни всички подробности и не забелязва, че някои сервитьори го зяпат, меко казано, озадачено, сякаш се питат какво става с шишкавото пенсионирано ченге, отпуснато на стола като робот с изтощени батерии.

Автомобилът на смъртта, все още заключен, беше закаран с кола на „Пътна помощ“ на полицейския паркинг за конфискувани превозни средства. Ходжис и Хънтли научиха новината, когато отново се качиха в патрулката. Научиха и че главният механик от местното представителство на „Мерцедес“ току-що е пристигнал и е обявил, че ще отключи проклетата машина, но ще му отнеме доста време.

— Мориси, кажи му да не си прави труда — нареди Ходжис. — Ключът е в нас, ще го донесем.

Лейтенантът от другата страна на линията не проговори няколко секунди, после озадачено попита:

— Във вас ли? Означава ли, че тя е...

— Не, не, нищо подобно. Механикът наблизил ли е, лейтенант?

— На паркинга е, оглежда пораженията върху колата. Казаха ми, че малко оставало да се разплаче.

— Да си запази сълзите за мъртъвците — кисело промърмори Пийт, който шофираше. Чистачките равномерно потракваха по предното стъкло. Дъждът се беше усилил. — Така де, вместо да циври за мерцедеса...

— Кажи му да се свърже с автосалона и да провери нещо — прекъсна го Ходжис. — После да ми се обади по мобилния.

В центъра на града имаше голямо задръстване — отчасти заради дъжда, отчасти защото Марлборо Стрийт, водеща към Общинския център, беше затворена. Изминали бяха само четири пресечки, когато мобилният на Ходжис извънтя. Обаждаше се Хауард Макгрори, механикът.

— Проверихте ли онова, което ме интересуваше? — нетърпеливо попита Ходжис.

— Не се налагаше. Работя в представителството от 1987. Оттогава сме продали поне хиляда мерцедеса и всеки клиент получава два ключа.

— Благодаря. Скоро ще бъдем при вас. Искаме да ви зададем още няколко въпроса.

— Да, ще ви чакам. Ужасна история. *Потресаваща!*

Ходжис прекъсна връзката и предаде на Пийт какво е казал механикът.

— Изненадан ли си?

Наближаваха оранжева табела с надпис, отклоняващ движението встрани от Общинския център; можеха да включат сините лампи на патрулката и да минат направо, но не го направиха. Да, бързаха, обаче искаха да останат още малко сами, за да поговорят.

— Не — промърмори Ходжис. — Така се прави обикновено. Както казват британците, „оригинал и резерва“. При покупка на нова кола от автосалона ти връчват два ключа...

— ... и те предупреждават да прибереш единия на сигурно място, за да ти е под ръка, ако загубиш другия. Понякога, когато след година-две някой потърси резервния ключ, установява, че е забравил къде го е сложил. Жените, които си падат по големите чанти като онзи „куфар“ на Оливия Трилони, обикновено пускат вътре ключовете и забравят, че имат два. Ако госпожата наистина не ги е закачила на ключодържател, вероятно ползва ту единия, ту другия.

— Даааа — промърмори Ходжис. — Спира колата близо до къщата на майка си, мисли си за предстоящата безсънна нощ заради болките на старицата, държи и чантата си, и кутиите с храна от ресторанта...

— И забравя ключа на таблото. Не иска да го признае — нито пред нас, нито пред себе си, но тъкмо това се е случило.

— Не е ли чула предупредителния сигнал? — промърмори Ходжис.

— Може би тъкмо в този момент по улицата е минал тежкотоварен камион или патрулка с пусната сирена. Или пък госпожата дотолкова е била обсебена от мислите си, че не е обърнала внимание на сигнала.

Обяснението изглеждаше логично, а думите на механика само го потвърдиха: той заяви, че ключалката на мерцедеса не е била разбита и че двигателят е запален с ключа, а не чрез съединяване на кабелите. Ходжис обаче се притесняваше от задоволството си, че жената е виновна. Двамата с Пийт от пръв поглед изпитаха неприязън към госпожа Трилони с нейните деколтета лодка, изскубаните вежди и пискливия кикот, неподходящ на жена, наскоро загубила съпруга си. Госпожа Трилони, която не се поинтересува колко души са мъртви или ранени, не пожела да научи нещо повече за ужаса пред Общинския център. Ясно беше, че не е извършила престъплението, но щеше да е хубаво да ѝ припишат част от вината. Да ѝ дадат повод да мисли за нещо друго, освен за екзотични вегетариански ястия.

— Не усложнявай елементарното — продължи Хънтли, видя пролука в задръстването и натисна газта. — При покупката на колата е получила два ключа. Твърди, че притежава само един и сега това е вярно. Извергът, който премаза хората пред Общинския център, вероятно е пуснал в първия уличен канал ключа, забравен от нея на таблото. Онзи, който тя ни показва, е резервният.

Да, навярно тъкмо това се беше случило. Чуеш ли зад себе си тропот на копита, не си казваш, че те преследват зебри²⁶, нали?

Някой леко го побутва по рамото, както побутват тежко заспал човек, за да го събудят. Ходжис си дава сметка, че наистина е заспал. Или е бил като хипнотизиран от спомените си.

До него стои Илейн, салонната управителка в „Димазио“ и разтревожено се взира в него.

— Детектив Ходжис, добре ли сте?

— Да, да. Сега съм само господин Ходжис, Илейн. Пенсионирах се.

Забелязва в погледа ѝ още нещо освен тревога. Нещо по-неприятно. Другите посетители отдавна са си тръгнали, той е сам в ресторанта. Вижда сервитьорите, скупчени около вратата към кухненското помещение, и си представя как изглежда в техните очи и в очите на Илейн: старчък, който продължава да седи в сепарето, въпреки че човекът, с когото е обядвал, отдавна си е тръгнал (както и другите клиенти). Затлъстял старчък, който е изсмукал трохите от тортата, полепнали по вилицата му, както дете смуче близалка, а после се е втренчил във витрината. „Сигурно се питат дали пътувам към царството Деменция с експреса «Алцхаймер»“ — казва си и се усмихва на Илейн; пуска в употреба най-чаровната си усмивка:

— С Пийт си припомнихме стари случаи и се замислих за един. Така се улисах, че забравих къде съм. Извинете, тръгвам си веднага.

Става, но залита, блъсва се в масата и събаря чашата, в която още има вода. Илейн го хваща за рамото — вече сериозно е разтревожена:

— Детектив... господин Ходжис, ще можете ли да шофирате?

— Разбира се — отговаря той прекалено уверено. Краката му са изтръпнали, почти не ги усеща. — Изпих само две чаши бира, Пийт довърши останалото в каната. Краката ми бяха изтръпнали, ама вече съм по-добре.

— О! Наистина ли?

— Да — кимва той и с облекчение установява, че наистина е така. Спомня си как наскоро прочете някъде, че възрастните хора, особено затлъстелите, не бива да се заседяват твърде дълго. Съществува опасност от образуването на съсирек, който при изправянето на човека се придвижва към сърцето му и бум! — инфаркт.

Илейн го придружава до вратата, което му напомня за частната медицинска сестра, която се е грижила за майката на госпожа Трилони. Как ѝ беше името? Харис ли? Не, Харис се казваше жената, поддържаща жилището. Името на медсестрата беше Грийн. Дали тя води до тоалетната госпожа Уортън, както сега Илейн го води към вратата? Разбира се.

— Илейн, добре съм. Честно. Главата ми е наред, тялото ми се подчинява. — Той протяга ръце, за да докаже, че казва истината.

— Добре, вярвам ви. Чакаме ви отново и нека е по-скоро, става ли?

— Обещавам.

Той излиза под яркото следобедно слънце и си поглежда часовника. Вече е два и половина. Ще пропусне следобедните телевизионни предавания, но ни най-малко не съжалява. Да си го начукат безмилостната съдийка и смахнатият психолог с нацистките методи. Или взаимно да се изчукат.

Бавно върви към паркинга, където освен неговата кола са останали само автомобилите на хората от персонала на ресторанта. Изважда ключовете си и ги подхвърля на дланта си. За разлика от ключа на госпожа Т. неговият е на ключодържател. И то с медальон — прозрачен пластмасов правоъгълник, в който е пъхната снимка на Али. На тази фотография Али е на седемнайсет, носи екипа на гимназиалния отбор по лакрос и широко се усмихва.

Госпожа Трилони така и не промени показанията си относно ключа. По време на многобройните разпити упорито твърдеше, че никога не е имала резервен. Не отстъпи от версията си дори когато Пийт Хънтли ѝ показва фактурата от автосалона, в която пишеше, че при покупката на мерцедеса през 2004 на клиентката са били връчени 2 (ДВА) КЛЮЧА. Заяви, че фактурата била сгрешена. Ходжис не е забравил твърдата увереност в гласа ѝ. Пийт би казал, че госпожата докрай е била убедена в правотата си. Предсмъртното писмо е излишно — самоубийството е равнозначно на самопризнание. Накрая стената на отрицанието ѝ е рухнала. Също като в онзи случай, когато злодеят, прегазил дете, най-последно си призна: „Добре де, не беше куче, а дете. Прегазих го неволно, защото проверявах кой ме е търсил по мобилния и се разсеях.“

Ходжис си спомня как всеки следващ разпит на госпожа Трилони сякаш подсилваше ефекта. С нарастването на упорството ѝ нарастваше и неприязънта към нея. Ненавиждаха я не само двамата с Пийт, а всички от участъка. И тя още по-упорито държеше на своето. Защото знаеше какво изпитват към нея полицаите. Разбира се, че знаеше. Беше егоистка, но не и глупач...

Той се спира; държи загрятата дръжка на вратата на тойотата, с другата си ръка засенчва очите си от слънцето и се визира в сенките под естакадата. Отдавна е минало пладне и обитателите на Лоутаун постепенно изпълзват от гробниците си. Сред сенките са четирима души. Трима големи и един малък. Големите май се гаврят с малкия; по едно време един от тях смъква раницата от гърба му и заедно с приятелчетата си се размива. Хилят се като зловещи тролове.

Ходжис пъха ръце в джобовете на спортното си сако и бавно тръгва по напукания тротоар към естакадата. По магистралата с бучене преминават автомобили и камиони, сенките им, редуващи се на улицата под естакадата, напомнят архитектурни плетеници. Чува как единият трол пита хлапето колко пари има.

— Никакви нямам — казва малкият. — Оставете ме на мира.

— Я да изпразним джобовете ти, тарикатче — намесва се трол номер 2.

Хлапето се опитва да побегне. Третият гадняр го издебва отзад, хваща го под мишниците и стяга хилавите му гърди в желязна хватка.

— Йо, йо, готин, чувам шумоленето на мангизи — подхвърля, а малкият стисва устни и лицето му се изкривява от усилието да не се разплаче.

— Брат ми ще разбере кои сте и ще ви спуга от бой — изхъхря.

— Леле, колко ме е шубе! — възкликва трол номер едно. — Още малко и ще се подмок...

Млъква, защото вижда как Ходжис се приближава към тях, изпъчил бирения си корем. Все така е пъхнал ръце в джобовете на развлеченото си спортно сако с кръпки на лактите — сърце не му дава да го изхвърли, макар да си дава сметка, че дрехата вече е за боклука.

— К'во искаш, дядка? — озъбва се трол номер три, който още държи хлапето. Ходжис се изкушава да му отговори с акцента на Джон Уейн, но не си струва да се хаби. Единственият Уейн, за когото може би са чували тези боклуци, е Лил²⁷.

— Искам да оставите на мира хлапето. Разкарайте се! Веднага!

Първият трол, който носи суичър и задължителната шапка с логото на „Янките“, пуска джобовите на жертвата си, слага ръце на кръста си, накланя глава и гадно се подхилва:

— Чупката, шишко!

Ходжис не се церемони — все пак е един срещу трима. Изважда от десния си джоб Бияча. Приятно е да усеща тежестта му в ръката си. Бияча е чорап на разноцветни ромбове, стъпалото му е натъпкано с метални топчета. На глезена е направен възел, за да не се изсипят сачмите. Ходжис замахва с Бияча към шията на трол номер едно, като внимава да не улучи адамовата му ябълка, иначе може да го убие и да си има куп неприятности с шефовете.

Металните топчета издрънчават. Гаднярът полита встрани — вече не се хили ехидно, изражението му е на изненада и болка. Преплита крака и пада по гръб на уличното платно. Държи се за гърлото, дави се и се блещи.

Трол номер три решава да се прави на мъж.

— Да те шибат мана... — процежда, но не довършва мъдрата си мисъл, защото Ходжис вдига крак (слава Богу, изтръпването е преминало) и го изритва в топките. Чува как панталонът му се разпаря точно на задника и мислено се наругава: „Ах, ти, дърт шишко!“ Гаднярът изкрещява от болка. Викът му почти е заглушен от грохота на колите и камионите, преминаващи по естакадата. Той се превива на две.

Ходжис още държи в джоба си лявата си ръка. Разперва я така, че показалецът, напомнящ дуло на пистолет, да е насочен към грубияна, и процежда:

— Ей, грознико, излезе ти късметът. Няма да чакаме големия брат на малкия човек — лично аз ще ти спукам задника от бой. Трима срещу един, а? Подлеците и страхливците ме вбесяват, тъй да знаеш.

— Не, бе, готин, недей! — Трол номер две е на около петнайсет, висок и добре сложен, но е толкова изплашен, че прилича на дванайсетгодишно хлапе. — Само се бързикаме с малкия.

— Така ли? Тогава да те няма, красавецо. Чупката! Веднага.

Онзи не чака да го подканят, а си плюе на петите.

Номер едно успява да се повдигне на колене и просъсква:

— Лошо ти се пише, свиня дебела...

Ходжис пристъпва към него и замахва с Бияча. Онзи изпищява (гласът му е изтънял като на момиче) и притиска длани към шията си.

— Хващай пътя, че току-виж дебелакът реши да ти разкраси физиономията така, че и майка ти да не те познае, като дойде в спешното отделение — сопва му се детективът в оставка. — Толкова е вбесен, че хич няма да си поплюва.

Тролът се изправя, но ужасено отскача назад, когато Ходжис се преструва, че ще го цапардоса с Бияча. Мед капе на душата на „дебелата свиня“.

— Вземи другарчето си и му сложи лед на топките. Щото вече се подуват.

Гадняр номер едно хваща през кръста номер три и двамата закуцукват към края на естакадата, откъдето започва Лоутаун. Щом първият преценява, че вече са в безопасност, се обръща и се провиква:

— Пак ще се видим, дебелако!

— Моли се да не се случи, ненормалнико — ухилва се Ходжис.

Вдига раницата и я подава на хлапето, което недоверчиво го наблюдава. Надали е на повече от десет години. Той пъха обратно в джоба си Бияча.

— Защо не си на училище, малчо?

— Мама е болна. Бях тръгнал да ѝ купя лекарство.

Лъжата е толкова опашата, че Ходжис неволно се усмихва:

— Разправяй ги тия на старата ми шапка. Избягал си от час.

Хлапето не продумва. Мисли си: „Този чичка сто на сто е ченге, никой цивилен няма да се разправи така с грубияните. Нито пък ще носи в джоба си чорап, натъпкан със сачми.“ Най-добре да си трае.

— Намери си по-безопасно място за игра, когато фъснеш от школото — добавя „чичката“. Например на детската площадка на Осмо Авеню.

— Там продават крек — промърморва хлапето.

— Знам — добродушно отговаря Ходжис, — но ти не си длъжен да купуваш. — Може да добави: „Нито да пласираш“, обаче ще е адски наивно. В Лоутаун повечето хлапета продават наркотици. Можеш да арестуваш за притежание десетгодишно дете, но я се опитай да му лепнеш обвинение...

Тръгва обратно към паркинга, който е на безопасно разстояние от Лоутаун, но след малко се обръща: хлапето стои на същото място, държи раницата и го наблюдава.

— Хей, малчо!

Момченцето не отговаря.

Ходжис вдига ръка и насочва към него палеца си:

— Направих ти добро. Гледай до края на деня да сториш същото заради другиго.

Хлапето удивено се взира в него, сякаш „чичката“ говори на непознат език, обаче Ходжис е доволен — знае, че понякога поучителните думи остават в паметта, особено на децата.

„Не е за вярване — казва си, — но се случва.“

Брейди Хартсфийлд облича бялата си униформа и набързо преглежда списъка със стоката във фургончето, както го е учил шефът. Всичко е наред. Той наднича в канцеларията, за да поздрави Шърли Ортън. Шърли е противна дебелана, пристрастена към фирмените продукти, но Брейди иска тя да го харесва. Исква всички да го харесват. Така е много по-безопасно. Шърли е влюбена в него, което си е допълнителна премия.

— Красавице моя! — провиква се и тя поруменява — червенината плъзва чак до челото ѝ, обсипано с гнойни пъпки.

„Грух-грух-грух! — мисли си Брейди. — Толкова си тлъста, че шундата ти сигурно плъока, като седнеш.“

— Здравей, Брейди! Пак ли ще обикаляш Уест Сайд?

— Цяла седмица, единствена моя. Как я караш, хубавице?

— Ами, добре съм. — Тя се изчервява още повече.

— Радвам се. Отбих се само да те зърна. — Излиза, сяда зад волана на фургончето и потегля, като стриктно спазва ограничението за скоростта, въпреки че ще се таралянка цели четирийсет минути, преди да стигне до квартала, в който ще дежури тази седмица. Обаче е неизбежно. Защото уволнението му е в кърпа вързано, ако го хванат да шофира с превишена скорост служебното фургонче след края на учебните занятия. Колкото и да се оправдава, шефът ще го изхвърли като мръсно коте. Обаче стигне ли до Уест Сайд — квартала на шишкавото ченге, купонът ще започне. Голям кеф е да се криеш пред очите на всички, както гласи една стара поговорка, която според него е бисер на мъдростта.

Известно време кара по Спрус Стрийт, после завива по Харпър Роуд и бавно минава край къщата на ДВО Бил Х. Виж ти, негрото е на моравата (голо до кръста, та всички мамчета домакини да се полюбуват на потните му, мускулести гърди) и бута пред себе си електрическата косачка.

„Крайно време беше — казва си Брейди. — Бая беше обрасла тъпата моравата. Не че дъртакът ще забележи. Зает е с много по-важни дела: да се блещи в телевизора, да се тъпче със сладкиши и да опипва револвера, който държи на масичката до креслото си.“

Въпреки рева на косачката негрото чува звънчетата на фургончето и се обръща към улицата. „Знам ти името, чернилко — мисли си Брейди. — Казваш се Джером Робинсън. Знам всичко за дъртия пенсионер. Не съм сигурен дали те чука, но няма да се учудя. Може би затова те държи подръка.“

Брейди, който седи зад волана на „Хапни сладко“ — фургончето, облепено с картинки на щастливи деца, от което се разнася весел звън на камбанки, — дружелюбно махва с ръка. Негрото също му махва и се усмихва. Разбира се, че ще се усмихне.

Всички харесват сладоледаджията.

Брейди Хартсфийлд обикаля из уличките на Уест Сайд до седем и половина, когато здрачът започва да поглъща синевата на ранното лято. Първият наплив на клиенти е между три и шест часа — ученици с раници, които се прибират вкъщи и размахват смачкани банкноти. Повечето дори не го поглеждат. Дърдорят с приятелчетата си или говорят по мобилните си телефони, които за тях не са моден аксесоар, а първа необходимост — насъщни като храната и въздуха. Някои му благодарят, но повечето не се церемонят излишно. Брейди няма нищо против. Не иска да го зяпат, нито да го запомнят. За хлапаците той е сладоледаджията с бялата униформа и това чудесно го устройва.

От шест до седем търговията замира — малките зверчета вечерят. Може би онези, които благодарят, даже разговарят с родителите си. Другите обаче веднага хващат телефоните, докато мама и татко си приказват за работата или гледат вечерните новини, за да научат всичко за големия свят, където силните на деня вършат безобразия.

През оставащия половин час работата отново потръгва. Този път освен децата родителите също отиват при музикалното фургонче да си купят сладоледи, които ще изядат, разположили телеса (предимно разплути) на шезлонгите в задния двор. Брейди почти ги съжالياва. Те са хора недалновидни, глупави като щураци се мравки. Дори не подозират, че ги обслужва масов убиец.

От време на време Брейди се пита трудно ли е да отровиш сладоледа в цялото фургонче: ванилов, шоколадов, горски плодове, ментова експлозия, орехов, бананов, карамел, та даже и този на клечка. Сигнал е до справка в интернет. Проучил е това, което Антъни Фробишър, шефът му в „Дисканут Електроникс“, вероятно би нарекъл „практическа приложимост на идеята“, и е заключил, че тя е осъществима, но тъпа. Не че го е шубе да рискува: какво меле направи с мерцедеса, когато възможността да го заловят беше къде по-голяма от шанса да се измъкне. Обаче сега не иска да го спипат. Чака го работа. В този пролетно-летен сезон задачата му е шишкавият пенсионер К. Уилям Ходжис.

Би могъл да кръстосва Усет Сайд с цял фургон отровен сладолед, след като на бившето ченге му писне да си играе с оръжието, което държи до креслото в дневната, и наистина се гръмне с него. Шишкото го дразни. Здравата го нервира. Ходжис се пенсионира с почетен медал, даже устройва в негова чест тържество — откъде-накъде, щом не успя да залови най-опасния бандит, който някога се е подвизавал в този град?

Последната му обиколка за деня минава покрай къщата на Тийбъри Лейн, където живее Джером Робинсън, помощникът на Ходжис, заедно с майка си, баща си и сестра си. Джером Робинсън влудява Брейди. Той е привлекателен, работи за бившето ченге и всеки уикенд излиза с различни мацки — винаги красиви. И винаги бели. Това е нередно. Противоестественно е.

— Хей! — извиква Робинсън. — Сладоледаджията! Почакай!

Робинсън прекосява на бегом моравата, а кучето му — голям ирландски сетер — го следва по петите. Зад тях подтичва и сестричката му, която е на около девет.

— Вземи ми шоколадов, Джери! — провиква се тя. — *Моооля!*

Дори името му е като на белокож. Джером. *Джери*. Обидно е. Защо не Треймор? Или Девън? Или Лерой? Защо да не е шибаният Кунта Кинте²⁸!?

Джером е с мокасина на босо и глезените му са боядисани в зелено от тревата, която преди малко е косил за бившето ченге. Несъмнено хубавото му лице е грейнало в усмивка. Брейди е готов да се басира, че видят ли усмивката му, гаджетата, с които хубавецът излиза през уикенда, разтварят обятия и гащите им падат: „Ела, *Джери*, изяж ме!“

Самият Брейди не е бил никога с момиче.

— Как си, приятел? — пита Джером.

Брейди се ухилва — слязъл е от фургончето и стои до прозорчето, през което подава сладоледа.

— Добре съм — отговаря. — Смяната ми е към края си, което винаги ми повишава настроението.

— Остана ли от шоколадовия? Малката русалка иска шоколадов.

Брейди вдига палец, устните му още са разтегнати в усмивка — същата усмивка, която беше скрил зад маската на клоун, когато натисна газта до дупка и се вряза в тълпата безработни смотаняци пред Общинския център.

— Ще те уредим, приятел!

Сестричката дотичва, очите ѝ блестят, плитчиците ѝ подскочат.

— Не съм ти малката русалка, Джери, много мразя!

Тя е на около девет и колкото и да е абсурдно, името ѝ също е на бяла жена: Барбара. Чернокожа на име Барбара звучи на Брейди толкова сюрреалистично, че даже не го дразни. Единственото същество в семейството с име на чернилка е кучето, което се е изправило на задните си лапи, подпряло е предните на фургончето и върти опашка.

— Долу, Одел! — скастрия го Джером, то сяда на земята и жизнерадостно пъхти.

Брейди се обръща към Джером:

— А за теб какъв да бъде?

— Ванилов — бял.

„Ще ти се да си бял“ — мисли си Брейди и им подава сладоледите.

Старае се да държи Джером под око, да е *информиран* за него, защото Джери е единственият, с когото бившето ченге общува напоследък. През последните два месеца ги наблюдава често, когато са заедно, и се е убедил, че Ходжис се отнася с момчето като с приятел, а не като с наемен работник. Самият Брейди никога не е имал приятели. Приятелите са опасни, те служат само за едно — за залъгалка на егото. Нещо като емоционални защитни мрежи. Към кого се обръщаш, когато ти е кофти? Към приятелите си, разбира се. И те веднага изръсват тъпотия от рода на: „О, божичко“ „Горе главата“ „С теб сме“ и „Дай да пийнем по едно“. Джером е само на седемнайсет, не може да излезе с Ходжис „да пийнат по едно“ (освен

безалкохолно), но може да изломоти: „Горе главата“ или „С теб съм“. Затова трябва да се наблюдава.

Госпожа Трилони нямаше приятели. Нямаше и съпруг. Имаше само болна майка. Ето защо му беше лесно с нея, особено след като ченгетата я подхванаха. Всъщност те свършиха половината му работа. Другата половина си я свърши сам, и то буквално под носа на хърбавата кучка.

— Заповядай — казва на Джером и му подава сладоледите. Де да бяха подправени с арсен! Или може би с варфарин. Натъпчи ги с варфарин, та келешите да бълват кръв от устата, от очите, от ушите. И от ануса, разбира се. Представя си как децата от квартала изпускат раниците и безценните си мобилни телефони, как от всяка дупка на телата им се лее кръв. Какъв ефектен трилър ще се получи!

Джером подава десетдоларова банкнота, а Брейди заедно с рестото му връчва кучешка бисквита:

— За Одел.

— Благодаря ви, господине! — изчуруликва Барбара и близва от шоколадовия сладолед. — Чудесен е!

— Да ти е сладко, миличка — отвърща Брейди.

Той кара фургончето „Хапни сладко“, обикаля по адреси с фолксвагена на „Киберпатрул“, но основната му работа това лято е К. Уилям Ходжис (ДВО). Работата му е да накара Ходжис (ДВО) да използва онзи револвер.

Потегля към фабриката за сладолед на Лоуб, за да върне фургончето и да се преоблече. По пътя стриктно спазва ограниченията на скоростта.

Внимание, предпазливост, безопасност.

След като си тръгва от „Демазио“ — с кратко отклонение, за да се разправи с грубияните под надлеза, които тормозеха хлапето, — Ходжис обикаля с тойотата из града без посока и без цел. Или поне така си мисли, докато изведнъж си дава сметка, че се е озовал на Лайлак Драйв в Шугър Хайтс, тузарския крайезерен квартал. Спира и паркира срещу алея, преградена с желязна порта, на един от каменните стълбове на която има табелка с номер 729.

В дъното на частната асфалтирана алея, широка почти колкото улицата, на която излиза, се издига къщата на покойната Оливия Трилони. Табелата с надпис „ПРОДАВА СЕ“ подканва потенциалните купувачи да се свържат с „АГЕНЦИЯ ЗА НЕДВИЖИМИ ИМОТИ МАЙКЪЛ ЗАФРОН“. Ходжис си казва, че предвид състоянието на пазара на имоти през тази 2010 година от Христа, табелата вероятно ще си виси там доста време. Просторната морава пред къщата обаче е окосена — явно с косачка много по-голяма от машинката на Ходжис.

Кой плаща за поддръжката? Най-вероятно този, който е наследил имота. Госпожа Трилони беше червива с пари. Активите от завещанието ѝ бяха от порядъка на седем милиона долара, си припомня Ходжис. За първи път след пенсионирането си, когато предаде на Пийт Хънтли и на Изабел Джейнс неразрешения случай с касапницата пред Общинския център, Ходжис се запитва дали майката на госпожа Т. още е жива. Горката старица страдаше от сколиоза, от която ходеше прегърбена почти на две и изпитваше ужасни болки, но сколиозата не е фатална болест. А Оливия Трилони нямаше ли и сестра някъде из западните щати?

Ходжис напразно се мъчи да изрови от паметта си името ѝ. Спомня си обаче, че Пийт бе нарекъл госпожа Трилони госпожа Тикони заради нервните ѝ тикове — тя непрекъснато оправяше дрехите си, приглаждаше стегнатата си на кок коса, въртеше около тънката си китка златната каишка на часовника си „Патек Филип“. Ходжис не я харесваше, а Пийт я ненавиждаше от дън душа. Затова и двамата изпитваха известно задоволство, като донякъде ѝ приписваха вината за зверското деяние пред Общинския център. В крайна сметка тя несъмнено беше подпомогнала убиеца — нали така? При покупката на мерцедеса са ѝ дали два ключа, но единият ѝ се губеше.

А след това малко преди Деня на благодарността се самоуби.

Ходжис помни ясно думите на Пийт, когато чува новината: „Ако на онзи свят се срещне с жертвите — особено с младата майка Крей и с бебенцето ѝ, ще ѝ се наложи да отговаря на много неприятни въпроси.“ За Пийт самоубийството ѝ беше окончателното потвърждение: дълбоко в съзнанието си госпожа Т. винаги е знаела, че е оставила ключа на таблото на колата, която наричаше „моята сива лейди“.

Тогава Ходжис беше на същото мнение. Въпросът е дали все още го поддържа. Или злбарското послание, което получи вчера от човека, провъзгласил се за Убиеца с мерцедеса, го е накарало да размисли.

Може би не е, но писмото повдига важни въпроси. Ами ако Мистър Мерцедес е пратил подобно писмо и на госпожа Трилони? Госпожа Трилони с нервните тикове и с куп комплекси под тънкия слой на привидна войнственост? Нима е невъзможно? Мистър Мерцедес със сигурност е знаел за гнева и презрението на обществото към нея след масовото убийство — достатъчно е било да прочете писмата на читатели в местния вестник.

Възможно ли е да...

Размишленията му прекъсва колата зад него, която спира толкова близо, че почти докосва калника на тойотата. Не е с полицейски лампи, но е светлосин форд „Краун Виктория“, последен модел. От автомобила слиза едър здравеняк, подстриган късо, по армейски, който без

съмнение носи пистолет в кобур под спортното си сако. Ако е детектив от градската полиция, пистолетът ще е „Глок“, точно като този, който Ходжис държи в сейфа си. Само че човекът не е от градската полиция. Той още познава всички там.

Сваля стъклото.

— Добър ден, сър — казва Късата подстрижка. — Може ли да ви попитам какво правите тук? Защото паркирахте преди доста време.

Ходжис си поглежда часовника и разбира, че онзи има право. Вече е почти четири и половина. Наближава пиковият час и движението в центъра ще стане натоварено — ще извади голям късмет, ако се прибере навреме, за да хване Скот Пели по вечерния бюлетин на Си Би Ес. Преди гледаше новините на Ен Би Си, но в един момент реши, че водещият Брайън Уилямс е добродушен тъпанар, който прекалява с видеозаписи от Ю Тюб. Не е новинарят, когото би желал да слуша, когато му се струва, че целият свят се срут...

— Сър? Искрено се надявам да ми отговорите. — Здравенякът се навежда и разкопчаното сако се поразтваря още малко. Не глок, а ругер. Подходящ за каубои според Ходжис.

— А аз — отвръща той — искрено се надявам, че имате законно право да ме питате.

Събеседникът му бърчи чело:

— Моля?

— Допускам, че сте частен детектив — търпеливо обяснява Ходжис, — но бих желал да видя документ, който ви идентифицира като такъв. И знаете ли, още нещо! Искам да видя разрешителното ви за този топ, който носите под сакото. И дано да е в портфейла ви, а не в жабката на колата, защото ще сте в нарушение на член 19-ти от Правилника за огнестрелните оръжия, който в резюме гласи: „Въоръжените задължително носят и разрешителното си за притежание на оръжие.“ Е, да видим документчетата.

Челото на Късата подстрижка още повече се сбърчва.

— Полицай ли сте?

— В оставка, но това не означава, че съм забравил правата и задълженията си. Покажете ми документ за самоличност и разрешителното за носене на оръжие, моля. Не е нужно да ми ги подавате в ръката...

— Разбира се, че не е!

— ... но искам да ги видя. А след това можем да обсъдим присъствието ми пред Лайлак Драйв.

Мъжът се замисля, но само за секунди. После вади портфейла си и го отваря. В този град — както и в повечето други, смята Ходжис — охранителите от частните агенции се отнасят по еднакъв начин към пенсионираните полицаи и към тези на активна служба, защото пенсионираните полицаи имат много приятели, които са на активна служба и могат да си измислят причина, за да ти направят въртели. Картата, която мъжът представя, го идентифицира като Радни Пийпълс от Охранителна агенция „Бдителност“. Той показва и разрешителното си за носене на оръжие, валидно до юни 2012.

— Радни, а не Родни — забелязва Ходжис. — Като Радни Фостър, кънтри певеца.

Радни се ухилва.

— Точно така.

— Господин Пийпълс, казвам се Бил Ходжис, пенсионирах се като детектив първа степен и последният ми голям случай беше „Убиецът с мерцедеса“. Предполагам, че вече имате представа какво правя тук.

— Госпожа Трилони — промърморва Фостър и почтително отстъпва назад, а Ходжис отваря вратата на колата, слиза и изпъва рамене. — Разходка по алеята на спомените, така ли, детектив Ходжис?

— Сега съм само господин. — Ходжис му подава ръка и Пийпълс се здрависва с него. — А за другото сте прав. Напуснах полицията почти в същия момент, в който госпожа Трилони напусна живота.

— Тъжна работа. Знаете ли, че хлапетата замеряха с яйца портата ѝ? И не само на Хелоуин. Случи се още три-четири пъти. Хванахме едни злосторници, но другите... — Пийпълс поклаща глава. — Имаше и акция с тоалетна хартия.

— Да, любимо занимание — кимва Ходжис.

— А една нощ някой беше изографисал надпис на лявата колона. Слава богу, изчистихме го, преди жената да го види. Знаете ли какво гласеше?

Ходжис поклаща глава.

Пийпълс понижава глас:

— „ШИБАНА УБИЙЦА“ — написано със спрей, с големи, капещи букви. Което не е честно. Сгафила е — нищо повече. Има ли хора, които никога не са грешили?

— Със сигурност не съм от тях — признава бившият полицай.

— Ами да. В Библията пише: „Който е безгрешен, нека пръв да хвърли камък.“

„Никога“ — си казва Ходжис и пита (с искрено любопитство):

— Беше ли ви симпатична?

Здравенякът завърта очи нагоре и наляво — машинално изражение, което Ходжис е наблюдавал много пъти в стаите за разпит. Означава, че онзи или ще избегне въпроса, или направо ще излъже.

Избира първото.

— Ами... — подхваща — ... по Коледа се отнасяше добре с нас. Понякога ни объркваше имената, обаче ни познаваше и даваше на всекиго по четирийсет долара и бутилка уиски. Качествено уиски. Мислите ли, че от съпруга ѝ изкарвахме по нещо? — Той изсумтява. — Отбиваше номера с по една коледна картичка с десетачка вътре, скръндзата му със скръндза. Докато не хвърли топа.

— Кой по-точно е наел вашата агенция?

— Асоциация „Шугър Хайтс“. Една от тези... знаете ги — кварталните организации. Дето вдигат пара за градоустройствените планове, когато не им изнасят, и следят хората в квартала да спазват определени... да ги наречем... стандарти. Измислят разни правила. Например украсата за Коледа да е с бели лампички, а не с цветни. И да не мигат.

Ходжис забелва очи. Пийпълс се ухилва. От потенциални противници те са се превърнали в колеги — или почти колеги. И защо? Защото Ходжис не беше сбъркал буквата в нетипичното собствено име на охранителя. Може да е късмет, но винаги съществува нещо — нещо, с което да спечелиш човека, когото ще разпитваш, и той най-често го напипва. Успехът му в службата донякъде се дължеше именно на тази дарба. Дарба, която Пийт Хънтли не притежаваше, и Ходжис с радост установи, че макар и ДВО, още го бива.

— Госпожа Трилони май имаше сестра — подхвърля. — Но не съм се срещал с нея и не помня как се казваше.

— Джанел Патерсън — изстрелва Пийпълс.

— Изглежда, се познавате.

— Да, така е. Приятна жена. Има прилика с госпожа Трилони, но е по-млада и изглежда по-добре. — Той описва с ръце пясъчен часовник. — По-женствена е. Има ли развитие по случая с мерцедеса, господин Ходжис?

Обикновено Ходжис би подминал без отговор подобен въпрос, но ако искаш да получиш информация, трябва и ти да подхвърлиш някакви трохи. Пък и в случая е безопасно, защото онова, което знае, не е важна информация. И той повтаря фразата, която Пийт Хънтли използва

в ресторанта преди часове.

— Никакъв прогрес.

Пийпълс поклаща глава в знак, че не е очаквал повече.

— Импулсивно престъпление. Убиецът няма връзка с никоя от жертвите, няма мотив; убива просто заради адреналина. Шансът да го пипнат е, ако направи втори опит, не мислите ли?

„Мистър Мерцедес твърди, че няма да повтори“ — казва си Ходжис, но това е информация, която определено не иска да сподели, затова се съгласява. Колегиалното съгласие винаги върши работа.

— Госпожа Т. беше много богата — подхвърля. — Не говоря само за къщата. Дали е завещала всичко на сестра си?

— О, да — отвръща другият и след кратка пауза задава въпрос, който в недалечното бъдеще самият Ходжис ще зададе на друг човек: — Мога ли да разчитам на дискретността ви?

— Да. — При такъв въпрос простият отговор е най-уместният. Без излишни думи.

— Госпожа Патерсън живееше в Лос Анджелис, когато сестра ѝ... сецате се... изгълта хапчетата...

Ходжис кимва.

— Омъжена е, но няма деца. Бракът ѝ буксува. Като разбира, че е наследила толкова пари и имение в Шугър Хайтс, за нула време се развежда и довтасва тук. — Пийпълс сочи с палец портата, широката алея и голямата къща. — Живя тук няколко месеца, докато течеше легализирането на завещанието. Сближи се с госпожа Уилкокс от номер 640. А госпожа Уилкокс е разговорлива и ме смята за приятел...

Това може да означава всичко: от лафче на кафе до секс следобед.

— Госпожа Патерсън пое грижите за майката, която живее в апартамент в центъра. Познавате ли старицата?

— Елизабет Уортън — казва Ходжис. — Дали е още жива?

— Мисля, че е жива.

— Питам, защото имаше тежка сколиоза. — Ходжис се прегърбва и прави две-три стъпки, за да демонстрира. Ако искаш да получиш, трябва да дадеш.

— Така ли? Много кофти. Според Хелън... тоест... госпожа Уилкокс, Патерсън посещавала майка си редовно като по часовник. Точно както правеше и госпожа Трилони. Но това било допреди месец. Сигурно състоянието на старата се е влошило, защото мисля, че в момента е в хоспис в окръг Уорсоу. А дъщеря ѝ се настани в апартамента. И сега живее там, но идва тук от време на време. Последно я видях преди седмица, когато брокерът доведе потенциални купувачи на имота.

Ходжис решава, че е изтръгнал от Радни Пийпълс всичко, на което може да се надява.

— Благодаря за информацията. Ще тръгвам. Съжалявам, че в началото бях малко неучтив.

— Няма нищо — казва Пийпълс, хваща подадената му ръка и отривисто я разтърсва. — Действахте професионално. Само ще ви моля този разговор да си остане между нас. Джанел Патерсън живее в центъра, но все пак е член на Асоциация „Шугър Хайтс“, тоест е клиентка.

— Гроб съм! — отсича Ходжис и се качва в колата. Надява се съпругът на Хелън Уилкокс да не я хване на калъп с този здравеняк, ако двамата действително са любовници. Вероятно ще е крайт на деловите отношения между Охранителна агенция „Бдителност“ и жителите на Шугър Хайтс. А Пийпълс моментално ще бъде уволнен дисциплинарно. Сто на сто!

„Може би тя само изтичва до колата му, за да му даде прясно изпечени курабийки — мисли си, докато напуска квартала. — Гледаш твърде много следобедни предавания за изневеряващи си семейни двойки.“

Не че го интересува любовният живот на Радни Пийпълс. „Интересното е — разсъждава Ходжис, докато шофира към много по-скромния си дом в Уест Сайд, — че Джанел Патерсън е наследила сестра си, че Джанел Патерсън живее тук, в града (поне засега), и че Джанел Патерсън вероятно е прибрала вещите на покойната Оливия Трилони.“ Включително личните ѝ документи, сред които може би има и писмо — или писма — от психопата, който прави опит да се свърже с него. Ако такава кореспонденция съществува, той държи да я види.

Разбира се, разследването е работа на полицията, а К. Уилям Ходжис вече не е ченге. Захващайки се с тази работа, той прекрочва границите на закона. Знае, че носи отговорност за укриване на улики, но засега няма намерение да се откаже. Безочливата арогантност на писмото на този психопат го вбеси. Но този гняв има и добра страна. След месеците, прекарани в празнота, гневът му връща чувството за цел и смисъл на живота и усещането е страхотно.

„Само да напредна мъничко и ще предам случая на Пит.“

Той не гледа в огледалото, когато тази мисъл минава през ума му, иначе щеше да забележи, че машинално завърта очи нагоре и наляво.

Ходжис паркира тойотата си под навеса вляво от къщата, който му служи за гараж, и преди да влезе в дома си, спира за момент, за да се възхити на прясно окосената морава. От пощенската кутия на вратата стърчи бележка. Първата му мисъл е за онзи с мерцедеса, но подобно нещо ще е твърде дръзко даже и за психаря.

Бележката е от Джером. Старателно изписаните букви са в крещящ контраст с майтапчийски неграмотното съобщение:

Мастъ Ходжис,

Укусих тривъгъ и устайх кусачкътъ пот навесъ, само да ниа пригазити с колатъ, сър! Ако искати да свърша ощи нещю, ша гу свърша, удряти ми жица и негърчето ша дофтаса, само да не сам на работа на друга къшта, щоту другити ма стягат, юркат ма да бачкам и са гулемоят, туй мулатити особено са дуют многу! На вашити ослуги, сър!

Джером

Ходжис уморено поклаща глава, но неволно се усмихва. Младежът, който му помага вкъщи, получава пълни шестици по висша математика, сменя счупени улуци, оправя електронната му поща, когато стане фал (което се случва често главно поради неумението му да борави с нея), бива го като водопроводчик, знае френски на добро ниво и ако го попиташ какво чете, има вероятност да те отегчи с половинчасова лекция за символизма на кръвта при Д. Х. Лорънс. Не си мечтае да е белокож, но битието му на даровито негърче в семейство от горната прослойка на средната класа му създава, според собственото му определение, „затруднения с идентичността“. Казва го на шега, но според Ходжис не се майтапи. Не съвсем.

Бащата на Джером, преподавател в колеж, и майка му, лицензиран експерт-счетоводител, са лишени от чувство за хумор и несъмнено ще изпаднат в ужас, ако видят тази бележка. Може даже да решат, че синът им се нуждае от консултация с психолог. Но Ходжис няма да им я покаже.

— Джером, Джером, Джером — въздъхва той и влиза вкъщи. Джером с неговото „Нек’ви зъдачки?“ Джером, който още не може да реши в кой университет да следва — а това, че всеки от Бръшляновата лига²⁹ ще го приеме, се знае още отсега.

Той е единственият човек в квартала, когото Ходжис смята за приятел, и единственият, от когото всъщност има нужда. Смята, че приятелството е доста надценявано явление и по това, ако не по друго, с Брейди Хартсфийлд си приличат.

Ходжис е навреме за вечерните новини, но решава да ги пропусне. Писнало му е да слуша за петролния разлив в Мексиканския залив и за идеите на консерваторите от Чаената партия³⁰.

Вместо това сядна на компютъра, стартира файърфокс и в полето за търсене написва „Под синия чадър на Деби“. Получава само шест резултата — беден улов в огромното, бькащо с риба море на интернет, — от които само един отговаря на фразата. Кликва на него, появява се изображение.

Хълмиста поляна под застрашително, покрито с черни облаци небе. На сребристи струйки се изсипва дъжд — анимационен ефект, на който вероятно е зададено автоматично повторение. Обаче младите мъж и жена седят на сухо под грамаден син чадър. Не се целуват, но главите им почти се докосват. Изглеждат потънали в оживен разговор.

Следва кратко описание на същността на сайта.

За разлика от сайтове като фейсбук или Линкитин „Под синия чадър на Деби“ е сайт за запознанства, в който старите приятели могат да се срещат, а новите — да се опознават взаимно в **НАПЪЛНО ГАРАНТИРАНА АНОНИМНОСТ**. Няма снимки, няма порно, няма съобщения от 140 знака като в Туитър — само **ИСТИНСКИ СТАРОМОДЕН РАЗГОВОР**.

Под описанието има бутон с надпис „ЗАПОЧНИ СЕГА!“ Ходжис го посочва с мишката, но се разколебава. Преди около шест месеца Джером му смени имейл адреса, защото всички негови контакти в стария бяха получили съобщение, че той е в Ню Йорк, откраднали са му портфейла с кредитните карти и спешно му трябват пари, за да се върне вкъщи. Молбата му към получателите на съобщението била да изпратят петдесет долара — или повече, ако имат възможност — до офиса на „Мейл Боксис“³¹ в Трайбека.

Съобщението завършваше с „Ще ви върна парите веднага щом си извадя нови кредитни карти“.

Ходжис се почувства адски неудобно, защото тази просия молба за пари беше стигнала до бившата му жена, до брат му в Толедо и до над петдесетина полицаи, с които беше работил през годините. Както и до дъщеря му. Той очакваше, че телефоните му — и мобилният, и домашният — ще се скъсат от звънене през следващите четирийсет и осем часа, но всъщност се обадиха малцина и само Алисън май беше сериозно притеснена. Това не го учуди. След като той навърши петдесет и пет, дъщеря му Али, черногледа по природа, очакваше всеки миг баща ѝ да изпуши.

Тогава Ходжис поиска помощ от Джером, който му обясни, че е станал жертва на онлайн фишинг³².

— Повечето крадци на адреси в интернет го правят, за да пробутват виагра или фалшиви бижута, но съм чувал и за случаи като вашия — добави младежът. — Преподавателят ми по екология беше пострадал и трябваше да връща почти хиляда долара на разни хора. Разбира се, това беше в доброто старо време, а сега тези типове толкова са захитрели, че...

— Какво точно означава „в доброто старо време“?

Джером повдигна рамене:

— Преди две-три години. Сега са още по-напред с материала, господин Ходжис. Благодарете се, че хакерът не ви е лепнал вирус, който да унищожи всичките ви файлове и приложения.

— Нямаше да е голяма загуба — отбеляза Ходжис. — През повечето време само сърфирам в интернет. Само пасиансът щеше да ми липсва. Като спечеля, ме поздравява с песента „Щастливите дни пак настъпиха“³³.

Джером го изгледа, както прави винаги, когато му се иска да каже: „Само от любезност не те наричам тъпанар.“

— А данъчните декларации? Миналата година ви помогнах да ги попълните и подадете онлайн. Нима искате някой да види какво сте платили на чичо Сам? Някой освен мен де.

Ходжис призна, че не иска.

С особения (и някак умилителен) наставнически глас, с който този интелигентен млад човек си служеше, когато просвещаваше невежите дъртаци, Джером започна да му обяснява:

— Ако мислите, че компютърът ви е само по-модерен телевизор, избийте си го от ума. Всеки път, като го включите, все едно открехвате прозорец към живота си. Ако някой се интересува, ще надникне.

Всички тези спомени минават през главата му, докато съзерцава синия чадър и неспирно леещия се дъжд. Минават му и други мисли и мозъкът му на ченге, доскоро позаспал, сега е буден и работи на пълни обороти.

Може би Мистър Мерцедес иска да сподели нещо. А може би цели да погледне през прозореца, който спомена Джером.

Вместо да натисне „ЗАПОЧНИ СЕГА!“, Ходжис затваря сайта, грабва телефона и натиска бутона за един от малкото номера, които е записал за бързо избиране. Отговаря майката на Джером и след кратка размяна на любезности, тя подава слушалката на самия господин Некви за задачи. Опитвайки се да докара най-ужасния афроамерикански говор, на който е способен, Ходжис изломотва:

— Йо, градски, стягъш ли ги кучкити, пласираш ли ги, влачът ли ти кинти?

— О, здравейте, господин Ходжис. Да, всичко е наред.

— Май ни кльопъш дъ ти плямпъм тъй пу жицътъ, а, пич?

— Ммм...

Младежът е объркан и той се смилява:

— Моравата изглежда страхотно.

— О! Радвам се. Благодаря. Да ви помогна ли с още нещо?

— Може би. Имаш ли възможност да наминеш утре след училище? По един компютърен въпрос.

— Добре. Какво ви мъчи този път?

— Предпочитам да не го обсъждаме по телефона, но може да ти е интересно. Става ли към четири?

— Бива.

— Добре. Но бъди така добър да оставиш вкъщи Тайрон Зевзека с негърския говор.

— Добре, господин Ходжис.

— Кога ще започнеш да ми викаш Бил? С това „господин Ходжис“ ме караш да се чувствам като изкопаемо.

— Може би когато завърши гимназия — отговаря Джером и този път не се майтапи.

— Добре, но знай, че можеш да го направиш по всяко време.

Джером се засмива. Смехът му е плътен, мелодичен. Ходжис винаги се ободрява, като го чуе.

Сяда пред компютъра в стаичката, която нарича кабинет, барабани с пръсти по бюрото, мисли. Минава му през ум, че почти никога не стои тук вечер. Само ако се събуди в два след полунощ и не може да заспи. Тогава идва тук и реди пасианси в продължение на час, след което се връща в леглото. Но между седем вечерта и полунощ обикновено е на любимото си кресло, гледа стари филми по Ей Ем Си или по Ти Си Ем и се тъпче с мазнини и с въглехидрати.

Отново грабва телефона, набира „Справки“ и иска номера на Джанел Патерсън. Не храни големи надежди; номерът на сестрата на госпожа Трилони, наследила седем милиона, че и като бонус — разведена отскоро, надали е регистриран.

Обаче роботът от другата страна на линията му го съобщава. Ходжис е толкова изненадан, че му се налага да натисне 2 за повторение, докато намери нещо за писане. После отново барабани с пръсти по бюрото и размишлява как да се представи. Възможно е да не излезе нищо, но това щеше да е следващият му ход, ако беше на служба. Тъй като не е, трябва да прояви повече финес.

Открива, че посреща предизвикателството с ентузиазъм, и тази мисъл го развеселява.

На път за вкъщи Брейди се отбива в пицарията на Сами и взема малка пица с пеперони и гъби. Щеше да вземе от големите, ако очакваше и майка му да изяде две-три парчета, но от опит знае, че няма да се случи.

Друго си е, ако беше с пеперони или с водка „Попов“. Ако предлагаша с „Попов“, без колебание щеше да купи не средна, а направо голяма.

Къщите в Норт Сайд са еднотипни общински жилища, строени през периода между войните в Корея и във Виетнам, което обяснява защо са еднакви и вече започват да се скапват. Свечерява се, но на повечето буренясаги морави още са разхвърляни пластмасови играчки. Къщата на Хартсфийлд е на Елм Стрийт 49, но въпреки названието ѝ³⁴ по улицата няма брястове и надали някога е имало.

Всички улици в този квартал, наричан по понятни причини Нортфийлд³⁵, носят имена на дървета.

Брейди паркира зад трошката на майка си — ръждясала хонда, която има нужда от нов ауспух, нов прекъсвач и нови свещи. И стикер за извършен технически преглед.

„Нека *тя* ги смени“ — казва си Брейди. Но майка му няма да си мръдне пръста. Пак той трябва да ги оправи. Както всичко друго.

„Както се оправих с Франки. Когато мазето беше само мазе, а не моят команден център.“

Брейди и Дебора Ан Хартсфийлд никога не говорят за Франки.

Вратата е заключена. Поне успя да я научи на това, макар че, бог му е свидетел, не беше никак лесно. За нея думата „Добре“ решава всички проблеми в живота. Ако ѝ кажеш: „*Прибери млякото в хладилника, след като си налееш*“, тя ще отвърне „Добре“. А като се върнеш вечерта, го заварваш на плота, вече вкиснало. Ако я помолиш: „*Пусни пералнята, за да имам утре чиста манта за фургона със сладолед*“, пак ще чуеш „Добре“. Но като надникнеш в килера, кошът с мръсни дрехи си стои препълнен.

Врявата от телевизионния екран го посреща като поздрав. Плямпат нещо за „изпитание за неприкосновеност“, значи майка му гледа „Сървайвър“. Сто пъти ѝ е обяснявал, че в състезанието всичко е нагласено. Тя казва „Добре, знам“, но никога не го пропуска.

— Аз съм, мамо!

— Здравей, муцинко! — Заваля думите съвсем леко, което го радва — още не се е натряскала. „Ако бях черният ѝ дроб — казва си той, — някоя нощ, докато хърка с отворена уста, щях да изскоча и да избягам на майната си.“

И все пак, влизайки в хола, усеща особена възбуда — ненавистна тръпка на очакване. Майка му седи на дивана по копринения бял халат, подарък от него за Коледа, и там, където дрехата се разтваря на бедрата ѝ, — той вижда още нещо бяло. Бельото ѝ. *Гащички* звучи прекалено секси и Брейди отказва да свърже тази дума с майка си, но тя е там, в съзнанието му: змия, свита в отровен храст. Вижда и очертанятията на зърната ѝ. Не е редно такива неща да го възбуждат — тя е близо петдесетгодишна, вече има паласки, тя е майка му, за бога — но...

Но.

— Нося пица — казва Брейди, вдига кутията и си помисля: „Вечеряла съм.“

— Вечеряла съм — казва тя. Сигурно. Няколко листа маруля и малка кофичка кисело мляко. Така поддържа каквото е останало от линията ѝ.

— Любимата ти — уточнява Брейди и си помисля: „Хапни я ти, муцинко.“

— Хапни я ти, сладичък — изчуруликва тя. Вдига чашата си и отпива малка глътка като дама. Къркането започва после, когато вече си е легнал и тя си мисли, че е заспал.

— Вземи си кока-кола и седни до мен. — Потупва дивана. Халатът се разгръща още малко. Бял халат, бели гащички.

„Бельо! — напомня си той. — Бельо, нищо повече, тя е моята майка, тя е мама, а когато е мама, това е само бельо.“

Мама проследява погледа му и се усмихва. Халатът остава разгърнат.

— Тази година сървайвърите са на Фиджи — обяснява и бърчи чело. — Май беше Фиджи. Все тая — някакъв си остров. Да погледаме заедно, а?

— Не, ще слеза в мазето да поработя.

— Върху какво, муцинко?

— Нов модел рутер. — Тя не различава рутер от мистрия, така че няма страшно.

— Някой ден ще изобретиш нещо велико и ще забогатеем! Ти си моят гений. И тогава — сбогом, електронен магазин. Сбогом, сладоледено фургонче. — Гледа го втренчено, очите ѝ са леко разфокусирани от водката. Той не знае какво количество изгълтва през деня; безсмислено е да брой празните бутилки, защото тя ги хвърля някъде, но му е ясно, че има удивителен капацитет.

— Благодаря ти — промърморва. Пряко себе си се чувства поласкан. Чувства и още нещо. Също пряко себе си.

— Дай на мамчето целувка, муцинко.

Брейди пристъпва към дивана, като се старае да не гледа надолу към зейналия халат и да не обръща внимание на пълзящото усещане под колана си. Мама накланя глава, но миг преди той да я целуне, се извърща и притиска влажните си, полуотворени устни върху неговите. Брейди усеща вкуса на алкохол и аромата на парфюма, който майка му винаги си пръска зад ушите. И на други места си пръска.

Тя слага длан на тила му, разрошва косата му (тръпки пробягват по гърба му чак до слабините) и лизва горната му устна — леко, само за секунда. После се отдръпва и го гледа прехласнато като старлетка.

— Съкровището ми! — продумва задъхано, досущ героиня от онези романтични филми, в които актьорите размахват саби, а циците на актрисите, повдигнати от корсетите, циците им, преливат от дълбоките им деколтета.

Той припряно се отдръпва. Мама се усмихва и забива поглед в екрана на телевизора, на който красиви млади хора по бански спринтират по брега. С леко треперещи ръце Брейди отваря кутията с пицата, взема едно парче и го пуска в купичката ѝ със салата.

— Изяж го. Ще попие алкохола. Поне донякъде.

— Не бъди лош с мамчето — промърморва тя, но без капка жлъч или огорчение. Загръща бедрата си с халата — машинално, защото вече се е върнала в света на сървайвърите, решена да разгадае кой ще бъде изгонен тази седмица от острова. — И не забравяй колата ми, Брейди. Необходим ѝ е стикер за технически преглед.

— Необходими са ѝ още куп неща — промърморва той и отива в кухнята. Взема от хладилника бутилка кока-кола и отваря вратата към мазето. Постоява в тъмнината няколко секунди, после изрича една-единствена дума: „Контрол.“ Луминесцентните лампи долу се включват (инсталира ги сам, също както сам ремонтира избеното помещение).

Слиза по стълбището и се сеца за Франки. Почти винаги си спомня за него, озове ли се на мястото, на което той умря. Не мислеше за Франки само през седмиците, когато подготвяше удара в Общинския център. Тогава всичко друго бе напуснало съзнанието му и това беше такова облекчение!

„Брейди“ — беше казал Франки. Последната му дума на планетата Земя. Стоновете и хъркащите звуци не се брояха.

Той оставя пицата и кока-колата на работната си маса в средата на помещението, влиза в мъничката тоалетна и си смъква панталона. Не може да се храни, не може да работи по новия проект (със сигурност не е рутер), не може да мисли, докато не свърши една неотложна работа.

В писмото си до шишкавото бивше ченге казваше, че си е сложил кондом, защото адски се е възбудил, когато е прегазил безработните пред Общинския център. По-нататък заявяваше, че мастурбира, докато преживява случката отново и отново. Ако беше вярно, терминът „автоеротичен“ щеше да се изпълни с ново съдържание, само че не беше. Писмото беше пълно с лъжи; всяка целеше да навие пружината на Ходжис още малко и изфабрикуваните сексфантазии не бяха най-големите измислици.

Брейди всъщност няма особен интерес към момичетата и те го усещат. Може би затова се разбира така добре с колежката си Фреди Линклатър, киберлесбийката в „Дискаунт Електроникс“. Нищо чудно Фреди да го мисли за гей. Обаче не е. Брейди е загадка за самия себе си — представлява някакъв особен, оклюзионен атмосферен фронт³⁶, — но в едно е сигурен: не е асексуален или поне не напълно.

С майка му си имат страшна готическа тайна, за която не бива да мисли, освен при крайна необходимост. Тогава трябва да се отърве от необходимостта и отново да избута тайната на скришното ѝ място в ума си.

„Мамо, виждам ти гащичките“ — казва си и свършва работата максимално бързо. В шкафчето има вазелин, но той не го използва. Иска да се прежули.

Брейди се връща до широката работна маса в командния си център и изрича друга дума. Този път думата е „Хаос“.

На отсрещната стена на избеното помещение, на около метър от пода, е монтиран дълъг рафт. Върху него са строени в редица седем лаптопа — отворени са, но екраните им са тъмни. Пред рафта има стол на колелца, с който Брейди бързо се придвижва от един към друг лаптоп. С произнасянето на магическата дума и седемте екрана оживяват. На всеки се появява числото 20, заменя го 19, после 18. Ако Брейди позволи на обратното броене да достигне нула, ще се задейства програма, която ще изтрие цялата информация от твърдите дискове и ще я замени с „маймунски“ знаци.

— Тъмно — изрича той и обратното броене спира, цифрите изчезват, а на тяхно място се появяват сцени от „Дивата орда“³⁷ — любимия му филм.

Беше опитал с *апокалипсис* и *армагедон* — много по-добри команди според него, много по-категорични, вдъхващи усещане за безвъзвратност, но програмата за разпознаване на думи се затрудни с тях, а той не иска да загуби файловете си заради глупава засечка. Двусричните думи са по-сигурни. Не че в шест от седемте компютъра има кой знае какво. Само в номер три се съхраняват данни, които шишкавото ченге би нарекло „уличаваща информация“, обаче му харесва да наблюдава своята величава армия от компютри, светещи в готовност както в момента. Така мазето се превръща в истински команден център.

Брейди се мисли за създател, както и за разрушител, но го тормози, че досега не е създал нещо гениално, с което да смае света, и е възможно никога да не успее. Че е само (в най-добрия случай) гений втора категория.

Красноречив пример е „Рола“. Идеята за това изобретение му хрумна внезапно, в изблик на вдъхновение, докато една вечер чистеше хола с прахосмукачката (подобно на прането тази домакинска работа беше под нивото на дама като майка му). Скицира уред, който приличаше на табуретка на колелца, с мотор и със закрепен отдолу къс маркуч. Смяташе, че с елементарна компютърна програма може да накара този уред да се движи из стаята и да изсмуква праха, а ако се натъкне на препятствие — стол или да речем стена — да се обръща сам и да поема в друга посока.

Захвана се да конструира прототип, после случайно видя как уред, подобен на неговата „Рола“, се „трудни“ усърдно на витрината на скъп магазин за бяла техника в центъра на града. Дори наименованието беше подобно — уредът се наричаше „Румба“. Някой го беше изпреварил и този някой вероятно беше спечелил милиони. Не беше честно, но какво ли е честно на този свят? Животът е тъпо панаирджийско стрелбище с тъпи награди.

Настроил е телевизорите вкъщи така, че с майка му хващат не само основните канали, но допълнителните (включително някои екзотични „екстри“ като „Ал Джазира“), без да дават пукната пара — да го духат „Тайм Уорнър“, „Комкаст“ и „Ексфинити“³⁸.

Хакнал е и дивиди плейъра, за да чете не само американски дискове, но и от целия свят. Лесно е — три-четири бързи операции с дистанционното плюс шестцифрен код за разпознаване. Направил си е труда, но има ли полза? На Елм Стрийт 49 — не! Мама отказва да гледа друго освен това, което четирите големи канала ѝ тъпчат в главата, а той през повечето време или е на някое от двете си работни места, или е тук, в мазето, където върши истинската си работа.

Да хващаш безплатно всякакви програми е супер, но е незаконно. Май и бърникането в дивиди плейъра е незаконно. Да не говорим за хакерските му удари в „Редбокс“ и в

„Нетфликс“³⁹.

Всичките му най-добри идеи са незаконни. Както джаджа 1 и джаджа 2.

Джаджа 1 беше на седалката до него, докато през онази мъглива априлска утрин мерцедесът на госпожа Трилони се отдалечаваше от Общинския център, а от смачканата решетка и по предното стъкло течеше кръв. Идеята хрумна на Брейди през мъглявия му период преди три години, след като вече беше решил да убие много хора наведнъж — щеше да е неговата *терористична акция*, — но още нямаше конкретен план как, къде и кога да го направи. Идваха му всякакви идеи, беше превъзбуден, спеше много малко. През онези дни непрекъснато се чувстваше така, сякаш е изпил цял термос силно кафе, примесено с амфетамини.

Джаджа 1 беше модифицирано дистанционно за телевизор, на което беше присадил „мозък“ под формата на микрочип, и с батерии за разширяване на обхвата, макар че и с тях резултатът не беше задоволителен. Ако насочиш устройството към светофар от двайсет-трийсет метра разстояние и натиснеш бутона веднъж, от червено светва жълто. Ако натиснеш два пъти, светофарът от червено превключва на мигащо жълто, а при три натискания — направо на зелено.

Брейди беше много доволен от изобретението си и го беше използвал няколко пъти на натоварени кръстовища, като паркираше наблизко (винаги беше със старото си субару — фургончето със сладоледа щеше да се набива на очи.) След няколко коли, които се разминаха на косъм, най-сетне успя да предизвика инцидент. Само чукване и огъната броня, обаче му капеше мед на душата, като гледаше как двамата шофьори се препират чия е вината. В един момент изглеждаше, че ще се стигне до юмручен бой.

Малко след това изобрети джаджа 2, но всъщност първата му помогна да вземе крайното решение, защото рязко увеличаваше шанса му за успешно бягство. Разстоянието от Общинския център до изоставения склад, където беше решил да изостави сивия мерцедес на госпожа Трилони, беше точно три километра. По маршрута, който бе планирал, имаше девет светофара, а великата джаджа щеше да му помага. Само че през онази сутрин — да му се не види и късметът! — всички светофари светеха зелено. Брейди си даваше сметка, че сигурно е заради ранния час, но въпреки това беше вбесяващо.

„Ако няхах тази джаджа — казва си, докато върви към килера в дъното на избеното помещение, — поне четири светофара щяха да са червени. Такъв ми е животът.“

Джаджа 2 беше единственото му изобретение, което му донесе някаква печалба. Не кой знае каква, но както всеки знае, парите не са всичко на този свят. Освен това без нея нямаше да се сдобие с мерцедеса. А без мерцедеса големият му удар пред Общинския център нямаше да се осъществи.

Добрата стара джаджа 2.

Вратата на килера е заключена с голям катинар. Брейди го отваря с един от ключовете на връзката си. Вътре вече свети — пак люминесцентни лампи. Килерът изглежда още по-тесен, отколкото е всъщност, заради рафтовете от обикновени дъски. На един са подредени девет кутии от обувки. Във всяка има по петстотин грама самоделен пластичен експлозив. Изпробвал е забърканата от него дяволска смес в изоставена каменоломна извън града — направи голямо „Бум!“.

„Ако бях в Афганистан — мисли си, — с чалма на главата, издокаран със смешна роба като хавлия за баня, основното ми занимание щеше да е взривяването на бронетранспортъори.“

На другия рафт в друга кутия от обувки има пет мобилни телефона — от тези, които не могат да се проследяват и които наркопласъорите в Лоутаун наричат „еднодневки“. Продават се в минимаркетите и в по-свестните дрогерии. Тези телефони са неговият проект за тази вечер. Трябва да се модифицират така, че при набиране на даден номер и петте да иззвънят и да

задействат детонаторите в кутиите за обувки. Всъщност още не е решил да използва експлозива, но нещо го подтиква. Да, определено! В писмото си до шишкавото ченге беше заявил, че не изпитва никакво желание да повтори „шедьовъра“ си, но това беше поредната лъжа. Ще зависи много от самия Шишко. Ако ексченгето (ДВО) направи това, което Брейди иска от него (също като госпожа Трилони), той е уверен, че желанието му ще постигне, поне за известно време.

А ако не... тогава...

Взема кутията с телефоните и понечва да излезе от килера, но се спира и поглежда назад. На друг рафт има подплатен елек за лов и риболов, купен от „Ел Ел Бийн“⁴⁰.

Ако възнамеряваше да ходи на лов или на риболов, би трябвало да вземе размер М — той е слаб и строен, — но този е XL. На предницата има щампа с Усмивко — онзи, озъбения, с черните очила. В елека има още четири петстотинграмови блокчета пластичен експлозив — две във вътрешните, две във външните джобове. Подплатата изглежда обемиста, защото е натъпкана с метални топчета за сачмени лагери (точно като тези в Бияча на Ходжис). Срязал е тук-там хастара, за да ги изсипе вътре. Дори му мина през ума да помоли мама да зашие прорезите и тази мисъл го накара здравата да се посмее, докато ги запечатваше с яко индустриално тиксо.

„Моят елек-бомба“ — мисли си с умиление.

Няма да го използва... *вероятно* няма да го използва, но в идеята има нещо привлекателно. Така би сложил край на всичко. Край на „Дискаунт Електроникс“, край на посещенията по домовете с „Киберпатрул“, за да изважда фъстъчено масло и трохи от кракери от компютрите на изкукали дъртаци, край на обиколките с фургона със сладолед. Край на змиите, пълзящи в съзнанието му. Или под колана му.

Представя си как ще го направи на някой рокконцерт — знае, че Спригстийн ще пее през юни в „Лейкфронт Арена“. Или например на 4 юли, Деня на независимостта, по време на парада по Лейк Стрийт, градското „стъргало“? Или може би на ежегодния Летен панаир и фестивал на уличното изкуство, който винаги се открива първата събота на август? Ох, колко ще е хубаво! Само дето... няма ли да представлява странна гледка с този подплатен елек в горещия августовски следобед?

Сигурно, но изобретателността му лесно ще се справи с подобни маловажни подробности, разсъждава той, слага на работния си плот телефоните за еднократна употреба и започва да изважда сим картите. Освен това самоубийственият елек, натъпкан с експлозив, е само... как се наричаше? Апокалиптичният вариант. Вероятно никога няма да го използва. Но е хубаво да го има подръка.

Преди да се върне горе, сядва пред компютър 3, влиза в интернет и влиза в „Под синия чадър на Деби“. Шишкавото ченге не е писало.

Все още.

В десет часа на следващата сутрин Ходжис застава пред домофона на сградата на Лейк Авеню, в която живее госпожа Уортън; едва за втори-трети път след пенсионирането си е с костюм. Чувства се добре, въпреки че сакото му е отесняло на кръста и под мишниците. Мъжът с костюм има самочувствието на работещ мъж.

В домофона се чува женски глас:

— Да?

— Бил Ходжис, госпожо. Снощи се чухме по телефона.

— Да, идвате точно начаса. 19-С, детектив Ходжис.

Той понечва да ѝ обясни, че вече не е детектив, но се отказва, защото домофонът вече бръмчи. Пък и по време на снощния им разговор ѝ каза, че е пенсиониран.

Джанел Патерсън го чака на вратата точно както чакаше сестра ѝ, когато Ходжис и Пийт Хънтли дойдоха за първи път да я разпитат след мелето пред Общинския център. Двете жени доста си приличат, което предизвиква у Ходжис силно усещане за дежа вю, но докато изминава късото разстояние от асансьора до входа на апартамента (с бодра крачка, за да не изглежда тромав), забелязва, че разликите са повече от приликите. Патерсън има същите светлосини очи и високи скули, но докато устните на Оливия Трилони бяха тънки, често стиснати и побелели от напрежение и раздразнение, устните на Джанел Патерсън сякаш са готови за усмивка дори когато са в покой. Или за целувка. От лъскавия гланц изглеждат леко влажни — направо апетитни. Няма го и деколтето лодка, типично за сестра ѝ. Носи впито поло, под което се очертават закръглените ѝ гърди. Не са големи, но както казваше милият му стар баща, „Повече от шепя е загуба на материал“. Дали става дума за качествено стягащо бельо или за пластични подобрения след развода? Според Ходжис второто е по-вероятно. Благодарение на сестра си тази дама може да си позволи всякакви, даже най-скъпи козметични процедури.

Тя му подава ръка и стиска дланта му здраво и делово:

— Благодаря ви, че дойдохте, Ходжис.

Като че ли тя го е молила да дойде.

— Радвам се, че ме приехте — казва той и влиза след нея.

Познатата великолепна гледка към езерото отново го зашеметява. Помни я добре, въпреки че само първият разпит на госпожа Т. беше тук; следващите бяха или в имението ѝ в Шугър Хайтс, или в полицейския участък. Помни и как при едно от идванията си в участъка тя изпадна в истерия. „Всички обвиняват мен“ — крещеше. Само след няколко седмици се самоуби.

— Ще пиете ли кафе? Ямайско е. Много е добро.

Ходжис не пие кафе преди обяд, защото въпреки хапчетата обикновено получава адски киселини. Но се съгласява.

Сяда на един от съгваемите столове до панорамния прозорец на хола и я чака да се върне от кухнята. Денят е топъл и ясен; по езерото, все едно са фигуристките на лед, се стрелкат и правят пируети платноходки. Джанел се връща, той става и понечва да вземе от ръцете ѝ сребърната табла, но тя се усмихва, поклаща отрицателно глава и я поставя на ниската масичка, като грациозно се навежда. Почти като реверанс.

Ходжис се е опитал да предвиди всеки възможен обрат в предстоящия им разговор, но предварителната му подготовка се оказва излишна. Все едно старателно да си планирал как да прелъстиш жена, а обектът на сластта ти да те посрещне на вратата по секси нощничка и с обувки на високи токчета.

— Искам да разбера кой тласна сестра ми към самоубийство — казва тя, докато налива

кафето във високи порцеланови чаши, — но незная как. Вашето обаждане беше като божия намеса. След разговора ни по телефона мисля, че вие ще ми помогнете.

Ходжис е толкова изненадан, че загубва ума и дума.

Джанел му подава чашата:

— Ако искате сметана, сложете си. Не поемам отговорност за добавките към кафето.

— Пия го чисто.

Тя се усмихва. Зъбите ѝ (или може би коронките ѝ) са свършени.

— Тъкмо такива мъже обичам.

Ходжис отпива малка глътка най-вече за да спечели време, но кафето наистина е превъзходно. Покашля се и отбелязва:

— Както ви казах снощи по телефона, госпожо Патерсън, вече не работя като детектив в полицията. От дванайсети ноември миналата година съм редови гражданин. Повтарям го, за да няма недоразумения.

Тя го стрелка с поглед над ръба на чашата. Ходжис се пита дали гланцът ѝ за устни оставя следи върху порцелана, или с напредъка на технологиите за производство на червило това е вече отживелица. Смахнато е, че си го мисли, но Джанел е хубава жена. А напоследък не излиза сред хората, камо ли да общува с привлекателни дами.

— От това, което изрекохте — отвърща Джанел Патерсън, — за мен са важни две думи. Едната е *частен*, а другата е *детектив*. Искам да науча кой е манипулирал сестра ми, кой си е играл с нея и я е подтикнал към самоубийство. А в полицията пет пари не дават. Разбира се, биха искали да заловят злодея, който уби толкова хора с нейната кола, но за сестра ми — простете ми цинизма! — им е през онази работа.

Ходжис може да е в оставка, но дължи лоялност на бившите си колеги.

— Не е сигурно.

— Разбирам защо го казвате, детектив Ходжис.

— Господин. Наричайте ме господин Ходжис. Или ако желаете, просто Бил.

— Нека да е Бил. И *действително* е така. Самоубийството на сестра ми е свързано с убийството, извършено с нейната кола, защото писмото е написано от един и същ човек. А и другите неща... Този „Син чадър“.

„Не бързай — мислено се предупреждава Ходжис. — Не си гърми патроните.“

— За какво писмо става дума, госпожо Патерсън?

— Джейни. Щом ти си Бил, значи аз съм Джейни. Чакай, ще ти го покажа.

Става и тръгва към вратата. Сърцето на Ходжис бие до пръсване — много по-силно от онзи ден, когато се разправи с хулиганите под надлеза, — но това не му пречи да се наслади на гледката — и в гръб Джейни е чаровна.

„Полека, момче — повтаря си и отпива от кафето. — Не си Филип Марлоу.“ — Чашата е вече полупразна, но не го мъчат киселини. Чудо на чудесата — ни помен от досадните киселини. Вълшебно кафе!

Тя се връща с два листа хартия, които държи за ъгълчетата, сякаш изпитва погнуса.

— Намерих ги сред документите в бюрото на Оли, Когато ги преглеждахме заедно с адвокатата ѝ господин Шрон. Той присъстваше в качеството си на изпълнител на завещанието ѝ, но в този момент беше отишъл в кухнята да пие вода. И не видя писмото. Скрих го от него — заявява го спокойно, делово, а не предизвикателно или гузно. — Веднага разбрах какво е. По ея-това. Беше оставил същото на волана на колата ѝ. Явно е нещо като негова визитка.

Посочва ухиления Усмивко с черни очила по средата на първата страница на писмото. Ходжис вече го е забелязал. Забелязал е и шрифта, който вече е идентифицирал като „Американски машинописен“.

— Кога намери писмото?

Тя се замисля и пресмята изминалото време.

— Дойдох за погребението, тоест в края на ноември. Разбрах, че Оли е оставила всичко на мен, когато отвориха завещанието ѝ. Трябва да е било през първата седмица на декември. Помолих господин Шрон да отложим за януари описа на активите ѝ, защото трябваше да свърша нещо наложително в Ел Ей. Той се съгласи. — Поглежда Ходжис — прямо и спокойно, сините ѝ очи блестят. — Наложителното беше да се разведе с мъжа си, който беше — може ли отново да се изразя по-грубо? — пълен задник: жалък, смъркащ кокаин женкар.

Ходжис не иска разговорът да се отклонява, особено на тази тема, затова пита:

— И през януари си се върнала в Шугър Хайтс, така ли?

— Да.

— Тогава ли намери писмото?

— Да.

— Показа ли го на разследващите? — Знае отговора. Било е преди повече от четири месеца, но е длъжен да зададе този въпрос.

— Не.

— Защо?

— Казах ти! Защото им нямам доверие! — Блясъкът в очите ѝ помръква и тя заплаква.

Моли го да я извини за малко. Той казва „Да, разбира се“ и Джейни изчезва, сигурно за да се овладее и да си оправи грима. Ходжис взема писмото и започва да чете, отпивайки кафе на малки глътки. Кафето наистина е превъзходно. Да имаше към него и бисквитка-две...

Скъпа Оливия Трилони,

Надявам се, че ще прочетеш това писмо до края, преди да го захвърлите или да го изгорите. Знам, че не заслужавам Вашето внимание, но все пак Ви моля да ме изслушате. Аз съм човекът, който открадна мерцедеса Ви и прегази с него онези хора. Сега изгарям, както Вие можете да изгорите моето писмо, само че от болка, срам и угризения.

Моля, моля, моля, дайте ми възможност да Ви обясня! Никога няма да получа Вашето опрощение — съзнавам го добре и не го очаквам. Но стига ми и това да ме разберете. Ще ми дадеш ли този шанс? Моля Ви. За обществото съм чудовище, за новинарските емисии — още една кървава история, която да продава телевизионните реклами, за полицията — поредният деец, когото се стремят да заловят и пъхнат в затвора, но аз съм и човешко същество като Вас. Ето моята история.

Израснах в семейство, което ме подлагаше на физическо и сексуално насилие. Първи започна доведеният ми баща и знаете ли какво направи майка ми, когато разбра? И тя се включи във веселбата! Престанахте ли да четете? Не бих Ви обвинил, наистина е противно, но се надявам да не сте, защото искам да излея мъката си. Може би не ми остава много време „в земята на живите“⁴¹, а не мога да приключа живота си, без да споделя с някого ЗАЩО извърших... онова. Не че аз самият мога напълно да го схвана, но може би Вие като страничен наблюдател ще го разберете.

Тук беше Усмивкото.

Сексуалният тормоз продължи до смъртта на доведения ми баща. Почина от инфаркт, когато бях на 12 години. Майка ми ми каза, че ако се оплача, вината ще падне върху мен. Предупреди ме, че ако покажа белезите от изгаряния с цигари по ръцете, краката и интимните си части, ще заяви пред хората, че сам съм си ги причинил. Бях малък и взех думите ѝ за чиста монета. Каза ми също, че ако все пак ми повярват, ще я пратят в затвора, а мен — в сиропиталище (което сигурно беше вярно).

Затова си държах езика зад зъбите. Мислех си: „Ела, зло, че без тебе по-зле!“

На ръст останах нисък и бях много слаб, защото от нерви не се хранех, а когато хапвах нещо, веднага го повръщах (булимия). Ето защо в училище непрекъснато ме тормозеха. Получих куп нервни тикове, като например да си подръпвам дрехите и да си скубя косата (понякога изтръгвах цели кичури). Не е чудно, че всички ми се присмиваха — не само съучениците ми, но и учителите.

Джейни Патерсън се е върнала и отново седи срещу него, отпивайки от кафето си, но в момента Ходжис почти не я забелязва. Мисли за разпитите (четири-пет), които с Пийт

проведоха с госпожа Т. Спомня си как тя постоянно си оправяше блузите и роклите с деколтета тип лодка. Или подръпваше надолу полата си. Или докосваше ъгълчетата на стиснатите си устни, като че ли да отстрани остатък от червило. Или навиваше на пръста си кичур коса и го обтягаше.

Отново се заема с писмото.

Никога не съм бил зло дете, госпожо Трилони, кълна Ви се. Никога не съм измъчвал животни, нито съм посягал да бия по-малките от мен. Бях само хлапе, което се шура из детството си като уплашено мишле и се опитва да се спаси от подигравки и унижения — нещо, което не успях.

Исках да уча в колеж, но не се получи. Останах да се грижа за жената, която ме беше малтретирала! Каква ирония, нали? Мама получи удар, може би от пиенето. Да, на всичкото отгоре тя е и алкохоличка. Или по-точно беше, докато можеше да се придвижва до магазина за алкохол. Все още може да ходи, но много трудно. Налага ми се да я придружавам до тоалетната и да почиствам, след като си „свърши работата“. Бъхтя се по цял ден срещу мизерно заплащане (все пак е късмет, че имам работа при това бедствено състояние на икономиката, знам), а после се прибирам вкъщи да се грижа за майка си, защото не мога да си позволя да наема помощница за повече от няколко часа през работните дни. Накратко, водя лош и безсмислен живот. Нямам нито приятели, нито възможност за напредък на работното си място. Ако обществото ни е пчелен кошер, то аз съм само поредният търтей.

Накрая в мен започна да се трупа гняв. Исках да накарам някого да плати. Исках да замахна с юмрук към света и да му дам да разбере, че съм жив. Разбирате ли ме? Чувствали ли сте се по подобен начин? Най-вероятно не, понеже сте богата и сигурно имате най-добрите приятели, които могат да се купят с пари.

След тази духовитост имаше още един Усмивко с черни очила — в смисъл на „шегувам се“.

Един ден ми прекипя и извърших... онова. Не го бях планирал предварително...

„Разправяй ги на старата ми шапка“ — казва си Ходжис.

... и смятах, че има най-малко петдесет процента вероятност да ме заловят. Но не ми пукаше. И ОПРЕДЕЛЕНО не допусках как случилото се ще ме преследва и ще ме измъчва. Още чувам глухия шум от ударите на телата им в колата и писъците им кънтят в ушите ми. Едва когато видях по новините, че съм убил дори бебе, осъзнах напълно ужаса на извършеното от мен. Не знам как ще живея с този кошмар.

Госпожо Трилони, защо, защо оставихте ключа в стартера? Ако не го бях видял, докато се разхождах през онази ранна утрин, защото ме измъчваше безсъние, ужасът нямаше да се случи. Ако не бяхте оставили ключа си на таблото, бебенцето и майка му още щяха да са живи. Не Ви обвинявам — сигурен съм, че съзнанието Ви е било заето с Вашите тревоги и проблеми, но ми се иска да не беше станало, а то нямаше да стане, ако не бяхте забравили ключа си в колата. И сега нямаше да изгарям в този ад от вина

и угризения.

Сигурно и Вие чувствате вина и угризения, за което съжалявам, защото много скоро ще откриете колко зли могат да бъдат хората. Във вестниците и по новинарските емисии ще тръбят как небрежността Ви е подпомогнала моето злодеяние. Приятелите Ви ще престанат да Ви говорят. Полицаяите ще Ви преследват като хрътки. В супермаркетите хората ще Ви зяпат и ще си шепнат помежду си. Някои няма да шепнат и ще Ви нападат с обидни думи. Не бих се учудил, ако вандали нападнат и дома Ви, така че кажете на охраната си (сигурен съм, че имате охрана) да внимава.

Надали ще пожелаете да поговорите с мен, нали? Не лице в лице, но има безопасно място, безопасно и за двама ни, на което можем да разговаряме от компютрите си. Нарича се „Под синия чадър на Деби“. Дори съм Ви извадил потребителско име, ако решите да опитаме. Потребителското име е **otrelaw19**.

Знам какво би направил всеки обикновен човек. Би занесъл това писмо в полицията, но позволете ми да Ви задам един въпрос. Какво направиха полицаите за вас, освен да Ви преследват като хрътки и да Ви лишат от сън? Макар че ето Ви идея — ако искате да умра, дайте им писмото: все едно ще опрете пистолет в главата ми и ще дръпнете спусъка, защото ще се самоубия.

Може да звучи налудничаво, но Вие сте единственият човек, заради когото продължавам да живея. Защото сте единственият човек, с когото мога да говоря. Единственият, който знае какво е да си в ада.

Сега ще чакам.

Госпожо Трилони, много, много, много СЪЖАЛЯВАМ.

Ходжис оставя писмото на масичката и измърморва:

— Гадина!

Джейни Патерсън кимва:

— И аз реагирах така.

— Поканил я е да се свърже с него...

Джейни го поглежда накриво:

— *Поканил* ли? Направо я е *изнудил*. „Направи го, иначе ще се самоубия.“

— Явно мислиш, че е приела предложението му. Някои от разговорите им ли видя? Може би към това писмо е имало и разпечатки?

Тя поклаща отрицателно глава:

— Оли споделила с майка ми, че води разговори с един, но думите ѝ, душевноболен, и се опитва да го убеди да потърси помощ, защото е извършил нещо чудовищно. Майка ми изпаднала в паника. Помислила, че Оли разговаря с този неуравновесен човек лице в лице — например в парка или в някое кафене. Напомням ти, че тя е почти на деветдесет. Чувала е за компютри, но не е наясно с практическите им приложения. Оли ѝ е обяснила — или поне се е опитала да ѝ обясни — за комуникациите в чат-стаи, но не съм сигурна доколко мама е разбрала. Запомнила е само, че Оли е говорила за син чадър, под който разговаря с този неуравновесен човек.

— Свързва ли човека с откраднатия мерцедес с касапницата пред Общинския център?

— Не е споменавала нещо, което да ме наведе на тази мисъл. Краткосрочната ѝ памет е доста замъглена. Ако я попиташ за бомбардировката на японците над Пърл Харбър, ще ти каже точно кога е чула новината по радиото и кой е бил говорителят. Но попитай я какво е закувала

или дори къде се намира и... — Тя вдига рамене. — Може да ти каже, а може и да не знае.

— Къде е в момента?

— В клиника „Слънчев кът“, на петдесетина километра от тук. — Джейни се засмива, но смехът ѝ е печален.

— Като чуя името, се сещам за онези класически мелодрами от поредицата „Стари ленти“, в които обявяват героинята за ненормална и я заточват в ужасна лудница със студени, мрачни помещения.

Тя извързва глава и се заглежда в езерото. Според Ходжис изражението ѝ е много интересно: едновременно замислено и тъжно, и борбено и дръзко. Колкото повече я наблюдава, толкова повече харесва това, което вижда. Бръчиците около очите ѝ показват, че е жена, която обича да се смее.

— Виждам се и аз в тези стари филми — добавя тя, като продължава да се взира в лодките, танцуващи по водата. — Аз ще съм лукавата сестра-интригантка, която наред с купища пари наследява задължението да гледа възрастен родител. Безсърдечната сестра, която гушва парите и натиква майка си в някакъв зловец пансион, където старците получават за вечеря кучешка храна и са оставени да киснат цяла нощ в собствената си урина. Но в „Слънчев кът“ не е така. Всъщност е доста приятно. Е, и доста скъпо. Освен това майка ми пожела да отиде там.

— Да?

— Да — имитира тя неговото „да“ и присмехулно бърчи нос. — Помниш ли болногледачката ѝ? Госпожа Грийн. Алтея Грийн.

Ходжис се улавя, че посяга машинално към джоба си, за да се консултира с бележника, който вече не е там. Но и без неговата помощ болногледачката изниква в паметта му — висока, достолепна жена в бяло, която не върви, а сякаш плува. Буйната ѝ, прошарена и силно накъдрена коса му напомняше за Елза Ланчестър в „Булката на Франкенщайн“⁴².

С Пийт я попитаха дали е забелязала мерцедеса на госпожа Трилони, когато си е тръгвала вечерта в онзи четвъртък. Тя отговори, че със сигурност го е видяла, което за екипа Ходжис-Хънтли означаваше, че изобщо не е сигурна.

— Да, спомням си я — казва Ходжис.

— Съобщи ми, че напуска, почти веднага след преместването ми от Лос Анджелис. Била вече на шейсет и четири и щяло да ѝ бъде трудно, дори невъзможно, да се грижи за пациент с такава тежка инвалидност. Не отстъпи дори когато ѝ предложих помощник, даже двама. Мисля, че беше ужасена от публичността, която семейството доби след касапницата пред Общинския център, но ако беше само това, може би щеше да остане.

— Самоубийството на сестра ти е преляло чашата, така ли?

— Да, сигурна съм. Не че бяха кой знае колко близки с Оли, но се разбираха и имаха съгласие относно грижите за мама. Сега „Слънчев кът“ е най-доброто място за нея и тя е доволна, че е там. Поне през дните, в които е с ясна мисъл. Аз също съм доволна. Там лекарите я обезболяват по-добре отколкото вкъщи.

— Ако отида да поговоря с нея...

— Може да си спомни нещо, но може и да не успее. — Тя отмества поглед от езерото и поглежда Ходжис в очите. — Ще приемеш ли работата, която ти предлагам? Проверих в интернет как вървят тарифите за наемане на частен детектив и съм готова да ти дам повече. Пет хиляди долара на седмица плюс разходите. Договор за минимум осем седмици.

„Четирийсет бона за осем седмици! — удивено си мисли Ходжис. — В крайна сметка какво му е лошото да си Филип Марлоу?“ Представя си се в неугледна двустайна кантора на третия етаж в мизерна сграда. Ще си наеме сексапилна секретарка на име Лола или Велма — разбира се, блондинка, цапната в устата. В дъждовни дни ще ходи с шлифер и с кафява мека шапка,

килната над едната вежда.

Глупости. Друго го привлича: че няма да седи на креслото, да гледа тъпи телевизионни състезания и да се тъпче с боклуци. Освен това му е приятно да е с костюм. И още нещо. Като си тръгна от полицията, остави недовършени разследвания. Пийт вече е разнищил въоръжения обир в зложната къща; изглежда, с Изабел скоро ще арестуват Доналд Дейвис, негодника, който уби жена си и след това чаровно се усмихваше от телевизионния екран. Браво на Пийт и Изи, но нито Дейвис, нито обирджията в зложната къща са големият удар.

„Плюс това Мистър Мерцедес не трябваше да се бъзика с мен. Нито с госпожа Трилони. Трябваше да я остави на мира.“

— Бил? — Джейни щраква с пръсти като хипнотизатор, който изважда от транс обекта си. — Къде забягна, Бил?

Той тръсва глава и я заглежда — жена, прехвърлила четирийсетте, която не се страхува да я гледат на ярка светлина.

— Ако се съглася, ще ме наемеш като консултант по сигурността.

— Като момчетата от Охранителна служба „Бдителност“ в Шугър Хайтс ли? — развеселено пита тя.

— Не. Те са регистрирани като фирма и имат застраховки. Аз нямам. — „Не ми се е налагало“ — добавя мислено. — Ще бъда частен охранител като тези в нощните клубове. Боя се, че няма как да запишеш заплащането ми като разход в данъчната си декларация.

Тя широко се усмихва и отново присмехулно сбръчква нос. Очарователна гледка според Ходжис.

— Пука ми. Ако си забравил, аз съм въшлива с пари.

— Искам да си наясно, Джейни. Нямам лиценз за частен детектив, което не ми пречи да задавам въпроси на хората, но не се знае доколко ще съм ефективен в разследването без полицейска значка или карта на частен следовател. Все едно да пуснеш слепец да се разхожда из града без куче водач.

— Но, разбира се, имаш много връзки в полицията.

— Имам, но ако ги използвам, ще поставя и себе си, и бившите колеги в неудобно положение. — Вече го направи, като се опита да изкопчи информация от Пийт, но не би го споделил с нея след толкова кратко познанство. — Отново взема двата листа хартия и продължава: — Ако се съглася това писмо да остане между нас, могат да ме обвинят в укриване на доказателства. Така е по закон. — Това, че вече е спестил на колегите си информация за друго подобно писмо, е още нещо, което не е необходимо да сподели с нея. — Укриването на доказателства е углавно престъпление.

Тя е поразена.

— О, Господи! Не ми беше хрумвало!

— От друга страна, надали криминалистите ще открият някакви улики по хартията. Няма нищо по-анонимно от писмо, пуснато в пощенска кутия на Марлборо Стрийт или на Лоубрайър Авеню. Спомням си как навремето беше възможно по буквите да се идентифицира пишещата машина, на която е било напечатано писмото. Е, ако успееш да я откриеш. Беше ключова улика, също като пръстов отпечатък.

— Но това не е печатано на машина.

— Не. Написано е на компютър и е разпечатано на лазерен принтер. Което означава, че не укривам твърде много информация.

Разбира се, много или малко, укриването си е укриване.

— Ще приема работата, Джейни, но пет хиляди на седмица е абсурдно. Ако искаш, напиши ми чек за две — ще го приема. И след това ще ти представя сметката за разходите.

— Струва ми се крайно недостатъчно.

— Ако постигна резултат, може да поговорим за премия. — Но едва ли ще я приеме. Дори ако успее да закопчае Мистър Мерцедес. Защото още преди да потърси Джейни, вече беше решил да спипа този кучи син. Затова и беше дошъл при нея — за да я помоли да му помогне.

— Добре. Съгласна съм. И благодаря.

— Няма за какво. А сега ми разкажи погаждахте ли се Оливия. Знам само, че сте били в добри отношения, защото я наричаш Оли, но ми се иска да науча малко повече подробности.

— Ще отнеме време. Искаш ли още едно кафе? И няколко бисквитки? Предлагам лимониви курабийки.

Ходжис охотно приема и кафето, и бисквитите.

— Оли... — подхваща Джейни и млъква, а Ходжис отпива от второто си кафе и изяжда една бисквита. Тя пак извърща глава към прозореца, кръстосва крак върху крак и без да откъсва поглед от лодките, отново заговаря: — Обичал ли си някого, без да го харесваш?

Той се сеца за Корин и за бурните осемнайсет месеца преди окончателната им раздяла и отвръща:

— Да.

— Тогава ще ме разбереш. Оли беше моята голяма сестра, разликата ни е цели осем години. Обичах я, но когато замина да учи в колеж, бях най-щастливото момиче в Америка. А когато след три месеца прекъсна и се върна вкъщи, отново почувствах умора и досада — сякаш ме караха отново да метна на гърба си тежък чувал с тухли, който за кратко са ми позволили да оставя. Не се държеше лошо с мен — никога не се заяждаше, не ме наричаше с обидни думи, нито ме вземаше на подбив, когато се прибирах от училище ръка за ръка с Марки Съливан. Обаче беше ли си у дома, всички бяхме в повишена степен на тревога. Разбираш ли какво имам предвид?

Ходжис не е напълно сигурен, но все пак кимва.

— При всяко хранене ѝ прилошаваше и я заболяваше коремът. От всяко нещо се стресираше дотам, че получаваше обрив. Интервютата за работа бяха цяло бедствие, но все пак накрая я назначиха за секретарка. Притежаваше съответните умения и беше много хубава жена. Знаеш ли колко беше хубава?

Ходжис само изсумтява. Ако трябваше да отговори честно, може би щеше да каже: „Вярвам го, защото и ти си много красива.“

— Веднъж се съгласи да ме заведе на концерт на „Ю Ту“, по които бях луда. И Оли ги харесваше, но малко преди концерта започна да повръща. Беше толкова зле, че нашите я заведоха в болницата, а аз бях принудена да остана вкъщи и да гледам телевизия, вместо да ръкопляскам на Боно. Оли се кълнеше, че е хранително отравяне, но всички бяхме вечеряли една и съща храна и не ни приля. Нейното беше стрес. Стрес и нищо друго. А каква хипохондричка беше! За нея всяко главоболие означаваше мозъчен тумор, всяка пъпка — рак на кожата. Веднъж получи конюнктивит и цяла седмица повтаряше, че ослепява. Месечните ѝ цикли бяха драма. Прекарваше ги на легло и не ставаше, докато периодът не отmine.

— Нямахте ли проблеми в работата?

Отговорът на Джейни е сух като пясък в пустиня и саркастичен:

— Периодите на Оли винаги продължаваха точно четирийсет и осем часа и съвпадаха с уикенда. Удивително.

— О... — промърморва Ходжис, защото не знае какво да каже.

Жената лекичко завърта върху масичката листовите хартия, после вдига поглед и вперва в него светлосините си очи.

— В писмото се говори за нервни тикове. Забеляза ли?

— Да. — Той е забелязал цял куп неща, най-вече това как в много отношения е като негативно копие на онова, изпратено до него.

— Сестра ми също имаше нервни тикове. Може би някои са ти направили впечатление.

Ходжис разхлабва вратовръзката си, завърта я наляво, после надясно.

Джейни се усмихва.

— Да, това беше един от тях. Имаше и много други. Постоянно проверяваше ключовете за осветлението, за да се увери, че лампите са загасени. След закуска изключваше тостера от

мрежата. Преди излизане си измърморваше „хляб и масло, хляб и масло“, защото има суеверие, че това ще ти помогне да се сетиш, ако си забравил нещо. Спомням си един случай, когато трябваше да ме закара до училище, защото изпуснах автобуса, а мама и татко вече бяха тръгнали за работа. По средата на пътя изведнъж изпадна в паника, че сме оставили включена фурната. Наложих да се върнем и да проверим — нищо друго не можеше да я успокои. Разбира се, не беше включена. Пристигнах на училище чак за втория час и за пръв и последен път ме наказаха с оставане след часовете. Бях ѝ бясна. Често ѝ се сърдех, но я обичах. Мама, татко — всички я обичахме. Беше заложено в нас. Но, божичко, наистина беше товар като чувал с тухли.

— Всяко излизане от къщи ѝ е причинявало стрес, но ето че се е омъжила, и то за богаташ.

— Всъщност се омъжи за преждевременно оплешивял чиновник в инвестиционната компания, в която работеше. Кент Трилони. Смотан очилатко — казвам го със симпатия. Кент беше много свестен и влюбен във видеоигрите. Започна да инвестира в някои от компаниите, които ги произвеждаха, и инвестициите му донесоха печалба. Майка ми твърдеше, че е истински факир, според баща ми беше само късметлия, но всъщност не беше нито едното, нито другото. Човекът си разбираше от работата, а пък ако не знаеше нещо, си правеше труда да го научи. Беше се замогнал доста още като се ожениха към края на седемдесетте, а след това откри „Майкрософт“! — Отмята глава и се засмива толкова гръмогласно, че Ходжис се сепва. — Извинявай. Просто си помислих каква ирония е това според американските представи. Аз бях хубава, общителна, вписвах се в средата. Ако бях участвала в някоя от конкурсите за красота, които наричам „изложби на плът за мъже“ (ако искаш да знаеш, но сигурно не искаш), от разсъжденията да ме обявят за „Кралицата на симпатягите“. Имах сума приятелки, приятели, гаджета, контакти, търсеха ме, канеха ме да излизам. В последния клас на Католическата гимназия отговорях за интегрирането на първокурсниците и се справях великолепно, колкото и самомнително да ти звучи. Сестра ми също беше красива, но и невротичка. С натрапчиви идеи, страхове, нервни тикове и мании. Ако беше участвала в конкурс за красота, щеше да си изповръща банския костюм.

Джейни отново се размива, но една сълза се търкулва по страната ѝ и тя я избърсва с опакото на дланта си.

— Каква ирония, нали? „Кралицата на симпатягите“ се насади на смъркащ кокаин кретен, а „Кралицата на невротичките“ хвана сваяното момче — съпруга, който печели добре и не изневерява на жена си. Схващаш ли?

— Да — отвърща Ходжис. — Схващам.

— Оливия Уортън и Кент Трилони. На връзката им беше писано да оцелее колкото на родено в шестия месец бебе. Той сто пъти я кани да излязат, тя сто пъти отказва. Най-сетне се съгласи да отидат на вечеря, по думите ѝ — за да спре да ѝ досажда. Когато стигнали до ресторанта, се парализирала от притеснение. Не могла да слезе от колата. Треперела като лист. Някои момчета биха се отказали веднага, но не и Кент. Закарал я на гишето за автомобили в „Макдоналдс“ и поръчал от готовите менюта. Хапнали на паркинга. Мисля, че и след това го правеха често. Ходеха и на кино, но Оли държеше да е до пътеката. Казваше, че като е по-навътре, се задушавала.

— Жена с много екстри.

— Години наред нашите се опитваха да я заведат на психиатър и се провалиха, но пък Кент успя. Лекарят ѝ предписа лекарства и тя се пооправи. На сватбата си пак получи поредната от прословутите си панически атаки — аз държах воала ѝ, докато повръщаше в тоалетната на църквата, — но все пак издържа до края на церемонията. — Джейни тъжно се усмихва и добавя: — Беше красива булка.

Ходжис мълчаливо я слуша, заплепен от възможността да зърне за момент Оливия

Трилони, преди да стане „Мадоната с деколтета лодка“.

— След като се задоми, с нея се отчуждихме. Понякога се случва със сестрите. Виждахме се най-много пет-шест пъти годишно, докато татко беше жив.

— На Деня на благодарността, на Коледа и на Четвърти юли ли?

— Горедолу. Забелязвах, че някои от проблемите ѝ пак се проявяват, а след смъртта на Кент — погуби го инфаркт — *всичките* ѝ мании се завърнаха с пълна сила. Отслабна много, отново започна да си купува ужасните дрехи, които носеше в гимназията и докато работеше като секретарка. Виждах ги, когато навестяха двете с мама и когато разговаряхме по скайп.

Той кимва:

— О, много модерно! Един приятел отдавна се опитва да ме зариби да си инсталирам скайп.

Тя го поглежда с усмивка.

— Ти си от старата школа, нали? Ама *напълно*. — Усмивката ѝ помръква. — За последен път видях Оли през май миналата година, скоро след онзи случай... — Джейни спира и търси подходяща дума, с която да го определи. — След касапницата пред Общинския център. Беше в ужасно състояние. Каза, че полицаите я преследват и я тормозят. Вярно ли е?

— Не, но тя мислеше така. Истината е, че я разпитвахме няколко пъти, защото упорито твърдеше, че е заключила мерцедеса. Версията ѝ ни затрудняваше, тъй като ключалката не беше разбита и двигателят не е бил запален чрез кабелите. Накрая решихме... — Ходжис млъква, защото се сеца за шишкавия брачен консултант, който се явява на екрана в четири следобед всеки делничен ден. Психологът, който се опитва да пробие защитната стена на отрицанието.

— И накрая решихте... — подканя го тя.

— Решихме, че за нея е непосилно да приеме действителността. Как мислиш, бяхме ли на прав път?

— Да. — Джейни посочва писмото. — Предполагаш, че накрая си е признала на онзи изрод? Разговаряли са в сайта „Под синия чадър на Деби“ и затова е изгълтала хапчетата на мама.

— Няма как да бъдем сигурни — отвърща Ходжис, но му се струва вероятно.

— Беше спряла антидепресантите. — Джейни отново се вира в езерото. — Сигурна съм, макар и да отрече, когато я попитах. Мразеше ги, казваше, че замъгляват мисълта ѝ. Вземаше ги заради Кент. Когато той почина, продължи да ги пие заради майка, но след случая в Общинския център... — Поклаща глава и тежко въздъхва. — Успях ли да ти обясня душевното ѝ състояние, Бил? Мога да разказвам още много, ако искаш.

— Мисля, че схванах картината.

Тя озадачено поклаща глава:

— Като че ли този тип я е познавал.

Ходжис не продумва, но му се струва очевидно — най-вече заради сравнението с другото писмо: да, познавал я е. Някак си я е познавал.

— Каза, че сестра ти е страдала от натраплива невроза. Дотам, че да се върне от средата на пътя, за да провери дали не е оставила фурната включена.

— Да.

— Мислиш ли, че е вероятно човек като нея да забрави ключа на таблото на колата?

Джейни се замисля и дълго време не продумва. Накрая отговаря:

— Всъщност не.

Ходжис е на същото мнение. Винаги има първи път разбира се, обаче... двамата с Пийт обсъдиха ли случая от тази гледна точка? Не е сигурен, но предполага, че са го направили. Само че не са имали представа за дълбочината на психичните проблеми на госпожа Т., нали?

— Опита ли се да се свържеш с него в този сайт? „Под синия чадър на Деби“? Чрез потребителското име, което ѝ е дал?

Тя го гледа изумено и възкликва:

— И през ум не ми е минавало! А и да беше, надали щях да се осмеля... от страх от това, което може да открия. Именно затова ти си детективът, а аз съм само твоя клиентка. Ще пробваш ли със сайта?

— Не знам какво ще пробвам. Ще си помисля и ще се консултирам с човек, който разбира от компютри повече от мен.

— Включи в сметката и хонорара му.

Ходжис кимва и си помисля, че каквото и да стане, поне Джером Робинсън ще извлече полза от цялата история. И защо не? Осем души изгубиха живота си в трагедията пред Общинския център, още трима бяха осакатени за цял живот, но така или иначе Джером трябва да учи в университет. Рано или късно на всяка улица изгрява слънце, както се казва в онази поговорка.

— И сега какво?

Ходжис взема писмото и става:

— Сега ще отскоча до най-близкия копирен център и ще се върна да ти оставя оригинала.

— Няма нужда. Ще го сканирам и ще ти го разпечатам, дай ми го. — Очите ѝ още са зачервени от сълзите, но въпреки това закачливо го поглежда и подхвърля: — Удобно е да имаш компютърен спец, нали? Ей-сега се връщам. Почерпи се с още една бисквита.

Ходжис се почерпва с три.

Джейни се връща с копие от писмото, Ходжис го сгъва, пъхва го във вътрешния джоб на сако си и промърморва:

— Ако имаш сейф, заключи оригинала в него.

— Имам в къщата в Шугър Хайтс. Там може ли?

Вероятно може, но идеята не му се нрави. В къщата непрекъснато има върволица от евентуални купувачи. Сигурно е глупаво да се тревожи, може би е прекалено мнителен, но...

— Имаш ли сейф в банка?

— Не, обаче мога да наема. Клиентка съм на „Банк ъф Америка“, имат клон на две преки от тук.

— По-добре е от Шугър Хайтс. — Той тръгва към вратата.

— Благодаря ти за всичко — казва тя и му подава двете си ръце, сякаш я е поканил на танц.

— Не можеш да си представиш какво облекчение е за мен.

Хваща дланите ѝ, стиска ги леко и бързо ги пуска, макар че му се иска да ги задържи.

— Сетих се още нещо — казва. — Първо, майка ти. Посещаваш ли я често?

— Горедолу през ден. Понякога ѝ нося храна от иранския ресторант, който харесвах с Оли — служителите в „Слънчев кът“ любезно я претоплят. Понякога — един-два филма на дивиди. Харесва старите класики, например с Фред Астер и Джинджър Роджърс. Винаги ѝ нося по нещо и тя винаги се радва да ме види. В добрите си периоди, когато е съвсем на себе си, наистина ме вижда, а в лошите не ме познава, нарича ме Оливия. Или Шарлот. Шарлот е леля ми. Имам и чичо.

— Следващия път, когато е в час, ми дай сигнал, за да я посетя.

— Добре. Ще те придружа. Кое е второто?

— Този Шрон, адвокатът, за когото спомена, смяташ ли, че го бива?

— Според мен е много способен.

— Ако открия нещо или се добера до самоличността на онзи тип, ще ни трябва компетентен адвокат. Ще говорим с него, ще му предадем писмата...

— Писмата? Намерих само едно.

„Мамка му, издъних се“ — казва си Ходжис, но бързо замазва гафа:

— Имах предвид писмото и копието.

— А, да.

— Ако разкрия престъпника, работа на полицаите е да го арестуват и да му повдигнат обвинения. А Шрон ще се погрижи да не арестуват нас, задето сме престъпили закона и сме действали на своя глава.

— Това е в областта на наказателното право, нали? Не знам дали Шрон се занимава с наказателни дела.

— Няма значение. Ако е кадърен, сигурно познава някой, който се занимава. Колега, способен като него. Съгласна ли си? Държа да го знам. Ще се заема с разследването, но ако се наложи полицията да се намеси, ще оставим нещата в техните ръце.

— Съгласна съм — отсича Джейни. После се повдига на пръсти, слага длани на раменете на твърде отеснялото му сако и го млясва по страната. — Добър човек си, Бил. И си идеалният за тази работа.

Докато асансьорът се движи надолу, Ходжис усеща целувката ѝ — прекрасно топло място на лицето му. Слава богу, че сутринта си направи труда да се избърсне.

Сребристият дъжд вали безспирно, но младата двойка — влюбени? Приятели? — са на сухо под синия чадър, който принадлежи на може би въображаема персона на име Деби. Този път Ходжис забелязва, че всъщност мъжът говори на жената, а нейните очи са леко разширени, сякаш изразяват изненада. Може би той ѝ е предложил брак.

Джером заговаря и спуква като балон романтичните размисли на Ходжис:

— Май е порнографски сайт, а?

— Какво разбира от порнографски сайтове отличник като теб, който ще следва в престижен университет от „Бръшляновата лига“?

Двамата седят един до друг пред компютъра на Ходжис и разглеждат началната страница на „Синия чадър на Деби“. Одел, ирландският сетер на Джером, лежи по гръб зад тях, провесил език, втрещен в тавана, потънал в кротко съзерцание. Джером го е довел дотук на каишка, но само защото законът го изисква. Иначе Одел е достатъчно разумен, за да не изскача на платното, и е напълно безопасен за минувачите.

— Знам колкото вас и колкото всеки друг човек с компютър — оправдава се Джером. Носи тънък бежов панталон и небрежно-елегантната си риза с копченца на яката, къдравата му коса е късо подстригана и доста прилича на Барак Обама на младина, само дето е по-висок — метър и деветдесет и пет. Около него се разнася лек, приятно носталгичен аромат на афтършейв „Олд Спайс“.

— В интернет има рояци от порносайтове, като мухи на мърша. Няма начин да не налетиш на някой, докато сърфираш. Тези с най-невинните имена са най-фрашкани.

— С какво?

— Със снимки и с клипове, за които може да те арестуват.

— Например детско порно?

— Или садо-мазо. Деветдесет и девет процента от клиповете с камшици и вериги са менте. А единият процент... — Джером свива рамене.

— Откъде знаеш толкова подробности?

Джером го поглежда — прямо, открито, искрено. Не се преструва, наистина си е такъв и тъкмо това е най-хубавото в него според Ходжис. Отнася се и за родителите му. Дори за сестричката му.

— Господни Ходжис, всички ги знаят. Или поне всички на възраст под трийсет години.

— По мое време хората казваха: „Нямай доверие на никого, прехвърлил трийсетте.“

Младежът се усмихва.

— Имам доверие на по-възрастните хора, но по отношение на компютрите твърде много от тях са невежи. Разнебитват техниката и очакват да работи. Отварят съмнителни файлове в пощата си. Влизат в сайтове като този и изведнъж компютърът им става като ХАЛ 9000 ⁴³ — започва да сваля снимки на невръстни компаньонки или видеоклипове, в които терористи режат глави.

Ходжис се кани да попита кой е Хал 9000 — прилича му на псевдоним на гангстер, но споменаването на видеоклипове с терористи го разсейва.

— Сериозно ли говориш?

— Случвало се е. И после... — Джером свива юмрук и почуква главата си с кокалчетата. — „Чук-чук-чук, здравейте, ние сме от Вътрешна сигурност⁴⁴.“ — Той разтваря юмрука си и посочва с пръст двойката под синия чадър. — Но има вероятност сайтът да е точно това, за което се представя: страница за чат и запознанства, в която по-стеснителните хора могат да

общуват виртуално. Нещо като клуб „Самотни сърца“. Този свят е пълен с хора, които търсят любов. Да влезем и да погледнем.

Посяга към мишката, но Ходжис го хваща за китката. Младежът озадачено го поглежда.

— Не от моя компютър, малкия.

— Да бяхте казали да си донеса лаптопа...

— Няма значение. Ще провериш довечера. Ако случайно те нападне вирус и ти зарази целия компютър, обещавам да ти купя нов.

Джером го поглежда развеселено и снизходително:

— Господин Ходжис, имам най-добрата антивирусна програма, а втората по рейтинг съм сложил като допълнителна защита. Всяка буба, която се опита да пропълзи в системата ми, моментално ще бъде размазана.

— Може да не се промъква там, за да унищожава — отбелязва Ходжис. Спомня си какво му каза сестрата на госпожа Т: „Сякаш този тип я е познавал.“ — Може би само наблюдава.

Вместо да се стресне, младежът се въодушевява.

— Как стигнахте до този сайт, сър? Връщате ли се на активна служба? Отново ли се заемате със случая?

Никога преди Ходжис не е усещал толкова осезателно отсъствието на Пийт Хънтли. Липсва му партньор, с когото да си подават като на тенис, но не жълто-зелени филцови топки, а хипотези и предположения. Не се съмнява, че Джером може да изпълни тази функция — младежът има ум като бръснач и талант да прави верни дедуктивни заключения, но го дели година от възрастта, на която ще може да гласува, и цели четири, докато получи право да си поръча алкохолно питие. А работата, в която се кани да го въвлече, може да е опасна.

— От теб искам да надникнеш в сайта — казва. — Но преди това се порови в нета. Потърси информация за това чудо. Най-много ме интересува...

— От колко време съществува — прекъсва го Джером, като за пореден път показва превъзходните си дедуктивни способности. — Дали има, как се казваше... история. Искате да знаете дали не е фиктивен сайт, уловка, пусната специално за вас.

— Знаеш ли — подмята Ходжис, — крайно време е да престанеш да работиш като момче за всичко и да се хванеш в някоя компания за компютърни услуги. Вероятно ще изкарваш много по-добри пари. Което ми напомня — искам да определиш хонорара си за моята поръчка.

Джером се засяга, но не от предложението за хонорар.

— Тези компании са за техничарчета с лоши социални умения — казва той и протяга ръка да погали Одел. Кучето признателно маха с опашка, макар че сигурно би предпочело пържолка. — Има едни такива компютърджии в града — те са класика в жанра! Служебните им коли са „фолксваген костенурка“. Работят за „Дискаунт Електроникс“. Знаете ли магазина?

— Да — отговаря Ходжис и се сеца за рекламната брошура, която получи заедно с анонимното писмо.

— Явно са харесали идеята от другите компании за компютърна поддръжка и предлагат същата услуга, само че са я нарекли „Киберпатрул“. И фолксвагените им не са черни, а зелени. Освен тях има и куп други, които работят самостоятелно. Потърсете в интернет и ще намерите най-малко двеста само в нашия град. Мислим да си джиткам като „момче за всичко“, мастър Ходжис. — Джером затваря „Под синия чадър на Деби“ и се появява скрийнсейвърът на Ходжис — снимка на дъщеря му Али на петгодишна възраст, когато все още гледа на баща си като на бог. — Но понеже се тревожите, ще взема предохранителни мерки. В килера вкъщи имам един стар „Аймак“, на който няма нищо освен игра „Атари“ и още няколко вехтории. Оттам ще вляза в сайта.

— Чудесна идея.

— Още нещо?

Ходжис понечва да отговори отрицателно, но откраднатият мерцедес на госпожа Т. продължава да тормози мисълта му. Има нещо, което пропускат. Още тогава го усети, а сега усещането му е толкова силно, че почти го вижда. Но „почти“ не върши работа, с „почти“ не можеш да спечелиш награда на стрелбище. Това усещане за пропуск е топка, която иска да подаде към съиграч и той да му я върне.

— Да. Ще ти разкажа една история — казва и вече съчинява някакъв сюжет, който да съдържа всички съществени моменти. Кой знае, може би Джером ще забележи нещо, което на него му убягва. Едва ли, но не е изключено. — Искаш ли да я чуеш?

— Разбира се.

— Тогава сложи каишката на Одел. Ще се разходим до „Ликс — истинските сладоледи“. Бих хапнал ягодов във вафлена фунийка.

— Може пък да срещнем фургончето „Хапни сладко“ — подхвърля Джером. — Тази седмица много често е в квартала. Сладоледите му са страхотни.

— Още по-добре. — Ходжис става. — Да вървим.

Тръгват надолу по стръмната улица към малкия търговски център между Харпър Роуд и Хановър Стрийт, Одел щатука подир тях на хлабава каишка. В далечината, на три километра от тях, се виждат небостъргачите в централната част на града, сред които се открояват Общинският център и Домът на културата и изкуствата на Средния запад. Ходжис е на мнение, че културният комплекс не е сред най-добрите произведения на Яу Мин Пей⁴⁵. Не че някой го е молил за неговото мнение по въпроса.

— Е, каква е историята? — обажда се Джером.

— Да речем — започва Ходжис, — че един човек има дългогодишна приятелка, която живее в центъра, докато той самият живее в Парсънвил. — Парсънвил е квартал до Шугър Хайтс, не чак толкова луксозен, но не и западнал.

— Някои мои приятели го наричат Уайтивил⁴⁶ — вметва Джером. — Веднъж и баща ми го нарече така пред майка и тя му се сопна да не използва расистки изрази.

— Ясно. — Приятелите на Джером, по-точно чернокожите, сигурно наричат и Шугър Хайтс по същия начин, което навежда Ходжис на мисълта, че дотук се справя добре.

Кучето е спряло, за да нагледа цветята на госпожа Мелбърн. Джером го дръпва настрана, преди то да е оставило там своята визитка.

— И така — продължава Ходжис, — дългогодишната приятелка има апартамент в района на Брансън Парк: Уиланд Авеню, Брансън Стрийт, Лейк Авеню — в този квартал.

— И там е хубаво.

— Да. Нашият човек посещава дамата три-четири пъти седмично. Поне два пъти я води на ресторант или на кино, а след това остава да преспи при нея. Тогава паркира на улицата скъпото си беемве, защото кварталът е спокоен, добре охраняван от полицията и идеално осветен с натриев лампи. А и паркирането е безплатно между седем вечерта и осем сутринта.

— Ако имах беемве, щях да го държа на охраняем паркинг, нищо че на улицата е безплатно — вметва Джером и пак подръпва каишката. — Престани, Одел, добрите кучета не ядат боклуци от улицата.

Одел се обръща да го погледне и върти очи, сякаш казва: „Много пък знаеш какво правят добрите кучета.“

— Е, обикновено богатите са стиснати — отбелязва Ходжис, припомняйки си обяснението на госпожа Т. за решението ѝ да не ползва паркинг.

— Щом казвате... — Вече приближават мола. По пътя чуват звънката мелодия от фургончето със сладолед, в един момент съвсем наблизко, но „Хапни сладко“ се отправя към комплексите с еднофамилни къщи северно от Харпър Роуд и постепенно звънчетата заглъхват.

— Та един четвъртък вечерта както обикновено този човек отива при приятелката си. Паркира както обикновено — работният ден е свършил и празните места са много — и заключва колата си както обикновено. Дватамата с жената отиват пеш до близък ресторант, вечерят, връщат се обратно. Колата си е там, той я вижда, преди да влязат в жилищната сграда. Прекарва нощта при дамата си и когато сутринта излиза...

— Беемвето се е изпарило.

Вече са пред сладоледената къща. Наблизко има стойка за велосипеди и Джером завързва на нея каишката. Одел ляга и отпуска муцуна върху лапите си.

— Не позна — казва Ходжис. — Беемвето си е там. — Мисли си, че е съчинил адски добра модификация на истинската история. Още малко и сам ще си повярва. — Но е паркирано до отсрещния тротоар и в противоположната посока.

Джером повдига вежди.

— Да, странно е, нали? Мъжът пресича, отива до колата. Няма поражения. Автомобилът е заключен точно както го е оставил. Само дето е преместен. Човекът веднага бърка в джоба си и да, ключът е вътре, какво, по дяволите, се е случило, младежо?

— Не знам, господин Ходжис. Загадка. Като история за Шерлок Холмс. Трябва да изпуша три лули⁴⁷, за да я разреши. — Той се поусмихва.

Усмивката не се нрави на Ходжис. Дали не означава, че малкият му е хванал спатиите?

Изважда портфейла от джоба на джинсите си (добре му беше с костюм, но все пак е облекчение да е със старите си „Ливайс“ и пуловера с емблемата на „Индианците“), изважда петдоларова банкнота и я подава на Джером.

— Върви да купиш сладолед за двама ни, аз ще пазя Одел.

— Няма нужда.

— Сигурно, но докато чакаш на опашката, ще имаш време да помислиш по моята задача. Представи си, че си Шерлок, може да помогне.

— Добре — отвърща младежът и отново влиза в образа в Тайрон Зевзека: — Ама вий сти Шерлок, аз сме доктур Уотсън!

Отвъд Хановер Стрийт има малък парк. Двамата изчакват светофарът да светне в зелено, прекосяват улицата, сядат на една скамейка и наблюдават как група рошави прогимназисти изпълняват сложни пируети на рампата за скейтборд, рискувайки да си счупят я крак, я ръка. Одел поглежда ту тях, ту фунийките със сладолед.

— Опитвал ли си? — Ходжис кимва към смелчагите.

— Не, сър! — възкликва Джером и се ококорва. — Аз сме черни хора. Кът нема кво да прайми, бийм кошчета на баскет или търчим по сгурийната писта в двора на даскалото. Ний, чернилките, сме най-яките бегачи, туй цялото свят го знай.

— Казах ти да оставиш Тайрон Зевзека вкъщи. — Ходжис загребва с пръст малко сладолед от фунийката и го подава на Одел, който радостно го облизва.

— Той понякога изниква, без да искам! — оправдава се Джером. И в следващия миг Тайрон изчезва. — Вие си измисляте за този мъж, приятелката му и беемвето. Всъщност става дума за Убиеца с мерцедеса.

— Може би — промърморва Ходжис. Дотук с художествените измислици.

— Да не водите собствено разследване?

Ходжис обмисля много внимателно въпроса и повтаря:

— Може би.

— Сайтът „Под синия чадър на Деби“ има ли нещо общо?

— Може би.

Едно хлапе пада със скейтборда и ожулва до кръв коленете си. Друго от тайфата довтасва моментално и започва му се присмива. Раненият прокарва длан по кървящото си коляно, пръска червени капчици към присмехулника и се понася със скейтборда, като вика: „СПИН! СПИН!“ Другият се стрелва да го гони, но вече не се присмива, а се смее.

— Варвари — промърморва Джером, навежда се към Одел, почесва го зад ушите и отново се изправя. — Ако искате да споделите...

Ходжис сконфузено увърта:

— На този етап не мисля, че...

— Разбирам — прекъсва го младежът. — Но аз размишлявах върху вашата загадка, докато чаках на опашката за сладолед, и имам въпрос.

— Да?

— За вашия измислен герой с беемвето. Къде е бил резервният му ключ?

Ходжис онемява, слисан от бързината, с която работи умът на „момчето за всичко“. Забелязва, че по вафлената фунийка се стича розова струйка разтопен сладолед и го облизва.

— Да речем, че не е имал резервен — промърморва.

— Като собственичката на мерцедеса ли?

— Да. Точно като нея.

— Казах ви как майка ми се сопна на баща ми, че нарича Парсънвил „Уайтивил“, помните ли?

— Да.

— А искате ли да чуете как веднъж баща ми се сопна на майка ми? Единствения път, когато съм го чул да казва „женска работа!“.

— Ако има връзка с моята задача, давай.

— Майка има шевролет „Малибу“, червен металик. Виждали сте го пред нас.

— Разбира се.

— Татко го купи преди три години — чисто нов от магазина — и ѝ го подари за рождения ден, предизвиквайки с това свое действие писъци от радост.

„Да — казва си Ходжис, — Тайрон Зевзека наистина си е вдигнал чуковете.“

— Майка кара шевролета една година без проблеми, докато не идва време за пререгистрация. Татко казва, че на връщане от работа ще мине да я направи, и отива да вземе документите от колата. След малко се задава по алеята и размахва ключ. Не е вбесен, но е ядосан. Сопва се на майка, че ако държи резервния си ключ в колата, някой може да го намери и да я открадне. Тя го пита къде е бил ключът. Той отговаря: „В найлонов плик с цип, заедно с талона, картончето за застраховката и ръководството за експлоатация, което нито веднъж не си отворила. Беше още с хартиената лента с благодарствен надпис, че си купила шевролета си от техния магазин.“

По фунийката се стича още сладолед. Този път Ходжис не го забелязва дори когато стига до дланта му.

— Ключът е бил в...

— В жабката, да. Татко обвини майка в небрежност, а тя отвърна... — Джером се привежда и вперва кафявите си очи в сивите му очи — ... нямала представа, че ключът е там. И той тогава ѝ се тросна: „Женска работа“, което много я подразни.

— Предполагам — отбелязва Ходжис, а мозъкът му заработва на бързи обороти.

— Татко ѝ обяснява: „Миличка, някой път ще забравиш да заключиш колата, ще мине някой наркоман, ще забележи, че е отключена, и ще реши да провери дали няма нещо, което си струва да открадне. Ще прерови жабката за пари, ще попадне на ключа в найлоновия плик и веднага ще отпраши, за да потърси клиент за почти ново малибу.“

— Майка ти какво отвърна?

Младежът се ухилва.

— Моментално извъртя въпроса. Царица е в това! „Ти купи тази кола — му вика, — ти я докара къщи, значи трябвало е ти да ми кажеш за ключа.“ Закусвах по време на спора и ми идваше да се намеся и да кажа: „Мамо, ако беше отворила поне веднъж ръководството за експлоатация — поне да разбереш какво показват тези симпатични джаджи, дето блещукат на таблото...“ Обаче си замълчах. Нашите не се карат често, но когато се случи, мъдрият човек не се намесва. Дори Барбстър го знае, а е само на девет.

Ходжис си помисля, че докато бяха семейство с Корин, дъщеря му Алисън също го знаеше.

— Мама добави, че никога не забравя да заключи колата. Което е вярно, доколкото ми е известно. Така или иначе, резервният ключ сега виси на закачалката в кухнята: на видно място, ако другият се загуби.

Ходжис неவிждащо се взира в скейтбордистите. Майката на Джером има основание да твърди, че мъжът ѝ е трябвало да ѝ даде резервния ключ или поне да я предупреди за него. Не можеш да очакваш, че другият непременно ще прегледа всичко най-подробно и сам ще открие каквото е необходимо. Но случаят с Оливия Трилони е различен. Тя сама е купила автомобила и би трябвало да знае за ключа.

Може би продавачът я е затрупал с информация за скъпата ѝ нова придобивка. Продавачите имат тази склонност. Съветва те кога се сменя маслото, как се пуска темпоматът и как се ползва джипиесът и добавя: „Не забравяйте да сложите резервния ключ на безопасно място; оттук може да заредите мобилния си телефон; това е номерът на пътна помощ при авария; натиснете лоста за фаровете докрай наляво, за да активирате функцията за автоматично включване при смрачаване.“

Той си спомня покупката на първата си кола и как слушаше с половин ухо съветите на продавача. Отговаряше му машинално: „Да... аха... добре... разбирам... ясно“, но изгаряше от

нетърпение да полети по пътя с новата си придобивка, да се наслади на плавния ѝ бяг, да видиша несравнимия мирис на нов автомобил, който за купувача е ароматът на добре вложени пари. Но госпожа Т. е страдала от натрапчива невроза. Би могло да се предположи, че не е обърнала внимание на резервния ключ и го е оставила в жабката, но ако онази вечер е взела оригиналния ключ, нямаше ли да заключи колата? Тя твърдеше, че го е направила, упорито настояваше до края и като се замислиш...

— Господин Ходжис?

— С новите електронни джаджи заключването става с три прости действия, нали така? — промърморва Ходжис. — Първо, изключи двигателя. Второ, извади ключа от стартера. Ако се отплеснеш и пропуснеш второто, зазвучава предупредителен сигнал. Трето, затвори вратата и натисни бутона с нарисуваното катинарче. Ако ключът е в ръката ти, възможно ли е да забравиш да заключиш? Елементарно е, направено е като за глупаци.

— Така е, господин Ходжис, но някои глупаци все пак забравят.

Мъжът е твърде увлечен в разсъжденията си и неволно се изпуска:

— Не беше глупава. Беше невротичка, но не и глупачка. Ако е взела ключа, почти е сигурно, че е заключила колата. А ключалката не беше разбита. Тоест даже да приемем, че резервният ключ е бил в жабката, как този тип се е добрал до него?

— Имаме мистерия със заключена кола вместо със заключена стая⁴⁸. Наистина загадка за три лули!

Ходжис не продумва. Превърта случая в главата си отново и отново. Възможността резервният ключ да е бил в жабката сега изглежда очевидна, но с Пийт допуснаха ли го като вариант? Почти е сигурен, че не. Защото разсъждаваха като мъже ли? Или защото ги беше яд на госпожа Т. заради небрежността ѝ и искаха да я изкарат виновна. А тя наистина имаше вина, нали?

„Не и ако действително е заключила колата“ — продължава да си мисли Ходжис.

— Сър, какво е общото между „Под синия чадър на Деби“ и Убиеца с мерцедеса?

Той се изтръгва от тресавището на размишленията си. Газил е в него уморително и дълго.

— Засега не ми се говори повече.

— Може би ще помогна!

Бил ли е някога Джером толкова въодушевен? Май само веднъж, когато беше второкурсник и отборът по дебати, на който беше капитан, спечели градския шампионат.

— Ще ми помогнеш, ако разбереш подробности за този сайт.

— Не искате да ми се доверите, защото ме мислите за твърде млад. Така е, нали?

Донякъде е така, но Ходжис няма да си признае. Всъщност има още нещо.

— По-сложно е, младежо. Вече не съм полицаи и с това разследване се плъзгам по ръба на закона. Ако разкрия нещо и не съобщя на бившия си партньор, който сега е водещият детектив по този случай, няма да съм вече на ръба, а отвъд закона. Имаш бъдеще пред себе си, можеш да учиш в колеж или университет по твой избор. Какво ще кажа на вашите, ако ме подведат под отговорност и обвинят теб като мой съучастник?

Джером седи безмълвно и обмисля казаното. Подава остатъка от фунийката си на Одел, който веднага я захапва.

— Разбирам ви — промърморва.

— Наистина ли?

— Да.

Младежът става от пейката и Ходжис го последва.

— Нали не ми се сърдиш?

— Не, разбира се. Но обещавайте да ме повикате, ако прецените, че ще съм ви от полза. Нали

знаете поговорката — две глави мислят по-добре от една.

— Обещавам.

Тръгват обратно нагоре по хълма. Отначало Одел припка помежду им, но скоро взема преднина, защото Ходжис изостава. Задъхва се по стръмнината.

— Крайно време е да отслабна — изпъхтява. — Онзи ден скъсах съвсем нов панталон, седалището се разпори, представи си!

— Можете да свалите пет-шест килограма — дипломатично казва Джером.

— Удвои цифрата и ще си по-близо.

— Искате ли да спрем да си починете?

— Не — отсича Ходжис и осъзнава колко детински е отговорът му. Обаче е твърдо решен да отслабне. Щом се прибере, ще изхвърли в коша за смет всички сладки и соленки от шкафовете и от хладилника. Не, по-добре направо в шахтата за боклук. Иначе има опасност да се съблазни да извади от коша нещо сладичко.

— Младежо, предпочитам да не споменаваш на никого за моето разследване. Да разчитам ли на дискретността ти?

Джером отговаря без капка колебание:

— Разбира се. Гроб съм.

На стотина метра пред тях фургончето със звънчетата „Хапни сладко“ пресича Харпър Роуд и продължава по Винсън Лейн. Джером махва с ръка за поздрав. Ходжис не забелязва дали и човекът зад волана махва в отговор.

— Е, да, чак сега го срещаме.

Джером се обръща и се ухилва:

— Сладоледаджията е като ченге.

— В смисъл?

— Никакъв го няма, когато ти трябва.

Брейди продължава по маршрута си, като спазва ограничението на скоростта (тук, на Винсът Лейн, разрешената скорост е 30 километра в час) и почти не чува звънчетата и ламаринения крясък на високоговорителите, от които звучи песента „Бъфало Галс“⁴⁹.

Носи пуловер под бялата престилка с логото на „Хапни сладко“, защото му е хладно от сладоледа във фургончето.

„Хладен е като ума ми — казва си. — Само че освен хладен умът ми е и аналитичен. Като машина. «Епъл Макинтош» с толкова гигабайта, колкото са нулите в числото гуголплекс.“

Насочва го към това, което видя на Харпър Стрийт преди секунди: шишкавото ченге заедно с Джером Робинсън и с ирландския сетер с негърското име. Той отвърна на поздрава на негърчето, защото така се вписва в средата. Също и като слуша безкрайните тиради на Фреди Линклатер за това колко трудно е да си лесбийка в този хетеросексуален свят.

Дъртият Кърмит Уилям Ходжис („Ах, как искам да съм млад!“) заедно с Джером Робинсън („Ах, как искам да съм бял!“). За какво ли си говори тази Странна двойка? Отговорът живо интересува Брейди Хартсфийлд. Може би ще го научи, ако дебелакът захапе стръвта и започнат разговор в „Синия чадър на Деби“. С богатата кучка се получи. След като веднъж се разприказва, след това не можеше да я спре.

Шишкавият пенсионер и чернокожият му ратай.

И Одел. Да не забравяме Одел. Джером и сестричката му обичат това псе. Ще се поболят от мъка, ако нещо му се случи. Може и да не му се случи, но все пак като се прибере вкъщи, ще порови в интернет за други отрови.

Подобни мисли неспирно щъкат в ума му; те са бръмбарите в главата му. Тази сутрин в „Дискаунт Електроникс“, докато описваше поредната доставка на боклучави дискове (защо непрекъснато зареждат още, след като се чудят как по-бързо да се отърват от наличните запаси, е загадка, която никога няма да си изясни), му хрумна, че би могъл да използва самоубийствения си елек, за да очисти президента Обама („Ах, как искам да съм бял!“). Да, и самият той ще загине, но славно. Барак често идва в този щат, защото е стратегически важен за преизбирането му за президент. И при всяко посещение идва в този град. Изнася реч пред населението. Говори за надежда. Говори за промяна. Ала-бала-ала-бала, дрън-дрън-дрън. Брейди тъкмо се канеше да провери в интернет как да избегне детекторите за метал и полицейските проверки, когато Тоунс Фробишър му телефонира и го прати на адрес. И докато изкара от паркинга един от зелените фолксвагени на „Киберпатрул“, вече мислеше за друго. За Брат Пит. Шибаният красавец, идол на жените.

Понякога обаче идеите се загнезждат в ума му.

Някакво пълничко момченце тича към него по тротоара и размахва банкнота. Брейди спира. — *Искам шоколаааа-дов!* — вика хлапето. — *И да е посипан с шарени пръчици!*

„Дадено, дебелогъзо келешче. — Той пуска най-широката си и най-пленителната си усмивка. — Натъпчи се с холестерол, ще изкараш най-много до четирийсет, макар че знае ли човек, може да оцелееш след първия инфаркт. Но това няма да те спре. Няма да те спре, защото този свят бъка от бира, хамбургери, чипс и шоколадов сладолед.“

— Дадено, приятелче. Шоколадов с шарени пръчици — имаш го! Как беше в училище? Писаха ли ти шестици?

Тази вечер телевизорът на Харпър Роуд 63 остава изключен дори по време на централната новинарска емисия. Както и компютърът. Вместо да го включи, Ходжис изважда верния си бележник. Джанел Патерсън го беше определила като човек от старата школа. Да, такъв е. И не смята да се оправдава. По този начин е работил цял живот и така му е най-удобно.

Сред благословената тишина (като никога от телевизора не се разнася врява) прочита още веднъж писмото, изпратено му от Мистър Мерцедес. Прочита и другото до госпожа Т. Повече от час ги препрочита и ги изследва ред по ред. Тъй като писмото до госпожа Т. е копие, спокойно може да си води записки в полето и да огражда с писалка някои думи.

Завършва с четене на глас. Чете писмата с различен тон, защото Мистър Мерцедес играе две различни роли. В писмото си до Ходжис е злорад и арогантен. *„Ха-ха, съсипан дърт глупако, нямаш нещо, заради което да живееш, и ти го знаеш; защо не се гръмнеш?“* Тонът на писмото до Оливия Трилони е подлизурски и меланхоличен, пълен с разкажание и истории за нещастно детство, но и в него се прокарва идеята за самоубийство, облечена в съчувствени думи: *„Разбирам. Разбирам Ви напълно, защото се чувствам като Вас.“*

Накрая той слага писмата в папка и с печатни букви написва на етикета „УБИЕЦА С МЕРЦЕДЕСА“. В нея няма друго, затова е много тънка, но ако все още го бива като детектив, скоро ще набъбне от негови бележки.

Седи петнайсет минути е ръце, скръстени на твърде обемистия си корем, все едно е медитиращ Буда. После придърпва към себе си бележника и започва да пише.

„Мисля, че вях прав относно стилистичните особености — повечето са вмъкнати за заблуда. В писмото си до госпожа Трилони не използва удивителни знаци, нито фрази с главни букви и абзаци от едно изречение (тези в края са за драматичен ефект). Не бях прав за въпросителните знаци — явно обича да си служи с тях, а също и да подчертава. Може и да не е много млад — възможно е да съм сгрешил за възрастта...“

Сега се обаче за Джером, който по отношение на компютрите е толкова напред, че вече е забравил повече, отколкото Ходжис би научил, докато е жив. И за Джейни Патерсън, която използва скайп, знае как да сканира писмото на сестра си и да му направи разпечатка. Джейни Патерсън, която сигурно е с двайсет години по-млада от него.

Отново хваща писалката.

„... но мисля, че не съм. Вероятно не е тийнейджър (макар че не е изключено) — по-скоро е на възраст между 20 и 35 години. Интелигентен. Има богат речник и умее да си служи с думите.“

Той отново преглежда писмата и си отбелязва някои фигуративни изрази: *„...се щураше из детството като уплашено мишле“* *„мармалад от моркови в спален чувал“*, *„повечето хора са овце, а овцете не са месоядни“*.

Е, не е творба, която ще накара хората да забравят Филип Рот ⁵⁰, но според Ходжис подобни фрази говорят за известна доза талант. Намира още един пример и го записва под другите: *„Какво направиха полицаите за Вас, освен да Ви преследват като хрътки и да Ви лишат от сън?“*

Потропва с химикалката върху тази фраза и я обсипва със съзвездие от миниатюрни тъмносини точки. Повечето хора биха написали *„да Ви причинят безсъние“*, но тези думи не са достатъчно добри за Мистър Мерцедес, защото той е градинар, който посява семена на съмнение и на параноя. *„Те Ви преследват, госпожо Т., и те имат основание, нали? Защото наистина оставихте ключа си на таблото. Ченгетата го казват, аз го казвам — нима всички*

грешим?“

Ходжис записва тези идеи, огражда ги в рамка и обръща на нова страница.

„Най-сигурният идентификатор си остава думата «дейтел» вместо «деец» в смисъл на извършител, която използва и в двете писма. Забележи и липсата на съединителни частици в писмото до Трилони: «най добрите» вместо «най-добрите», «най вероятно» вместо «най-вероятно». Ако спипам този тип и го накарам да напише нещо, ще го изоблича.“

Подобни стилистични „пръстови отпечатащи“ не са достатъчни, за да убедят съдебните заседатели, но убеждават ли самия Ходжис? Абсолютно.

Той отново се обляга назад, накланя глава и вперва очи в празното пространство. Не забелязва как минават минутите. Времето, което така му тегне, откакто е пенсиониран, сякаш е спряло. После отново рязко се навежда напред, без да чува негодуващото скърцане на стола. Грабва химикалката и написва с големи главни букви: „ДАЛИ МИСТЪР МЕРЦЕДЕС НИ НАБЛЮДАВА?“

Почти е сигурен, че е така. Това е неговата тактика.

Проследил е обругаването на госпожа Трилони във вестниците, проследил е появата ѝ в новинарските емисии (две-три кратки и доста враждебни интервюта, които я представиха в неблагоприятна светлина и сринаха докрай общественото одобрение). Може би е наблюдавал къщата в Шугър Хайтс и често е обикалял квартала с колата си. Ходжис трябва да говори пак с Радни Пийпълс и да разбере дали той или колегите му от агенция „Бдителност“ са забелязали непознати коли в квартала през седмиците преди Оливия да посегне на живота си. Някой е написал ШИБАНА УБИЙЦА на колоната на входната врата към имението ѝ. Колко време преди самоубийството е станало? Може би е дело на самия Мистър Мерцедес? Твърде е възможно той да е опознал госпожа Трилони добре, много добре, ако е приела предложението му да се „срещнат“ в „Под синия чадър“.

„И мен е следил“ — казва си Ходжис и пак прочита края на писмото: „Не ми се иска да мислите за оръжието си. Но Вие правите тъкмо това, нали?“ За кое оръжие говори мръсникът? Допуска, че той има служебен пистолет, или е видял бащиния му трийсет и осемкалибров револвер „Смит и Уесън“, модел „Виктори“, който Ходжис понякога насочва към себе си? Няма как да е сигурен, но... „Но предполагам, че го е видял. Знае къде живее, а от улицата може да се надникне през прозореца на дневната. Предполагам, че го е видял.“ — Мисълта, че е следен, не го изпълва с паника, тревога или смут, а с възбуда. Ако охранителите в Шугър Хайтс са забелязали съмнителна кола и тя съвпадне с някоя, която се застоява необичайно дълго на Харпър Роуд...

Телефонът иззвънява.

— Здравейте, господин Ходжис.

— Какво ново, Джером?

— В „Под синия чадър“ съм.

Ходжис отмества бележника. Първите четири страници са вече пълни с нахвърляни идеи, а следващите три съдържат сбито изложение на случая — също като в старите времена. Той се обляга назад.

— Явно не е заразил компютъра ти.

— Не е. Няма червеи, няма вируси. И вече имам четири предложения да разговарям с нови приятели. Едното е от Абълийн, Тексас. От мацка, която твърди, че се казва Бърнис, но мога да ѝ викам Бърни. Признавам, че съм изкусен, но тя сигурно е травестит от Бостън, който живее с майка си. Интернет, човече — светът на чудесата!

Ходжис се ухилва.

— Първо да ви кажа какво разбрах за сайта — отчасти с ровене в същия този интернет, но предимно от едни компютърджии, които следват информатика в университета. Готов ли сте?

Ходжис грабва пак бележника и обръща нова страница.

— Давай. — По абсолютно същия начин се обръщаше към Пийт Хънтли, когато партньорът му се появеше с нова информация по някой случай.

— Добре, но първо... знаете ли кое е най-ценното в интернет?

— Не. — Спомня си Джейни Патерсън и прибавя: — Аз съм от старата школа.

Джером се засмива.

— Така е, господин Ходжис. В това ви е чарът.

— Много благодаря — кисело промърморва той.

— Най-ценното е неприкосновеността на личното пространство. Тъкмо това предлагат сайтовете като „Под синия чадър на Деби“. В сравнение с тях Фейсбук е като онези комунални телефонни линии за много абонати, каквито е имало през 50-те години на миналия век. След 11 септември се нароиха стотици сайтове, които защитават личното пространство. Защото именно тогава правителствата на страните от Първия свят станаха прекалено подозрителни и любопитни. Силните на деня се страхуват от Мрежата, човече, и то с основание. Повечето от тези сайтове с *екстремна защита на личните данни* оперират от Централна Европа. За чата в интернет те са това, което е Швейцария за банковите сметки. Следите ли мисълта ми?

— Да.

— Сървърите на „Синия чадър“ са в Олово, град в Босна, който докъм 2005 е известен най-вече с борби с бикове. Криптирани сървъри. Говорим за качество от нивото на НАСА, разбирате ли ме? Проследяването на потребителите е невъзможно, освен ако Агенцията за национална сигурност или Кан Шен — това е китайската версия на АНС — имат някакъв суперсекретен софтуер, за който никой не знае.

„Дори да имат — казва си Ходжис, — никога няма да го използват за случай като Убиеца с мерцедеса.“

— Сайтът има още една характеристика, особено полезна в епохата на скандалите, свързани със секстинг⁵¹. Господин Ходжис, случвало ли ви се е да не успеете да свалите и да разпечатате нещо от интернет — снимка или статия от вестник?

— Няколко пъти, да. Кликваш „Отпечатване“, после „Преглед при печат“, но виждаш само празна страница. Дразнещо е.

— Същото се случва в „Под синия чадър на Деби“. — Но младежът не е раздразнен, а

възторжен. — С новата ми приятелка Бърни обсъдихме това-онова — как е времето при теб, кои са ти любимите групи, такива неща. Но когато се опитах да разпечатам разговора ни, се появиха само две устни с пръст върху тях и съобщение „ШТТТ!“ — Джером го изговаря буква по буква, за да е сигурен, че Ходжис ще го схване. — Можеш да документиращ разговора...

„И още как!“ — си помисля бившето ченге и нежно гледа нахвърляните мисли в бележника си.

— ... но ако направиш скрийншот — снимка на прозореца или екрана, а това е досадна разправия. Схващате ли за какво говорим? Хората от този сайт вземат насериозно неприкосновеността.

Ходжис схваща. Прелиства бележника назад до първата страница и огражда с химикалката една от по-ранните си записки: РАЗБИРА ОТ КОМПЮТРИ (под 50-годишен?).

— На началната страница получаваш обичайния избор — въведи потребителско име или се регистрирай. Тъй като нямах име, кликах на „РЕГИСТРАЦИЯ“ и получих. Ако искате да си говорите с мен под „Синия чадър“, да знаете, че съм **tyrone40**. После попълваш анкета от няколко въпроса — възраст, пол, интереси, неща от този род — и после трябва да въведеш номера на кредитната си карта. Абонаментът е трийсет долара на месец. Дадох ги, защото имам вяра, че ще ми ги върнете.

— Вярата ти ще бъде възнаградена, синко.

— Компютърът мисли около деветдесет секунди — чадърът се върти, на екрана пише: „Данните се обработват“, — после се появява списък с хора с подобни на твоите интереси. Кликваш върху които си избереш и след малко вече чатиш като луд.

— Може ли платформата да се използва за размяна на порнографски материали? В описанието на сайта се казва, че не може, но...

— Може да се използва за размяна на *фантазии*, но не и на снимки. Макар че не е изключено някои извращения — педофили, кръшманиаци ⁵² и други подобни — да използват „Синия чадър“, за да насочват свои съмишленици към сайтове, в които има незаконни изображения.

Ходжис понечва да попита какво е кръшманиак, но решава, че предпочита да не знае.

— Значи сайтът е най-вече за невинен чат.

— Е...

— Какво?

— Някои откачалки биха могли да го използват за размяна на гадна информация. Като например как се прави бомба.

— Добре, да речем, че вече имам потребителско име. Какво се случва после?

— Имате ли? — Вълнението се завръща в гласа на Джером.

— Да речем, че имам.

— Ами, зависи дали вие сте си го създали, или сте го получили от друг човек, който иска да си чати с вас. Например да ви го е съобщил с есемес или по мейла.

Ходжис се усмихва. Джером, истинска рожба на своята епоха, дори не си помисля за възможността информацията да е предадена чрез такова древно средство от по-миналия век като писмо, изпратено по пощата.

— Сигурно сте го получили от някого. Например от човека, който е откраднал мерцедеса на онази дама. Може би защото иска да говори с вас за извършеното от него. — Той млъква и наостря уши за отговора.

Ходжис не продумва, но е обзет от възхищение.

След няколко секунди Джером отново заговаря:

— Е, нищо, струваше си да опитам. Та значи въвеждате потребителско име и готово.

— Кога плащам трийсетте долара?

— Не плащате нищо.

— Защо?

— Защото някой вече е платил от ваше име. — Тонът на Джером става сериозен. Много сериозен. — Надали е необходимо да ви казвам да сте предпазлив, но все пак ще го кажа. Защото ако вече имате потребителско име, този тип ви чака.

На път за вкъщи Брейди се отбива в „Малкия готвач“ да купи нещо за вечеря (този път взема два сандвича с франзела), но майка му се е гипсирала и е заспала на дивана. По телевизора върви едно от онези риалита, в които група хубавици доказват качествата си пред мускулест ерген, чийто коефициент на интелигентност е вероятно колкото на лампион. Брейди вижда, че мама вече е „вечеряла“ . На масичката до дивана стоят полупразна бутилка „Смирноф“ и две кенчета чай „Нутра Слим“. „Изискана вечеря в ада“ — казва си и се благодари, че този път тя не е по халат, а с джинси и с младежки суичър.

За всеки случай разопакова сандвича и го размахва под носа ѝ, но тя само изсумтява и извърща глава. Брейди решава да го изяде, а другия да прибере в личния си хладилник в гаража. Когато се връща в хола, мускулестият ерген пита една от потенциалните си сексиграчки (разбира се, блондинка) дали обича да приготвя закуска. Блондинката превзето отговаря: „Падаш ли си по нещо горещо сутрин?“

Брейди поглежда майка си. Знае, че някоя вечер може да се върне от работа и да я завари мъртва. Би могъл дори да ѝ помогне — ще вземе една от декоративните възглавници и ще я притисне върху лицето ѝ. Няма да е първото убийство в тази къща. Ако го направи, дали животът му ще стане по-добър или по-лош?

Изпитва страх — неизказан страх, неоформен в ясна мисъл, но плаващ в подсъзнанието му, — че нищо няма да се промени.

Слиза в мазето и командва светлините и компютрите да се включат. Сяда пред номер 3 и убеден, че шишкавото ченге вече е ухапало стръвта, отваря „Синия чадър на Деби“.

Няма нищо.

Той забива юмрук в дланта си и усеща глухо туптене в слепоочията — сигурен предвестник на мигрената, която ще го държи буден почти до сутринта. Аспиринът не помага при тези пристъпи на главоболие. Брейди ги нарича „Малките вещици“, само че понякога Малките вещици са колосални. Знае, че има хапчета за тази болка, проучил е въпроса в интернет, но се продават само с рецепта, а той изпитва ужас от лекари. Ами ако един от тях открие, че Брейди има мозъчен тумор? Глиобласгом — най-страшният според Уикипедия? Ако се окаже, че затова е премазал хората пред Общинския център?

„Глупости! Глиобластомът отдавна щеше да те е убил.“

Добре, но представи си, че според лекаря тези пристъпи на главоболие са симптом за душевно заболяване? Параноидна шизофрения или нещо подобно? Брейди приема, че е душевноболен, разбира се, че е, нормалният човек не връхлита с кола върху тълпа от хора, нито планира да взриви американския президент в самоубийствена атака. Нормалният човек не убива по-малкия си брат. Нормалният мъж не се върти пред спалнята на майка си, питайки се дали е гола.

Ненормалният обаче не иска другите да знаят, че е ненормален.

Изключва компютъра и безцелно крачи из контролния си център. Взема джаджа 2, после я оставя. Дори и тя не е новаторска идея — оказа се, че крадците на коли от години използват такива приспособления. Не се е осмелил да я ползва след последния път, когато му свърши работа за мерцедеса на госпожа Трилони, но може би е време да извади от забвение добрата стара джаджа 2 и да я върне в играта — хората оставят в колите си удивителни неща. Да я използва е донякъде опасно, но рискът не е голям. Не и ако е предпазлив, а той може да е *много* предпазлив.

Шибан дебелак! Защо не е ухапал въдицата?

Брейди разтърква слепоочията си.

Ходжис не е захапал въдицата, защото разбира, че това е като игра на покер, при която с всяко раздаване залогът се покачва. Ако сбърка с посланието, Мистър Мерцедес може да изчезне вдън земя. От друга страна, ако направи това, което Мистър Мерцедес очаква — плах и непохватен опит да го идентифицира, ехидното копеле ще вземе връх.

Въпросът, на който трябва да си отговори като начало, е елементарен: кой ще бъде рибата и кой — рибарят?

Трябва да напише нещо в сайта, защото „Синия чадър“ е единственото, с което разполага. Ресурсите, които можеше да ползва, докато беше полицай, са недостъпни за него. Писмата на Мистър Мерцедес до Оливия Трилони и до самия него не са доказателства без заподозрян. А и писмото е само лист хартия, докато чатът в интернет е...

— Диалог — изрича на глас.

Необходима му е примамка. Възможно най-апетитната примамка. Може да се престори на склонен към самоубийство — няма да е трудно, защото до неотдавна наистина мислеше да се гръмне. Сигурен е, че с разсъждения за привлекателността на смъртта ще успее да задържи Мистър Мерцедес известно време, но мръсникът скоро ще загрее, че го баламосва. Не е някакъв надрусан идиот, който ще повярва, че полицията наистина ще му даде милион долара и боинг 747, за да отлети в Ел Салвадор. Мистър Мерцедес е много интелигентен човек, който за съжаление е луд.

Ходжис взема бележника в скута си и обръща на нова страница. По средата на листа написва четири думи с големи главни букви:

ТРЯБВА ДА ГО НАХЪСАМ

Огражда написаното в рамка, слага бележника в досието, което е започнал да събира, и затваря набъбващата папка. Остава на стола още малко, загледан в скрийнсейвъра със снимката на дъщеря си, която отдавна не е на пет години и вече не възприема баща си като Бог.

— Лека нощ, Али.

Изключва компютъра и отива да си легне. Не очаква да заспи, но се унася.

Събужда се и 02:19 според будилника на нощното шкафче и установява, че отговорът блести в ума му като неонов надпис над бар. Ходът изглежда рискован, но правилен — от онези, които или правиш без колебание, или не правиш. Отива в кабинета си — шишкав призрак по боксерки. Включва компютъра. Отваря „Под синия чадър на Деби“ и кликва „ЗАПОЧНИ СЕГА!“

Появява се ново изображение. Този път двамата млади са върху нещо като вълшебен килим върху безбрежна морска шир. Сребристият дъжд продължава да се лее, но те са на сухо под синия чадър. Под килимчето има два бутона: вляво — „РЕГИСТРАЦИЯ“, вдясно — „ПАРОЛА“. Ходжис кликва на ПАРОЛА и в полето, което се отваря, написва *kermitfrog19*. Натиска клавиша РИТЪРН и се отваря нов екран. На него има съобщение:

merckill иска да говори с теб!
Искаш ли да разговаряш с merckill?
Да Не

Той посочва с курсора „Да“ и кликва с мишката. Отваря се поле за съобщение. Ходжис пише бързо, без колебание.

На четири километра от дома на Ходжис, на Елм Стрийт 49 в Нортфийлд, Брейди Хартсфийлд не може да заспи. Главата му се пръска от болка. Той мисли: „Франки. Брат ми, който трябваше да умре още когато се задави с онова парче ябълка. Ако беше станало така, животът щеше да е безкрайно по-лесен!“

Мисли и за майка си, която понякога забравя да си сложи нощница и спи гола.

Но най-вече мисли за дебелака, за бившето ченге.

Накрая става и излиза от стаята си. Пред спалнята на майка си спира за момент и се заслушва в хъркането ѝ. „Най-нееротичният звук в цялата вселена“ — казва си, но все пак спира и го слуша. После слиза на долния етаж и влиза в мазето. Застава в тъмнината и изрича: „Контрол.“ Но гласът му е пресипнал и помещението остава тъмно. Той се прокашля и опитва пак:

— Контрол!

Лампите светват. При команда „хаос“ се включват и компютрите, а „тъмнина“ прекратява обратното броене на екраните им. Той сядва пред номер 3. Сред рояка от иконки се вижда малък син чадър. Той кликва върху него, без да забелязва, че е затаил дъх. В следващия миг го изпуска шумно в проточена въздишка.

kermitfrog19 иска да говори с теб!

Искаш ли да разговаряш с kermitfrog19?

Да Не

Брейди кликва на „Да“ и се привежда напред. След миг нетърпението му се превръща в недоумение. После, след като препрочита съобщението отново и отново, недоумението прераства в гняв, а гневът — в ярост.

През живота си съм виждал много изфабрикувани самопризнания,
но това е върхът.

Може да съм пенсионер, но не и глупак.

Неразгласени от разследването данни доказват, че ти не си Убиеца с мерцедеса.

Разкарай се, ненормалник такъв!

Брейди е обзет от почти непреодолимо желание да счупи с юмрук екрана, но се овладява. Трепери като лист. Изумено се блещи. Минава една минута. Две. Три.

„Ей-сега ще стана — казва си. — Ще стана и ще отида да си легна.“

И какво от това? Няма да заспи.

— Ах, ти, шибан дебелак — шепне, без да забелязва горещите сълзи, които се стичат по лицето му. — Скапан, тъп, задръстен дъртофелник! Аз съм онзи с мерцедеса! Аз съм! Аз съм!

Неразгласени от разследването данни доказват.

Невъзможно е.

Иска му се да смачка като червей шишкавото ченге; вкопчва се в идеята за отмъщение и умът му се прояснява. Как да го направи? Почти половин час размишлява по въпроса, премисля няколко сценария и ги отхвърля. Отговорът — когато се появява — е елегантно прост. Приятелят на тлъстото ченге — единственият му приятел, доколкото Брейди е успял да

установи — е оня хлапак, чернилката с „бяло“ име. А кого обича това негро? Кого обичат всички в семейството му? Разбира се, ирландския сетер. Одел.

Спомня си как фантазираше, че ще отрови сладоледа във фургончето „Хапни сладко“, и гръмко се размива. Влиза в интернет и започва да проучва.

„Трудът се възнаграждава“ — казва си с усмивка.

По някое време установява, че главоболието му е преминало.

Брейди Хартсфийлд скоро измисля как да отрови Одел, четириногия приятел на Джером Робинсън. Помага му и това, че той е и Ралф Джоунс — въображаема персона с добра репутация (плюс кредитна карта „Виза“ с малък лимит), — което му позволява безпроблемно да пазарува от „Амазон“ и от Ибей. Повечето хора дори не подозират колко лесно е да си съчиниш фалшива самоличност с благонадежден профил в интернет. Трябва само да си плащаш сметките. Иначе има опасност кълбото бързо да се разплете.

В качеството си на Ралф Джоунс той поръчва еднокилограмова кутия пестицид „Пор-мор“. За място на доставка посочва номера на пощенската кутия на Ралфи в клона на „Спиди“ недалеч от „Дискаунт Електроникс“.

Активната съставка в пестицида „Пор-мор“ е стрихнин. Брейди разучава в интернет симптомите за отравяне със стрихнин и с радост установява, че Одел доста ще се измъчи. Приблизително двацет минути след приемането на отровата започват мускулни спазми в главата и врата. Устните се разтягат в гримаса (поне при хората; за кучетата той няма информация). Може да започне повръщане, но дотогава голяма част от отровното вещество е абсорбирано от организма и е твърде късно. Спазмите се превръщат в неконтролируеми конвулсии, докато тялото не се извие като дъга и не се вкочани. Понякога гръбнакът се пречупва. Жертвата се задушавя и смъртта настъпва — навярно като облекчение.

Брейди умира от нетърпение.

„Поне няма да чакам много“ — казва си, изключва седемте компютъра и тръгва нагоре по стълбите. До седмица пакетът ще пристигне. Мисли си, че най-лесният начин да очисти кучето, ще е да сложи отровата в сочен, апетитен хамбургер. Всички кучета обичат хамбургери, а Брейди знае добре как точно ще сервира деликатеса на Одел.

Барбара Робинсън, сестричката на Джером, има приятелка на име Хилда. Двете момиченца често посещават „Зоуни Март“, минимаркета, който е на няколко пресечки от къщата на Робинсън. Твърдят, че ходят там заради замразения гроздов сироп, но истинската причина са срещите с приятелчетата им. Събират се на малкия паркинг от задната страна на магазина, накацват като синигерчета на ниската каменна ограда, кикотят се и си разменят десертчетата и клюки. Брейди често ги вижда, като минава оттам с фургона „Хапни сладко“. Маха им с ръка за поздрав, те също му махват.

Всички обичат сладоледаджията.

Госпожа Робинсън разрешава на Барбара да отива до минимаркета един-два пъти в седмицата (около „Зоуни Март“ не се продават наркотици — нещо, което госпожата вероятно е проучила добре). Но разрешението е свързано с няколко условия, до които той лесно стига по дедукция: Барбара не бива да е сама, не бива да се бави повече от час и винаги трябва да взема Одел. В минимаркета не пускат кучета, затова момичето завързва каишката му за бравата на външната тоалетна и с Хилда влизат в магазина.

Тъкмо тогава Брейди ще мине с невзрачното си субару и ще подхвърли на Одел отровния хамбургер. Кучето е голямо, може да се мъчи двацет и четири часа, преди да умре. „Дано!“ — мисли си той. Свойството на скръбта да се предава от човек на човек е чудесно формулирано във физичния закон за скачените съдове. Колкото повече страда Одел, толкова повече ще страдат чернокожата пикла и големият ѝ брат. Страданието на Джером ще се предаде на шишкавия ДВО, наречен още Кърмит Уилям Ходжис, и тогава на въпросния ДВО ще му просветне, че той е виновен за смъртта на кучето, че това е наказанието му за обидното, вбесяващо съобщение, което изпрати на Брейди. Когато Одел умре, шишкото ще разбере...

На път към стаята си на втория етаж, докато слуша как майка му похърква, той изведнъж се спира и се облежда, спокоен от внезапно прозрение.

Смотаният пенсионер *ще се сети*.

Точно това е проблемът, нали? Всяко действие има последствия. Ето защо може да си *мечтае* да отрови сладоледа, който продава на децата, но всъщност не би го *направил*. Не и ако засега иска да остане незабелязан.

Ходжис още не е предал на приятелчетата си в полицията анонимното писмо. Отначало Брейди си мислеше, че Дебелака иска лично да се разправи с него, че ще се опита сам да издири Убиеца с мерцедеса, за да се окичи с още лаври, макар и пенсиониран. Но очевидно не е съвсем така. Защо му е на тлъстия ДВО да го издирва, след като го смята за изперкал ментърджия?

Брейди не може да си обясни как Ходжис може да го смята за самозванец, при положение че той, Брейди, споменава в писмото белината и мрежичката за коса — подробности от разследването, които не бяха съобщени на медиите. Но някак си е стигнал до това заключение. Ако Брейди отрови Одел, Ходжис ще извика други куки в подкрепление. На първо място бившия си партньор Хънтли.

Или дори по-лошо — вместо да тласне дъртофелника към самоубийство, ще придаде смисъл на живота му, което ще провали замисъла на изкусно съчиненото писмо. Не е честно! Да подлуди мръсницата Трилони и да я накара да изгълта хапчетата беше едно от най-големите удоволствия в живота му — много по-голямо (по причини, които не може и не иска да проумее), отколкото като размаза с мерцедеса онези нещастници. Исква пак да го изпита. Да накара главния разследващ да се гръмне — какъв триумф!

Спира насред стълбите и мозъкът му работи на пълни обороти.

Все пак тлъстият копелдак може да си тегли куршума. Убийството на кучето може да се окаже фаталният стимул.

Само че надали ще се случи; главата му започва да пулсира — предупредителен сигнал.

Внезапно му се приисква да изтича в мазето, да влезе в сайта „Под синия чадър“ и да накара дъртофелника да обясни какви са тези идиотски „неразгласени данни“, които му пробутва. Само че ще е голяма грешка. Ще е проява на слабост, дори на отчаяние.

Неразгласени данни.

Разкарай се, ненормалник такъв.

Аз съм Убиеца с мерцедеса! Рискувах свободата си, рискувах живота си и го направих! Не може да ми отнемаш постижението! Не е честно!

Главата му продължава да пулсира.

„Проклет гнуснавец — казва си. — Ще си платиш, но първо кучето ще пукне. И приятелчето ти, негрото, може да умре. И всичките чернилки от семейството му. А след тях още сума народ. Толкова народ, че мелето пред Общинския център ще изглежда като забава.“

Отива в стаята си, съблича се по бельо и се просва на леглото. Отново има жестоко главоболие, ръцете му треперят (сякаш той е погълнал стрихнин). Ще се мъчи чак до сутринта, освен ако не...

Става, излиза и тръгва по коридора. Спира се пред спалнята на майка си и стои пред отворената врата цели четири минути, накрая се предава и влиза. Пъхва се в леглото ѝ и почти веднага главоболието му започва да преминава. Може би от топлината. Може би от нейния аромат — смесица от миризмите на шампоан, лосион за тяло и алкохол. Вероятно и от двете.

Тя се обръща. Широко отворените ѝ очи се белеят в тъмнината.

— О, муцинко. Пак ли имаш гадна нощ?

— Да. — Той усеща топлината на сълзите си.

— Малка вещица ли?

— Този път *голяма*.

— Искаш ли да ти помогна? — Вече знае отговора: чувства пулсирането върху корема си.

— Искам да ти се отплатя за грижите — прошепва нежно. — Нека ти помогна.

Той затваря очи. Устата ѝ воня на алкохол. Обикновено му става гадно, но не и този път.

— Добре — прошепва.

Тя го обслужва бързо и изкусно. Никога не продължава дълго.

— Готово — казва. — Сега заспивай, муцинко.

И той заспива почти моментално.

Призори се събужда — мама пак похърква, наслюнчен кичур коса е залепнал за устата ѝ. Той става и отива в стаята си. Умът му е бистър и спокоен. Пестицидът със стрихнин вече е на път. Щом пратката пристигне, той ще отрови кучето, без да му пука какво ще стане после. *Майната* му на после. Ами онези черни маймуни с имена на бели хора, дето се правят на интелегенти? Те са без значение. Следващият ще е пенсионираният дъртофелник. След като болката на Джером Робинсън и скръбта на Барбара Робинсън здраво го раздрусат, Дебелака ще се спомине — на кого му дреме дали сам ще посегне на живота си? Важното е да пукне. А след това...

— Нещо грандиозно — казва, докато обува джинси и облича бяла тениска. — Ще бъде озарен от блясъка на славата.

Още не е решил какво да направи, за да го озари славата, но не се притеснява. Има време. Първо ще свърши нещо друго. Наложително е да опровергае така наречените „неразгласени данни“ и да убеди скапания ДВО, че той, Брейди, наистина е Убиеца с мерцедеса, чудовището, което Ходжис не успя да залови. Исква да му го натяква, докато го побърка. Исква го и заради още нещо: щом Ходжис вярва в измислените „неразгласени данни“, сигурно и другите ченгета вярват — *истинските* ченгета. Несправедливо е! Той иска...

— Признание! — възкликва и гласът му отеква в празната кухня. — Искам признание!

Залавя се да приготви закуска: ще изпържи бекон и яйца. Миризмата може да стигне до спалнята на маминка и да я изкуши да закуси. Голямо чудо, ако откаже. Той ще омете всичко. Гладен е като вълк.

Този път апетитната миризма съблазнява Дебора Ан и тя цъфва в кухнята — още не се е събудила напълно и в движение завързва колана на халата си. Очите ѝ са зачервени, бледа е като мъртвец, косата ѝ е щръкнала. Вече не я мъчи махмурлук в буквалния смисъл — мозъкът ѝ и целият ѝ организъм са привикнали с алкохола, — но сутрините ѝ са разфокусирани — прекарва ги в гледане на телевизионни състезания и смуче таблетки против киселини, сякаш са бонбони. Около два следобед, когато светът около нея започва да добива по-ясни очертания, си налива първото питие за деня.

Дори да има спомен за случилото се миналата нощ, Дебора Ан не го споменава. Никога не го споменава. Нито пък той.

„Също както никога не говорим за Франки — казва си Брейди. — И да говорехме, какво щяхме да кажем? «О, колко жалко, че падна и умря».“

— Мирише апетитно — казва тя. — Има ли за мен?

— Колкото искаш. Кафе?

— Да, налей ми. С много захар. — Мама сяда до масата и се заяпва в телевизора на кухненския барплот. Апаратът не е включен, но тя се взира в екрана. Нищо чудно да си мисли, че работи. — Не си облякъл униформата си — подхвърля след малко; говори за синята риза с надпис „ДИСКАУНТ ЕЛЕКТРОНИКС“ на джоба. В гардероба му висят три. Глади си ги сам. Почистването с прахосмукачка, прането и гладенето не са включени в репертоара на маминка.

— Днес съм на работа чак в десет — казва Брейди и в същия момент, сякаш думите му са вълшебна заклинание, телефонът му започва да вибрира и да се плъзга по кухненския плот. Той го хваща секунда преди да падне на пода.

— Не отговаряй, муцинко. Все едно сме отишли да закусим навън.

Идеята е съблазнителна, но за Брейди е невъзможно да не отговори, както му е невъзможно да зарече обърканите си и вечно променящи се планове за някакъв велик терористичен акт. Поглежда екранчето и не се учудва, като вижда „ТОУНС“. Антъни „Тоунс“ Фробишър, великият главнокомандващ на клона на „Дискаунт Електроникс“ в търговския център „Бърч Хил“.

Натиска бутона за приемане на разговора и изстрелва:

— Днес съм на работа от десет, Тоунс.

— Знам, но трябва да отидеш на адрес. Моля те, много те моля. — Тоунс не може да *принуди* Брейди да поеме поръчката в извънработно време, затова го удря на молба. — Пък и става въпрос за госпожа Ролинс — знаеш, че дава щедри бакшиши.

Разбира се, че дава — госпожата живее в Шугър Хайтс. Техниците от „Киберпатрул“ често ходят на адреси в Шугър Хайтс и сред клиентите им — или по-точно сред клиентите *на Брейди* — беше покойната Оливия Трилони. Той посети два пъти дома ѝ, след като започнаха да разговарят в под „Синия чадър на Деби“. Мед му капеше на душата, като гледаше колко е отслабнала и как ѝ треперят ръцете. Освен това достъпът до компютъра ѝ му отвори куп нови възможности.

— Не знам, Тоунс... — промърморва, макар че ще отиде, и то не само защото госпожа Ролинс дава щедри бакшиши, а защото е голяма тръпка да мине покрай Лайлак Драйв 729 и да си мисли: „Аз съм причината за тази залостена врата. Инсталирах една програмка в компютъра ѝ и ѝ дадох финалния тласък.“

Компютрите са прекрасно изобретение.

— Слушай, Брейди, ако вземеш тази поръчка, ще те освободя от работа до края на деня, чу ли? Само ще върнеш колата и ще се размотаваш където си поискаш, докато дойде време да

подкараш кретенското фургонче със сладолед.

— А къде е Фреди? Защо не отиде тя? — бързика го Брейди. Ако Фреди беше на разположение, Тоунс щеше вече да я е изпратил.

— Обади се, че е болна. Дошъл ѝ мензисът и имала силни болки. Глупости на търкалета! Хич не ѝ се хващам на лъжите и тя го знае, но ако ѝ потърся отговорност, ще ме обвини в сексуален тормоз. Знае, че ми е ясна, тарикатка с тарикатка!

Маминка вижда усмивката му и също се усмихва. Протяга ръка и я завърта в красноречив жест: „Откъсни му топките, муцинко!“ Брейди се усмихва още по-широко. Мама може да е алкохоличка, да готви само веднъж-дваж седмично и да го изнервя до полуда, но понякога за нея той е отворена книга.

— Е, добре — съгласява се той. — Става ли да отида с моята кола?

— Знаеш, че нямам право да покрия разходите за бензина, ако използваш личния си автомобил. А и трябва да се придържаме към политиката на компанията, нали така? — подхвърля Брейди.

— Ами... да.

Шефовете на „Шин Лимитид“ — германската компания, под чиято шапка е „Дискаунт Електроникс“, — смятат, че фолксвагените на „Киберпатрул“ са добра реклама. Фреди Линклатър твърди, че човек трябва да е ненормален да повери повредения си компютър на техник, който кара зелен като сопол фолксваген костенурка, и по тази точка Брейди е съгласен с нея. Но явно градът е пълен с ненормалници, защото клиенти никога не липсват.

Малцина обаче дават щедри бакшиши като Пола Ролинс.

— Добре — казва Брейди, — но ще имаш да ме черпиш.

— Благодаря, приятел.

Брейди прекъсва връзката, без да си направи труда да каже: „Не си ми никакъв приятел. И двамата го знаем.“

Пола Ролинс е закръглена блондинка, обитаваща голяма къща в стил псевдобарок на три пресечки от палата на покойната госпожа Т. Пола се шири сама във всичките шестнайсет стаи. Брейди не знае как се е докопала до разкошната къща, но предполага, че госпожата е втората или третата съпруга на някой богат дъртак, ударила десетката при развода. Дядката сигурно е бил толкова запленил от циците ѝ, че и през ум не му е минало да я накара да подпише предбрачен договор. Така или иначе това не го засяга. Важното е, че тя има достатъчно парички за бакшиши и че никога не се е опитала да му се пусне. Кое то е хубаво. Той не проявява интерес към закръглените форми на госпожа Ролинс.

Днес обаче тя отваря вратата, хваща го за ръката и го издърпва във фойето:

— О... Брейди! Слава богу! — възкликва, сякаш я спасяват, след като три дни е била на необитаем остров, и то без храна и вода, но той забелязва как жената замълчава за секунда, преди да каже името му и как поглежда за миг джобчето на ризата му, за да прочете написаното, макар че той е идвал тук най-малко шест пъти. (Фреди също е честа посетителка в този дом — Пола Робинс е серийна изнасилвачка на компютри.) Голямо чудо, че не му помни името. Предпочита да е незабележим.

— Просто... не знам какво му стана!

Какво ли пък знае тази тъпа патка? При последното му посещение преди месец и половина на екрана беше излязло съобщение за фатална грешка и гъската беше убедена, че страшен вирус е унищожил всичките ѝ файлове. Той тактично я отпрати от стаята и ѝ обеща (без да ѝ дава големи надежди) да направи всичко по силите си. После рестартира компютъра и се помота из интернет, след което я извика да ѝ съобщи, че е успял да отстрани проблема тъкмо навреме. Изтъкна, че ако не е била своевременната му намеса, след половин час всичките ѝ файлове наистина са щели да отидат на кино. Госпожа Ролинс му даде осемдесет долара да се почерпи. Вечерта двамата с маминка отидоха на ресторант и си поделиха бутилка не много евтино шампанско.

— Кажете ми какво се случи — казва Брейди със сериозния тон на неврохирург.

— Не съм направила *нищо* — проплаква тя. Винаги е готова да се разплаче. Много клиенти на Брейди хленчат като нея. И не само жените. Възможността всичко в драгоценния му лаптоп да е отлетяло в рая на компютърните данни превръща дори най-ерудирания висш мениджър в цивреща баба.

Тя го влачи за ръката през салона (дълъг колкото вагон-ресторант) и го вкарва в кабинета си.

— Почистих го сама — обяснява. — Не допускам тук прислужничката. Измих прозорците, минах пода с прахосмукачката и когато седнах да напиша няколко имейла, проклетият компютър дори *отказва да се включи!*

— Хм. Странно. — Брейди знае, че госпожа Ролинс плаща на една латиноамериканска дрипла да върши домакинската работа, но явно ѝ е забранила да влиза в кабинета. Кое то е добре за горката жена, защото вече е установил проблема и ако тя беше отговорна, вероятно щеше да бъде уволнена.

— Можеш ли да го оправиш, Брейди? — Заради сълзите сините очи на госпожа Ролинс изглеждат още по-големи. Прилича на Бети Буп от старите анимационни филмчета в Ю Тюб, и той едва сдържа смеха си, като се сеца за възгласа ѝ „*Пу-пу-ни-дууун!*“

— Ще се опитам — казва галантно.

— Налага ми се да отскоча отсреща до Хелън Уилкокс — изчуруликва тя. — Ще се забавя

само няколко минути. В кухнята има топло кафе, ако ти се пие.

И го оставя сам в луксозната къща, из стаите на която сигурно са разхвърлени бог знае колко скъпи бижута. Няма защо да се страхува. Брейди никога няма да открадне от клиент. Може да го хванат на местопрестъплението. Даже да не го спипат, кой ще е най-вероятният заподозрян? Не е трудно да се сетиш. Не се измъкна невредим, след като направи на кайма онези безработни идиоти пред Общинския център, за да свие някакви си диамантени обици, които дори не знае как да пласира! Не, разбира се!

Изчаква да чуе хлопването на външната врата, отива в салона и през прозореца наблюдава как Пола Ролинс придружава пищните си цици през улицата. Щом се скриват от погледа му, той се връща в кабинета, пропъзлява под бюрото и пъха щепсела на компютъра в контакта. Тя сигурно го е извадила от мрежата, за да включи прахосмукачката, и после е забравила да го пъхне обратно.

Компютърът иска парола. Нехайно, за да убие времето, гой написва „ПОЛА“, и се появява десктопът с всичките ѝ файлове. Боже, хората са толкова тъпи.

Влиза в „Синия чадър на Деби“, за да провери дали дебелият ДВО му е писал. Не е, но Брейди изведнъж решава да му изпрати съобщение. Защо пък не?

Знае от гимназията, че ако умуваш дълго върху съчинението си, нищо не излиза. Главата ти се препълва с идеи, които се блъскат една в друга. Най-добре е да стреляш, без много да му мислиш. Така изпраща писмото до Оливия Трилони — страст и вдъхновение, бейби! Така изстреля и писанието до Ходжис, макар че после го препрочете доста пъти, за да се увери, че е последователен в стила.

Сега пише в същия стил — само си напомня да е кратък.

Откъде знам за мрежичката за коса и за белината ли, детектив Ходжис? ТЕЗИ ФАКТИ са неразгласени, защото не бяха споменати нито във вестниците, нито по телевизията. Казвате, че не сте глупак, но НА МЕН МИ СЕ СТРУВА, ЧЕ СТЕ ТЪП КАТО ГАЛОШ. Най-вероятно мозъкът Ви е прогнил от гледане на телевизия!

КАКВИ неразгласени данни?

ОЧАКВАМ ДА МИ ОТГОВОРИТЕ!

Преглежда написаното и прави една промяна: изтрива тиренцето в „най-вероятно“. Не му се вярва полицията да се интересува от неговата личност, но знае, че ако се случи, ще го накарат да напише нещо за сравнение. Почти му се приисква да се случи. Когато се връза в тълпата с колата, беше с маска; сега, когато пише като Убиеца с мерцедеса, носи друга маска.

Натиска „ИЗПРАТИ“ и отваря историята на посещенията на Пола Ролинс в интернет. В един момент се спира и гледа удивено, защото забелязва, че често се повтаря сайт с име „Фрак и папийонка“. Фреди Линклатър го беше светнала веднъж, че там се предлагат компаньони. Изглежда, Пола Робинс има таен живот.

Но кой ли няма?

Нейна работа, не го засяга. Изтрива посещенията си в „Синия чадър на Деби“, отваря служебното си куфарче с инструменти и вади каквото му падне: инсталационни дискове, модем (повреден, но тя няма да разбере), няколко флашки и трансформатор, който няма абсолютно нищо общо с поправка на компютри, но изглежда много техничарски. Изважда и един роман от Лий Чайлд и чете, докато след двайсет минути чува, че клиентката му се връща.

Госпожа Ролинс наднича в кабинета: романчето го няма, Брейди прибира в куфарчето извадените напосоки материали. Домакинята плахо се усмихва:

— Има ли надежда?

— Отначало изглеждаше отчайващо, но успях да установя проблема. Сензорът на тримера се беше скапал и това е прекъснало данусовата верига — казва дълбокомислено, дрънкайки измислени словосъчетания, които звучат технологично. — В подобни случаи компютърът не се включва — има защита, — иначе съществува опасност от изтриване на цялата информация. — Поглежда я мрачно и добавя: — Проклетата машинка може дори да се подпали. Случвало се е.

— О... Божичко... Исусе... Христе! — театрално възкликва тя и притиска длан до гърдите си. — Сигурен ли си, че вече е наред?

— Като нов е. Пробвайте го.

Включва компютъра и тактично извърща очи, докато госпожата въвежда тъпанарската си парола. Тя отваря няколко файла, обръща се към него и сияйно се усмихва:

— Брейди, ти си дар от Бога.

— И майка ми казваше така, докато не станах на възраст да ми продават бира.

Тя гръмко се разсмява, сякаш не е чувала по-забавна шега. Брейди също се засмява, защото изведнъж си представя как госпожата лежи по гръб, той притиска с колене шията ѝ и забива в гърлото ѝ касапския нож, взет от кухнята.

Почти усеща как острието минава през мекия хрущял.

Ходжис често влиза в сайта „Синия чадър“ и затова прочита съобщението на Убиеца с мерцедеса само минути след като Брейди е натиснал клавиша „ИЗПРАТИ“.

Усмивва се широко, бръчките му се заглаждат и лицето му става почти красиво. Отношенията им са вече установени официално: Ходжис е рибарят, Мистър Мерцедес е рибата. Но е хитра и лукава риба, която може рязко да се дръпне и да скъса кордата. Трябва да навива макарата бавно и внимателно да притегли улова към лодката. Ако успее да го направи, ако е търпелив, рано или късно Мистър Мерцедес ще се съгласи на среща. Сигурен е.

„Защото ако не може да ме накара да си тегля куршума, му остава само една възможност — да ме убие.“

Мистър Мерцедес ще постъпи умно, ако изчезне и прекъсне следата. Само че няма да го направи. Защото е нахъсан и озлобен. Обаче има и друго, много по-важно. Дали Мистър Мерцедес си дава сметка колко е побъркан? И осъзнава ли, че в съобщението му има късче безценна информация?

Най вероятно мозъкът Ви е прогнил от гледане на телевизия.

До тази сутрин Ходжис само подозираше, че Мистър Мерцедес наблюдава къщата му; сега обаче вече знае. Негодникът е стоял на улицата, и то неведнъж.

Грабва бележника си и нахвърля няколко отговора на полученото съобщение. Много внимава, защото онзи е захапал кукичката. Болката подлудява мръсника, макар още да не знае какво се случва. Ходжис трябва да рискува — да дръпне въдицата така, че кукичката да се забие още по-дълбоко, въпреки опасността влакното да се скъса. Какво да...

Спомня си нещо, което Пийт Хънтли подхвърли по време на обяда, и отговорът идва. Пише в бележника си, преработва и изглажда. Накрая прочита завършеното съобщение и решава, че става. Кратко е и гадно. „Пропуснал си нещо, нещастнико. Нещо, което самозван извършител няма как да знае.“ Всъщност и действителният извършител не би могъл да го знае... освен ако Мистър Мерцедес не е прегледал щателно всеки сантиметър от оръдието на убийството, преди да седне зад волана, което надали е направил.

Ако греши обаче, кордата ще се скъса и рибата ще се спаси. Но както казват — който не рискува, не печели.

Иска му се да изпрати съобщението веднага, обаче знае, че не бива. Нека рибата поплува още малко с кукичка, забита в устата. Въпросът е с какво да си запълни времето, докато чака. Телевизията никога не го е привличала по-малко.

Хрумва му идея (тази сутрин е пълен с идеи) и той отваря най-долното чекмедже на бюрото си. В една кутия държи от онези малките тefтерчета, които ползваше, когато с Пийт обикаляха града да събират информация от различни хора. Не беше очаквал пак да му потрябват. Взема едно и го пъхва в задния джоб на памучните си панталони.

Пасва идеално.

Ходжис тръгва по Харпър Роуд и като стига до средата, започва да звъни на вратата на всяка къща, както правеше като действащ детектив, без да пропуска нито една. Работен ден е, но учудващо много хора са си у дома и му отварят. Някои са млади жени, които не ходят на работа и си гледат децата, повечето обаче са пенсионери като самия него, имали късмета да изплатят жилищата си преди икономическия срив, макар че сега живеят доста трудно. Навярно не изнемогват и не живеят ден за ден (нито дори седмица за седмица), но към края на всеки месец сигурно са изправени пред дилемата дали да си купят храна или лекарства.

Ходжис им излиза с елементарна версия, защото елементарното винаги е най-добро. В района имало влизания с взлом — сигурно са някакви хлапаци, затова се интересувал дали някой е забелязал подозрителни коли често да обикалят из квартала, движейки се бавно, може би със скорост под допустимите четирийсет километра в час. Не се налага да им обяснява повече — всички гледат сериали за ченгета и знаят как апашите набелязват обектите си.

Той им показва служебната си карта — с червен печат „В ОСТАВКА“ под снимката му, върху името и личните му данни. Изрично подчертава, че не е упълномощен от полицията да събира информация (никак не му се иска някой да позвъни в полицейското управление и да провери какъв е). Изтъква, че идеята е негова, защото и той живее в този квартал, и е заинтересован от безопасността в него.

Госпожа Мелбърн, вдовицата, чиито цветя бяха пленили вниманието на Одел, кани Ходжис на кафе с бисквитки. Той се съгласява, защото жената изглежда самотна. За първи път разговаря с нея и бързо заключава, че в най-добрия случай е ексцентричка, а в най-лошия — пълна откачалка. Но пък безспорно е речовита. Описва му подробно странните черни джипове, които е видяла („С опушени стъкла, за да не се вижда вътре, също като в сериала «24»“), и специалните им антени. Нарича ги „пипала“ и размахва ръце, за да демонстрира.

— Ъ-хм — промърморва Ходжис. — Момент да си запиша. — Той обръща нова страница в тефтерчето и пише „Ако не се махна веднага, ще откача!“

— Правилно — кима тя и очите ѝ блясват. — Много ми домъчня, когато жена ви, ви напусна, детектив Ходжис. Напусна ви, нали?

— Постигнахме съгласие, че нямаме съгласие — казва Ходжис с фалшива дружелюбност.

— Радвам се, че се запознах с вас лично и че се грижите за сигурността в квартала. Вземете си още една бисквитка.

Ходжис поглежда часовника си, затваря тефтерчето и става:

— С удоволствие, но е време да тръгвам. Имам час в дванайсет.

Тя критично го оглежда:

— Час при лекар ли?

— При мануален терапевт.

Госпожа Мелбърн се намръщва и лицето ѝ заприличва на орехова черупка с очи.

— Ох, пазете се, детектив Ходжис. Тия типове са опасни. Чувала съм за хора, които са лягали на масите им и после не са могли да ходят. — Продължава да мърмори, докато го изпраща до вратата и като излизат на верандата, добавя: — На ваше място щях да се поинтересувам и от сладоледаджията. Тази пролет непрекъснато е в квартала. Мислите ли, че от сладоледената фабрика на Лоуб проучват продавачите с фургончетата? Дано, защото той ми се вижда много подозрителен. Може да е первазник.

— Сигурен съм, че им искат препоръчителни писма, но ще проверя.

— Браво на вас! — изръкоплясква тя.

Ходжис се пита какво ли би направил, ако като в старомодните водевили тя измъкне отнякъде дълга кука и се опита да го дръпне обратно в къщата. Спомня си за един образ от детството: вещицата от „Хензел и Гретел“.

— Ха, сетих се и още нещо — възкликва госпожата. — Напоследък оттук често минават някакви пикапи. *Приличат* на доставчици на стоки, защото имат фирмени надписи, но всеки може да си сложи фалшива фирма на колата, нали?

— Да, може — промърморва Ходжис и забързано слиза по стълбите.

— Непременно се отбийте и на номер седемнайсет — добавя тя и посочва: — Надолу, почти до Хановер Стрийт. Там живеят някакви, които се прибират по нощите и пускат силна музика. — Привежда се, сякаш му се покланя. — Може да е свърталище на наркомани. И да продават дрога.

Ходжис ѝ благодари за информацията и бавно прекосява улицата. „Черни джипове и сладоледаджия — мисли си. — Плюс пикапи за доставки, пълни с терористи от «Ал Кайда». Красота!“

В отсрещната къща му отваря баща, който стои вкъщи да се грижи за децата, и се представя като Алън Боуфингър.

— Само не ме бъркайте с Голдфингър⁵³ — добавя с намигване и предлага да поседнат на сянка на градинските столове вляво от къщата. Ходжис приема с удоволствие.

Боуфингър обяснява, че си изкарва хляба с писане на поздравителни картички.

— Специализирал съм се в леко хапливите текстове. Например отгоре пише „Честит рожден ден! Огледалце, коя е най-красива на земята?“, а като отвориш картичката, вътре има лъскаво фолио с пукнатина по средата.

— Така ли? И какво е посланието?

Онзи вдига ръце и описва въображаема рамка:

— „Не си най-красивата, но все пак те обичаме.“

— Гадничко е — осмелява се да отбележи Ходжис.

— Вярно, но завършва с послание за обич. Много се кльопа. Първо леко убождане, после прегръдка. А що се отнася до целта на посещението ви, господин Ходжис... или детектив Ходжис?

— Вече съм само господин.

— Не съм видял нещо повече от обикновения график. Никакви бавно преминаващи коли, освен ако не търсят някакъв адрес, и фургончето със сладолед следобед, когато децата излизат от училище. — Боуфингър забелва очи. — Госпожа Мелбърн сигурно ви проглуши ушите?

— Ами...

— Тя е член на НКИНАЯ — казва Боуфингър. — Акроним за Национален комитет за изследване на атмосферните явления⁵⁴.

— В смисъл на метеорология ли? Торнадо, условия за образуване на облаци, такива работи?

— Летящи чинии! — Боуфингър вдига ръце към небето. — Мисли, че извънземните са сред нас.

Ходжис казва нещо, което никога не би изрекъл, ако беше на активна служба и водете официално разследване:

— Мисли и че момчето, което продава сладолед, е „первазник“.

Боуфингър прихва и се смее, докато от очите му не потичат сълзи.

— О, божичко — изпъшква, — хлапакът обикаля квартала от пет-шест години. Колко ли первази на тротоари е ожулил със звънливото си фургонче?

— Не знам. — Ходжис става. — Сигурно десетки. — Подава ръка и другият мъж я разтърсва. Ето още нещо, което Ходжис е открил, откакто е в оставка: съседите му имат свои

истории и индивидуалности. Някои даже са интересни. Пъха тефтерчето си в джоба и забелязва как Боуфингър изведнъж се намръщва. — Какво? — пита го и се наежва.

Онзи посочва къщата отсреща:

— Нали не ядохте от нейните бисквитки?

— Напротив, хапнах си. Защо?

— Ами, съветвам ви поне няколко часа да стоите по-близо до тоалетната.

Когато се прибира вкъщи, ходилата му туптят, глезените му надават писък в горно „до“ и лампичката на телефонния секретар намига. Той натиска бутона за възпроизвеждане и чува развълнувания глас на Питър Хънтли: „Обади ми се! Не е за вярване! Копеле, направо фантастично!“

Изведнъж Ходжис изпитва ирационалната убеденост, че Пийт и новата му хубава партньорка Изабел са заловили Мистър Мерцедес. Обземат го завист и, колкото и да е идиотско, гняв. Сърцето му заблъсква като лудо, той натиска бутона за бързо избиране на Пийт, но се включва гласовата поща.

— Прослушах съобщението ти — казва Ходжис. — Свържи се с мен при първа възможност. Затваря телефона, сяда и зачаква, като барабани с пръсти по бюрото. Казва си, че няма никакво значение кой ще хване онзи долен психопат, но всъщност има. Ако колегите го изпреварят, това определено значи, че кореспонденцията му с мръсния „деятел“ (странно как тази дума му заседна в главата) ще излезе наяве, а това ще го постави в крайно неприятно положение. Но най-важното е друго. Най-важното е, че без Мистър Мерцедес Ходжис ще се върне в изходно положение: пред телевизора с глупавите следобедни предавания и с револвера на баща си в ръката.

Изважда бележника и започва да пренася на лист хартия записките си от обиколката на квартала. След минута-две обаче връща бележника обратно в папката и я хлопва. Ако Пийт и Изи Джейнс са заловили мръсника, пикапите и зловеците черни джипове на госпожа Мелбърн са без значение.

Хрумва му да влезе в „Синия чадър на Деби“ и да изпрати на **merckill** съобщение: „Гепиха ли те?“

Нелепа, но странно изкусителна идея.

Телефонът иззвънява и той го вдига моментално, обаче не е Пийт, а сестрата на Оливия Трилони.

— О, вие ли сте — промърморва той. — Здравейте, госпожо Патерсън, как сте?

— Добре съм — отговаря тя, — но аз съм Джейни, помниш ли? Аз съм Джейни, ти си Бил.

— Джейни, да, добре.

— Май не се радваш на обаждането ми, Бил.

Да не би случайно да флиртува с него? Колко хубаво би било.

— Не, не, радвам се, но засега нямам какво да ти докладвам.

— Не съм и очаквала. Става въпрос за мама. Телефонира ми сестрата от „Слънчев кът“. Бях я помолила да ми съобщи веднага, ако съзнанието на мама се проясни. Случва ѝ се от време на време.

— Да, ти ми каза.

— Жената се обади преди малко. Мама е съвсем на себе си, поне засега. Може да се задържи така ден-два и след това — отново в облаците. Още ли държиш да я посетиш?

— Да, бих искал — отговаря Ходжис предпазливо, — но следобед. Чакам важно обаждане.

— Да не би да е за онзи тип с мерцедеса? — Джейни е развълнувана. „И аз би трябвало да се вълнувам“ — мисли си той.

— И аз това се питам. Може ли да ти се обадя след малко?

— Разбира се. Имаш ли номера на мобилния ми телефон?

— Да.

— Да — повтаря тя леко присмехулно. Ходжис неволно се усмихва, въпреки че нервите му

са опънати. — Обади ми се при първа възможност.

— Добре. — Той прекъсва връзката и телефонът е още в ръката му, когато извънхва пак. Този път наистина е Пийт. По гласа му личи, че не е на себе си от радост:

— Били! Вече го разпитвам, вкарахме го в четвърта стая, онази, за която ти казваше, че ти е на късмет? Излязох за малко, защото не можех да не ти се обадя! Спипахме го, партньоре, спипахме го кучия му син!

— Кого спипахте? — пита Ходжис, опитвайки се да говори спокойно. Пулсът му вече е равномерен, но силните удари на сърцето му отекуват в слепоочията му: бум, бум, бум.

— Шибания Дейвис! — извиква Пийт. — Кого другиго!?

Дейвис. Не Мистър Мерцедес, а Дони Дейвис, фотогеничният мръсник, който уби жена си. Бил Ходжис облекчено затваря очи. Не би трябвало да изпитва облекчение, но...

— Значи — казва — трупът, който са открили до вилата, е на Шийла Дейвис? Сигурен ли си?

— Абсолютно.

— Кого подкупи, за да получиш толкова бързо резултатите от ДНК анализа? — Преди Ходжис да се пенсионира, резултатът идваше най-рано месец след предаване на пробите, а най-често след шест седмици.

— Не ни трябва ДНК анализ! За съда, разбира се, ще е необходим, но...

— Как така не ви е...

— Млъкни и слушай! Дейвис дойде в управлението и си призна всичко. Без адвокат, без идиотски оправдания. Изслуша си правата и каза, че не искал адвокат, искал само да направи самопризнание, за да му олекне.

— Боже мой! След като на разпитите се държеше толкова невъзмутимо? Сигурен ли си, че не те будалка? Да не играе някаква сложна игра? — Ходжис си казва, че тъкмо така би постъпил Мистър Мерцедес, ако бъде заловен. Не само ще подхване игра, но тя ще е сложна и продължителна. Може би именно затова се старае анонимните писма да изглеждат като написани от двама души.

— Били, не става дума само за жена му. Помниш ли любовниците му? Силиконови красавици с тупирани коси, с цици като балони и с имена като Боби Сю?

— Да, какво за тях?

— Когато историята гръмне в медиите, тези млади дами ще паднат на колене и ще благодарят на бога, че още са живи.

— Не те разбирам.

— Магистралния Джо, Били! Петте жени, изнасилени и умъртвени около крайпътни заведения от тук до Пенсилвания, първата през деветдесет и четвърта, последната през две хиляди и осма! Дони Дейвис призна и за тези убийства! Той е Магистралния Джо! Дава часове, места, описания и всичко съвпада! Просто... просто съм зашеметен!

— И аз — казва Ходжис и е напълно искрен. — Поздравления.

— Благодаря, но нямам никаква заслуга, освен че сутринта се появих на работа. — Пийт налудничаво се изкикотва. — Все едно съм спечелил от лотария!

Ходжис не изпитва същото, но поне не е загубил от лотарията. Все още има случай, върху който да работи.

— Прощавай, но бързам да се върна в стаята за разпити, Били, преди онзи да се е разколебал.

— Да, добре, но преди това...

— Какво?

— Осигури му служебна защита.

— Виж, Били...

— Не ме прекъсвай. Разпитвай го до дупка, но преди да започнеш, обяви за протокола, че си поискал адвокат. Преди да се натуткат и да пратят, ти ще си го изцедил до последна капка, но гледай всичко да е по процедура. Разбра ли?

— Да, добре. Имаш право. Ще помоля Изи да намери служебен адвокат.

— Чудесно. А сега иди при него и го притисни.

Пийт изкукуригва като петел. Ходжис е чел, че някои хора го правят, когато са радостни, но за пръв път чува подобен възглас.

— Магистралния Джо, Били! Шибанякът Джо! Представяш ли си?

И Пийт затваря, преди бившият му партньор да отговори. Ходжис седи неподвижно почти пет минути и чака треморът, налегнал го със закъснение, да премине. След това се обажда на Джейми Патерсън.

— Не беше ли за онзи тип, когото търсим? — пита тя.

— Не, за съжаление. Друг случай.

— О... Жалко.

— Да. Още ли искаш да ме придружиш до старческия дом?

— Разбира се. Ще застана пред къщи и ще чакам да ме вземеш с колата.

Преди да тръгне, той отново проверява „Синия чадър“. Няма нищо. И той още няма да изпрати добре премисленото съобщение. Ще го направи най-рано довечера. Нека рибата да се повърти на кукичката още малко.

Излиза от дома си, без нещо да му подсказе, че няма да се върне.

„Слънчев кът“ е елегантен приют. У Елизабет Уортън няма нищо елегантно.

Тя е на инвалиден стол и така се е прегърбила, че Ходжис внезапно се сеца за „Мислителят“ на Роден. Под лъчите на следобедното слънце, проникващи през прозореца, косата ѝ прилича на сребрист облак, толкова ефирен, че наподобява ореол. Отвън се простира идеално поддържана морава, на която неколцина възрастни аристократи играят крокет сякаш на забавен кадър. Госпожа Уортън вече никога няма да играе крокет. Нито да се изправи на крака. Последния път, когато Ходжис я видя (в присъствието на Пийт Хънтли и Оливия Трилони), тя беше приведена. Сега е почти превита на две.

Джейни, която носи бял, стеснен в глезените панталон, и моряшка блуза, с които изглежда неотразима, коленичи до стола и нежно милва ръцете на старицата:

— Как си, мила моя майко? Изглеждаш по-добре.

„Ако е вярно, как ли изглежда, когато е зле?“ — ужасено си мисли той.

Госпожа Уортън вперва в дъщеря си помътнелите си сини очи, които не изразяват нищо, дори недоумение. Ходжис се обезкуражава. Но все пак пътуването с Джейни беше приятно, приятно му беше да я гледа и да я поопознае. Следователно не е бил път напразно.

Изведнъж се случва малко чудо. Замъглените от катаракта очи на старицата се избистрят и устните ѝ, напукани и без червило, се разтягат в усмивка.

— Здравей, Джейни — избърборва. Едва повдига глава, но очите ѝ се стрелват към Ходжис. Погледът ѝ става враждебен. — Крейг.

След разговора с Джейни в колата той знае кой е Крейг.

— Не е Крейг, миличка, а мой приятел. Казва се Бил Ходжис. Виждала си го преди.

— Не, не мисля... — Тя млъква, намръщва се и след малко промърморва: — Вие сте... един от детективите?

— Да, госпожо. — Дори не си помисля да ѝ каже, че е в оставка. Не бива да натоварва с излишна информация незасегнатите ѝ мозъчни клетки.

Тя още повече се намръщва и по лицето ѝ се образуват реки от бръчки.

— Мислехте, че Ливи е оставила ключа си в колата и така е улеснила кражбата. Казваше ви, че не ги е забравила, повтаряше ви го, но не ѝ повярвахте.

Ходжис също кляка до инвалидната количка.

— Госпожо Уортън, вече мисля, че може би сме сгрешили.

— Разбира се, че сте! — Тя извъръща поглед към дъщерята, която ѝ е останала, и вперва в нея очите си, надничачи изпод костеливото ѝ чело. — Къде е Крейг?

— Миналата година се разведохме, мамо.

— Отървала си се от този боклук.

— Напълно съм съгласна с теб. Може ли Бил да ти зададе няколко въпроса?

— Защо не, но първо искам портокалов сок. И болкоуспокояващите.

— Ще сляза до кабинета на сестрите да ги питам дали е време за лекарствата — казва Джейни. — Бил, имаш ли нещо...

Той кимва и вдига два пръста: „Върви, върви.“ Изчаква я да излезе, става, подминава стола за посетители и сядва на леглото на Елизабет с ръце, заключени между коленете. Бележникът е у него, но се бои, че ако си води записки, може да я разсее. Двамата се гледат и мълчат. Ходжис е запленил от сребристия ореол около главата на старицата. Явно сутринта някоя санитарка я е сресала, но после косата ѝ отново се е разрошила. На Ходжис му харесва. Тялото ѝ е обезобразено от сколиозата, ала косата ѝ е красива. Своенравна и красива.

— Мисля — подхваща, — че се отнесохме зле с дъщеря ви, госпожо Уортън.

Да, така е. Дори госпожа Т. да е била неволен съучастник (Ходжис не е отхвърлил окончателно възможността да е оставила ключа си на таблото), с Пийт сгафиха с разследването. Лесно е, ужасно лесно, да не зачетеш или да не повярваш на човек, към когото изпитваш неприязън.

— Бяхме заслепени от някои прибързани изводи. Съжалявам.

— За Джейни ли говориш? За Джейни и Крейг ли? Той ѝ е посягал. Дъщеря ми се мъчеше да го откаже от тези гадни наркотици и Крейг налиташе да я бие. Тя каза, че веднъж я е ударил, но си мисля, че не е било веднъж. — Старицата бавно повдига ръка и потупва носа си с бледия си пръст. — Майката усеща.

— Не говоря за Джейни, а за Оливия.

— Той накара Ливи да спре хапчетата. Ливи ми каза, че ги спира, защото не иска да се пристрасти като Крейг, но то не беше същото. Лекарствата ѝ бяха необходими.

— За антидепресантите ѝ ли говорите?

— Потискаха страха ѝ да излезе от дома си. — Тя спира и се замисля. — Имаше и други, които я възпираха да докосва непрекъснато това-онова. Моята Ливи имаше чудати мании, но беше добър човек. Беше добра по душа. — Госпожа Уортън се разплаква.

На нощното шкафче има кутия с кърпички. Ходжис взема няколко и ѝ ги подава, но когато вижда колко ѝ е трудно да свие пръстите си, сам избърсва очите ѝ.

— Благодаря ви, сър. Хеджис ли се казвахте?

— Ходжис, госпожо.

— Вие сте добрият. Другият се държа много лошо с Ливи. Тя казваше, че ѝ се присмивал. Непрекъснато ѝ се присмивал. Виждала го в очите му.

Дали е вярно? Ако наистина е така, жалко за Пийт. Би трябвало да се засрами. Жалко и за самия Ходжис, че не е забелязал.

— Кой ѝ каза да спре хапчетата? Спомняте ли си?

Джейни се появява с портокаловия сок и с малка картонена чашка, в която вероятно са болкоуспокояващите на майка ѝ. Ходжис я зърва с крайчеца на окото си и щраква с пръсти, за да я отпрати. Не иска вниманието на госпожа Уортън да се раздвои, нито лекарствата още повече да замъглят и без това мъглявите ѝ спомени. Госпожа Уортън не продумва. Изведнъж, тъкмо когато той започва да се опасява, че няма да му отговори, прошепва:

— Човекът, с когото си пишеше.

— От „Синия чадър“ ли? „Синия чадър на Деби“?

— Не се е срещала с него. Не лице в лице.

— Имам предвид...

— Синият чадър не беше истински. — Очите ѝ го стрелкат изпод побелелите ѝ вежди, сякаш го наричат пълен идиот. — Синият чадър беше нещо в компютъра ѝ. Общуваше с Франки чрез компютър.

Ходжис винаги усеща нещо като токов удар в корема, когато ненадейно се появи нова информация. Франки. Това, разбира се, не е истинското му име, но имената имат сила, псевдонимите са пълни с подтекст. *Франки*.

— Той ли я накара да спре лекарствата?

— Да, казал ѝ, че ставала зависима от тях. Къде е Джейни? Искам си хапчетата.

— Сигурен съм, че след минутка ще е тук.

Госпожа Уортън се заглежда замислено в скута си:

— Франки ѝ казал, че и той е вземал същите лекарства, и затова направил... онова нещо. Уверил я, че след като престанал да ги пие, се почувствал по-добре. Чак тогава осъзнал, че е

извършил зло. Добавил, че много страда, защото стореното е непоправимо. И че животът е безсмислен и не си струва да живеем. Заръчах на Ливи да престане да говори с него. Обясних ѝ, че е вреден, че е като отрова, а тя... — Сълзите ѝ отново рукват. — Тя ми каза, че искала го спаси.

Джейни пак се появява на вратата и този път Ходжис ѝ кимва. Тя пъха две сини хапчета в полуотворената уста на майка си и ѝ подава чашата с портокаловия сок.

— Благодаря ти, Ливи.

Джейни се намръщва, после бърза да се усмихне:

— За нищо, мила моя. — Обръща към Ходжис и добавя: — Май е време да си вървим, Бил.

Мама се умори.

Ходжис вижда, че старицата е на края на силите си, но не му се тръгва. Има чувството, че разговорът не е съвсем завършен. Че на клона има поне още една неоткъсната ябълка.

— Госпожо Уортън, Оливия споделила ли е още нещо с вас относно Франки? Защото сте права. Той наистина е вреден. Искам да го открия, преди да навреди на още някого.

— Ливи никога не би оставила ключа си в колата. *Никога.* — Елизабет Уортън седи прегърбена под слънчевите лъчи, идващи от прозореца; прилича на одушевена скоба в мъхест син халат и не подозира, че над главата ѝ грее ореол от сребриста светлина. Отново вдига пръст, този път предупредително, и казва: — Кучето ни никога повече не повърна на килима.

Джейни хваща Ходжис за ръка и беззвучно произнася: „*Да си вървим.*“

Навиците трудно се изкореняват и Докато Джейни целува майка си по бузата и втори път по ъгълчето на сухите ѝ устни, Ходжис издекламира до болка познатата фраза:

— Благодаря ви за отделеното време, госпожо Уортън. Много ми помогнахте.

Когато са вече на вратата, старата жена изговаря съвсем отчетливо:

— И все пак тя нямаше да се самоубие, ако не бяха духовете.

Той се обръща. Джейни Патерсън се ококорва.

— Какви духове, госпожо Уортън?

— Единият беше на бебето. Горкото същество, което загина заедно с толкова други жертви.

Ливи чуваше плача му, плачело по цяла нощ. Било момиченце, казвало се Патриша.

— В къщата си? Оливия чуваше плача му в къщата си?

Елизабет Уортън успява да наподоби кимване.

— Понякога чуваше и майка му. Ливи казваше, че майка му я обвинява. — Прегърбената старица на инвалидната количка повдига очи към тях. — Крещяла ѝ: „Защо му позволи да погуби детето ми?“ *Затова* Ливи се самоуби.

Петък следобед е и улиците в квартала гъмжат от деца, току-що пуснати от училище. На Харпър Роуд няма много хлапета, но все пак наличието на няколко дава на Брейди идеален повод да мине бавно край къщата на номер шейсет и три и да надникне през прозореца. Но не успява, защото пердетата са спуснати. Колата я няма под навеса вляво от къщата, който служи за гараж, само косачката е там. Вместо да си седи вкъщи и да зяпа телевизия, дъртият шишкав ДВО се развява със старата си раздрънкана тойота.

Развява се къде? Сигурно е без значение, но отсъствието на Ходжис поражда у Брейди смътна тревога.

Две момиченца, стиснали банкноти, дотичват до бордюра. Без съмнение са ги учили — и в училище, и вкъщи — да не се приближават до непознати, особено до непознати мъже, но господин Хапни сладко не е непознат, нали?

Той им дава по една фунийка сладолед, единия шоколадов, другия ванилов. Подхвърля им шегички, пита ги как са станали толкова красиви. Те доволно се кискат. Истината е, че едното момиченце е грозно, а другото — същинско страшилище. Докато ги обслужва и им връща рестото, мислите му са в липсващата тойота. Пита се дали промяната в обичайната следобедна програма на бившето ченге е свързана с него. Ако намери ново съобщение в „Синия чадър“, то може би ще му подсказва какво е намислил дъртият ДВО.

Дори да не му помогне да разбере какво се върти в главата му, Брейди иска онзи да му отговори.

— *Да не си посмял да ме зарежеш!* — възкликва и звънчетата над главата му подрънкват и сякаш му се присмиват.

Пресича с фургончето Хановер Стрийт, спира на паркинга пред търговския център, изключва двигателя (слава богу, досадните звънчета млъкват) и измъква лаптопа си изпод седалката. Държи го в чанта от импрегнирана материя, защото в тъпия фургон винаги е ужасен клинч. Включва го и влиза в „Синият чадър на Деби“ с любезното съдействие на безжичния интернет на близкото кафене.

Нищо.

— Шибаняк — прошепва. — *Да не си посмял да ми обърнеш гръб, скапан шибаняк!*

Докато прибира лаптопа си в чантата и закопчава ципа, забелязва пред магазина за комикси двама момчурляци, които го зяпат, говорят си нещо и се хият. След като от пет години обикаля квартала с фургончето, вече има набито око и преценява, че хлапетата са в шести или в седми клас, с общ коефициент на интелигентност сто и двацет и че ги очаква бъдещето на безработни, живеещи от социални помощи. Или като наемници в някоя пустинна страна.

Те приближават към фургона, по-гламавият върви отпред. Брейди се усмихва и се показва от прозорчето.

— Какво желаете, момчета?

— Имаш ли „Чери Гарсия“⁵⁵? — пита по-големият главанак.

— Не, нямам — отговаря Брейди с най-широката усмивка, на която е способен. — Но ако имах, щях да пусна някое негово парче.

Те гледат тъпо, с истинско разочарование. Брейди без малко да избухне в смях, но вместо това посочва към панталоните на Главанака и подмята:

— Ципът ти е разкопчан. — Тъпчото поглежда надолу и в този момент Брейди забива среден пръст под брадичката му. Малко по-силно, отколкото е възнамерявал, даже доста, но майната му, много важно. — Хвана се! — подмята веселяшки.

Главанакът понечва да се усмихне (да, наистина се хвана), но над адамовата му ябълка се появява червена резка и в очите му изблихват сълзи.

Двамата галфони се дръпват настрани. Главанакът поглежда назад през рамо. Долната му устна е издадена и сега той прилича повече на третокласник, отколкото на пубертет с петна от сперма по бельото, който през септември ще мърси коридорите на местната гимназия.

— Заболя ме — прошепва почти учудено.

Брейди се ядосва на себе си. Вярно, че го цапна здраво, чак сълзи му излязоха, което значи, че не лъже, яко го е заболяло. А това пък значи, че Главанакът и по-малкият галфон ще го запомнят. Би могъл да му се извини, даже да даде на двамата безплатни сладоледи, за да покаже, че е искрен, но тогава ще запомнят жеста му. Незначителна подробност, но незначителните подробности се трупат и може да му създадат голям проблем.

— Съжалявам — казва съвсем искрено. — Пошегувах се, синко.

Главанакът му показва среден пръст. По-малкият галфон също вирва своя в знак на солидарност. После влизат в магазина за комикси, където — Брейди знае от собствен опит — след пет минути ровене из книжките продавачът ще ги подкани или да купят нещо, или да се махат.

Ще го запомнят. Главанакът може дори да каже на родителите си, а те да подадат оплакване във фабриката на Лоуб. Не е много вероятно, но не е невъзможно. И по чия вина се случи това, че Брейди удари силно онзи по шията, вместо само да го перне леко, както възнамеряваше? Струва си да се замисли, защото бившето ченге го извади от равновесие. Кара го да прави грешки и това никак не му харесва.

Включва двигателя на фургончето. Звънчетата подемат металическата си мелодия и от високоговорителя се лее песен. Брейди завива наляво по Хановер Стрийт и продължава обиколката си, продава фунийки сладолед и сладоледени десерти, посипва със захар следобеда и стриктно спазва ограничението на скоростта.

Макар че след седем вечерта на Лейк Авеню можеш да паркираш лесно (факт, известен на Оливия Трилони), в пет следобед, когато Ходжис и Джейни Патерсън се връщат от „Слънчев кът“, местата за паркиране са твърде малко. Той забелязва едно три-четири сгради по-надолу и колкото и да е тясно (задната кола е завзела малко територия), бързо и сръчно успява да паркира тойотата.

— Впечатлена съм! — възкликва Джейни. — Аз никога не бих могла. На теста по кормуване изпитващият два пъти ме скъса на успоредно паркиране.

— Паднал ти се е педант.

Тя се усмихва.

— На третото явяване отидох с минижуп и фокусът стана.

Ходжис си помисля колко му се иска да я види с минижуп — колкото по-мини, толкова по-добре.

— Няма фокус — отбелязва. — Ако влезеш под четирийсет и пет градусов ъгъл спрямо бордюра, няма как да сбъркаш. Освен ако колата ти не е прекалено голяма. Тойотата е идеална за градско паркиране. Не е като... — Той млъква.

— Не е като мерцедеса — довършва изречението му тя. — Бил, качи се за едно кафе. Ще пусна монети в паркинг-автомата.

— Аз ще пусна. Ще го захраня максимално, защото имаме много да говорим.

— Научи нещо от майка ми, нали? Затова беше толкова мълчалив по пътя.

— Да, научих и ще ти докладвам, но първо трябва да се разберем по друг въпрос. — Той я гледа право в очите и усещането е приятно. Боже, как би искал да е по-млад с петнайсет години. Или поне с десет. — Искам да сме съвсем наясно. Май си останала с впечатлението, че дойдох при теб да търся работа, а не е така.

— Грешеш. Мисля, че дойде, защото изпитваш чувство за вина от случилото се със сестра ми. Аз само те използвах. Но не съжалявам. Беше благ с майка ми. Внимателен. Много... много мил.

Лицето ѝ е близо, очите ѝ са широко разтворени и още по-наситеносини на светлината на късния следобед. Тя разтваря устни, сякаш че ще каже още нещо, но Ходжис не ѝ дава възможност. Целува я, преди да осъзнае колко глупаво постъпва, колко неразумно, и се изненадва, когато тя също го целува, като дори поставя длан на тила му, за да се притиснат по-силно един към друг. Целувката продължава не повече от пет секунди, но на Ходжис, който отдавна не е имал подобно изживяване, му се струва, че е много по-дълго.

Джейни се отдръпва и прокарва пръсти през косата му:

— Цял следобед исках да го направя. А сега заповядай вкъщи. Ще направя кафе и ще ми разкажеш всичко.

Само че разказът му се забавя доста, а до кафе не се стига.

В асансьора Ходжис отново я целува. Този път тя притиска тила му с двете си ръце, а неговата длан се плъзва надолу по гърба ѝ към белите ѝ панталони, прилепнали към задните ѝ части. Усеща допира на твърде обемистия си корем в стегнатото ѝ тяло и си мисли, че сигурно туловището му я отвращава, но когато вратата на асансьора се отваря, бузите ѝ са поруменели, очите ѝ искрят и усмивката ѝ разкрива низ от малки, бели зъби. Хваща го за ръка и го повлича по късия коридор от асансьора към вратата на апартамента:

— Побързай. Ще го направим, затова ела, преди един от двама ни да се шубелиса и да се откаже.

„Няма да съм аз“ — си казва Ходжис. Чувства се безстрашен като Супермен.

Джейни не успява да отключи, защото пръстите ѝ треперят. Засмива се на несръчността си, а той хваща ръката ѝ и двамата заедно пъхат ключа в ключалката.

Апартаментът, в който Ходжис за първи път се срещна със сестрата и с майката на тази жена, тъне в полумрак, защото слънцето се е преместило от другата страна на сградата. Езерото е добило по-тъмен, наситенокобалтов цвят, почти лилав. Платноходки няма, но се вижда товарен кораб...

— Хайде — подканя го тя. — Хайде, Бил, моля те, не ме измъчвай.

Влизат в някаква стая. Той не знае дали е спалнята на Джейни, или е тази, в която Оливия е ношувала при посещенията си в четвъртък срещу петък, и не го интересува. Животът от последните няколко месеца — следобедите пред телевизионния екран, вечерята, претоплена в микровълновата печка, бащиният му револвер „Смит енд Уесън“ — изглежда толкова далечен, сякаш е на герой от скучен чуждестранен филм.

Докато съблича през главата блузата си на синьо-бели райета, Джейни закача дрехата в шнолата си за коса и нетърпеливо се засмива:

— Помогни ми с това проклето нещо, моля те...

Той плъзга ръце по гладката ѝ кожа (в първия миг тя леко потрепва), след това нагоре под дрехата и я издърпва нагоре. Джейни се смее задъхано, на пресекулки. Сутиенът ѝ е семпъл, от бял памук. Ходжис слага ръце на кръста ѝ и я целува между гърдите, а тя разхлабва колана му и разкопчава панталона. „Ако знаех, че това би могло да ми се случи на този етап от живота ми — си мисли той, — щях да подновя тренировките в залата за фитнес.“

— Защо... — подхваща.

— О, млъкни — прошепва Джейни, плъзга ръката си надолу и смъква ципа. Панталонът му пада, придружен от звън на монети. — После ще говорим. — Стисва го между краката и леко разклаща члена му, сякаш премества скоростен лост на автомобил, при което той изстенва. — Добро начало. Дръж фронта, Бил!

Просват се на леглото: Ходжис по боксерки, Джейни по бикини, семпли и памучни като сутиена. Той се опитва да я обърне по гръб, но тя се противопоставя.

— Няма да ти позволя да си отгоре — казва. — Ако получиш инфаркт, докато се любим, ще ме смачкаш.

— Ако получа инфаркт, докато се любим, ще бъда най-разочарованият мъж, напуснал този свят.

— Не мърдай. Стой така. — Джейни пъхва пръсти под ластика на боксерките му. Той обхваща гърдите ѝ с шепи. — Повдигни си краката. И ме докосвай с палци. Харесва ми.

Той изпълнява и двете ѝ команди — открай време умее да се справя с няколко задачи наведнъж.

В следващия миг Джейни го гледа отгоре, косата ѝ е паднала над очите. Тя издава долната си устна и я духва нагоре.

— Стой мирно. Остави всичко на мен, само ме следвай. Не те командвам, но не съм правила секс от две години. А и последния път беше гадно. Искам този път да ми е хубаво. Заслужила съм го.

Хлъзгавата топлина на слабините ѝ го обгръща и той машинално повдига бедрата си.

— Казах ти, не мърдай. Следващия път прави каквото искаш, но днес остави на мен.

Трудно му е, но се подчинява.

Косата ѝ отново пада над очите, обаче този път тя не я издухва, защото е прехапала долната си устна и упорито я гризе, от което после сигурно ще я боли. Тя прокарва длани по побелелите косми на гърдите му и продължава надолу по конфузно обемистия му корем.

— Трябва... да отслабна — изпъшква той.

— Трябва да мълчиш! — Размърдва се, спира и затваря очи. — О, боже, колко е дълбоко. И приятно. Ще мислиш после за теглото си и за диетата си, чу ли? — Тя прави още няколко движения, спира пак за малко, за да хване точния ъгъл, после започва да се движи в ритъм.

— Не знам колко дълго мога...

— Опитай се. — Очите ѝ още са затворени. — Опитай се да удържиш по-дълго, детектив Ходжис. Брой простите числа наум, мисли за книгите, които си обичал като дете, кажи „ксифон“ отзад напред, но, моля те, не ме предавай. Няма да се бавя.

Той остава с нея точно колкото е нужно.

Понякога, когато е в кофти настроение, Брейди Хартсфийлд минава по маршрута на най-големия си триумф. Това го успокоява. Тази петъчна вечер, след като оставя фургона в сладоледената фабрика и си разменя в офиса дежурните шеги с Шърли Ортън, той не се прибира вкъщи. Вместо това подкарва старата си трошка към центъра, като отново забелязва с неприязън, че предницата ѝ занася, а моторът хърка. Скоро ще трябва да реши дали не е по-изгодно, вместо да я закара на ремонт, да си купи нова кола (нова *употребявана* кола). И хондата на майка му е за ремонт — даже по-отчаяно отколкото субаруто му. Не че тя шофира често напоследък. Кое е добре, имайки предвид каква голяма част от времето прекарва в алкохолен транс.

Разходката му по алеята на спомените започва от Лейк Авеню веднага след ярко осветената централна част, където госпожа Трилони винаги паркираше мерцедеса си в четвъртък вечер, и продължава по Марлборо Стрийт до Общинския център. Днес обаче той не стига по-далеч от сградата на Лейк Авеню. Набива спирачки толкова внезапно, че една кола отзад почти се блъска в него. Шофьорът надува клаксона продължително и възмутено, но Брейди не му обръща внимание — все едно че чува сирена за мъгла от другия бряг на езерото.

Докато го заобикаля, шофьорът смъква стъклото и крещи с пълно гърло „Задник!“. Брейди не обръща внимание и на това.

В града вероятно има хиляди тойоти „Корола“ и стотици *сини* тойоти „Корола“, но колко са сините тойоти „Корола“, които имат на бронята си стикер с надпис „ПОДКРЕПЕТЕ МЕСТНАТА ПОЛИЦИЯ“? Брейди е убеден, че има една-единствена такава — и какво, по дяволите, търси шишкавият ДВО в апартамента на майката на Оливия Трилони? Какво прави при сестра ѝ, която сега живее тук?

Отговорът изглежда очевиден: Ходжис (ДВО) е тръгнал на лов.

Брейди губи интерес към повторно преживяване на миналогодишния триумф. Прави забранен (и в пълен разрез с обичайното си поведение) обратен завой и потегля към Норт Сайд. В главата му се върти само една мисъл, която светва и угасва като неонов надпис:

„Ах, ти, мръсно! Ти, мръсно! Ти, мръсно!“

Нещата не вървят по неговия план. Положението се изплъзва от контрола му. Лошо. Много лошо.

Трябва да предприеме нещо.

Звездите започват да изгриват над езерото, докато Ходжис и Джейни Патерсън седят до кухненската маса, похапват китайската храна, поръчана за вкъщи, и пият чай. Джейни е с бял плюшен халат, Ходжис е по боксерки и тениска. След като се любиха (и тя задряма, свита на кълбо в средата на леглото), той отиде в банята, качи се на кантарчето и с радост установи, че е свалил два килограма от последния път, когато се беше теглил. „И това е нещо като за начало“ — каза си.

— Защо с мен? — пита, докато вечерят. — Не ме разбирай погрешно, чувствам се невероятен късметлия, дори богопомазан, но съм шишко на шейсет и две години.

Тя отпива от чая и промърморва:

— Ами, чакай да помислим. Ако бяхме герои от някое старо криминале — от онези, които с Оли гледахме по телевизията като деца, — аз щях да съм алчната лисичка, може би продавачка на цигари в кабаре, която се стреми да омагьоса закоравелия, циничен частен детектив с прекрасното си нежно тяло. Обаче не съм алчна за пари, тъй като наскоро наследих няколко милиона долара и прекрасното ми нежно тяло започва да се обезформя на няколко съществени места. Както може би си забелязал.

Не е. Но е забелязал, че тя не отговори на въпроса му. И мълчаливо чака.

— Не си ли доволен?

— Не.

Джейни забелва очи.

— Ще ми се да можех да ти отговоря с нещо по-любезно от „Вие, мъжете, сте глупаци“ или с по-елегантно от „Възбудих се и реших да се позабавлявам“, но не мога да измисля друго. И още нещо — почувствах привличане към теб. Минали са трийсет години, откакто бях свенлива дебютантка, и доста време, откакто за последно правих секс. На четирийсет и четири съм и ми е позволено да посегна към онова, което ме привлича. Невинаги го получавам, обаче имам право да посегна.

Той учудено се ококорва. Наистина ли е на четирийсет и четири?

Джейни се засмива:

— Този поглед е най-хубавият комплимент, който съм получавала от много, много време. И най-искреният. Тези ококорени очи! Затова ще си позволя да удължа удоволствието. Колко години ми даваше?

— Може би четирийсет. Най-много. Което ме поставя в категорията „ловец на млада плът“.

— Стига глупости! Ако ти беше милионерът, щеше да е съвсем нормално да имаш младо гадже. Всеки щеше да го приеме, дори да спиш с двайсет и пет годишна. — Замълчава за миг, после добавя: — Макар че в този случай *наистина* щеше да си ловец на млада плът. Според моето скромно мнение.

— И все пак...

— Стар си, но не и престарял, и наистина по-тежка категория, но не много тежка. Макар че можеш да станеш, ако продължаваш в същия дух. — Посочва с вилицата си към него. — Една жена може да си позволи такава искреност с мъж само ако след като са правили любов, го харесва достатъчно, за да вечеря с него. Казах ти, че не съм се любила с никого от две години, което е вярно, но знаеш ли кога за последно правих секс с мъж, когото харесвам?

Той поклаща глава.

— През първата година в колежа. И не беше мъж, а футболист от Б отбора на колежа, който все киснеше нарезервната скамейка и имаше огромна червена пъпка на носа. Но беше много

сладък. Бързак и непохватко, обаче сладур. После ми плака на рамото.

— Значи това не беше само... как да се изразя...

— Секс от благодарност? Секс по милост? Моля те, не ме обиждай. И ще ти обещаю нещо.

— Тя се привежда, халатът ѝ се разтваря и разкрива сенчестата долина между гърдите ѝ. — Смъкни десет килограма, и ще поема риска ти да си отгоре.

Той не може да сдържи смеха си.

— Беше страхотно, Бил. Нямам угризения и освен това си падам по едрите мъже. Футболистчето с пъпката тежеше повече от сто. А бившият ми мъж беше дребосък. Още щом го видях за пръв път, трябваше да се досетя, че нищо няма да излезе помежду ни. Отговорих ли ти на въпроса?

— Да.

— Да — присмехулно повтаря тя и се изправя. — Да отидем в хола. Време е да ми дадеш отчет.

Ходжис ѝ разказва всичко, пропуска само дългите следобеди пред телевизора и флирта със стария револвер на баща си. Тя замислено го слуша, без да го прекъсва и без да откъсва поглед от лицето му. Накрая става, изважда от хладилника бутилка вино и налива на двамата. Чашите са големи и той се поколебава:

— Не знам дали е редно да пия, Джейни. Ще шофирам.

— Не и тази вечер. Ще спиш тук. Освен ако имаш куче или котка, разбира се.

Ходжис поклаща глава.

— Дори и папагал ли нямаш? В класическите стари филми в кантората си щеше да държиш клетка с папагал, който ругае потенциалните клиенти.

— Права си. А ти щеше да си моята секретарка. И щеше да се казваш Лола вместо Джейни.

— Или Велма.

Ходжис се усмихва. Явно се разбират — на една вълна са.

Джейни пак се привежда напред и отново разкрива съблазнителната гледка.

— Очертай ми профила на престъпника.

— Никога не съм го правил. Имахме си специалист профайлър. Един на щат при нас плюс двама на повикване от Факултета по психология на местния университет.

— Все едно, опитай. Проверих за теб в Гугъл и останах с впечатление, че си бил най-добрият в цялата полиция. Имаш куп служебни награди.

— Няколко пъти извадих късмет.

Прозвучава престорено скромно, но късметът наистина играе важна роля. Късметът и готовността да действаш. Уди Алън е прав: осемдесет процента от успеха е да се появиш навреме.

— Хайде де, опитай. Ако се представиш добре, може да посетим отново спалнята. — Тя сбръчка нос и го гледа закачливо: — Освен ако не си твърде стар за втори дубъл.

В момента Ходжис е в такава форма, че не се чувства твърде стар дори за трети дубъл. Напоследък е прекарал толкова много самотни и безбрачни нощи, че му се е натрупал капитал, от който може да черпи. Или поне така се надява. Обаче... обаче още не може да повярва, че случващото се не е невероятно ярък сън.

Отпива от виното и го задържа в устата си, за да си даде време да помисли. Този път халагът ѝ е загърнат, което му помага да се съсредоточи.

— Е, добре. Първо, сигурно е млад. Предполагам, между двацет и трийсет и пет. Съдя по компютърните му умения, но не само по тях. Когато по-възрастен човек извърши масово убийство, най-често жертвите са негови роднини или колеги, или и от двете групи. Накрая убиецът опира пистолета в слепоочието си и се гръмва. Ако потърсиш, ще откриеш причина. Има някакъв мотив. Жена му го изгонила от къщи, след това извадила ограничителна заповед срещу него. Шефът му го е съкратил, след това го унизил, като изпратил двама от охраната да наблюдават, докато онзи си разчиства кабинета. Неплатени заеми. Кредитни карти с превишен лимит. Къщата ипотекана — банката ще му я вземе. Колата му отнета...

— А серийните убийци? Онзи в Канзас не беше ли възрастен?

— Денис Рейдър⁵⁶. Беше, да. Но когато го заловиха. А когато е започнал, е бил около трийсетте. Освен това той изнасилва жертвите си. Мистър Мерцедес не е нито изнасилвач, нито сериен убиец в традиционния смисъл. Започва с масово убийство, но след това си набелязва отделни индивиди — първо сестра ти, а сега и мен. И не е тръгнал срещу никого от нас с пистолет или с открадната кола, нали?

— Засега — промърморва Джейни.

— Нашият човек е хибрид, но по някои черти се доближава до убийците в по-млада възраст. Прилича повече на Лий Малво — един от Снайперистите от Белтуей⁵⁷ — отколкото на Рейдър. Лий Малво и партньорът му планират да убиват по шестима белокожи на ден. Случайни минувачи. Застрелват всеки, който им падне на мерника. Без значение на пол и на възраст. В крайна сметка убиват десетима — нелош резултат за двама маниакални убийци. Официално заявеният мотив е расова омраза и може би донякъде е вярно за Джон Алън Мухамад — по-възрастен от Малво, негов партньор и в известен смисъл играещ ролята на ментор. Но според мен мотивацията на Малво е много по-сложна — смесица от различни елементи, които и самият той не разбира. Ако се вгледаш по-внимателно, ще забележиш, че основните причини са във възпитанието и в неясната сексуална ориентация. Мисля, че същото важи и за нашия човек. Той е млад. Интелигентен. Вписва се добре в средата — толкова добре, че околните не осъзнават, че на практика е саможив. Когато бъде заловен, ще кажат: „Не е за вярване! Беше толкова мил и симпатичен.“

— Като Декстър Морган от телевизионния сериал.

Ходжис знае за какво говори Джейни и отривисто поклаща глава. Не само защото сериалът е фантазърска глупотевина.

— Декстър знае какво прави и защо. Нашият човек — не. Почти сигурно е, че е неженен. Не излиза с момичета. Има вероятност да е импотентен. Твърде е възможно още да живее в къщата на техните. Ако е така, вероятно е останал само с единия родител. Ако е с бащата, двамата са отчуждени, в хладни отношения — като кораби, които се разминават през нощта. Ако е с майката, може би играе ролята на сурогатен съпруг. — Ходжис вижда, че Джейни понечва да се намеси, и вдига ръка. — Не означава, че имат сексуална връзка.

— Може би, но ще ти кажа нещо, Бил. Да имаш сексуална връзка с някого не означава, че спиш с него. Понякога сексуалното е в контакта с очи; в дрехите, които обличаш, когато го очакваш да се появи; в жестовете — докосване, милувка, погалване, прегръдка. В този случай непременно има сексуален елемент. Виж какво ти пише — че е бил с кондом, когато е прегазил онези нещастници... — Тя потръпва.

— Деветдесет процента от писмото е само бял шум, но да, определено има сексуален елемент. Винаги има. Също и гняв, агресия, самота, чувство за непълноценност... но няма смисъл да ровим толкова надълбоко. Не е очертаване на профил, а анализ. Което е далеч над моята позиция в службата — когато изобщо имах някаква позиция.

— Добре...

— Сбъркан е! — отсича Ходжис. — И зъл. Прилича на ябълка, която отвън изглежда здрава, но като я разрежеш, виждаш, че отвътре е прогнила и червясала.

— Зъл — повтаря тя и въздиша, после казва още нещо, но сякаш говори на себе си: — Разбира се, че е. Изцеди живота от сестра ми като вампир.

— Възможно е работата му да изисква общуване с хора, защото според мен умее да очарова. Ако е така, не е добре платен. Не израства в службата, понеже не съумява да съчетава интелигентността си, която е над средната, с дисциплина. Действията му показват, че е импулсивен и обича да импровизира. Мелето пред Общинския център е идеален пример. Мисля, че по-отрано е хвърлил око на мерцедеса на сестра ти, но едва броени дни (може би дори броени часове) преди отварянето на трудовата борса му е хрумнало как да го използва. Но още се питам как го е отворил.

Млъква за момент и си помисля, че благодарение на Джером донякъде е разгадал половината мистерия: изглежда, резервният ключ е бил в жабката през цялото време.

— Мисля, че идеи за убийства се стрелкат в главата му с бързината, с която опитен играч

размесва колода карти. Сигурно му е минавало през ума да взриви самолет, да подпали пожар, да стреля по училищен автобус, да пусне отрова във водоснабдителната система, може би дори да убие губернатора или президента.

— Божичко, Бил!

— В момента аз съм на мушката. За щастие. Защото така по-лесно ще го хвана. Добре е и поради още нещо.

— Което е?

— Предпочитам да мисли на дребно. Да хаби енергията си в битка срещу мен. Докато е обсебен от мен, няма да предприеме нещо ужасяващо като касапницата пред Общинския център, а може би дори още по-мощно. Знаеш ли от какво ме побиват тръпки? Че вероятно вече има списък с потенциални мишени.

— Но нали в писмото казва, че не изпитва желание да повтори?

Ходжис широко се усмихва и лицето му сякаш грейва.

— Да, така казва. Знаеш ли по какво личи, когато такива като него лъжат? Устните им мърдат. Само че в нашия случай Мистър Мерцедес съчинява писма.

— Или общува с мишените си в „Синия чадър на Деби“. Както е правил и с Оли.

— Да.

— Ако приемем, че с нея е успял, защото беше психически лабилна... извинявай, Бил, но има ли основание да си мисли, че ще успее и с теб поради същата причина?

Той поглежда чашата си и вижда, че е празна. Понечва да си налее още вино, обаче си помисля, че алкохолът може да намали шанса му за успешен втори дубъл, и се ограничава с няколко капки на дъното на чашата.

— Бил?

— Може би — отвръща той. — След като се пенсионирах, се нося без цел и без посока. Не съм съвсем отчаян, както бе сестра ти... — „Или поне не вече“, си помисля той. — ... но това не е важното в момента. Важното е какво научих от писмата и от съобщенията в „Под синия чадър на Деби“.

— Какво?

— Той ме наблюдава и ме следи. Затова е уязвим. За съжаление обаче е и опасен за хората около мен. Според мен обаче не знае, че съм разговарял с теб...

— Доста повече от „разговарял“ — го иронизира тя и два-три пъти повдига вежди като Граучо Маркс⁵⁸.

— ... но знае, че Оливия има сестра и вероятно е наясно за пребиваването ти в града. Затова те моля много, много да внимаваш. Проверявай дали си заключила вратата...

— Винаги го правя.

— ... и не вярвай на онова, което чуваш в домофона. Всеки може да каже, че е от куриерска служба и иска да му се разпишеш за пратка. Поглеждай през шпионката, преди да отвориш. Оглеждай се, когато излизаш от къщи. — Привежда се към нея и не посяга към чашата с няколко капки вино на дъното. Вече не му се пие. — И още нещо много важно, Джейни. Когато си навън, оглеждай преминаващите коли. Не само като шофираш, но и когато си пеша. Знаеш ли какво е БОЛО⁵⁹?

— Полицейски код за повишено внимание?

— Точно така. Нека БОЛО е твоят девиз, когато си навън. Подозирай всички превозни средства, които често се появяват наблизо.

— Както онази жена с черните джипове ли? — пита Джени с усмивка. — Госпожа...

— Госпожа Мелбърн. — Споменаването ѝ събужда смътна асоциация в съзнанието на Ходжис, но преди да я проследи, връзката се къса.

Джером също трябва да внимава. Щом Мистър Мерцедес е наблюдавал къщата на Ходжис, сигурно е видял младежа да коси моравата, да монтира комарници на прозорците, да чисти улуците. Вероятно и Джером, и Джейни са в безопасност, но „вероятно“ не е достатъчно. Мистър Мерцедес е опасен психопат-убиец и от него може да се очаква всичко. А тактиката, която Ходжис е възприел, е да го предизвика.

Джейни прочита мислите му.

— А ти го... как се изрази? Нахъсваш?

— Да. След малко ще използвам компютъра ти и ще го нахъсам още. Намислил съм съобщение, но мисля да добавя нещо. Днес бившият ми партньор в полицията е разобличил голям престъпник и смятам да се възползвам.

— За кого става дума?

Няма причина да го пази в тайна — утре или най-късно в неделя новината ще гръмне във вестниците.

— За Магистралния Джо.

— Който убива жени около крайпътни заведения? — Ходжис кимва и Джейни добавя: —

Отговаря ли на профила на Мистър Мерцедес?

— Никак. Но нашият човек няма как да го знае.

— Какво смяташ да направиш?

Ходжис ѝ обяснява.

Не се налага да чакат сутрешния вестник. Късните новини в единайсет започват със съобщението, че Доналд Дейвис, заподозрян в убийството на жена си, е направил самопризнание: той е и Магистралния Джо. Ходжис и Джейни гледат телевизия, изтегнати в леглото. Вторият дубъл се оказва изморителен за ДВО, но го изпълва с блажено задоволство. Задъхва се, плувнал е в пот и умира да вземе душ, обаче от сума време не се е чувствал толкова щастлив. Толкова удовлетворен.

Водещият преминава към следващата новина за кученце, заклещено в канализационна тръба; Джейни взема дистанционното и изключва телевизора.

— Добре, планът ти може и да проработи — промърморва, — но е *адски* рискован.

Той повдига рамене.

— При положение че нямам достъп до полицейските ресурси, смятам, че това е единственият начин. — Не обяснява, че го устройва най-вече защото иска да действа сам. Сеца се за импровизираното, но много ефикасно оръжие, което държи в едно от чекмеджетата си въщи — кариания чорап, пълен с метални топчета. Ох, с какво удоволствие би използвал Бияча, за да отмъсти на мръсника, премазал толкова беззащитни хора с един от най-мощните автомобили на света. Най-вероятно няма да се случи, но пък е възможно. Както са възможни повечето неща в този най-добър (и най-лош) от всички светове.

— Какво мислиш за онова, което майка ми каза, преди да си тръгнем? Че Оливия е чувала призраци?

— Искам да го обмисля — отговаря той, но вече е мислил по този въпрос и ако излезе прав, може да се окаже, че има още една пътека към Убиеца с мерцедеса. Предпочита да не въвлича още повече Джером Робинсън в този случай, но ако реши да тръгне по следата, която госпожа Уортън му посочи на сбогуване, може би ще се наложи. Поне шестима сред колегите му полицаи са спецове в компютрите колкото Джером, обаче не може да се обади на нито един от тях.

„Призраци — казва си. — Призраци в компютъра.“

Сяда в леглото и стъпва на пода.

— Ако поканата ти да преспя тук още е в сила, с твое разрешение смятам да взема душ.

— В сила е. — Тя се накланя към него и го подушва, прокарвайки длан по рамото му. (Ах, как го възпламенява допирът ѝ!) — Важи и за банята.

След душа той си обува боксерките и я моли да включи компютъра. Джейни сяда до него и гледа как той влиза в „Под синия чадър“ и изпраща съобщение на **mercikill**. След петнайсет минути с Джейни Патерсън, сгушена до него, Ходжис се унася... и спи сладко, както не е спал от дете.

След няколко часа безцелно размотаване с колата Брейди най-сетне се прибира вкъщи; вече късна нощ, а на задната врата е залепена бележка: „Къде си, муцинко? Приготвила съм ти лазаня — във фурната е.“ По разкривения, неравен почерк си личи, че майка му е била пияна до козирката, когато е писала съобщението. Той маха бележката и влиза.

Обикновено първата му работа е да отиде да я види, но подушва дим и се втурва в кухнята, където се стеле синкава мъгла. За щастие детекторът за дим е повреден (отдавна се кани да го смени и все забравя — толкова много работи са му на главата). За щастие абсорбаторът над печката е мощен и е погълнал много от дима, затова другите детектори не са се раззвъннали, макар че ако не се проветри бързо, много скоро ще нададат вой. Фурната е включена на 180 градуса. Брейди врътва копчето на нула, отваря прозорчетата над мивката и задната врата. В килера, където стоят пособията за почистване, има вентилатор на стойка. Той го поставя срещу печката и го включва на максимална мощност.

Едва след това отива в хола да нагледа майка си. Тя спи на дивана, пенъорът ѝ се е разтворил на гърдите и се е вдигнал чак до бедрата; хърка толкова силно и равномерно, че звучи като електрически трион, работещ на празни обороти. Брейди извърща поглед и тръгва обратно към кухнята, мърморейки си:

— Мамка му, мамка му, мамка му! — Сяда до масата, притиска длани до слепоочията си и заравя пръсти в косата си. Защо, когато нещо се изпорти, става все по-гадно и по-гадно? Сеща се замотото на „Мортън Солт“: „Завали ли, вали като из ведро.“⁶⁰

Осмелява се да отвори фурната чак след петминутно проветряване. Докато съзерцава черната димяща буца вътре, апетитът му изчезва безследно. Свършено е с тавата — дори цял час да я търка, да изхаби цяла кутия с домакинска тел, пак няма да я изчисти... нито дори с индустриален лазер. Вече е за изхвърляне. Чист късмет е, че не завари вкъщи всички градски огнеборци, на които майка му да предлага коктейли „Водка Колинс“.

Той затваря фурната, за да не гледа това ядрено разтапяне, и отива в дневната да нагледа майка си. Докато очите му пробягват по голите ѝ крака, през главата му минава: „По-добре ще е, ако умре. По-добре и за нея, и за мен.“

После слиза в мазето и с гласови команди включва осветлението и компютрите. Сяда пред компютър 3, посочва с курсора „Под синия чадър“... и се поколебава. Не защото се опасява, че шишкавият ДВО не му е писал — страхува се, че ще има съобщение. И то ще е неприятно. Ще е гадно като всичко тази вечер. Сдухан е, главата му се пръска от болка... защо му е да се разстройва още повече?

Но пък може да стане ясно какво е правил дъртият ДВО в апартамента на Лейк Авеню. Разпитвал ли е сестрата на Оливия Трилони? Вероятно. Със сигурност обаче не я е чукал, дъртакът му с дъртак. Кликва с мишката и, разбира се, има съобщение:

Kermitfrog19 иска да говори с теб!

Искаш ли да разговаряш с kermitfrog19?

Да Не

Той посочва „Не“ и прокарва показалец по заобления гръб на мишката. Предизвиква себе си да натисне бутона и да приключи тази история. Очевидно няма да накара дъртия ДВО да се самоубие, както стана с Трилони, така че защо да продължава? Не е ли по-умно да се откаже?

Обаче иска да научи отговора.

И най-важното: не може да остави дъртото ченге да победи.

Премества курсора на „Да“ и кликва. Съобщението — доста дълго този път — се появява на екрана.

Я виж ти — отново моето приятелче с фалшивото самопризнание. Чуди се защо въобще ти отговарям. Такива като теб — с лопата да ги ринеш, но както отбелязваш, аз съм пенсионер и да разговарям с някого, дори с ненормалник, е за предпочитане, отколкото да зяпам предаване на д-р Фил и телешопинг късно вечер. Още една 30-минутна реклама за „Оксиклийн“ и ще изкукуригам като теб, ХА-ХА-ХА. Освен това съм ти благодарен, задето ми показа този сайт, който иначе не бих открил. Вече имам 3 нови (и не-луди) приятели. Сред тях е жена с очарователно циничен език!!! Затова, „приятелю“, ще ти кажа туй-онуй.

Първо, всеки, който е гледал „От местопрестъплението“, може да заключи, че Убиеца с мерцедеса е бил с мрежичка за коса и после е залял с белина клоунската маска, за да си заличи деенката. Така че по тази точка — ядец.

Второ, ако наистина си този, който е откраднал мерцедеса на госпожа Трилони, щеше да споменеш ключа за пиколото. Ето нещо, което няма да научиш от сериали като „От местопрестъплението“. Така че и по тази точка — с риск да се повтори — ядец.

Трето (надявам се, че си водиш записки), днес ми се обади бившият ми партньор. Заловил е един тип, който е спец по ИСТИНСКИ САМОПРИЗНАНИЯ. Гледай новините по телевизията, приятелю, и се опитай да познаеш за още кое престъпление ще признае този тип през следващата седмица.

Приятна вечер. Между другото, защо не си намериш друг, на когото да досаждаш с фантазмагориите си?

Ни в клин, ни в ръкав в паметта му изниква анимационен герой — май беше Фогхорн Легхорн, едрият петел с южняския акцент; когато Петльо се разгневеше, отначало шията, а след това и главата му се превръщаха в термометър, отчитащ повишаващата се температура: НАГОРЕЦЯВАНЕ, КИПЕНЕ, ЯДРЕН ВЗРИВ. Нещо подобно се случва и с Брейди, докато чете това арогантно, обидно, вбесяващо съобщение.

Ключ за пиколото?

Ключ за *пиколото*?

— Какви ги дрънкаш? — казва; гласът му е нещо между шепот и ръмжене. — Какви ги дрънкаш, шибаняк?

Става, започва да обикаля помещението (краката не го държат, сякаш са на кокили) и така силно скубе косата си, че в очите му избиват сълзи. Забравил е майка си. Забравил е овъглената лазаня. Забравил е за всичко освен омразното съобщение.

Дъртакът дори е имал наглостта да сложи емотикон Усмивко!

Усмивко!

Изритва стола си (толкова силно, че болка пронизва пръстите на крака му), който прелита през стаята и се удря в стената. Брейди се обръща, изтичва до компютър 3 и се надвесва над него като лешояд. Първото му импулсивно желание е да отговори незабавно, да нарече шибания ДВО лъжец, олигофрен с предизвикана от затлъстяване Алцхаймерова болест, педераст, който духа

на черния си градинар. Но постепенно здравият му разум донякъде се завръща, макар че той още е извън релси. Взима стола, сяда пред компютъра и влиза в сайта на местния вестник. Дори не се налага да кликне на ГОРЕЩИ НОВИНИ, за да разбере какви ги дрънка шишкото — новината е на първа страница на утрешния брой.

Той следи внимателно местната криминална хроника и знае кой е Доналд Дейвис, човекът с изваяни като с длето черти. Знае, че ченгетата го подозират в убийството на жена му, и не се съмнява, че онзи я е очистил. А сега идиотът си признал. Но не само за *нейното* убийство. Според съобщението във вестника Дейвис признал, че е изнасил и умъртвил *още пет* жени. Казано накратко, обявил, че е Магистралния Джо.

Отначало Брейди не успява да свърже тази новина със заедливото съобщение на гадния ДВО. Но изведнъж му идва на ума в изблик на злобно вдъхновение: Докато Дони Дейвис е в настроение за такива откровения, ще поеме и вината за касапницата пред Общинския център. Може вече да го е направил.

Брейди започва да се върти като дервиш — веднъж, и втори път, и трети. Главата му се пръска. Пулсът му отеква мощно в гърдите, в тила, в слепоочията. Чувства го дори във венците и езика.

Дейвис ли е казал нещо за сервизен ключ? Оттам ли е тръгнала тази история?

— *Нямаше* сервизен ключ — нагъртва Брейди, само че как може да е сигурен в това? Ами ако е имало? А ако е имало... и ако припишат това на Доналд Дейвис, и отнемат на Брейди Хартсфийлд големия му триумф... след *рисковете*, които пое...

Той не може повече да се въздържа. Отново сяда пред компютър 3 и натраква съобщение на **kermitfrog19**. То е кратко, но ръцете му треперят толкова силно, че му отнема почти пет минути да го напише. Изпраща го веднага, без да го прегледа.

ТИ СИ МРЪСЕН ЗАДНИК, ЛАЙНОВОЗ. Е хубаво, ключът не беше на таблото, но нямаше КЛЮЧ ЗА ПИКОЛО. Запалих с резервния, който беше в жабката, а как отключих мерцедеса ОСТАВЯМ НА ТЕБ ДА ОТГАТНЕШ шибаняко. Доналд Дейвис не е извършил това престъпление. Повтарям, ДОНАЛДДЕЙВИС НЕ Е ИЗВЪРШИЛТОВА ПРЕСПЛЕНИЕ. Ако за пред хората го припишете на негол ще те убия, мухъл макар да ти си толкоз скапан че все едно убивам въшка.

Подпис, ИСТИНСКИЯТ Убиец с мерцедеса

ПП: Майка ти е курва, поема го в задника & лиже сперма от канавките.

Брейди изключва компютъра и отива в стаята си, като оставя майка си да хърка на дивана, вместо да я заведе до леглото. Изпива три аспирина, после още един и се просва в своето легло; трепери и лежи с широко отворени очи, докато на изток небето просветлява. Чак тогава се унася за около два часа — сънят му е неспокоен, населен кошмари.

В съботното утро Ходжис приготвя бъркани яйца, когато Джейни влиза в кухнята — взела е душ и пак е с белия си халат. Мократа ѝ коса е сресана назад и тя изглежда още по-млада. Ходжис отново си помисля: „Четирийсет и четири?“

— Погледнах за бекон в хладилника, но не видях. Разбира се, възможно е да има. Бившата ми съпруга твърди, че повечето американски мъже страдат от болестта „хладилникова слепота“. Не знам дали за нея има помощна телефонна линия.

Джейни посочва шкембенцето му.

— Добре де — промърморва той. И след това добавя, защото май ѝ харесва: — Имаш право.

— Впрочем как ти с холестерола?

Той само се усмихва и я пита:

— Искаш ли препечен хляб? Пълнозърнест е. Както вероятно знаеш, защото ти си го купила.

— Една филийка. Без масло, само с конфитюр. Какво ще правиш днес?

— Още не съм намислил. — Макар че вече е решил да поговори пак с Радни Пийпълс от служба „Бдителност“, ако е на „бдение“ в Шугър Хайтс. Исква да разговаря и с Джером за компютрите. Там се разкриват безкрайни перспективи.

— Погледна ли в „Под синия чадър“?

— Исках първо да ти приготвя закуска. Както и за себе си. — И това е вярно. Събуди се с желанието да се нахрани, вместо да запълни някаква дупка в съзнанието си. — А и не знам паролата.

— Джейни.

— Един съвет от мен. Смени я. Всъщност съветът не е от мен, а от момчето, което ми помага вкъщи.

— Джером, нали?

— Същият.

Приготвил е шест яйца и двамата изяждат всичките, като си ги разделят наполовина в тигана. Минава му през ума да я попита дали не съжалява за случилото се снощи, но решава, че апетитът, с който тя закусва, отговаря на въпроса.

Слагат чиниите в мивката, сядат пред компютъра и не продумват почти четири минути, докато четат и препрочитат последното съобщение от **mercikill**.

— Боже мили! — прошепва Джейни. — Искаше да го изкараш от релси и да, шапка ти свалям — успя! Забеляза ли грешките? — Посочва думите „жябката“ и „преспление“. — Дали е... как го нарече... стилистичен камуфлаж?

— Не мисля. — Ходжис гледа думите, написани без интервал, и се усмихва. Не може да се съдържи. Кукичката се е забила надълбоко и рибата я усеща. Боли я. Болката я изгаря. — Според мен по стила му личи, че е побеснял от яд. Изобщо не е очаквал, че може да не му повярват и да не го приемат насериозно. Това го влудява.

— Не.

— Моля?

— Не е достатъчно вбесен. Изпрати му още едно съобщение, Бил. Подразни го още. Заслужил си го е.

— Добре. — Ходжис се позамисля и започва да пише.

Облича се, Джейни го изпраща до асансьора и го награждава със страстна целувка.

— Още не мога да повярвам, че... онова наистина се случи — прошепва той.

— О, случи се. И ако си изиграеш картите правилно, може да се случи пак. — Тя вперва в лицето му поразителните си сини очи. — Но без дългосрочни обещания и обвързване, чу ли? Да не избързваме. Ще караме ден за ден.

— На моята възраст всичко правя ден за ден. — Вратата на асансьора се отваря и Ходжис влиза в кабината.

— Дръж ме в течение, малкия.

— Разбира се. — Вратата на асансьора започва да се затваря, но той я подпира с ръка. — А ти, малката, не забравяй БОЛО.

Джейни кимва и изглежда сериозна, но той забелязва шеговитото пламъче в очите ѝ.

— Малката ще си скъса задника от БОЛО.

— Дръж мобилния си телефон под ръка. Предлагам да въведеш 911 на бутон за бързо набиране.

Пуска ръката си. Тя му праща въздушна целувка. Преди да ѝ отвърне със същото, вратата на асансьора се затваря.

Колата му е там, където я е оставил, но, изглежда, е превишил времето за безплатно паркиране, защото под чистачката на предното стъкло намира съобщение за глоба. Мушва хартиятката в жабката и изважда мобилния си телефон. Бива го да дава съвети, но сам не спазва указанията, които даде на Джейни — откакто се е пенсионирал, най-редовно забравя проклетата нokia, която е направо праисторическа. Пък и напоследък го търсят твърде малко хора, обаче тази сутрин има цели три съобщения на гласовата поща, всичките са от Джером. Във второто и третото, изпратени снощи (едното в девет и четирийсет, другото в десет и четирийсет и пет), момчето нетърпеливо пита къде е и защо не се обажда. В тях говори с нормалния си тон. А първото, изпратено в шест и половина вечерта, започва в цветистия стил на Тайрон Зевзека.

„Господарю Ходжис, де си? Аз с тебе трябва говорим!“ Но след това отново става нормалният Джером. „Мисля, че открих как го е направил. Как е откраднал колата. Обадете ми се.“

Ходжис поглежда часовника си — Джером надали е станал, твърде рано е за почивен ден. Решава да се отбие при него, но първо ще си вземе записките от вкъщи. Пуска радиото, попада на Боб Сигър⁶¹ който пее „Старомоден рокендрол“, и припява заедно с него с цяло гърло:

Махни от рафта тия стари плочи...

Някога, през добрите стари времена, преди появата на мобилни приложения, айпади, самсунг галаксита и супербързи безжични мрежи от четвърто поколение, уикендите в „Дискаунт Електроникс“ бяха най-натоварените дни. Сега обаче хлапетата, които навремето идваха да си купуват компактдискове, свалят парчета на „Вампайър Уикенд“⁶² от Айтюнс, докато родителите им сърфират в Ибей или гледат пропуснати епизоди от телевизионни сериали в Хулу⁶³.

През тази съботна сутрин в клона на „Дискаунт Електроникс“ в търговския център „Бърч Хил“ е пустош.

Тоунс е в търговската зала и се опитва да пробута на някаква старица телевизор, който вече е антика. Фреди Линклатър е на паркинга зад магазина, пуши цигара след цигара (червено „Марлборо“) и вероятно репетира поредната си реч в защита на гейовете и лесбийките. Брейди е пред един от компютрите на най-задния ред — старомоден „Визио“, който е настроил да не съхранява никакви входящи данни и историята на сърфирането. Втрещил се е в последното съобщение на Ходжис. Лявото му око примигва — от нерви е получил тик.

Спри да ръсиш мръсотии по адрес на майка ми, разбра ли? ☺

Тя не е виновна, че си се оплел в глупави лъжи. Взел си резервния ключ от жабката, така ли? Много интересно, защото и двата ключа бяха у Оливия Трилони. Липсваше само ключът за пиколото. Тя го е държала в магнитна кутийка под задния калник. ИСТИНСКИЯТ Убиец с мерцедеса явно е разбрал къде е.

Няма да се занимавам повече с теб, тъпоглавецо. Коефициентът ти на симпатичност се върти около нула, а знам от сигурен източник, че Доналд Дейвис ще признае за мелето пред Общинския център. И какво ти остава? Да продължиш лайнания си, тъп, безрадостен живот. Само още нещо, преди да сложа точка на тази прелестна кореспонденция. Заплашваш ме с убийство. Това е углавно престъпление, но знаеш ли какво? Все ми е едно. Ти, приятелче, си само бързлив, боклучав поплювко. Интернет гъмжи от такива като теб. Искаш ли да дойдеш вкъщи (наясно съм, че знаеш къде живея) и да ме заплашиш лице в лице? Не? Така и предполагагах. Позволи ми да завърша с една дума — толкова простичка, че дори пън като теб ще я разбере.

Чупката!

Брейди е толкова вбесен, че се вцепенява. Побиват го тръпки, същевременно целият гори. Струва му се, че ще остане така, прегърбен над лайнания „Визио“ с абсурдно намалената цена от осемдесет и седем долара и осемдесет и седем цента, докато или пукне от измръзване, или избухне в пламъци, или някакси и двете заедно.

Но щом на стената се очертава нечия сянка, установява, че все пак може да се движи. Затваря съобщението от шишкавия ДВО секунда преди Фреди да се наведе и да се зазаяпа в екрана.

— Какво гледаше, Брейдс? Каквото и да е, скри го адски бързо.

— Документален филм на „*Нешънъл Джсиографик*“. Нарича се „Когато лесбийките нападат“⁶⁴.

— Чувството ти за хумор — заяжда го тя — може да е по-добро от спермограмата ти, но доста се съмнявам.

Появява се и Тоунс Фробишър:

— Имаме повикване на адрес в Еджмонт. Кой от двама ви ще отиде?

Фреди отсича:

— Ако трябва да избирам между посещение в селяндурския рай и невестулка в задника си, ще избира невестулката.

— Аз ще отида — казва Брейди. Решил е, че има неотложна работа. Нещо, което не може да чака.

Ходжис пристига пред къщата на Джером и заварва сестричката му и две нейни приятелки да скачат на въже на алеята. И трите носят тениски с щампи на някаква момчешка група. Той взема папката и прекосява моравата. Барбара се втурва към него, плясва дланта си в неговата, после бърза обратно да хване пак края на въжето. Джером, по къс панталон и тениска с отрязани ръкави с логото на местния колеж, седи на стълбите на верандата и пие портокалов сок. Одел лежи до него. Той обяснява на Ходжис, че родителите му са отишли да „крогеруват“ в хипермаркет „Крогер“ и са му поверили ролята на бавачка на сестра му.

— Не че ѝ е притрябвала бавачка. Много по-оправна е, отколкото нашите си мислят.

Ходжис сяда на стъпалото до него.

— Не бъди толкова сигурен. Послушай ме, Джером.

— За какво намеквате?

— Първо разкажи какво научи.

Вместо да отговори, момчето посочва колата на Ходжис, паркирана на улицата, за да не пречи на момиченцата.

— Коя година е произведена?

— Две хиляди и четвърта. Неугледна е, ама е икономична. Искаш ли да я купиш?

— Ще пасувам. Заключение ли я?

— Да. — Заключение я по навик, въпреки че кварталът е спокоен и колата е пред очите му.

— Дайте ми ключовете.

Ходжис бърка в джоба си и му ги подава. Джером разглежда дистанционното и казва:

— СБД. Появява се през деветдесетте години на миналия век като аксесоар, но скоро след това става стандарт. Знаете ли какво е СБД?

Като главен разследващ на случая с касапницата пред Общинския център (и провеждал чести разпити на Оливия Трилони) Ходжис знае отговора.

— Система за безключов достъп.

— Точно така. — Джером натиска единия бутон на пластмасовата плочка. Паркинг светлините на тойотата примигват. — Сега е отворена. — Натиска другия бутон. Светлините пак примигват. — А сега е затворена. Ключът е във вас. — Той го пуска в ръката му. — Всичко е наред, нали?

— Щом водим този разговор, може би не е.

— Познавам едни момчета от местния колеж, които имат компютърен клуб. Няма да им кажа имената, така че не питайте.

— И през ум не ми минава.

— Не са злосторници, но знаят всички гадни номера: хакване, клониране, кражба на лични данни и така нататък. Обясниха ми, че СБД е почти като разрешително за кражба на автомобили. Когато натиснеш бутона за отключване или заключване, устройството изпраща нискочестотен закодиран радиосигнал. Звукът наподобява писукането при натискане на бутон за бързо избиране на факсов номер. Дотук ясно ли е?

— Дотук — да.

Момиченцата на алеята скандират в хор римувано броене, а Барбара Робинсън подрипва ловко, здравите ѝ крачета се стрелкат над въжето, опашчиците ѝ подскачат.

— Момчетата ми обясниха, че с подходяща техника можеш лесно да откраднеш кода за безключов достъп. Става и с пригодено дистанционно за телевизор или за гаражна врата, но тогава трябва да си много близо до автомобила. Да речем на двайсетина метра. А можеш сам да

си сглобиш устройство с по-голяма мощност. Компонентите ще намериш във всеки квартален магазин за електроника. Излиза общо стотина долара. Обхватът му е около сто метра. Издебваш набелязаната жертва да излезе от колата и в момента, в който натисне бутона за заключване, ти натискаш бутона на твоята машинка. Щом собственикът на автомобила се отдалечи, натискаш втори път бутона. Колата се отключва и си вътре.

Ходжис поглежда ключа в ръката си, после Джером.

— Не се майтапиш, нали?

— Никак даже. Момчетата ми казаха, че сега е станало по-трудно — производителите са модифицирали системата така, че при всяко поредно натискане сигналът е различен, — но все пак е възможно. Всяка система, създадена от човешки ум, може да бъде хакната от човешки ум. Схващате ли?

Ходжис почти не го чува, камо ли да схваща. Опитва да си представи какъв е бил Мистър Мерцедес, преди да стане Мистър Мерцедес. Може да е купил устройството, за което говори Джером, но твърде е възможно да го е сглобил сам. Дали колата на госпожа Трилони е била първата, върху която го е изпробвал? Едва ли.

„Трябва да проверя регистрираните кражби на коли в центъра на града — казва си. — Да речем... от 2007 до пролетта на 2009.“

Сега се за приятелка, работеща в архива — Марло Еверет, която му дължи услуга. Сигурен е, че ще му направи справка, без да задава излишни въпроси. И ако му предостави няколко рапорта със заключение от разследващия, че „жалбоподателят вероятно е забравил да заключи автомобила си“, той ще разбере, че е на вярна следа.

Дълбоко в себе си и сега е убеден.

— Господин Ходжис? — колебливо подхваща Джером.

— Какво?

— Когато работехте по случая с мерцедеса, не се ли консултирахте относно СБД с колегите си от отдел „Автокражби“? Сто на сто знаят този трик. Не е новост. Момчетата от колежа казаха, че дори имал название: „кражба на сигнал“.

— Консултирахме се с главния механик от автосалона на „Мерцедес“ и той ни каза, че е отворено с ключ — промърморва Ходжис. Дори самият той осъзнава колко неубедителен е отговорът му. Излиза, че се оправдава. Още по-лошо — показва некомпетентност. В интерес на истината и главният механик, и самите те приеха като аксиома, че е отворено с ключ. Ключ, оставен на таблото от празноглава дама, към която изпитват неприязън.

Джером иронично се усмихва — цинична усмивка, която не подхожда на младежкото му лице.

— Търговците в автосалоните премълчават някои подробности, господин Ходжис. Не лъжат, обаче ги изтикват от ума си. Като например факта, че въздушната възглавница може да ви спаси живота, но и да счупи очилата ви и стъкълцата да ви ослепят. Или че процентът на преобръщанията при някои джипове е твърде висок. Или колко лесно е да се прихване сигналът на СБД. Само че полицаите, които се занимават с автокражби, трябва да са в час. Длъжни са, нали?

Неприятната истина е, че Ходжис не е в час, както би трябвало. С Пийт почти постоянно бяха на терен, караха двойни смени без почивка и спяха по пет часа на нощ. Папките се трупаха върху бюрата им. Ако е имало становище от „Автокражби“, сигурно е забутано сред хилядите документи по случая. Ходжис не смее да попита бившия си партньор, обаче съзнава, че скоро може да му се наложи да сподели с него всичко. Но само ако не успее да се справи сам.

Междувременно се налага да разкаже всичко на Джером. Защото човекът, когото предизвиква, е луд.

Барбара дотичва при тях, задъхана и изпотена.

— Джей, може ли с Хилда и Тоня да гледаме „Парк Шоу“?

— Може.

Тя го прегръща и притиска страната си до неговата.

— Моето любимо братче! Ще ни направиш ли палачинки?

— Не.

Тя отпуска ръце и се отдръпва.

— Ти си лош. И мързелив.

— Защо не отскочите до „Зоуни“ да си купите вафли „Его“?

— Защото нямаме пари.

Джером бърка в джоба си и ѝ подава пет долара, срещу които получава още една прегръдка.

— Още ли съм лош?

— Не, добър си! Най-добрият брат на света!

— Сама не бива да ходиш, ще отидете и трите — добавя той.

— Вземете и Одел — обажда се Ходжис.

Барбара се засмива:

— Винаги го вземаме.

Той наблюдава как момиченцата с еднакви тениски се втурват по тротоара (припкат бързо, подават си една на друга каишката на Одел) и го обзема дълбоко безпокойство. Не може да постави семейство Робинсън под ключ, но тези три момиченца изглеждат толкова беззащитни.

— Джером? Ако някой се опита да им стори нещо, Одел ще ги...

— Дали ще ги защити? — Момчето добива сериозно изражение. — С цената на живота си, господин Ходжис! С цената на живота си. Защо питате?

— Мога ли да разчитам на дискретността ти?

— Йес, сър!

— Добре. Ще те посветя в някои неща, но в замяна искам да ми обещаеш, че отсега нататък ще ме наричаш Бил. И ще ми говориш на „ти“.

Джером се замисля.

— Ох, няма да свикна бързо, но добре.

И Ходжис му разказва почти всичко (пропуска само нощта, прекарана с Джени), като от време на време поглежда записките си в бележника. Когато вече е към края, Барбара и приятелките ѝ се връщат от минимаркета „Зоуни“, подхвърлят си кутия вафли „Его“ и се смеят. Влизат в къщата да хапнат пред телевизора сутрешния си десерт.

Ходжис и Джером седят на стълбите на верандата и разговарят за призраци.

Еджмонт Авеню напомня на военна зона, но след като е на юг от Лоубрайър, поне е бяла военна зона, населена с потомци на земеделци от Кентъки и Тенеси, които са се преселили тук след Втората световна война, за да намерят препитание във фабриките. Сега фабриките са затворени и повечето жители са наркомани, превключили на хероин „черна смола“, след като оксиконтинът стана прекалено скъп. От двете страни на улицата се намират барове, заложни къщи, бюра за бързи кредити и пунктове за осребряване на чекове — всичките затворени в съботното утро. Работят само минимаркет „Зоуни“ и пекарня „Бейтул“, откъдето са извикали компютърен техник.

Брейди паркира фолксвагена на „Киберпатрул“ пред пекарнята, за да го държи под око, ако някой се опита да го задигне, взема сервизното куфарче и влиза в царството на хубавите миризми. Маймуната зад щанда — смугъл пакистанец — спори с клиент, размахващ карта „Виза“, и посочва картонената табела с надпис: „ПРОБЛЕМ С КОМПЮТЪРА — ПРИЕМАТ СЕ САМО ПАРИ В БРОЙ“.

Компютърът на пакистанската маймуна е забил. Хвърляйки поглед на „бръмбара“ отвън през трийсет секунди, Брейди изпълнява „Ритуалния танц за забил компютър“, който представлява едновременно натискане на клавишите Alt, Ctrl и Del. На екрана се отваря диспечерът на задачите, който показва, че програмата „Експлорър“ не реагира.

— Лъшо? — пита пакистанецът с тревога. — Моля, кажи ми, че не много лъшо.

При друг случай Брейди би разиграл театър, не защото се надява на бакшиш — такива като Бейтул не дават нито цент, — а заради удоволствието да види как пакистанецът започва да се поти още по-обилно — капките пот по челото му са мазни като олио. Но не и днес. Днес идването тук е само повод да напусне „Дискаунт Електроникс“, за да напазарува, и затова иска да приключи максимално бързо.

— Не, оправих го, господин Бейтул — отговаря, натиска командата за приключване на задачата и рестартира компютъра на мазната маймуна. След секунда връзката с касовия апарат е възстановена и на екрана се появяват иконките на четирите кредитни карти.

— Ти гений! — изкрещява Бейтул. За миг Брейди изпада в ужас, че това смърдящо на парфюм говедо може да го прегърне.

Брейди напуска рая на селяците и потегля на север към летището. В търговския център „Бърч Хил“ има магазин „Всичко за дома“, където сто на сто ще намери всичко необходимо, но той се отправя към търговския комплекс „Скайуей“. Намислил е нещо рисковано, безразсъдно и ненужно и е безсмислено да увеличава риска, като отиде в магазин, разположен под един покрив с „Дискаунт Електроникс“. Не сери там, където ядеш.

Ето защо избира хипермаркета „Градински свят“ в „Скайуей“ и още с влизането разбира, че е направил правилен избор. Магазинът е грамаден и в събота по обед през този пролетен ден е претъпкан с клиенти. Той взема две кутии „Пор-мор“ от отдела за пестициди и ги слага в количката, която за камуфлаж вече е напълнил със стоки за градината: тор, мулч, семена и градинско гребло с къса дръжка. Съзнава, че е лудост да купува тази отрова, при положение че вече е поръчал и след няколко дни пратката ще пристигне на безопасния адрес, но не може да чака. Не може да чака нито миг. Вероятно ще успее да отрови кучето на чернилките чак в понеделник, може би дори във вторник или в сряда, но трябва да прави нещо. За да чувства, че... как го беше казал Шекспир? Че се е опълчил сам срещу море от мъки⁶⁵.

Той стои на опашката с количката и си мисли, че ако младата жена на касата (и тя маймуна от арабския свят — градът е наводнен с тях) му каже нещо за кутиите „Пор-мор“, дори нещо напълно безобидно като „Този препарат наистина е ефикасен“ — ще се откаже. Твърде голям е рискът да бъде разпознат и идентифициран: „О, да, сецям се за тоя младеж — изглеждаше изнервен. Купи градинско гребло и отрова за порове.“

„Може би трябваше да си сложа черните очила — казва си. — Тук сума народ е с черни очила и нямаше да се набивам на очи.“

Но вече е твърде късно. Оставил е черните си очила марка „Рей Бан“ в субаруто пред „Бърч Хил“. Остава му само да стои на опашката и да си заповядва да не се поти. Коеето е все едно да кажеш на някого да не мисли за синя полярна мечка.

„Забелязал го, защото се потеше много — ще каже на полицията мазната арабка (която сигурно е роднина на Бейтул). — И защото купи отрова за порове. Тази със стрихнина.“

За момент му идва да избяга, но вече и пред него, и зад него има хора и ако си тръгне, няма ли да направи впечатление? Хората няма ли да се запитат защо...

Някой го бута по гърба:

— Мръдни малко, приятелю.

Брейди няма вече избор и побутва напред количката. На дъното ѝ са крещящо жълтите кутиите с „Пор-мор“. За Брейди жълтото е цветът на лудостта и наистина да пазарува тук е пълна лудост.

В този момент му хрумва успокоителна мисъл — като хладна ръка върху изгарящо от температура чело: „Прегазването на чакащите пред Общинския център беше още по-голяма лудост... но отърва косъма, нали?“

Да, и сега ще му се размине. Мазната арабка прекарва покупките му под скенера, без да го погледне. Не вдига поглед дори когато го пита дали ще плати с карта или в брой.

Той плаща в брой. Не е чак толкова обезумял.

Сяда зад волана на фолксвагена (паркиран между два камиона, за да не се набива на очи с яркозеления си цвят) и диша дълбоко, за да укроти ударите на сърцето си. Мисли за близките си планове, което още повече го успокоява.

Първо, Одел. Помиярът ще умре в адски мъки и чернилките може да не се усетят, но дебелият ДВО ще разбере, че се е случило по негова вина. (От научна гледна точка ще му е

интересно дали дъртото ченге ще си признае. Обзалага се, че няма.) Второ, самият ДВО. Ще му даде няколко дни да се терзае от вината си и кой знае? Може би все пак ще реши да се гръмне? Само че надали ще си тегли куршума. Тогава ще му свети маслото, макар че още не е решил как. И трето...

Ще направи нещо грандиозно. Нещо, което ще се помни сто години. Въпросът е какво?

Брейди включва двигателя, настройва скапаното радио на фолксвагена на радиостанция БАМ-100, където всеки уикенд има дълъг блок с рокмузика. Хваща края на предаване, посветено на „3и 3и Топ“, и посяга да превключи на КИС-92, но ръката му замръзва. Вместо да смени радиостанцията, увеличава звука. Говори му съдбата.

Водещият съобщава на Брейди, че най-нашумялата младежка група в страната ще гостува в града само за един концерт. Да, няма грешка, следващия четвъртък в ЦКИ ще свири група „Раунд Хиър“. „Билетите са вече разпродадени, деца, но ние, симпатягите от радио БАМ-100, сме купили дванайсет и от понеделник ще подаряваме по два, така че слушайте внимателно и имайте готовност да отговорите на въпросите ни...“

Брейди изключва радиото. Очите му, замислени и замъглени, се реят някъде далеч. ЦКИ е съкращението на местните за Центъра за култура и изкуство на Средния запад. Сградата заема цяла пресечка и концертната зала е грамадна.

„Какъв грандиозен начин да напуснеш сцената! — казва си Брейди. — О, господи, ще ме помнят вечно!“

Запитва се какъв ли е капацитетът на концертна зала „Минго“ в ЦКИ. Три хиляди души? Може би дори четири. Довечера ще влезе в интернет и ще провери.

Ходжис си купува обяд от близкия кулинарен магазин (салата вместо бургера, за който стомахът му лобира) и се прибира вкъщи. Физическото натоварване от предишната нощ, макар и приятно, е поизчерпало силите му и въпреки че е обещал на Джейни да ѝ се обади (изглежда, че ще се наложи да посетят къщата на покойната госпожа Трилони в Шугър Хайтс), той решава, че следващата стъпка в разследването ще е кратък сън. Проверява телефонния секретар в дневната и вижда, че няма съобщения. Надниква в „Под синия чадър“ — Мистър Мерцедес не му е писал — и си ляга. Настройва „вътрешния си будилник“ да го събуди след час. Преди да се унесе, се сеща, че пак е забравил мобилния си телефон в жабката на тойотата.

„Трябва да отида да го взема — мисли си. — Дадох ѝ и номера на стационарния си телефон, но тя не е старомодна като мен, а съвременна жена, и ще позвъни на мобилния, ако ѝ потрябвам.“

И заспива.

Събужда го старомодният телефон. Докато се пресяга през леглото да го вдигне, вижда, че вътрешният му будилник, който не му е изневерявал през годините му на активна служба, явно се е пенсионира заедно с него. Спал е цели три часа.

— Ало?

— Никога ли не си проверяваш съобщенията, Бил?

Джейни. Минава му през ум да ѝ каже, че батерията на телефона му е паднала, но никоя връзка, даже да е ден за ден, не бива да започва с лъжи. И то за такова маловажно нещо. Гласът ѝ е дрезгав и пресипнал, сякаш е крещяла. Или е плакала.

Той се надига в леглото:

— Какво е станало?

— Тази сутрин майка ми получи удар. Аз съм в Окръжната болница в Уорсо, най-близката до „Слънчев кът“.

Ходжис прехвърля крака през ръба на леглото и стъпва на пода.

— Господи, Джейни. Зле ли е?

— Да. Обадих се на сестра ѝ Шарлот в Синсинати и на брат ѝ Хенри в Тампа. И двамата ще дойдат. Леля Шарлот със сигурност ще доведе и братовчедка ми Холи. — Тя невесело се засмива. — Естествено, че ще довтасат. Нали знаеш стария принцип — следвай парите.

— Искаш ли и аз да дойда?

— Разбира се, но не знам как да обясня присъствието ти. Не върви да те представя като човека, с когото съм си легнала почти веднага след първата ни среща. А ако им кажа, че съм те наела да разследваш смъртта на Оли, до часове децата на чичо Хенри ще го публикуват във Фейсбук. По отношение на клюките чичо Хенри е по-тежък случай от леля Шарлот, но и двамата не са пример за дискретност. За щастие братовчедка ми не е като тях, тя е само откачалка. — Джейни си поема дълбоко въздух и гласът ѝ потреперва. — *Боже*, колко ми е нужен приятел за подкрепа! Не съм виждала Шарлот и Хенри от години. Не дойдоха на погребението на Оли, нито пък са си правили труда да се заинтересуват от моя живот.

Ходжис се замисля и отсича:

— Ще ме представиш като добър познат. Работил съм за охранителна фирма „Бдителност“ в Шугър Хайтс. Запознали сме се, когато си дошла за отварянето на завещанието ѝ в присъствието на онзи адвокат. Как му беше името? Чам.

— Шрон. — Тя пак си поема въздух и въздиша. — Може и да повярват.

Разбира се, че ще повярват. Ченгетата са царе, когато се налага да се изфабрикува

достоверна лъжа за прикритие.

— Идвам, чакай ме.

— Но... нямаш ли работа в града? Свързана с разследването?

— Нищо, ще почака. Ще съм при теб след час. Може би дори по-скоро — в събота движението не е натоварено.

— Благодаря ти, Бил. От все сърце. Ако не съм във фоайето...

— Ще те намеря. Аз съм опитен детектив. — Той си нахлузва обувките.

— Може би трябва да си носиш дрехи за преобличане. Взех три стаи в хотел „Холидей Ин“, който е на две преки от болницата. Ще взема и една за теб. Това е то удобството да си богат. И да имаш платинена карта „Американ Експрес“.

— Джейни, не е проблем да се върна с колата до града.

— Да, но майка може да умре. Ако се случи днес или през нощта, *наистина* ще ми е нужен приятел. За... за... сецаш се, за...

Сълзите я задавят и тя не довършва мисълта си. Не е необходимо, защото Ходжис знае какво ще каже. „За уреждане на погребението.“

След десет минути вече пътува на изток към „Слънчев кът“ и Окръжната болница в Уорсо. Очаква да намери Джейни в чакалнята пред интензивното отделение, но я заварва на двора, седнала на бронята на паркирала линейка. Спира до нея, тя се качва в колата и един-единствен поглед към изпитото ѝ лице и хлътналите ѝ очи му казва всичко.

Джейни запазва самообладание, докато той паркира, но след това се срива. Ходжис я прегръща. Тя му казва, че Елизабет Уортън си е отишла от този свят в три часа и петнайсет минути.

„Тъкмо когато се обувах“ — си помисля Ходжис и я прегръща още по-силно.

Сезонът на Малката лига е в разгара си и Брейди прекарва втората половина на този слънчев ден в парка „Макгинис“, където се провеждат мачове на три игрища. Топло е и търговията със сладолед върви. Цяла армия момиченца са дошли да гледат как по-малките им братчета се състезават на терена и докато чакат на опашката за сладолед, единственото, за което говорят (или поне единственото, което Брейди чува), е предстоящият концерт на група „Раунд Хиър“ в ЦКИ. Изглежда, всички се канят да отидат. Брейди е решил, че и той ще отиде. Само трябва да измисли как да влезе в залата с елека-бомба, който е заредил с метални топчета и с блокчета пластичен експлозив.

„Прощаването ми с публиката — казва си. — Каква сензация ще предизвика!“

Мисълта повишава настроението му. Както и продажбите — до четири часа свършват дори плодовите близалки. Връща се в сладоледената фабрика, връчва ключовете на Шърли Отън (която сякаш кисне там денонощно) и я пита дали може да се размени с Руди Станхоуп, който е на смяна в неделя следобед. Неделите са натоварени — разбира се, ако времето благоприятства — и трите камиона на Лоуб обслужват не само парк „Макгинис“, но и другите четири големи парка в града. Брейди придружава молбата си с обаятелната момчешка усмивка, по която Шърли толкова си пада.

— С други думи — казва тя — искаш два свободни следобеда един след друг.

— Точно. — Обяснява, че майка му иска да посети брат си, което означава поне едно преспиване, а може би и две. Разбира се, братът е измислен, а единственото пътуване, което майка му предприема напоследък, е вълнуващата екскурзия от дивана до барчето с алкохола и обратно.

— Сигурна съм, че Руди ще се съгласи. Не искаш ли да се разберете помежду си?

— Ако ти го помолиш, работата е в кърпа вързана.

Тъпачката започва да се киска, при което телесата ѝ страховито се разтърсват. Докато Брейди сваля работните си дрехи и се преоблича, тя звъни на Руди, който с радост се отказва от неделната си смяна и поема вторника. Това дава на Брейди два свободни следобеда, през които да дебне пред минимаркет „Зоуни“. Два би трябвало да стигнат. Ако момичетата не се появят с кучето през нито един от двата дни, в сряда ще се обади в работата, че е болен. Но не вярва, че ще се наложи.

След фабриката отива в хипермаркет „Крогер“ — и той ще „крогерува“. Взема продукти от първа необходимост — яйца, мляко, масло и корнфлейкс, — след това отива на щанда с месото и купува половин килограм говежда кайма. Деветдесет процента месо без тлъстини. Само най-качественото за последния хамбургер на Одел.

Вкъщи разтоварва в гаража всичко, което е купил от „Градински свят“, като предпазливо слага кутиите с „Пор-мор“ на най-горния рафт. Майка му рядко влиза тук, но не бива да рискува. Под работната маса има малък хладилник — купил го е от един битак за седем долара, направо без пари. Там държи безалкохолните. Мушва пакета с кайма зад кутийките кока-кола и „Маунтин Дю“ и се запътва към кухнята с другите покупки. Там заварва прекрасна гледка: майка му посипва с червен пипер салата с риба тон, която дори изглежда вкусна.

Тя улавя погледа му и се засмива:

— Искан да се реванширам за лазанята. Съжалявам, че я изгорих, но бях ужасно уморена.

„Ужасно пияна“ — си помисля той, но все пак се радва, че не се е предала напълно.

Тя кокетно свива току-що начервените си устни.

— Дай целувчица на мама, муцинко.

„Муцинкото“ я прегръща и я дарява с продължителна целувка. Червилото ѝ има сладък вкус. Тя го перва леко по задника и му казва да отиде да си играе с компютрите си, докато вечерята стане готова.

Брейди изпраща съобщение на ченгето. То е кратко, от едно изречение: „**Ще те разкагая, дядка.**“ После си пуска компютърната игра „Заразно зло“ и играе, докато майка му го вика за вечеря. Салатата с риба тон е чудесна и той си сипва втори път. „Муцинка“ всъщност може да готви, ако поиска, и Брейди си премълчава, когато я вижда да си налива първото питие за вечерта — по-голямо от обикновено, за да навакса за две-три по-малки, които е пропуснала следобед. В девет тя отново хърка на канапето.

Брейди се възползва от възможността и влиза в интернет да научи повече за предстоящия концерт. Намира видео в Ю Тيوب, в което група пикли се кикотят и обсъждат кое от петте момчета в групата е най-секси. Накрая заключават, че това е Кам, който изпълнява солото в „Погледни ме в очите“ — тъпа песничка, която преди година често пускаха по радиото. Той си представя как металните топчета раздират нахилените им лица, а еднаквите им джинси „Гес“ се превръщат в горящи парцали.

По-късно, след като е помогнал на мама да си легне и се е убедил, че е заспала като пън, той взема каймата, поставя я в купа и я размесва с две чаши „Пор-мор“. Ако това не умъртви Одел, ще премаже дяволското псе с фургона със сладолед.

Леко се подсмивва, като си представя гледката.

Слага отровната кайма в найлонов плик и я пъха обратно в хладилника, като пак внимателно я скрива зад кутийките с безалкохолни напитки. След това също толкова внимателно измива купата и ръцете си с гореща вода и със сапун и добре ги изплаква.

Тази нощ спи като къпан. Не го измъчва главоболие и не сънува мъртвия си брат.

В болницата Джейни и Ходжис имат на разположение малка стая с добра мобилна връзка недалеч от фоайето, в която се уговарят кой с какво ще се заеме при уреждането на погребението.

Ходжис се свързва с погребалната агенция („Соумс“ — същата, която се занимаваше с изпращането на Оливия Трилони) и урежда с управата на болницата мъртвата да бъде натоварена на катафалката. Джейни използва своя айпад (със сръчност, за която Ходжис ѝ завидва), за да свали мостра за некролог от сайта на градския вестник. Тя бързо попълва шаблона, като от време на време промърморва нещо, от което Ходжис долавя фразата „дарения вместо цветя“. След като изпраща некролога по електронната си поща, Джейни изважда от чантата си бележника, в който майка ѝ си е записвала адреси и телефонни номера, и започва да звъни на шепата живи приятели на покойницата. Разговаря с тях сърдечно и спокойно, но не им отделя твърде много време. Гласът ѝ се разтреперва само веднъж, докато съобщава тъжната вест на Алтея Грийн, болногледачката, която почти десет години се грижеше за възрастната жена и беше най-добрата ѝ приятелка.

До шест часа (горе-долу по времето, Когато Брейди Хартсфийлд се връща вкъщи и заварва майка си да приготвя салата с риба тон) повечето формалности са уредени. В седем без десет в алеята пред болницата влиза белият кадилак на погребалната агенция и завива към задния двор. Хората с катафалката знаят къде да спрат — идвали са тук вече много пъти.

Джейни поглежда Ходжис — лицето ѝ е бледо, устните ѝ потреперват.

— Не съм сигурна, че ще мога да...

— Аз ще се погрижа.

Процедурата е стандартна — той дава на погребалния агент и помощника му подписания смъртен акт, а те му връщат разписка. „Не е много по-различно от покупка на автомобил“ — си казва Ходжис. Когато се връща, заварва Джейни пак да седи на бронята на линейката. Сяда до нея и хваща дланта ѝ. Тя здраво я стисва. Двамата гледат бялата катафалка, докато се скрива от погледите им. После се качват на тойотата и потеглят към хотела.

Хенри Сироа, пълен мъж е влажно ръкостискане, пристига в осем. Шарлот Гибни се появява час по-късно, дава наставления на носача, който върви с куфарите ѝ пред нея, и се оплаква от ужасното обслужване в самолета.

— И разни бебета реват — възмущава се тя. — Да не ви разправам!

Те не проявяват интерес, но тя все пак разправа. За разлика от шишкавия си брат е тънка като вейка и недоверчиво впива в Ходжис воднистите си очи. До нея като сянка се движи дъщеря ѝ Холи, стара мома на възрастта на Джейни, но далеч не е така привлекателна като нея. Холи Гибни не говори, а мрънка, и избягва да гледа събеседниците си в очите.

— Искам да видя Бети — обявява леля Шарлот, след като сдържано прегръща племенницата си. Изглежда, мисли, че ковчегът, в който госпожа Уортън лежи сред лилии и карамфили, е положен във фоайето на хотела.

Джейни обяснява, че мъртвата вече е пренесена в погребалния салон на агенция „Соумс“, където в сряда следобед — след поклонението във вторник и кратка религиозна служба в сряда сутрин — тленните ѝ останки ще бъдат кремирани.

— Кремацията е варварство — оповестява чичо Хенри. Всичко, което тези двама се изричат, звучи като официално съобщение.

— Такова беше нейното желание — промърморва Джейни. Говори тихо и любезно, но Ходжис забелязва, че лицето ѝ пламва.

Хрумва му, че роднините може да поискат да видят писмен документ с изрично споменатото желание за кремация, но те си замълчават. Сигурно се сещат за милионите, които Джейни е наследила от сестра си и които може да подели с тях. Или да не подели. Навярно се сещат и как не са си направили труда да посетят по-възрастната си сестра през последните ѝ мъчителни години. При нея е ходила само Оливия, която леля Шарлот не назовава по име, а я нарича „онази с проблемите“. И, разбира се, накрая Джейни се нагърби — с нездравелите си рани от болезнен брак и с мъчителен развод.

Петимата вечерят в ресторанта на хотела, почти празен в този късен час. От тонколониите над тях звучи музиката на Хърб Алпърт⁶⁶. Леля Шарлот си поръчва салата и се оплаква от дресинга.

— Може да го сервира в каничка, но е купен от супермаркет — оповестява тя.

Дъщеря ѝ промърморва на сервитьора нещо, което звучи като „*чист бейгъл почти течен*“. Оказва се чийзбургер, по-препечен. Чичо Хенри си избира „фетучини алфредо“, които засмуква с ефикасността на мощна професионална прахосмукачка. С приближаването на финаша по челото му избиват капчици пот. И за да не се мине, накрая обърсва останките от соса със зальк хляб, намазан с масло.

Разговорът се поддържа предимно от Ходжис, който разказва истории от работата си в агенция „Бдителност“. Работата е измислица, но повечето истории са истински и са почерпени от дългогодишния му стаж в полицията. Разказва им за обирджията, който се заклешил, докато се промъквал през прозорче на мазе, и докато се опитвал да се измъкне, останал без панталон (тук Холи леко се усмихва); за дванайсетгодишния хлапак, който се скрил зад вратата и с бейзболната си бухалка цапардосал някакъв крадец; за икономката, която откраднала няколко бижута от работодателката си, а те изпадали изпод белъто ѝ, докато сервирала вечерята. Разполага с богат запас от по-мрачни истории, но не ги разказва.

По време на десерта (Ходжис го пропуска, стреснат от необузданата и неприкрита лакомия на чичо Хенри) Джейни кани роднините си да се настанят в Шугър Хайтс на следващия ден, след което гостите се отправят към хотелските стаи. Шарлот и Хенри изглеждат доволни от перспективата да изследват от първа ръка как живее другата класа. Що се отнася до Холи... казва ли ти някой?

Стаите на тримата са на първия етаж, а Джейни и Ходжис са на третия. Когато стигат до двете съседни врати, тя го пита дали ще спи при нея.

— Без секс — добавя. — Никога не съм изпитвала по-малко сексуално желание. Само че... не искам да съм сама.

Ходжис го устройва. И бездруго се съмнява, че ще може да се прояви като полов атлет. Мускулите на корема и краката още го болят от предишната нощ. „И то при положение, че активната беше тя“ — напомня си. Двамата се пххват под завивката и Джейни се сгушва до него. Той усеща топлото ѝ, стегнато тяло и не може да повярва. Не може да повярва, че *я има*. Да, в момента не чувства сексуално желание, но се радва, че старата дама беше така любезна да получи удар, след като с Джейни се любиха, а не преди това. Доста цинично е, но е факт. Корин, бившата му жена, често казваше, че мъжете са родени мръсници.

Джейни се намества на рамото му като на възглавница.

— Радвам се, че дойде.

— И аз. — Искрен е.

— Според теб знаят ли, че сме си легнали заедно?

Ходжис се замисля.

— Леля Шарлот знае, но дори да не бяхме, пак щеше да знае.

— Сигурен си, защото си опитен...

— Точно така. Хайде, Джейни, заспивай.

Тя заспива, но когато Ходжис се събужда посред нощ, за да отиде до тоалетната, я вижда да седи до прозореца. Гледа навън и плаче. Той слага ръка на рамото ѝ. Джейни го поглежда.

— Събудих те. Извинявай.

— Не, редовно ходя до тоалетната по това време. Добре ли си?

— Да. Да. — Тя се усмихва и като малко дете избърсва сълзите си с юмруци. — Но се ненавиждам, че изпратих мама в „Слънчев кът“.

— Защо се упрекваш? Нали тя го е поискала?

— Да, така е. Въпреки това се чувствам гузна. — Тя тъжно го поглежда, в очите ѝ блестят сълзи. — Ненавиждам се и задето стоварих цялото бреме на раменете на Оливия, а аз останах в Калифорния.

— Като опитен детектив ще изкажа предположението, че си се опитвала да спасиш брака си.

Тя печално се усмихва:

— Добър човек си, Бил. Хайде, върви в тоалетната.

Като се връща, Джейни отново е в леглото. Той ляга така, че да е прилепен до гърба ѝ, прегръща я и двамата спят непробудно до сутринта.

Рано в неделя сутринта, преди да вземе душ, Джейни му показва как да използва айпада. Той отваря „Синия чадър на Деби“ и намира ново съобщение от Мистър Мерцедес — лаконично и заплашително: „**Ще те разкатая, дядка.**“

— Да. Ясно ми е как се чувстваш — казва той и за своя изненада се размива.

Джейни излиза от банята, загърната в кърпа. Около нея се носи пара — като специален ефект от холивудски филм. Пита го на какво се смее. Той ѝ показва съобщението, но на нея не ѝ се струва забавно.

— Надявам се, че знаеш какво правиш.

И Ходжис се надява. Сигурен е в едно: Когато се прибере вкъщи, ще извади от сейфа в спалнята си своя глок — пистолета, който носеше, когато беше на активна служба — и отново ще започне да го носи навсякъде. „Бияча“ вече не е достатъчен.

Телефонът на шкафчето до двойното легло извънхва. Джейни вдига слушалката, казва няколко думи и затваря.

— Беше леля Шарлот. Предлага веселата ни дружинка да се събере след двацет минути на закуска. Мисля, че няма търпение да отиде в Шугър Хайтс, за да преброи сребърните прибори.

— Добре.

— Каза още, че леглото е прекалено твърдо и се е наложило да изпие противоалергично хапче заради възглавниците, пълни с изкуствена вата.

— Хъм. Джейни, компютърът на Оливия още ли е в къщата в Шугър Хайтс?

— Разбира се. В стаята, която използваше за кабинет.

— Можеш ли да я заключиш, за да не влизат там?

Тя тъкмо закопчава сутиена си и застива за секунда с лактите назад: типична женска поза.

— Майната им, ще им забраня да влизат! Няма да позволя на тази жена да ме тормози. Какво мислиш за Холи? Разбираш ли какво говори?

— Помислих, че си поръчва „чист бейгъл“ за вечеря — признава Ходжис.

Джейни се отпуска на стола, на който седеше през нощта и плачеше — сега обаче се смее.

— Миличък, ти си некадърен детектив. Което в случая означава способен.

— Когато мине погребението и те си тръгнат...

— Най-късно в четвъртък — прекъсва го Джейни. — Ако останат и ден повече, ще се наложи да ги убия.

— И никой съд няма да те признае за виновна. Та като си тръгнат, ще помоля моя приятел Джером да погледне компютъра на Оливия. Щях да го доведа по-рано, но...

— Няма да го оставят на мира. Нито пък мен.

Ходжис си спомня любопитния поглед на леля Шарлот и кима, а тя добавя:

— Мислиш ли, че всичко, което е писала в „Синия чадър“, още е там? Не изчезва ли при всяко излизане от сайта?

— Не ме интересува сайтът, а призрачните гласове, които сестра ти е чувала нощем.

Тръгват към асансьора и Ходжис се осмелява да я попита нещо, което го измъчва след вчерашното ѝ обаждане:

— Мислиш ли, че въпросите ми за Оливия са предизвикали удара на майка ти?

Джейни вдига рамене:

— Един бог знае. Беше много възрастна. Мисля, че е поне със седем години по-голяма от леля Шарлот. А и непрекъснатата болка я довърши. — Замълчава, после неохотно добавя: — Може би се е развълнувала и...

Ходжис прокара ръка през набързо сресаната си коса и я разрошва:

— Да му се не види!

Издърнчава звънче, вратите на асансьора се отварят. Двамата влизат в кабината. Джейни се обръща към Ходжис, хваща го за ръцете и заговаря бързо и настойчиво: — Чуй какво ще ти кажа, Бил. Ако можех да върна времето назад, пак щях да го направя. Мама доживя до дълбоки старини. А Оли заслужаваше да поживее още. Не беше много щастлива, но се държеше, докато онзи мръсник не я съсипа. Онзи... онзи психопат. Открадна колата ѝ, уби с нея осем души и осакати сума народ, отгоре на всичко открадна и разсъдъка ѝ.

— Значи продължаваме.

— Разбира се! — Тя още по-силно стисва дланите му. — Ще му отмъстим, Бил. Разбираш ли ме? *Длъжни сме!*

Ходжис не възнамерява да се откаже, вече няма връщане назад, но категоричният ѝ отговор го радва.

Вратите на асансьора се отварят. Холи Мрънкалото, леля Шарлот и чичо Хенри чакат във фойето. Лелята ги зяпа като любопитна сврака, може би търси онова, което бившият партньор на Ходжис нарича „издайнически признаци за скорошен секс“. Пита ги защо толкова са се забавили и без да дочака отговора им, оповестява, че закуската на шведската маса не струва. Ако са очаквали омлет, да не се надяват на такъв късмет.

Ходжис си казва, че следващите няколко дни ще се сторят безкрайни на Джейни Патерсън.

Както и предишния ден в неделя грее ярко слънце и е топло като през лятото. Както и предишния ден Брейди продава цялата си стока до четири — два часа, преди да наближи време за вечеря и паркът да започне да опустява. Минава му през ум да се обади вкъщи да пита майка си какво да купи за хапване, но решава да вземе нещо от „Джон Лонг Силвър“ и да я изненада. Тя харесва хапките от лангустини и омар.

Оказва се обаче, че той ще е изненаданият.

Влиза вкъщи през гаража и обичайният му поздрав „Здрасти, мамо, върнах се!“, засяда в гърлото му. Този път тя не е забравила да изключи печката, но в жилището мирише на прегоряло от месото, което си е пържила за обяд. От дневната се чуват глух тропот и странно гъргорене.

Той наднича в тигана на печката и вижда парченца прегоряла кайма, които се издигат като вулканични острови над слой втвърдена мазнина. На кухненския плот стоят преполовена бутилка „Столичная“ и буркан с майонеза — единственото, с което майка му гарнира хамбургерите си.

Брейди изпуска омазнените пликове с ресторантската храна, но дори не забелязва, че са на пода.

„Не! — мисли си. — Невъзможно е.“

Само че е възможно. Той рязко отваря кухненския хладилник и там, на най-горния рафт, се мъдри найлоновият плик с каймата, смесена със стрихнин. Половината липсва.

Брейди глуповато се вира в плика и си мисли: „Тя никога не отваря малкия хладилник в гаража. Никога. Той е мой. — Тази мисъл е последвана от друга: — Откъде знаеш какво отваря, когато те няма? Може да е ровила във всичките ти чекмеджета и даже под матрака.“

Гъргоренето пак се чува. Брейди оставя хладилника отворен и се втурва към дневната, като пътьом изригва под масата единия плик от „Лонг Джон Силвър“. Майка му седи на дивана, изпъната като струна. Носи синя копринена пижама и на горницето се е образувал лигавник от повръщано, примесено с кръв. Коремът ѝ е надут като на бременна в седмия месец, копчетата всеки момент ще се скъсат. Лицето ѝ е бледо като платно, косата ѝ стърчи като нарисувана със спрей от луд художник. Ноздрите ѝ са запушени със съсиреци. Очите ѝ са изскочили от орбитите. Брейди си казва, че сигурно не го вижда, но тя протяга ръце към него.

— Мамо! Мамо!

Първата му мисъл е да я потупа няколко пъти по гърба, но като вижда останките от хамбургера на масичката и голямата чаша с недопит коктейл с водка, разбира, че потупването по гърба няма да помогне. Месото не е заседнало в гърлото ѝ. Де да беше.

Пак чува глухия тропот, който го посрещна при влизането вкъщи — стъпалата на майка му се удрят в пода, вдигат се и пак се удрят, все едно тя марширува на място. Гърбът ѝ се извива като дъга, ръцете ѝ се изпъват нагоре — сега не само марширува, но и сигнализира като рефер, че голът се зачита. Единият ѝ крак конвулсивно потреперва и ритва масичката. Чашата с недопития коктейл пада на пода.

— Мамо!

Тя полита назад върху облегалката на дивана, след това рязко се накланя напред. Очите ѝ, изпълнени с нечовешка болка, са приковани в Брейди. От гърлото ѝ излизат нечленоразделни звуци — може би се опитва да каже името му, може би — не.

Какво се даваше на пострадали от отравяне? Сурови яйца ли? Или кока-кола? Не. Кока-колата помага при стомашно разстройство, а нейният случай е много по-тежък.

„Трябва да бръкна с пръсти в гърлото ѝ — мисли си той. — Да предизвикам повръщане.“

Но сега пък зъбите ѝ се разтракват в бесен марш и Брейди колебливо отдръпва ръка и затиска с длан устата си. Забелязва, че майка му почти е прегризала долната си устна — от това най-вероятно е и кръвта по горнището на пижамата ѝ.

— *Брейуи!* — Тя си поема въздух и захриптява: — Зъни... евет... енайсет!

„Звънни на 911“

Брейди изтичва до телефона, вдига слушалката и чак тогава осъзнава, че не може да повика помощ. Ще последват твърде много въпроси, на които няма как да отговори. Връща слушалката на вилката и се втурва обратно при майка си.

— Защо си ровила там, майко? *Защо?*

— *Брейуи!* Евет... енайсет...

— Кога го изяде? Колко време мина?

Стъпалата ѝ отново забарабаняват по пода. Тя рязко отмята глава, изцъклените ѝ очи се взират в тавана за секунда-две, после главата ѝ клюмва. Отново се чува гъргоренето — сякаш вода си пробива път през частично запушена тръба. Устата на отровената жена се разтяга, от гърлото ѝ изригва бълвоч и на скута ѝ се образува локва. Боже господи, половината е кръв!

Брейди си спомня как понякога му се искаше да е мъртва. „Но не съм искал да стане така — казва си. — Не и по този начин.“

Хрумва му нещо — сякаш лъч светлина озарява бушуващ океан. В интернет ще намери указания как да ѝ окаже първа помощ. В интернет има всичко.

— Ще ти помогна — прошепва, — но ще те оставя сама за малко. Ти... ти чакай тук, мамо. Опитай се да...

Без малко да ѝ каже: „*Опитай се да се отпуснеш.*“

Затичва се към кухнята и към вратата към мазето. Там, долу, ще научи как да я спаси. Дори да не научи, поне няма да я гледа как бере душа.

Думата, която включва осветлението, е контрол, но дори след като Брейди я произнася за трети път, мазето остава тъмно. Ами да — програмата за гласово разпознаване не реагира, защото гласът му е променен. Нима е чудно? Мамка му, нима е чудно?

Натиска ключа на стената и щом лампите светват, затваря вратата, за да не чува ужасяващите звуци от дневната, после слиза по стълбището.

Дори не се опитва да активира компютрите с гласова команда, включва само номер 3 чрез бутона зад монитора. На екрана се появяват цифрите, отброяващи назад до „Пълно заличаване“. Той въвежда паролата си и ги спира. Не търси в интернет противоотрова за стрихнин: знае, че е твърде късно, и докато седи в своето безопасно местенце, си позволява да си го признае.

Знае също как се е случило. Вчера тя пази поведение, остана трезва цял следобед, за да му приготви хубава вечеря, и днес си е наваксала. Насвяткала се е до козирката и е решила да хапне нещо, за да поизтрезнее, преди любимият ѝ син да се е върнал. Не е открила нищо привлекателно нито в килера, нито в хладилника. После си е спомнила малкия хладилник в гаража. Безалкохолните не са я интересували, надявала се е да има някакви пакетирани закуски. Само че е открила нещо още по-хубаво — найлонов плик с прясна кайма за хамбургери.

Брейди се сеца за една стара пословица: „Ако нещо *може* да се изпорти, то *задължително* ще се изпорти.“ Май го наричаха „принципът на Питър“. Влиза в интернет да провери. Бързо открива, че не е принципът на Питър, а закон на Мърфи. На името на някой си Едуард Мърфи. Инженер, работил за Военновъздушните сили на САЩ. Ти да видиш!

Продължава да сърфира. Влиза в няколко сайта, играе пасианси. Когато тропотът от горния етаж се усилва, решава да послуша музика на своя айпод. Нещо ободряващо. Например на „Стейпъл Сингърс“⁶⁷.

И докато в ушите му звучи песента „Уважавай себе си“, той влиза в „Синия чадър на Деби“ да провери за съобщение от дебелия ДВО.

Повече не може да отлага. Прокрадва се на горния етаж. Вече се здрачава. Миризмата на изгоряло месо почти не се усеща, но вонята на повръщано е нетърпима. Брейди отива в дневната. Масичката е преобърната, майка му лежи на пода до нея. Изцъклените ѝ очи са вперени в тавана. Устните ѝ са разтегнати в страховита гримаса, напомняща усмивка. Вкочанените ѝ пръсти са свити в юмруци. Мъртва е.

Той си мисли: „Защо ти трябваше да ходиш в гаража, когато огладня? О, мамо, мамичко, кой дявол те изпрати там? — Хрумва му идиотската сентенция: — Ако нещо може да се изпорти, то *задължително* ще се изпорти.“ Повтаря си го, взира се в гадорията на пода и се пита дали имат препарат за почистване на килими.

Ходжис е виновен. За всичко!

Ще му го върне тъпкано, и то съвсем скоро. Сега обаче има по-спешна работа, която трябва да обмисли. Машинално сядна на стола, на който се настанява, когато гледа телевизия заедно с мама. Хрумва му, че тя никога повече няма да гледа „Сървайвър“ или друго риалити. Тъжно е... но и забавно. Представа си как Джеф Пробст⁶⁸ изпраща на погребението ѝ цветя с картичка, на която пише: „От всички твои ОЦЕЛЕЛИ приятели“, и се засмива.

Какво да прави с трупа на маминка? Съседите няма да забележат отсъствието ѝ, защото тя не общуваше с тях. Наричаше ги надути въздухари. Нямахте приятели, дори не се сближи с другите пияници в кръчмите, защото пиеше сама вкъщи. Веднъж в пристъп на самокритичност (в каквото изпадаше много рядко), каза, че не ходи по барове, защото са пълни с алкохолици като нея.

— Затова не се спря, след като опита тази гадост, нали? — пита той мъртвата. — Защото си била фиркана до козирката.

Колко жалко, че нямат фризер, за да я натъпче вътре. Виждал е нещо подобно в един филм. Не смее да я пренесе в гаража — има опасност да я види някой. Може да я увие в килим и да я завлече в мазето — като нищо ще се побере под стълбището, но той няма да е в състояние да работи, като знае, че мъртвата е там? Като знае, че макар и скрити под килима, изцъклените ѝ очи блестят в мрака.

Освен това мазето е *неговото* място. Неговият команден център.

Накрая си дава сметка, че има само един начин. Хваща я под мишниците и я повлича към стълбите. Панталонът на пижамата ѝ се свлича и се вижда онова, което тя нарича („*Наричаше*“ — напомня си Брейди) своята „писана“. Веднъж, когато бяха в леглото и мама го облекчаваше заради силното му главоболие, той се опита да докосне писаната ѝ, но тя го перна през ръката. Силно.

— Да не си *посмял*! — сопна се. — *Оттам* си излязъл.

Повлича я нагоре по стълбището, стъпало по стъпало. Мокрият панталон на пижамата ѝ се свлича чак до глезените. Той си спомня как тя маршируваше на място в предсмъртните си часове. Беше ужасно. Но и комично като представата му как Джеф Пробст изпраща цветя за погребението ѝ. Само че не беше шега, която можеш да споделиш с другиго. За да я схванеш, трябва да си вътре в нещата.

Пъхти по коридора, тегли мъртвата и най-сетне я завлича в спалнята ѝ. Изправя се и лицето му се сгърчва от болка. Боже, как го боли кръстът! Маминка е адски тежка. Сякаш смъртта я е натъпкала с някаква загадъчна, допълнителна плът.

Няма значение. Важното е да довърши започнатото.

Дръпва нагоре долнището на пижамата, за да ѝ придаде приличен вид — доколкото

прилично може да изглежда труп с пижама, подгизнала от бълвоч, — вдига я и я слага на леглото, като изохква отново от болка в кръста. При изправянето гръбнакът му изпуква. Дали да не свали пижамата и да облече на мъртвата чиста дреха — например една от прекалено широките тениски, с които тя понякога си ляга, — но тогава ще му се наложи отново да обръща и да повдига тежката, безжизнена плът, увиснала на костите като на закачалки. Ами ако му се сецне кръстът?

Може поне да свали горнището, което е най-подгизнало от кръв и повръщано, но тогава ще види гърдите ѝ. Тя му позволяваше да ги докосва, обаче невинаги.

— Хубавото ми момче — шептеше тогава. Прокарваше пръсти през косата му или масажираше тила му, където болката засядаше, ръмжаща като дебнеш звяр. — Моят муцинко.

Накрая дръпва чаршафа от леглото и я покрива с него. За да не вижда изцъклените, блестящи очи.

— Съжалявам, мамо — промърморва на трупа, обвит с бял саван. — Не си виновна. Виновен е дъртият ДВО. Да, Брейди купи кутиите с „Пор-мор“, за да отрови кучето, но само за да бръкне в здравето на Ходжис и да го побърка. А стана така, че самият той се побърка. Да не говорим за бъркотията в дневната. Сума време ще му отнеме да почисти гадорията, но първо ще свърши нещо друго.

Вече се е овладял и този път уредите се подчиняват на гласовите му команди. Без да губи време, той сяда пред компютър 3 и влиза в „Синия чадър на Деби“. Съобщението му до Ходжис е лаконично:

Ще те убия.

Няма да разбереш откъде ти е дошло.

В понеделник, два дни след смъртта на Елизабет Уортън, Ходжис отново е в италианския ресторант „Демазио“. При последното си посещение обядва с бившия си партньор. Този път ще вечеря в компанията на Джером Робинсън и Джанел Патерсън.

Джейни му прави комплимент за костюма, който сега му е съвсем по мярка, макар че е свалил само няколко килограма (кобурът с глока на бедрото почти не издува панталона му). Джером е възхитен от кафявата филцова шапка, която Джейни купи същия ден и тържествено връчи на Ходжис с думите:

— Сега си частен детектив, а всеки уважаващ себе си частен детектив трябва да има филцова шапка, която да нахлупва над едната вежда.

Джером я пробва и я килва по „детективски“.

— Какво ще кажете? Приличам ли на Боги?⁶⁹

— Уви, ще те разочаровам — Боги беше бял.

— Бял като сняг — добавя Джейни.

— Да, бе, вярно. — Джером подхвърля шапката на Ходжис, а той я слага под стола си, като се предупреждава да не я забрави на излизане. Или да не я настъпи.

Доволен е, че двамата му приятели веднага си допадат. След шегите с шапката ледът вече е разчупен и Джером — мъдър за възрастта си според Ходжис — постъпва като зрял човек: хваща ръцете на Джейни и ѝ поднася съболезнования за загубата ѝ.

— За двете — добавя. — Знам, че загубихте и сестра си. Ако с моята сестра се случи нещо, ще умра от мъка. Барб често ме ядосва, но много я обичам.

Джейни му благодари с усмивка. Тъй като Джером е непълнолетен, за да консумира алкохол, поръчват чай с лед за всички. Джейни го разпитва за плановете му с учението и когато чува за Харвард, забелва очи и възкликва с подобие на негърски акцент:

— Ха-вад! Шъ са гръмна!

— Господарят Ходжис шъ трябва да си земи друу градинарчи — влиза в тона ѝ Джером и тя се размива толкова силно, че се задавя и изплюва в салфетката си парченце скарида. Става ѝ неловко и се изчервява, но Ходжис се радва на смеха ѝ. Старателно положеният грим не прикрива напълно бледността ѝ и сенките под очите ѝ.

Пита я дали леля Шарлот, чичо Хенри и Холи Мрънкалото са доволни от престоя в Шугър Хайтс, при което тя се хваща за главата, сякаш я мъчи силно главоболие.

— Днес леля Шарлот ми се обади шест пъти. Не преувеличавам. *Шест*. Първия път съобщи, че Холи се събудила през нощта, не се ориентирала къде е и изпаднала в паника. Леля ми била на косъм да извика линейка, но чичо Хенри подхванал с Холи разговор за НАСКАР⁷⁰ и така я успокоил. Тя е луда по тези състезания. Доколкото разбрах, не пропуска нито едно по телевизията. Джеф Гордън⁷¹ ѝ е идол. — Джейни вдига рамене. — Да не повярваш.

— На колко е години тази Холи?

— Горедолу на моята възраст. Но страда от известно... как да се изразя... забавяне на емоционалното развитие.

Джером обмисля думите ѝ, после казва:

— Може би трябва да се насочи към Кайл Буш⁷².

— Този пък кой е?

— Все едно.

Джейни обяснява, че леля Шарлот ѝ се е обаждала още пет пъти, за да изрази удивлението си от сметката за електричеството, която била непоносима; да сподели, че съседите се държат

враждебно; да съобщи, че в къщата има прекалено много картини от съвременни майстори, които не са по вкуса ѝ; да изтъкне (по-точно да обяви), че ако Оливия е смятала полилеите за направени от венецианско стъкло, значи от магазина са я пратили за зелен хайвер. Последното обаждане — точно преди тя да тръгне към ресторанта — било най-вбесяващо. Чичо Хенри заявил, че е проверил как стоят нещата и че още имали време да се откажат от кремацията. Бил разстроен от идеята за такова варварско („викингско“ по думите му) — погребение, а Хол и дори не искала да се говори по въпроса, защото ѝ прилявяло.

— Потвърдиха, че в четвъртък заминават — въздъхва, — и вече броя минутите. — Стиска ръката на Ходжис и добавя: — Но има и хубава новина. Леля Шарлот обяви, че Холи е влюбена в теб.

Той се усмихва:

— Сигурно заради приликата ми с Джеф Гордън.

Джейни и Джером си поръчват десерт. Ходжис се въздържа и се поздравява за силната си воля. Изчаква да донесат кафето и подхваща деловия разговор. Донесъл е по една папка за двамата и им ги подава:

— Тук са всичките ми записки. Подредил съм ги възможно най-прегледно. Искам да са у вас, ако ми се случи нещо.

Думите му стряскат Джейни:

— Какво друго ти е писал в сайта онзи тип?

— Нищо — с лекота лъже Ходжис. — Вземам предпазни мерки — за всеки случай.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. В записките няма нещо конкретно, което обаче не означава, че нямаме напредък. Виждам нишка в разследването, която би могла — повтарям, би могла — да ни отведе до мръсника. Междувременно искам и двамата да сте нащрек и постоянно да следите какво става около вас.

— Да го даваме БОЛО, нали? — подхвърля Джейни.

— Точно така. — Той се обръща към Джером: — И за какво най-вече ще следите?

Отговорът е бърз и уверен:

— За често появяващи се автомобили, особено такива, шофирани от сравнително млади мъже, на възраст, да речем, между двацет и пет и четирийсет години. Макар че според мен на четирийсет вече си стар. Кое то означава, че си динозавър, Бил.

— Запомни го от мен, младежо — никой не обича отворковците — скастрия го Ходжис. — С времето ще го разбереш.

Салонната управителка Илейн се приближава до масата и ги пита доволни ли са от вечерята. Уверяват я, че всичко е било на ниво, и Ходжис поръчва още кафе за всички.

— Веднага — казва тя. — Изглеждате много по-добре, отколкото при предишното ви посещение тук, господин Ходжис. Простете, ако съм ви обидила.

Той не се обижда. Чувства се по-добре от последния път, когато беше в ресторанта. Полеко му е, сякаш е свалил много повече от три-четири килограма.

Илейн се отдалечава; Джейни изчаква сервитьорът да налее кафето, привежда се през масата и изпитателно вперва очи в Ходжис:

— Каква нишка? Кажи ни.

Забележката му е предизвикана от спомена за Доналд Дейвис, който е направил самопризнания не само за убийството на съпругата си, а и за петте жени, намерени мъртви край местата за отдых по магистралите на Средния запад. Скоро чаровникът Дейвис ще бъде в затвора, където несъмнено ще остане до края на живота си.

По време на службата си в полицията Ходжис се е сблъсквал с много подобни случаи.

Не е наивник и не вярва, че всяко убийство бива разкрито, но в повечето случаи рано или късно истината излиза наяве. Само една разплетена нишка (например труп на нечия съпруга в открита мина за добив на чакъл) е достатъчна цялото кълбо да започне да се размотава. Сякаш някаква малко непохватна, но могъща вселенска сила винаги се мъчи да поправи злото. Детективите, разследващи убийство, четат доклади, разпитват свидетели, събират информация, разучават данните от криминалистичните лаборатории... и чакат тази сила да задейства. Когато това се случи (и ако се случи), се разплита нишка от кълбото. Тя често води право към дееца — извършителя, който Мистър Мерцедес нарича в писмата си „деятел“.

— Може би Оливия Трилони наистина е чувала призрачни гласове — промърморва. — Как мислите?

Излизат на паркинга. Преди да се качи на стария си, но запазен джип, подарък от родителите му за рождения ден, Джером казва на Джейни колко се радва, защото са се запознали, и я целува по страната. Тя се изненадва, но явно е зарадвана от жеста му.

Младежът се обръща към Ходжис:

— Нещо за утре, Бил? Трябва ли ти помощ?

— Само да провериш онова, за което те помолих, за да не губим време, когато преглеждаме файловете в компютъра на Оливия.

— Работя по въпроса.

— Чудесно. Поздрави на вашите.

Джером се усмихва:

— Знаеш ли, ще предам поздравите ти на татко, но за майка ми... — Тайрон Зевека се появява за кратко. — Тъз седмица шъ бегъми от нея кът дявол от тамян.

Ходжис озадачено повдига вежди.

— Сдърпал си се с майка си ли? Не е типично за теб.

— Не, просто е кисела. И я разбирам.

— Защо е кисела?

— Ох, в четвъртък вечер в ЦКИ ще пеят „Раунд Хиър“ — възможно най-лигавата момчешка банда. Барб, приятелката ѝ Хилда и още хлапачки от класа им са луди по тези смотани келешки, дете свирят блудкави бози.

— На колко години е сестра ти? — пита Джейни.

— На девет. Скоро ще навърши десет.

— Повярвай ми, момиченцата на тази възраст обожават блудкави бози. Например аз като бях на единайсет, бях луда по „Бей Сити Ролърс“. — Джером озадачено я поглежда и тя се размива. — Ако знаеше кои са, щеше да ми паднеш в очите.

— Та тези дребосъци никога не са били на концерт на живо — продължава той. — Освен на детски представления като „Барни“ и „Улица «Сезам» на лед“. Затова не спряха да опяват, включително на мен, докато накрая майките се събраха на съвет и решиха, че тъй като концертът е рано вечерта, момичетата могат да отидат, въпреки че следващия ден са на училище. Но само при условие, че ги придружи възрастен човек. Теглили клечки и майка ми загубила. — Поклаща глава; изражението му е сериозно, обаче очите му закачливо проблясват. — Майка ми в ЦКИ с три-четири хиляди крещящи момиченца на възраст между осем и четиринайсет! Да обяснявам ли още защо гледам да не ѝ се мяркам пред очите?

— Аз пък мисля, че ще ѝ е приятно — отбелязва Джейни. — Сигурно и тя захласнато е крещяла на концерти на Марвин Гей и Ал Грийн.

Джером се качва в джипа, махва им за довиждане и потегля към Лоубрайър. Ходжис и Джейни остават до тойотата, обгърнати от мрака на почти лятната нощ. Над магистралата, която разделя по-тузарския район на града от Лоутаун, свети яркият полумесец.

— Добро момче е този Джером — казва Джейни. — Извадил си късмет с него.

— Да, така е.

Тя взема шапката му я нахлупва под предизвикателен ъгъл.

— Какво следва, детектив Ходжис? У вас ли отиваме?

— Да се надявам ли, че съм те разбрал правилно?

— Не искам да спя сама. — Тя се повдига на пръсти и връща шапката на главата му. — Ако пожелаеш тялото ми като награда, ще го имаш.

Ходжис натиска бутона на дистанционното, за да отключи колата, и заявява:

— Никога не бих пропуснал да се възползвам от жена, изпаднала в беда.

— Вие не сте джентълмен, сър — усмихва се Джейни: — И слава богу. Хайде, да не губим време.

Този път е още по-хубаво, защото вече се познават. Стеснението го няма, заменено е от плам. След като се любят, Джейни облича негова риза (толкова ѝ е широка, че гърдите ѝ изчезват, а краищата стигат до коленете ѝ) и се заема с инспектиране на малкото жилище. Ходжис върви след нея и тревожно се пита какво ли ще е заключението ѝ.

Връщат се в спалнята и тя произнася „присъдата“:

— Не е лошо за ергенска бърлога. В мивката няма мръсни чинии, във ваната — косми, върху телевизора не са натрупани дискове с порнофилми. Дори печелиш бонус точки, защото в хладилника зърнах две-три салати.

Извадила е две кутийки бира, връчва му едната и се чуква с него.

— Не съм очаквал да бъда тук с друга жена — промърморва Ходжис. — Освен може би с дъщеря ми Али. Разговаряме по телефона и си пишем имейли, но от няколко години не ме е посещавала.

— На страната на майка си ли беше при развода?

— Май да. — Той не се е замислял по този въпрос. — Ако е била, сигурно е имала право.

— Може би се съдиш прекалено строго.

Ходжис отпива от бирата си. Услажда му се. На втората глътка му хрумва нещо.

— Леля ти Шарлот знае ли номера на домашния ми телефон?

— Само това липсваше. Но не дойдох тук, за да се скрия от нея, макар че ще излъжа, ако кажа, че не ми е минало през ума. — Тя тъжно го поглежда. — Ще дойдеш на опелото в сряда, нали? Кажи ми, че ще дойдеш. Моля те. Необходим ми е приятел.

— Разбира се. Ще дойда и на поклонението във вторник.

Джейни се изненадва, но приятно.

— Не е наложително.

За Ходжис обаче е задължително. Вече напълно се е вживял в така липсващата му полицейска работа, а за всеки детектив е задължително да присъства на погребението на човек, свързан (даже и косвено) — с убийство. Не вярва Мистър Мерцедес да се появи на поклонението или на опелото в сряда, но не е изключено. Не е чел днешния вестник, обаче някой по-прозорлив репортер може да е свързал госпожа Уортън с Оливия Трилони, която се самоуби, след като колата ѝ бе използвана за извършване на убийство. Разбира се, това не е новина, но същото важи и за слабостта на Линдзи Лоън към алкохола и наркотиците.

— Ще дойда, искам да съм там! — отсича той. — Какво ще направите с праха ѝ?

— Погребалният агент го нарече „крем-прах“ — изковал е дума, включваща кремацията. — Джейни бърчи нос, както когато се присмива на неговото „Да“. — Отвратително, нали? Звучи като нещо, което добавяш към кафето. Хубавото е, че леля Шарлот и чичо Хенри няма да се натискат да вземат урната. Обзалагам се.

— Печелиш баса. Ще поканите ли някого за помен?

Джейни въздъхва.

— Леля Шарлот настоява. В десет ще е опелото, а след това — лек обяд в къщата в Шугър Хайтс. Докато похапваме сандвичи, доставени от фирма за кетъринг, и си разказваме любимите ни случки с Елизабет Уортън, хората от погребалната агенция ще се погрижат за кремацията. Ще реша какво да правя с праха в четвъртък, след като тримата ми родственици си заминат. Дори няма да им покажа урната.

— И добре ще направиш.

— Благодаря. Но обедът ме плаши. Не ме е страх от госпожа Грийн и малкото останали

приятелки на мама, а от роднините. Ако леля Шарлот реши да направи сцена, Холи ще превърти. Ще дойдеш и на обяда, нали?

— Готов съм на всичко, ако ми позволиш да посегна под ризата ти.

— В такъв случай ще ти помогна да я разкопчаеш.

Недалеч от къщата на Харпър Роуд, където Кърмит Уилям Ходжис и Джанел Патерсън лежат един до друг, Брейди Хартсфийлд седи в командния си център. Тази вечер не е пред компютъра, а до работната си маса. И не върши нищо.

На масата, сред разпръснатите инструменти, парчета от кабели и компютърни части, е захвърлил днешния местен вестник, все още в полиетиленовата опаковка. Купи го на връщане от „Дискаунт Електроникс“, но само по навик. Новините не го интересуват. Други неща са му в главата. Как да се добере до ченгето. Как да влезе в ЦКИ на концерта на „Раунд Хиър“, облечен с елека-бомба. Ако все пак реши да го направи де. В момента му изглежда адски трудно. Къртовска работа. Висока топка. Или... или...

Не може да измисли други сравнения. Или са метафори?

„Дали пък — мисли си отчаяно — да не се самоубия още сега и да приключа тази история. Ще се отърва от ужасните мисли. От фотосите от ада.“

Фотоси като този, на който майка му конвулсивно се гърчи на дивана, след като е погълнала отровното месо, предназначено за кучето на семейство Робинсън. Или другия — на майка му с изцъклени очи и с пижама, изцапана от повръщано. Как ли ще изглеждат тези снимки в стария семеен албум?

Седнал е да помисли, но в главата му бушува ураган — опустошителен ураган „Катрина“ със сила пета степен, който разбърква мислите му.

На пода е разстлан старият му скаутски спален чувал. Под него е надуваемият дюшек, който намери в гаража. Пробит е на едно място и издиша. Може би ще се наложи да го смени с друг, ако ще спи тук през краткото време, което му остава да живее. Къде ли другаде би могъл да спи? Не може да се насили да отиде в стаята си на втория етаж — не и докато трупът на майка му е в спалнята на две крачки от неговата стая и вероятно вече се разлага. Включил е климатика на максимална степен, но не си прави илюзии, че тази мярка ще е ефективна. Невъзможно е да спи и в дневната. Доколкото може, изчисти мръсотията на пода и обърна възглавниците на дивана, но вонята ма повръщано си остана.

Не, няма избор, ще спи в мазето. Пък и тук е неговият команден център. Разбира се, и избата е свързана с неприятна история — тук умря малкият му брат. Всъщност умря е евфемизъм, а вече е твърде късно за увъртания и евфемизми.

Спомня си как при кореспонденцията си с Оливия Трилони в чата на „Синия чадър“ ѝ се беше представил с името на брат си и за известно време Франки сякаш беше жив. Но когато кучката Трилони пукна, и той си отиде с нея.

Умря за втори път.

— Никога не съм те харесвал — промърморва, загледан в последното стъпало на стълбището. Не забелязва, че гласът му е изтънял като на дете. — Бях принуден. — И след кратка пауза добавя: — Бяхме принудени.

Мисли за майка си и колко красива беше тогава.

Тогава — преди много време.

Дебора Ан Хартсфийлд беше сред малкото бивши мажоретки, които дори след като се омъжат и родят едно-две деца, запазват стегнатото си тяло — хубавото тяло, заради което са били избрани да танцуват в почивката между полувремената на гимназиалните футболни мачове. Беше висока, женствена, с тъмноруса коса. През първите години от брака си пиеше само по чаша вино с вечерята. Защо да се напива, когато животът е приятен и като си трезв? Имаше добър съпруг, къща в Нор Сайд (е, не беше палат, но беше идеална като за първо семейно жилище) и двама сина.

Остана вдовица, когато Брейди беше на осем години, а Франки — на три. Франки беше невзрачно дете с леко забавено умствено развитие. За разлика от него Брейди беше хубаво момче с пъргав ум. А какъв чаровник беше! Дебора Ан го обожаваше и той ѝ отвърщаше със същото. Често в събота следобед двамата се гушкаха на дивана, загърнати с одеяло, гледаха стари филми и пиеха горещо какао, Докато Норм поправяше нещо в гаража, а Франки лазеше по пода и си играеше с кубчетата или с пожарната, която толкова много обичаше, че даже ѝ беше дал име — Сами.

Норм Хартсфийлд беше електротехник в компания „Електрозахранване — Централни щати“. Катереше се по електрическите стълбове, отстраняваше повреди и получаваше висока заплата, но имаше по-високи цели в живота. Може би те са били в ума му през онзи ден на шосе 51 и не е внимавал, може би просто е загубил равновесие и се е подпрял където не трябва. Каквито и да е била причината, изходът беше фатален. Колегата му написал в рапорта си, че открили къде е прекъснато захранването, и тъкмо привършвали с отстраняването на повредата, когато се чуло някакво прашене — звукът от електрическия ток с напрежение двайсет хиляди волта, който преминавал през тялото на Норм Хартсфийлд. Колегата погледнал нагоре и видял как Норм полита към земята от шестнайсет метра височина. Лявата му ръка била овъглена, ръкавът на униформата му бил обгърнат от пламъци.

Спестяванията на съпрузите Хартсфийлд, пристрастени към кредитните карти като повечето американци от средната класа в края на миналия век, възлизаха на по-малко от две хиляди долара. Сумата не беше голяма, обаче Норм имаше прилична застраховка, а и „Електрозахранване — Централни щати“ кихна още седемдесет хилядарки срещу подписа на Дебора Ан върху документ, освобождаващ компанията от отговорност за смъртта на съпруга ѝ. За Дебора Ан сумата беше колосална. Изплати ипотеката на къщата и купи нова кола. Не ѝ дойде наум, че много често птичето на щастието кацва на рамото ти само веднъж.

Преди да се запознае с Норм, тя беше фризьорка и когато овдовя, се върна към същата професия. Около шест месеца след смъртта на съпруга си започна да излиза с мъж, когото беше срещнала случайно в банката; обясни на Брейди, че засега той бил само младши мениджър, но с *добри перспективи за израстване в кариерата*. Един ден го доведе вкъщи. Той закачливо разроши косата на Брейди и го нарече „шампион“. Закачливо разроши косата на Франки и го нарече „малък шампион“. Брейди не го хареса (този тип имаше големи зъби като на вампир във филм на ужасите), но не показа неприязънта си. Вече се беше научил да нахлузва маската с усмихнатото лице и да не издава чувствата си.

Една вечер, докато чакаше Дебора Ан да се приготви, за да отидат на вечеря, приятелят ѝ каза на Брейди:

— Майка ти е чаровница и ти приличаш на нея.

Брейди усмихнато му благодари и мислено му пожела да пукне при катастрофа. Разбира се, когато е сам в колата, а не с Дебора Ан. Този човек с вампирски зъби нямаше право да заема

мястото на баща му.

То се полагаше на него — Брейди.

Франки се задави с ябълка, докато гледаха „Блус Брадърс“ — филм, който минаваше за смешен. На Брейди не беше забавен, но майка му и Франки се заливаха от смях. Дебора Ан беше щастлива, гримирана и натъкмена, защото пак щеше да излиза с приятеля си. След малко щеше да дойде детегледачката — тъпа лакома патка, която само чакаше да види гърба на Дебора и се завираше в хладилника да търси нещо за хапване, та да не ѝ отслабне дебелият задник.

На масичката пред канапето стояха две купички — едната с пуканки, другата с ябълкови резенчета, посипани с канела. На екрана на телевизора някакви хора пееха в църква и единият от братята Блус се премятеше през глава по пътеката към олтара, Франки седеше на пода и като гледаше как дебелият Блус прави цигански колела, се закиска. Спря, колкото да си поеме въздух, в този миг парченце ябълка, поръсено с канела, заседна в гърлото му. Той се загърчи и впи нокти в гърлото си.

Дебора изкрещя и го вдигна. Почти го прегъна на две, за да изкара парчето ябълка. Само че то не излезе. Лицето на Франки почервения. Тя бръкна с пръсти в гърлото му, опитвайки се да извади парчето. Не можа. Лицето на Франки започна да бледнее.

— Боже мой! — извика Дебора Ан и се втурна към телефона. Вдигна слушалката и изкрещя на Брейди: — Недей да стърчиш като кретен! Удари го по гърба!

Брейди не обичаше да му крещят и майка му никога не го беше наричала кретен, но все пак удари Франки по гърба. Удари го *силно*. Парчето ябълка не излезе. Лицето на задавения започна да посинява. На Брейди му хрумна идея. Хвана брат си за глезените и го провеси с главата надолу. Парчето ябълка си остана заклещено в гърлото на малкия.

— Да не си посмял да ни скапеш живота! — кресна му Брейди.

Франки продължи да диша (всъщност от гърлото му се изтръгваше само някакво забързано, накъсано свистене), но престана малко преди пристигането на „Бърза помощ“. Най-последната линейката дойде и парамедиците, облечени в черно, се втурнаха в дневната. Отпратиха Брейди в кухнята и той не видя какво направиха на брат му, но майка му пицеше, а после на килима имаше кръв.

Но не и парче от ябълка.

После всички с изключение на Брейди заминаха с линейката. Той остана на дивана да яде пуканки и да гледа телевизия. НЕ ОБАЧЕ и „Блус Брадърс“. Този филм беше супертъп — само пееха и тичаха насам-натам. Превъртя каналите и намери друг — за един психар, който отвлече училищен автобус, пълен с деца. Беше доста вълнуващо.

Щом шишката детегледачка пристигна, той побърза да ѝ съобщи:

— Франки се задави с парче ябълка. В хладилника има сладолед. Ванилов с ядки. Вземи си колкото искаш. — И си помисли, че ако дебелият се натъпче със сладолед, ще получи инфаркт и тогава той ще телефонира на 911.

Или ще остави тъпата патка да лежи на пода. Да, така ще е по-добре. Тъкмо ще я гледа.

Дебора Ан се върна чак към единият. Детегледачката беше накарала Брейди да си легне, но той не спеше. Слезе в дневната по пижама и майка му го прегърна. Дебелият попита как е Франки — преливаше от престомена загриженост. Брейди беше убеден, че е престомена, защото на самия него изобщо не му пукаше. Защо пък на една детегледачка ще ѝ пука?

— Ще се оправи — отвърна ѝ Дебора Ан с широка усмивка. После, когато онази си тръгна, се разплака. Ревеше като луда. Извади от хладилника виното, но вместо да си налее в чаша, надигна бутилката.

— Може да не се оправи — каза на Брейди и избърса потеклото по брадичката ѝ вино. — В кома е. Знаеш ли какво е това?

— Да. Като в лекарските сериали.

— Точно така. — Дебора Ан клекна пред него. Бяха лице в лице. Близостта ѝ, ароматът на парфюма, който си беше сложила за провалената среща с гаджето ѝ, създаваше странно усещане ниско в корема на Брейди. Странно, но приятно. Взираше се в синия грим върху клепачите ѝ. Странно, но приятно.

— Беше спрял да диша много преди парамедиците да осигурят достъпа на въздух в дихателната му тръба. Лекарите в болницата казаха, че дори да излезе от комата, може да е получил тежко увреждане на мозъка.

Брейди си помисли, че Франки вече е имал увреждане на мозъка (беше адски тъп и само буташе насам-натам любимата си пожарна), обаче си премълча. Голямото деколте на майка му разкриваше гърдите ѝ. Докато ги гледаше, отново изпита странното усещане ниско в корема.

— Ако споделя нещо с теб, обещава ли да не казваш на никого? На никого, чуваш ли?

Брейди обеща. Умееше да пази тайни.

— Може би ще е по-добре, ако Франки умре. Защото ако излезе от комата с увреден мозък, не знам какво ще правим. — Притисна го в обятията си, косата ѝ галеше лицето му, ароматът на парфюма ѝ го опияняваше. — Слава богу, че не се случи с теб, миличък — прошепна тя. — Слава богу.

Брейди също я прегърна и силно притисна гърдите си в нейните. И получи ерекция.

Франки все пак се събуди от комата и (то се знае) наистина мозъкът му беше увреден. И преди злополуката не беше много умен („Метнал се е на баща си“ — каза веднъж Дебора Ан), но в сравнение със сега тогава беше истински гений. Чак на три години и половина се беше отучил да се напикава в гащите, а сега отново трябваше да ходи с пелена. Речникът му вече се състоеше от максимум двайсетина думи. Не ходеше нормално, а се тътреше из къщи като куцо пате, влачейки крака. Понякога заспиваше внезапно и дълбоко, но само през деня. През нощта се разхождаше из стаите, но преди да тръгне на среднощните си походи, обикновено сваляше пелената. Понякога лягаше при майка си. По-често лягаше при брат си. Брейди се събуждаше в подгизналото си от урина легло и виждаше как Франки го зяпа: глуповатият му поглед беше изпълнен със зловеща обич.

Налагаше се почти непрекъснато да водят болното момченце на медицински прегледи. Нормалното му дишане така и не се възстанови. В най-добрия случай от гърлото му излизаше задавено хриптене, а когато се простудеше (което се случваше много често) — нещо между кашлица и лай. Не можеше да яде твърди храни, всичко трябваше да се пасира в блендера и той сърбаше кашите, седнал на високо столче. Не можеше още нещо — да пие от нормална чаша, затова му даваха вода в шише с биберон.

Свалячът от банката отдавна се беше изпарил, а и тлъстата детегледачка не се задържа дълго. Обяви, че много съжالياва, но не може да се справи с Франки в това му състояние. Дебора Ан нае домашна помощница на пълен работен ден, но се оказа, че трябва да ѝ плаща повече, отколкото изкарва във фризьорския салон, затова я освободи и напусна работа. Живееха само от спестяванията. Дебора започна да пие повече и мина от вино на водка, която наричаше *по-ефективна оперативна система*. Брейди често сядаше до нея на дивана и пиеше пепси-кола. Двамата гледаха как Франки пълзи по пода, с една ръка бута пожарната, а в другата държи бебешкото си шише, също пълно с пепси.

— Топят се като полярните шапки — често казваше Дебора Ан и вече не се налагаше Брейди да я пита за какво говори. — И когато се стопят напълно, ще се озовем на улицата.

Отиде да се посъветва с адвокат (кантората му беше точно до магазина за комикси, пред който след години Брейди щеше да ръгне в гърлото един досаден главанак) и плати сто долара за консултацията. Взе със себе си и Брейди. Името на адвокатата беше Грийнсмит. Той носеше

евтин костюм и сегиз-тогиз крадешком поглеждаше циците на Дебора Ан.

— Всичко ми е ясно — заяви, след като я изслуша. — Имал съм подобни случаи. Парченцето от ябълка не е било запушило напълно дихателната тръба на сина ви и той е можел да диша. Не е трябвало да бъркате в гърлото му, това е всичко.

— Опитах се да извадя ябълката! — възмутено възкликна Дебора Ан.

— Знам. Всяка майка щеше да постъпи по същия начин, но на практика сте изтикали парчето още по-навътре и напълно сте блокирали трахеята. Ако някой от парамедиците го беше сторил, щяхме да заведем дело и да искаме неколкостотин хиляди долара обезщетение. Може би дори милион и половина. Повтарям — имал съм подобни случаи. Само че *вие* сте бръкнали в гърлото на момчето. И сте си признали. Нали?

Дебора Ан кимна.

— Интубираха ли го?

Дебора Ан кимна.

— Това ще е вашият коз. Докато са пъхали тръбичката в трахеята, са изтикали парчето ябълка още по-навътре. — Той се облегна назад, разпери пръсти върху леко пожълтялата си бяла риза и отново погледна циците на клиентката си, може би за да се увери, че не са се изплъзнали от сутиена ѝ и не са избягали. — Което пък е довело до мозъчното увреждане.

— Ще поемете ли делото?

— С удоволствие, ако можете да ми плащате през петте години, докато делото се влечи от инстанция на инстанция. Защото юристите на болницата и на застрахователната компания ще ви правят спънки на всяка крачка. Имал съм подобни случаи.

— Колко?

Грийнсмит назова сумата, Дебора Ан хвана за ръка Брейди и двамата излязоха от кантората. Седнаха в хондата ѝ (нова по онова време) и тя се разплака. След като се поуспокои, каза на сина си да послуша радио, докато тя свърши една работа. Брейди знаеше каква е тази работа: покупка на бутилка от „ефективната операционна система“.

През следващите години тя често споменаваше консултацията с Грийнсмит и винаги завършваше с едно и също горчиво заключение:

— На цялата немотия платих сто долара на адвокат с костюм от магазин за конфекция и за какво? За да разбера, че съм твърде бедна, за да се опълча срещу големите застрахователни компании и да си взема полагаемото.

Следващата година беше дълга колкото пет. В къщата живееше чудовище, което изсмукваше жизнените сили на обитателите ѝ, и името му беше Франки. Понякога, когато Франки счупеше нещо или събудеше Дебора Ан от следобедната ѝ дрямка, тя го напердашваше. Веднъж напълно си изпусна нервите и го удари толкова силно по главата, че малкият се просна на пода, разтрепери се и се облещи. Тя го вдигна, прегърна го и се разплака, каза му, че съжалява, но коя жена би издържала това тегло?

При възможност отиваше да замества някоя колежка във фризьорския салон. В такива случаи се обаждаше в училището, че Брейди е болен, и го оставяше да гледа брат си. Понякога Брейди виждаше как Франки посяга към неща, които не биваше да пипа (или неща, които бяха собственост на Брейди, например любимата му електронна игра). Тогаво го удряше през ръцете, а малкият се разцивряше. Щом престанеше да хълца, Брейди си напомняше, че брат му не е виновен, че мозъкът му е увреден от проклетото, не, от *шибаното* парче ябълка, и изпитваше едновременно вина, гняв и тъга. Слагаше Франки на скута си, люлееше го и му казваше, че съжалява, но кой мъж би издържал на това тегло? А той беше мъж. Маминка му каза, че той е мъжът в семейството. Беше сръчен в смяната на пелените, но когато братчето му се беше наакало (не наакало, а *насрало!*), го щипеше по краката и му крещеше да лежи мирно, мътните

го взели, въпреки че Франки *не помръдваше*. Само лежеше, притиснал до гърдите си Сами и вперил в тавана големите си, безумни очи.

Тази година беше годината на *понякога*.

Понякога той любвеобилно прегръщаше Франки и го обсипваше с целувки.

Понякога го разтърсваше и му крещеше:

— Ти си виновен! Заради теб ще стигнем до просешка тояга!

Понякога, когато Дебора се връщаше от работа и слагаше Франки да спи, забелязваше синини по ръцете и краката му. Веднъж имаше синина дори на гърлото на момченцето, където беше останал белег от трахеотомията, направена от парамедиците. Обаче тя си мълчеше. Дума не обелваше.

Понякога Брейди обичаше Франки. Понякога го мразеше. Обикновено чувстваше едновременно и двете и го заболяваше главата.

Понякога (най-вече когато беше пияна) Дебора Ан негодуваше срещу своя провален живот.

— Нямам право на помощ нито от общината, нито от щата, нито от федералното правителство. И защо? Защото още имаме пари от застраховката и от обезщетението, платено от електрическата компания. Дреме ли на някого, че парите хвърчат, а приходите ни са равни на нула? Не, разбира се. Чак като останем без пукната пара и заживеем в приюта за бездомници на Лоубрайър Авеню, ще имам право на социална помощ от нашата *прелестна* държава.

Понякога Брейди гледаше Франки и си повтаряше наум: „Ти ни *пречиш*. Ти ни *пречиш*. Франки, ти и твоето проклето, шибано, лайняно мозъчно увреждане! Ти ни *преечишиш!*“

Понякога (всъщност доста често) — Брейди мразеше целия проклет, шибан, лайнян свят. Ако имаше Бог, както проповедниците твърдяха в неделните телевизионни проповеди, нима нямаше да прибере Франки на небето, за да може майка му да ходи на работа нормално? За да не останат без покрив над главата или да се преместят на Лоубрайър Авеню, където по думите на Дебора Ан живеят само въоръжени чернилки наркомани? Ако имаше Бог, защо допусна Франки да се задави със скапаното парче ябълка? И защо допусна да се събуди от комата с увреден мозък и от лошо положението да стане още по-скапано, шибано, лайняно? Няма Бог. Само като гледаш как Франки пълзи по пода, без да изпуска проклетата пожарна, как за малко се изправя и куцука, но бързо се отказва и отново запълзява, разбираш, че представата за Бог е шибаняшка и абсурдна.

Накрая Франки умря. Стана бързо. В известен смисъл беше като прегазването на онези хора пред Общинския център. Нямаше предумисъл, само осъзнаването, че трябва да предприемат нещо. Може да се каже, че беше злополука. Или съдба. Брейди не вярваше в Бог, но вярваше в съдбата и понякога мъжът в семейството трябва да изиграе ролята на нейния пръст.

Майка му пържеше палачинки за вечеря. Франки си играеше със Сами. Вратата към мазето беше отворена; долу държаха два кашона с евтина тоалетна хартия, която Дебора Ан беше купила с намаление, и тя прати Брейди да вземе няколко рула и да ги сложи в тоалетните. На излизане от избата ръцете му бяха пълни, затова остави вратата отворена. Мислеше, че майка му ще я затвори, но когато слезе от втория етаж, вратата продължаваше да зее. Франки лазеше по пода и буташе Сами по линолеума, като подвикваше „*Брръъм, брръъм*.“ Червените му панталонки бяха издути от трипластовия памперс. Все повече се приближаваше до отворената врата и стръмното стълбище, обаче Дебора Ан не помръдна да я затвори. Нито пък помоли Брейди, който подреждаше масата за вечеря.

— *Брръъм, брръъм* — изръмжа Франки. — *Брръъм, брръъм*.

И засили напред пожарната. Сами се плъзна до вратата, удари се в рамката и спря.

Дебора Ан се отдалечи от печка и отиде до вратата. Брейди си мислеше, че майка му ще се наведе, ще вдигне пожарната кола и ще я подаде на Франки, обаче тя я ритна. Количката

изтрака надолу по стъпалата.

— Опа — равнодушно промърмори Дебора. — Сами паднал и направил бум!

Брейди се приближи. Ставаше интересно.

— Защо го направи, мамо?

Дебора Ан сложи ръце (от едната стърчеше шпатулата за палачинки) на кръста си.

— Защото ми писна да му слушам ръмженето!

Франки закрепя.

— Престани! — сопна му се Брейди, но братчето му не престана. Продължи да хленчи, допълзя до най-горното стъпало и се загледа надолу в мрака.

Със същото равнодушие Дебора Ан нареди:

— Светни му лампата, Брейди. Да види къде е Сами.

Той се подчини и се надвеси над циврещото детенце:

— Ето го — най-долу, до първото стъпало. Виждаш ли го?

Франки пропълзя още малко напред, без да престава да хленчи, и се наведе да погледне. Брейди погледна майка си. Дебора кимна. Без да мисли, той изрита Франки по задничето. Детенцето полетя надолу, премятайки се тромаво, което напомни на Брейди как дебелият брат Блус се премяташе по пътеката към олтара. При първото салто Франки продължи да хленчи, но при второто главата му се удари в стъпалото и цивренето спря, сякаш Франки беше радиоапарат, който някой е изключил. Беше ужасно, но и комично. Детенцето отново се преметна, недъгавите му крака се разкрачиха и то падна с главата напред на пода на мазето, удряйки отново главата си.

— Олеле, Франки падна! — извика Дебора Ан. Изпусна шпатулата и се втурна надолу по стълбището. Брейди я последва.

Вратът на Франки беше счупен. Беше ясно дори за Брейди, защото главата беше изкривена под необичаен ъгъл. Но Франки още беше жив. Дишането му напомняше накъсано пръхтене. От носа му бликаше кръв. Също и от главата му. Въртеше очи, обаче тялото му беше неподвижно. Горкият Франки. Брейди се разплака. Майка му също плачеше.

— Какво да правим? — попита той. — Какво да правим, мамо?

— Отиди в дневната и ми донеси една възглавница от дивана.

Брейди се подчини. Като се върна в мазето, пожарната кола Сами лежеше на гърдите на Франки.

— Опитвах се да му я пъкна в ръката, но не можа да я стисне — промърмори Дебора Ан.

— Сигурно се е парализирал. Горкият Франки.

Детенцето извърна очи към майка си, после към брат си, и отрони:

— Брейди...

— Вече няма да те боли — прошепна му Брейди и подаде на майка си възглавницата.

Дебора Ан я притисна върху лицето на детенцето. Не отне много време. После тя накара Брейди да върне възглавницата на дивана и да донесе влажна кърпа.

— И да не забравиш да изключиш печката — добави. — Палачинките са отишли на кино, усещам миризмата на изгоряло.

Избърса с кърпата кръвта от лицето на Франки. Брейди си помисли, че майчинският жест е много трогателен. След години се досети, че освен кръвта маминка е искала да отстрани и власинките от възглавницата.

След като лицето на мъртвото детенце вече беше чисто (въпреки че по косата му имаше кръв), двамата поседяха на стълбите, загледани в него. Дебора Ан прегърна Брейди и заяви:

— Ще се обадя на 911.

— Добре.

— Блъснал Сами прекалено силно и количката паднала долу. Опитал се да слезе да я вземе, но загубил равновесие. Аз съм правела палачинки, ти си оставял рула хартия в тоалетните на горния етаж. Не си видял нищо. Когато си слязъл в мазето, брат ти вече бил мъртъв.

— Добре.

— Повтори го.

Той се подчини. Беше отличник в училище и лесно запомняше всичко.

— Каквото и да те питат, не казвай нищо повече. Не разкроявай и не променяй историята.

— Добре, но мога ли да кажа, че си плакала?

Тя се усмихна. Целуна го по челото и по страната. После — по устните.

— Да, хубавото ми момче, това можеш да им кажеш.

— Ще ни повярват ли?

— Да! — без капчица колебание заяви Дебора. — Не бой се, всичко ще е наред.

Оказа се права. Зададоха им само няколко въпроса за злополуката, които не ги затрудниха. После погребяха детето. Ритуалът беше хубав. Франки, облечен в костюм, беше положен в малък ковчег. Не личеше, че приживе мозъкът му е бил увреден, изглеждаше, сякаш дълбоко спи. Преди да затворят ковчега, Брейди целуна брат си по страната и сложи до него пожарната Сами. Побра се идеално.

В нощта след погребението той за първи път получи пристъп на ужасното главоболие, което често щеше да го измъчва в бъдеще. Въобрази си, че Франки е под леглото му, и главоболието му се усили. Отиде в спалнята на майка си и се мушна в леглото ѝ. Не призна, че го е страх, защото под кревата му е Франки — каза само, че главата му ще се пръсне от болка. Дебора Ан го прегърна и го целуна, а той се притисна до нея — плътно-плътно-плътно. Стана му приятно. Главоболието затихна. Заспаха и на следващия ден бяха само двамата вкъщи. Животът беше по-хубав. Дебора Ан се върна на работа, но вече нямаше интимни приятели. Заяви, че Брейди е единственият ѝ приятел, не искала други. Не споменаваха злополуката с Франки, но Брейди понякога сънуваше. Не знаеше какво сънува майка му, но тя започна да прекалява с водката и накрая я уволниха. Вече нямаше значение, защото Брейди беше пораснал и можеше да започне работа. Той не съжеляваше, че не постъпи в колеж.

Колежът е за хора, които не знаят, че са умни.

Брейди се изтръгва от спомените, в които е потънал като в сън — толкова дълбок, че е като хипноза, — и открива, че скутът му е пълен с късчета полиетилен. Отначало не разбира откъде са. После вижда вестника на работната маса и си дава сметка, че докато е мислил за Франки, е раздрал с ноктите си полиетиленовата опаковка.

Изхвърля отпадъците в кошчето, взема вестника и разсеяно преглежда заглавията. В Мексиканския залив продължава разливът на нефт, а собствениците на „Бритиш Петролиъм“ се бият в гърдите, че правят всичко по силите си, но хората ги мразят и ги критикуват. Нидал Хасан, военният психиатър, който изпозастреля сума народ в база „Форт Худ“ в Тексас, след ден-два ще бъде изправен пред съда. („Трябваше да ги пометеш с мерцедес, бебчо Нидал“ — казва си Брейди.) Пол Маккартни, когото маминка наричаше „Очи на стар шпаньол“, е награден с медал в Белия дом. Брейди понякога се пита защо хора с малко талант получават лъвския пай от всичко? Още едно доказателство, че светът е откачен.

Решава да отиде в кухнята и да прочете политическите коментари. Може би ще го приспят, ако ги съчетае с капсула мелатонин. Докато се качва по стълбището, обръща сгънатия вестник, за да види какво има на долната страна на страницата, и се вцепенява. Две снимки на жени са публикувани една до друга. Едната жена е Оливия Трилони. Другата е много по-възрастна, но приликата помежду им е очебийна. Особено тези тънки, зловарски устни.

Заглавието гласи: „ПОЧИНА МАЙКАТА НА ОЛИВИЯ ТРИЛОНИ“. А под него: *Елизабет Уортън*: „Отношението към дъщеря ми е несправедливо, медиите съсипаха живота ѝ.“ Следва дописка от два абзаца — явно е търсен повод да се спомене отново миналогодишната трагедия („Нека е трагедия, щом толкова държат да използват тази дума“ — с презрение си помисля Брейди) и да се публикува на първата страница на вестника, бавно задушаван от конкуренцията на интернет. Накрая има препратка към некролога на страница двайсет и шеста и Брейди, вече седнал до кухненската маса, бързо прелиства на посочената страница. Облакът от мрачен унес, който го беше обгърнал след смъртта на майка му, мигновено се разсейва. Умът му работи на бързи обороти, откъслечните мисли се свързват в главата му, пръскат се отново и след това се наместват като елементи от пъзел. Този процес му е познат и знае, че ще продължи, докато се подреди цялата картина.

На 29 май 2010 Елизабет Сироа Уортън почина на 87-годишна възраст в Общинската болница в окръг Уорсо. Родена е на 19 януари 1923 и е дъщеря на Марсел и Катрин Сироа. Живите ѝ родственици са брат ѝ Хенри Сироа, сестра ѝ Шарлот Гибни, племенницата ѝ Холи Гибни и дъщеря ѝ Джанел Патерсън. Елизабет бе предшествана по пътя към отвъдното от своя съпруг Алвин Уортън и от любимата си дъщеря Оливия. Поклонението ще се състои на 1 юни, вторник, от 10:00 до 13:00 часа в салона на погребална агенция „Соумс“, където на 2 юни, сряда, в 10:00 ще има опело. След църковния ритуал роднини и приятели са поканени на помен в тесен кръг на Лайлак Драйв 729 в Шугър Хайтс. Семейството моли вместо цветя да бъдат изпращани дарения на американския Червен кръст или на Армията на спасението, чиято благотворителна дейност госпожа Уортън подпомагаше.

Брейди изчита внимателно съобщението и веднага си задава няколко въпроса. Дебелият ДВО ще бъде ли на поклонението? А на опелото в сряда? На помена в Шугър Хайтс? Навярно ще присъства и на трите събития. Ще търси деятеля. Ще търси *него*. Защото така ченгетата постъпват.

Той си спомня последното съобщение, което изпрати на Ходжис, на добрия стар ДВО. Усмива се и го изрича гласно:

— Няма да разбереш откъде ти е дошло.

— Внимавай да не те надуши — казва Дебора Ан Хартсфийлд.

Брейди знае, че я няма, но почти я вижда: седи до масата срещу него, носи впитата черна поличка и синята блузка, която много харесваше, защото беше толкова прозрачна, че се виждаше сутиенът ѝ.

— Той ще те търси, ще се оглежда за теб.

— Знам. Не се безпокой — промърморва той.

— Как да не се безпокоя за моето хубаво момче?

Брейди слиза в мазето и се пъхва в спалния чувал. Надуваемият дюшек изпуска въздух и изсъсква. Преди с гласова команда да изключи осветлението, той настройва будилника на своя айфон за шест и половина. Утрешният ден ще е натоварен.

Командният център потъва в мрак. Блещукат само миниатюрните червени светлинки на спящите компютри. От тъмното под стълбите майка му пак се обажда:

— Чакам те, муцинко. Не се бави.

— Скоро ще съм при теб, мамо. — Брейди се усмива и затваря очи. След две минути вече похърква.

На другата сутрин Джейни излиза от спалнята чак след осем. Носи костюма с панталон, с който беше предишната вечер. Ходжис, все още по боксерки, е на телефона. Махва ѝ и вдига палец — жест, който означава и „добро утро“, и „един момент“.

— Не е много важно — казва на някого, — но се е загнездило в ума ми и не ми дава покой. Ако можеш да провериш, ще съм ти много благодарен. — Млъква и се заслушва. — Не, не искам да занимавам Пийт с такава дреболия — достатъчно работа си има с Доналд Дейвис. И ти не си губи времето. — Отново се заслушва.

Джейни сяда на подлакътника на дивана, посочва часовника си и беззвучно произнася „Поклонението!“. Ходжис кимва.

— Да, точно така — казва в телефонната слушалка. — Да речем, между лятото на 2007 и пролетта на 2009. В центъра около Лейк Авеню, в тузарския квартал. — Той смива на Джейни. — Благодаря ти, Марло, ти си съкровище. И обещавам да не се превърна в дядка. — Пак слуша и кима. — Да. Добре. Сега затварям. Много поздрави на Фил и децата. Ще се видим някой ден. На обяд. *Разбира се*, че аз ще черпя. Да. Чао. — Той затваря телефона.

— Ще те помоля да се облечеш бързо — нетърпеливо казва Джейни — и да ме закараш до апартамента, за да се гримирам и да се преоблека, преди да тръгнем към погребалната агенция. Колко време ще ти отнеме да си сложиш костюм?

— Няколко секунди. И не ти трябва грим.

Джейни забелва очи:

— Кажи го на леля Шарлот. Само дебне да открие бръчица по лицето ми. Хайде, побързай. И си вземи самобръсначка, ще се обръснеш у дома. — Пак поглежда часовника си. — От пет години не съм спала толкова до късно.

Ходжис тръгва към спалнята. Тя го спира на вратата, обгръща с длани лицето му и го целува по устните:

— Добрият секс е най-ефикасното приспивателно. Бях забравила.

Ходжис я прегръща и я повдига. Не знае колко ще продължи връзката им, но смята да се наслади на всеки миг.

— И си сложи шапката — заръчва, гледа го отвисоко и му се усмихва. — Радвам се, че я купих. Много ти отива.

Дотолкова са погълнати от щастието си и от стремежа да отидат в погребалната агенция преди роднините, че пренебрегват БОЛО, но дори да бяха в пълна бойна готовност, нямаше да забележат нещо съмнително. Пред малкия търговски център на пресечката на Харпър Роуд и Хановър Стрийт вече са паркирали повече от двайсет коли и субаруто на Брейди Хартсфийлд е най-невзрачната. Спрял е така, че улицата на дебелия ДВО да е точно по средата в огледалото за обратно виждане. Знаеше какъв маршрут ще избере Ходжис: ще се спусне по Харпър Роуд и ще завие вляво по Хановър.

Малко след осем и половина автомобилът му наистина се появява — доста по-рано от очакваното, тъй като поклонението започва чак в десет, а погребалната агенция е на около двайсет минути път от дома му. Но ето ти изненада: шишката ДВО не е сам. До него седи жена и макар че Брейди я зърва само за секунда, веднага разпознава сестрата на Оливия Трилони. Свалила е сенника, гледа се в огледалцето и реши косата си. Явно е прекарала нощта в жилището на Ходжис.

Той е потресен. Защо, за бога? ДВО е *грозник, дъртак и дебелак*. Няма начин да е правила секс с него. Изключено е! После си спомня как майка му облекчаваше най-гадните му главоболия и признава (неохотно), че стане ли въпрос за секс, всичко е възможно. Но мисълта, че Ходжис се чука със сестрата на Оливия Трилони, е вбесяваща (донякъде и заради това, че в известен смисъл самият Брейди подпомогна свалката им). Ходжис трябва да седи пред телевизора и да мисли за самоубийство. Не му се полага дори удоволствието, предизвикано от дясната му ръка, намазана с вазелин, камо ли да прави секс с привлекателна блондинка.

„Сигурно ѝ е отстъпил спалнята, а той е спал на кушетката“ — помисля си.

Предположението изглежда логично и го успокоява. Приема, че е допустимо дъртият ДВО да се чука с хубава блондинка, обаче ще си плати за удоволствието. „А и курвата сигурно ще поиска доплащане заради свръхтеглото на клиента“ — казва си, засмива се гръмко и включва двигателя.

Преди да потегли, изважда от жабката джаджа 2 и я слага на седалката до себе си. Не я е ползвал от година, но днес ще влезе в употреба. Може би не пред погребалната агенция, защото двамата едва ли ще отидат там веднага. Твърде рано е за поклонението. Навярно първо ще се отбият в апартамента на Лейк Авеню, но не е необходимо да ги изпревари — важното е да е там, когато излизат от сградата и отново се качат в колата. Знае как ще стане.

Ще е като навремето.

Докато чака на един светофар, се обажда на Тоунс Фробишър и го предупреждава, че днес не може да отиде на работа. Може би ще отсъства цяла седмица. Преципал е с пръсти носа си, за да говори гъгниво като хремав, и обяснява, че е пипнал грип. Помисля си за концерта на „Раунд Хиър“ в ЦКИ в четвъртък вечер и за елека-бомба, и мислено добавя: „*Идната седмица няма да съм болен, а мъртъв.*“ Прекъсва връзката, хвърля мобилния на седалката до джаджа 2 и се размива. Забелязва, че някаква жена, наконтена за работа и седнала зад волана на автомобила в съседната лента, любопитно го наблюдава. Брейди, който сега се смее толкова силно, че от очите му текат сълзи, а от носа — сополи, ѝ показва среден пръст.

— С кого говореше, с близката ти от „Архиви“ ли?

— Да, с Марло Еверет. Тя винаги отива рано в управлението. Пийт Хънтли, старият ми партньор, се кълнеше, че всъщност никога не си тръгва от работа.

— Каква история ѝ пробута, ако мога да попитам?

— Няколко съседни ми разказали за човек, който пробва вратите на колите в квартала, за да намери неотключена. Тогава съм си спомнил, че преди две-три години в центъра на града имаше поредица от обири на автомобили, а извършителят не беше заловен.

— Аха. А това, че обещавааш да не се превърнеш в дядка? Какво искаше да кажеш?

— Така викаме на пенсионираните колеги, които не могат да се откъснат от работата. Обаждат се на Марло и я молят да проверява автомобилни номера, които по някаква причина са им са се сторили подозрителни. Или пък приклепват някакъв човек, който им изглежда неблагонадежден, искат му документите и се обаждат на Марло да провери в масивите дали е криминално проявен.

— И тя го върши, без да възразява?

— Е, мърмори малко, колкото за тежест, но мисля, че няма нищо против. Преди няколко години един старчък на име Кени Шейс се обади и събщи за 65 — това е код за подозрително поведение, въведен след терористичните атаки на 11 септември. Оказа се, че заловеният не е терорист, а беглец от закона, който през 1987 е убил цялото си семейство в Канзас.

— Гледай ти. Старецът получи ли медал?

— Не, само благодарност, но повече не му трябваше. Отиде си след шест месеца — обяснява Ходжис. — Всъщност Кени Шейс не си отиде от старост, а захапа дулото на пистолета и дръпна спусъка, преди ракът на белите дробове да го довърши.

Мобилният му иззвънява. Звукът е приглушен, защото телефонът пак е в жабката. Джейни го изважда и му го подава с леко иронична усмивка.

— Здравсти, Марло, като стрела си. Какво откри? Нещо интересно? — Той слуша и кима, вмъква по някое „ъ-хм“ и „ясно“ и продължава да шофира в натоварения сутрешен трафик. Благодарни за информацията, затваря телефона и го подава на Джейни, но тя поклаща глава:

— Сложи го в джоба си. Някой може да те потърси. Знам, че не си свикнал, но се опитай да си в крак с времето. Какво научи?

— От септември 2007 започва поредица от дузина обири на коли в централните квартали. Марло казва, че може и да са повече, защото хората се обръщат към полицията само когато от автомобила липсва нещо ценно. Някои дори не забелязват, че колата им е претърсвана. Последният сигнал е от март 2009, по-малко от три седмици преди касапницата пред Общинския център. Това е нашият човек, Джейни. Убеден съм. Попаднахме на дирите му, което означава, че се приближаваме към него.

— Чудесно.

— Мисля, че ще го открием. Ако успеем, твоят адвокат Шрон ще отиде в управлението да уведоми бившия ми партньор Пийт Хънтли, който ще свърши останалото. Все още имаме съгласие по този въпрос, нали?

— Да. Но дотогава той е *наш*. Все още имаме съгласие и *по този въпрос*, нали?

— Абсолютно.

Вече са на Лейк Авеню и Ходжис вижда празно място точно пред сградата, където живееше покойната госпожа Уортън. Днес явно късметът му работи. Докато паркира, си мисли колко ли пъти Оливия Трилони е използвала същото място.

Пуска монети в автомата и с крайчеца на окото си вижда как Джейни загрижено поглежда часовника си.

— Спокойно — казва ѝ. — Имаме много време.

Отправяйки се към входната врата, Ходжис натиска бутона за дистанционно заключване на колата. Прави го машинално, защото мисли за Мистър Мерцедес, но навикът е навик. Пъхва ключа в джоба си и бърза да настигне Джейни, за да ѝ държи вратата.

„Превръщам се във влюбен глупак“ — мисли си. А след това си казва: „И какво от това?“

Пет минути по-късно невзрачно субару бавно минава по Лейк Авеню. Изравнява се с тойотата на Ходжис и почти спира, после дава ляв мигач и влиза в триетажния паркинг от другата страна на улицата.

На първото и второто ниво има много свободни места, но всички са от вътрешната страна и не вършат работа на Брейди. Третото ниво е почти празно и той намира тъкмо каквото търси: място в източната част на гаража, откъдето се вижда Лейк Авеню. Паркира, отива до бетонния парапет и поглежда надолу към улицата и към тойотата на Ходжис. Разстоянието е шейсетина метра. Няма прегради, блокиращи сигнала, тоест — фасулска работа за джаджа 2.

За да убие времето, той сяда в колата си, включва айпада и проучва уебсайта на Центъра за култура и изкуства. Концертната зала „Минго“ е най-голямата в комплекса. „Логично — казва си той, — сигурно само тя осигурява приходи.“ През зимата тук свири градският симфоничен оркестър, има балетни представления, изнасят се лекции, провеждат се и други напудрени артистични прояви, но от юни до август зала „Минго“ е дом на попмузиката. Според сайта участието на „Раунд Хиър“ слага началото на „Лятна музикална кавалкада на звездите“ с концерти на „Игълс“, Стинг, Джон Меленкамп, Алън Джаксън, Пол Саймън и Брус Спрингстийн. Колко хубаво! Само дето хората, закупили абонаментни карти за целия фестивал, ще бъдат разочаровани. През това лято в „Минго“ ще има само едно представление — кратко, завършващо с пънкърска песен „Пукнете, шибани боклуци“.

В сайта пише, че концертна зала „Минго“ има четирийсет и пет хиляди места.

Пише също, че всички билети за „Раунд Хиър“ са продадени.

Брейди се обажда на Шърли Ортън в сладоледената фабрика. Отново защипва с пръсти носа си и моли Шърли да предупреди Руди Станхоуп, че може да се наложи да го замества цяла седмица. Казва ѝ, че ще се помъчи да отиде на работа в четвъртък или в петък, но да не разчитат на явяването му: тръшнало го е грип.

Както и очакваше, споменаването на заразното заболяване хвърля Шърли в ужас.

— Не идвай, преди напълно да си оздравял! За доказателство вземи бележка от личния си лекар! Не може да си грипав и да продаваш сладолед на деца!

— Няма, няма — гъгне Брейди. — Съжалявам, Шърли. Заразил съм се от мама. Наложил се да я занеса в леглото. — Напушва го смях и устните му започват да потрепват.

— Лекувай се и гледай бързо да се оправиш.

— Добре. Чао. — Той прекъсва връзката миг преди истерично да се разкикоти. Да, наложи се да занесе маминка в леглото. Да, повали я грип. Не свински грип, не птичи грип, а нов щам, наречен „поров грип“. Брейди вие, превива се от смях и удря по таблото на субаруто. Удря толкова силно, че го заболява ръката, и от това започва да се смее още по-неудържимо.

Този пристъп продължава, докато го заболява коремът и дори му прилошава. Тъкмо започва се успокоява, когато входната врата на отсрещната сграда се отваря.

Брейди грабва джажа 2 и натиска бутона за включване. Лампичката светва в жълто — уредът е в готовност. Той вдига късата антена и слиза от колата. Вече не се смее. Бавно пристъпва към бетонния парапет, като се старее да остане в сянката на близката колона. Слага палец на превключвателя и насочва джаджа 2 надолу, но не към тойотата, а към Ходжис, който рови в джоба на панталона си. Блондинката стои до него — носи същия костюм, с който беше по-рано, но е сменила обувките и чантата.

Ходжис изважда ключовете си от джоба.

Брейди щраква лостчето и лампичката светва в зелено. Уредът вече е на работен режим.

Светлините на тойотата проблясват. В същия момент зелената лампичка на джаджа 2 примигва само веднъж. Уредът е прихванал сигнала за отключване на тойотата и го е запааметил, както се случи и с мерцедеса на госпожа Трилони.

В продължение на почти две години Брейди отключваше коли с джажа 2 и ги претърсваше за ценни вещи и пари. Понякога плячката беше богата, друг път — не, но тръпката винаги беше силна. Когато намери резервния ключ в жабката на мерцедеса на госпожа Трилони (в найлонов плик, заедно с ръководството за експлоатация и регистрационния талон), първата му мисъл беше да открадне колата и да я покара из града, да я удари и посмачка, ей-така, за кеф, да разреже тапицерията в купето. Обаче интуицията му подсказа да не пипа нищо. Защото може би на мерцедеса му е отредена по-важна роля. Така се и оказа.

Качва се в субаруто и пъха в жабката джажа 2. Много е доволен от свършеното тази сутрин. Но до обед има още време. Ходжис и сестрата на Оливия отиват на бдение. Брейди също ще е бдителен и ще отскочи до ЦКИ. Вероятно комплексът вече е отворен и той смята да огледа обстановката. Да провери с каква охрана разполагат, къде са монтирани охранителните камери.

„Ще намеря начин да вляза — казва си. — Днес ми върви.“

Ще влезе и в интернет, за да провери дали някой не продава билет за концерта в четвъртък. Леле, колко работа го чака!

Започва да си подсвирква.

В десет без петнайсет Ходжис и Джейни Патерсън влизат в салона „Вечен покой“ на погребална агенция „Соумс“ — изпреварили са всички благодарение на припряността на Джейни.

Ковчегът, украсен със синя копринена драперия, е отворен. Елизабет Уортън е с бяла рокля на сини цветчета в тон с драперията. Очите ѝ са склопени. Страните ѝ са начервени с руж.

Джейни притичва до ковчега по пътеката между сгъваемите столове, поглежда майка си и бързо се връща. Устните ѝ треперят.

— Чичо Хенри може да нарича кремацията езическа и примитивна, но всъщност този обичай с отворения ковчег е примитивен. Това не е майка ми, а чучело, изложено на показ.

— Но тогава защо...

— Съгласих се, за да не ми правят въртели за кремацията. Бог да ни е на помощ, ако чичо Хенри надникне под копринената драперия и види, че ковчегът е от пресован картон, боядисан в сиво, за да прилича на метален. Картонен е, за да... сещаш се...

— Да — кимва Ходжис и за миг я прегръща през раменете.

Приятелките на покойната започват да прииждат начело с Алтея Грийн и с госпожа Харис. Към десет и двайсет (със закъснение за по-голяма тежест) пристига леля Шарлот под ръка с брат си. Чичо Хенри я придружава до ковчега, поглежда за кратко покойницата и отстъпва назад. Леля Шарлот за миг се втренчва в каменното лице, после се навежда, целува ледените устни и прошепва едва чуто:

— О, сестрице... О, сестрице...

За първи път, откакто я познава, Ходжис не изпитва неприязън към нея.

Опечалените тихичко разговарят помежду си, чува се приглушен смях. Джейни се спира до всеки присъстващ (не са повече от дванайсетина и всички са от онзи тип, който дъщерята на Ходжис нарича „ретрокласика“) и се старее да му обърне внимание. Чичо Хенри ѝ се притичва на помощ и когато силите ѝ се изчерпват, докато се опитва да утеша госпожа Грийн, той я прегръща през раменете. На Ходжис му става приятно. „Кръвта вода не става — мисли си. — В подобни моменти близките се уповават един на друг.“

Чувства се излишен и решава да излезе на чист въздух. Стои минута-две пред входната врата и оглежда колите, паркирани от другата страна на улицата. Търси с поглед сам мъж, седнал зад волана на някоя, но не вижда никого. Изведнъж се сеща, че не е видял на поклонението Холи Мрънкалото.

Заобикаля сградата и отива на паркинга за посетителите — ето я и Холи, седи на стълбите на задния вход. Носи грозна кафява рокля, стигаща до прасците ѝ. Косата ѝ е сплетена на две плитки, навити над ушите. Ходжис си помисля, че тя прилича на принцеса Лея, спазвала цяла година диетата на Карън Карпентър⁷³.

Холи вижда сянката му на тротоара, сепва се и се опитва да скрие онова, което държи. Ходжис се приближава и вижда между пръстите ѝ наполовина изпушена цигара. Холи разтревожено го поглежда изпод око. Погледът ѝ е като на куче, което често бият с вестник, задето се е изпикало под масата.

— Моля ви, не ме издавайте пред майка ми. Тя си мисли, че съм ги отказала.

— Гроб съм — обещава Ходжис, отбелязвайки наум, че Холи е достатъчно голяма да не се плаши от неодобрението на майка си по отношение на вероятно единствения ѝ лош навик. — Може ли да седна до теб?

— Не трябва ли да сте вътре с Джейни? — промърморва тя, но се отмества, за да му

направи място.

— Излязох да глътна малко чист въздух. Пък и освен Джейни не познавам никого.

Тя го поглежда с искреното любопитство на дете:

— С братовчедка ми любовници ли сте?

Ходжис се сконфузва, но не от въпроса, а задето го напушва смях. Май трябваше да я остави да си пуши скришом и да се върне в залата на погребалната агенция.

— Да речем — промърморва, — че с нея сме добри приятели. И да приключим тази тема.

Холи повдига рамене и изпуска дим през ноздрите си.

— Няма нищо лошо една жена да има любовници, щом иска. Аз не искам. Мъжете не ме интересуват. Но не съм лесбийка — казвам го, за да не останете с погрешно впечатление. Поетеса съм.

— Сериозно?

— Да — казва тя и добавя, сякаш става дума за едно и също: — Майка ми не харесва Джейни.

— Така ли?

— Смята, че е несправедливо, задето е наследила куп пари от Оливия. Може и да е права, обаче на мен ми е все едно.

Прехапва си устните по начин, който предизвиква у Ходжис смущаващо чувство за дежавю. След секунда се сеца: Оливия Трилони правеше същото по време на разпитите. Кръвта вода не става.

— Не те видях в залата — отбелязва.

— Няма и да вляза. Тя не може да ме застави. Не съм виждала мъртвец и не искам да виждам. Ще сънувам кошмари.

Загасва цигарата, като я смачква отстрани на стъпалото — не я натиска, а я мачка отново и отново, докато филтърът се скъсва. Лицето ѝ е като бяло матово стъкло, трепери като лист (коленете ѝ се удрят едно в друго) и ако не престане да дъвче долната си устна, ще я разрани до кръв.

— Гадно е да гледаш труп — добавя и вече не мънка, а извисява глас, сякаш всеки момент ще закрещи. — Този ритуал е гаден, отвратителен, *противен!*

Ходжис я прегръща през треперещите ѝ рамене, очаквайки тя да побегне, но не и преди да го нарече женкар и да го зашлеви. Но за негова изненада постепенно треперенето престава и Холи дори слага глава на рамото му.

— Права си — промърморва той. — Поклонението пред мъртвите е най-неприятното. Утре ще е по-поносимо.

— Ще е затворен ли ковчегът?

— Да. — Ходжис ще помоли Джейни да затворят ковчега, иначе братовчедка ѝ пак ще виси при катафалките.

Холи го поглежда, лицето ѝ е открито като на дете. „Колко е наивна — казва си той, — бог не я е надарил нито с остроумие, нито с хитрост.“ След време ще съжалява за погрешното си заключение, но сега отново се замисля за Оливия Трилони и как медиите и полицаите, включително негова милост, ѝ отровиха живота.

— Обещавате ли?

— Да.

— Дайте ми честна дума.

— Честна дума — да пукна, ако излъжа. — След малко, все още мислейки за Оливия и за виртуалната отрова, с която Мистър Мерцедес я е натъпкал, той пита: — Вземаш ли си редовно лекарствата, Холи?

Тя изненадано се ококорва:

— Как познахте, че пия лексапро? Тя ли ви каза?

— Никой не ми е казал. Не е необходимо. Твърде дълго съм работил като детектив. —

Прегръща я още по-здраво и приятелски я разтърсва. — А сега ми отговори. Ама честно.

— Лекарството е в чантата ми. Днес не съм го пила, защото... — Тя пискливо се изкискава.

— Защото от него често ми се пишка.

— Ако ти донеса чаша вода, ще го изпиеш ли?

— Да. Заради вас. — Холи отново вперва в него очите си — наивни като на дете, гледащо възрастен: — Вие сте добър човек. Харесвате ми. Джейни има късмет. За разлика от мен — не ми върви в живота. Дори гадже не съм имала...

— Ще ти донеса вода. — Ходжис става. Преди да заобиколи сградата, се обръща. Холи се опитва да запали друга цигара, но ѝ е трудно, защото отново трепери. Държи запалката-еднодневка „Бик“ с двете си ръце като полицаи на тренировъчно стрелбище.

Щом влиза обратно в залата, Джейни го пита къде е бил. Той ѝ обяснява и на свой ред ѝ задава въпрос — може ли ковчегът да е затворен на опелото на следващия ден.

— Мисля, че само така Холи ще присъства на службата — добавя.

Джейни поглежда леля си, която разпалено обяснява нещо на няколко възрастни дами.

— Гадината дори не е забелязала, че дъщеря ѝ не е сред нас. Знаеш ли какво? Току-що реших, че утре ковчегът изобщо няма да е тук. Ще накарам уредника да го премести отзад, а ако на леля Шарлот не ѝ харесва, да върви по дяволите. Кажете го на Холи.

Уредникът на погребението, който дискретно стои настрана, завежда Ходжис в съседното помещение, където са сервирани напитки и закуски. Ходжис взема бутилка минерална вода и я занася на паркинга. Предава на Холи съобщението на Джейни, сяда до нея и я чака да изпие малката си доза щастие. Холи му се усмихва:

— Наистина ви харесвам.

С отработеното умение на всеки полицаи да лъже убедително, той отговаря сърдечно:

— И аз те харесвам, Холи.

Центърът за култура и изкуства, известен още като ЦКИ, е наричан „Лувъра на Средния запад“ от журналистите от местния вестник и от членовете на Търговската палата (а жителите на града му викат „Лува“). Комплексът заема шест акра в центъра на града, където стойността на земята се равнява на злато. Основният корпус е грамадно кръгло здание, което според Брейди наподобява гигантската летяща чиния в последните сцени на филма „Близки срещи от трети вид“. В него се помещава концертната зала „Минго“.

Брейди заобикаля отзад, където е товарната рампа и където е оживено като в мравуняк през летен ден. Разминават се камиони, работници разтоварват какво ли не, включително — колкото и да е странно — части от съоръжение, което според Брейди е виенско колело. Свалят и панелите от декора, изобразяващ звездно небе и бряг с бял пясък, по който се разхождат двойки, хванати за ръка. Всички работници са с баджове за идентификация — някои са си ги окачили на шията, други са ги закачили на ризите. „Кофти“ — мисли си Брейди.

На портала преди зоната за товарна дейност има охранителна кабина. И това е кофти, но той тръгва към нея, защото който не рискува, не печели. Охранителите са двама. Единият е в кабината, нагъва геврек и наблюдава пет-шест монитора. Другият излиза, за да препречи пътя на Брейди. Носи черни очила и в тях младежът вижда отражението си и широката си, заучена усмивка, изразяваща наивно любопитство.

— Какво обичате, сър? — пита охранителят.

— Абе, стана ми любопитно. — Брейди посочва работниците. — Онова там прилича на виенско колело.

— В четвъртък вечер ще има голям концерт — обяснява охранителят. — Групата представя новия си албум. Май се казва „Целувки до полуда“.

— Брей, гласят грандиозно шоу — диви се Брейди.

Онзи изсумтява:

— Абе, ако питаш мен, ония, дето не могат да пеят, гледат да компенсират с пищни декори. Миналият септември гостува Тони Бенет и беше само той на сцената. Даже не си беше довел музиканти. Акомпанира му нашият симфоничен оркестър. Това се казва концерт. Без врякащи хлапета. Истинска музика. Тарикатско, нали?

— Ще ме пуснете ли да разгледам? Искане ми се да щракна две-три снимки с телефона.

— Не става, мой човек. — Охранителят се вглежда в него и сърцето на младежа се свива. — Всъщност изобщо не бива да си тук. Така че...

— Ясно, ясно. — Брейди се усмихва още по-широко. Не бива да остава повече. И бездруго няма защо да виси тук. Щом сега дежурят двама, в четвъртък вечер ще са половин дузина. — Благодаря ви за отделеното време.

— Пак заповядай.

Брейди вдига палец. Охранителят — също, но стои на вратата на кабината и го наблюдава, докато се отдалечава.

Брейди минава покрай грамаден и почти празен паркинг, който преди концерта ще е претъпкан. Вече не се усмихва. Размишлява за тъпите, скапани араби, които разбиха самолетите в Световния търговски център преди девет години. Казва си (без капчица ирония): „Развалиха работата на другите като нас.“

След пет минути бавен ход се озовава пред вратите, през които посетителите на концерта ще минат в четвъртък вечер. За да влезе днес, трябва да плати пет долара като „дарение“, фойето представлява ехтящо сводесто помещение, което в момента е пълно с любители на

изкуството и с ученически групи. Отсреща е сувенирният магазин, а вляво — коридорът към концертна зала „Минго“. Широк е колкото шосе с две платна. По средата на никелирана стойка е прикрепена табела с надпис: „ЗАБРАНЕНО ВЛИЗАНЕТО С ЧАНТИ, ПАКЕТИ И РАНИЦИ“. Няма детектори за метални предмети. Възможно е да не са ги инсталирали още, но той е почти сигурен, че няма да ги използват. Над четири хиляди души ще напират да влязат в залата и ако охраната започне да проверява с детектори за метал всеки, ще стане голямо задръстване на входа. Затова пък ще има цяла армия охранители — подозрителни и надменни като онзи глупав пуяк на служебния вход. Мъж с дебел елек в топлата юнска вечер веднага ще привлече вниманието им. Всъщност вниманието им ще привлече всеки мъж, който не води за ръка хлапачка с опашчици и с тениска с попзвезда.

„Ако обичате, елате насам, сър.“

Разбира се, още сега може да взриви елека и да убие стотина души, но не му се иска. Исква да се върне у дома, да провери в интернет кой е най-големият хит на „Раунд Хиър“ и да гръмне експлозива именно на тази песен, когато тъпите гъски ще са изпаднали в екстаз и ще крещят колкото им глас държи.

Само че пречките изглеждат непреодолими.

Той стои във фоайето сред пенсионерите с пътеводители и сред празноглавите прогимназисти и си мисли: „Да можеше Франки да е жив! Щях да го взема на концерта. Беше толкова тъп, че сигурно щеше да му хареса. Дори щях да му позволя да вземе пожарната Сами. — Мисълта го изпълва с дълбока и искрена печал, каквато често го обхваща, когато си спомни за Франки. — Дали пък да не убия шишката ДВО, после да се гръмна и да сложа край на тази история?“

Разтрива слепоочията си (поредното главоболие започва да го мъчи, а маминка я няма да го облекчи), прекосява фоайето и влиза в художествената галерия „Харлоу Флойд“, над която е опънат банер с надпис „ЮНИ — МЕСЕЦ НА МАНЕ!“

Брейди не знае кой е този Мане — вероятно рисуващ на жаби като Ван Гог, но някои от картините са супер. Той не си пада по натюрморти (за какъв дявол да си губиш времето с рисуване на пъпеш?), но няколко платна излъчват необузdana, дива сила. На едно е изобразен мъртъв матадор. Брейди слага ръце зад гърба и съзерцава картината, без да забелязва хората, които надничат през рамото му. Матадорът не е разкъсан или обезобразен, но кръвта, стичаща се от лявото му рамо, изглежда по-реална от кръвта във всички криминални филми, които Брейди е гледал. А той е гледал много. Картината го успокоява, мислите му се проясняват и когато най-накрая си тръгва, той си казва: „Ще намеря начин да го направя.“

Импулсивно влиза в сувенирния магазин и купува разни боклуци, които рекламират „Раунд Хиър“. След десет минути излиза с торбичка с рекламен надпис: „АТАКУВАХ ЦКИ и ПАЗАРУВАХ“, и отново поглежда към коридора към зала „Минго“. В четвъртък вечер този коридор е претъпкан с кикотещи се, блъскащи се, превъзбудени пикли, повечето придружавани от многострадалните си родители. Внезапно Брейди забелязва нещо, което преди не беше видял: вдясно в дъното е опънат плюшен шнур, който оформя тясна пътека. Пред този миникоридор също има табела на никелирана стойка, но с друг надпис.

Брейди го прочита и си казва: „О, господи! О... боже... мой!“

В апартамента на Елизабет Уортън Джейни бърза да свали обувките си с висок ток и се тръсва на канапето:

— Ох, свърши! Колко продължи? Хиляда или две хиляди години?

— Две — отвръща Ходжис. — Легни да поспиш.

— Спах до осем тази сутрин — възразява тя, но не много убедително.

— И все пак го направи.

— След като ще вечерям в Шугър Хайтс с роднините си, може би имаш право, господин детектив. Впрочем довечера с теб няма да се видим. Те ще искат да обсъдим любимата на всички музикална комедия „Милионите на Джейни“.

— Не бих се изненадал.

— Ще си поделя с тях съкровището на Оли. Ще получат половината.

Става му смешно от думата „съкровище“ и прихва, но след миг става сериозен, защото осъзнава, че Джейни не се шегува.

Тя повдига вежди:

— Някакъв проблем ли има? Може би някакви пършиви три милиона и половина няма да ми стигнат да си изживея като царица старините?

— Предполагам, че ще ти стигнат, обаче... тези пари са твои. Оливия ги е завещала на теб.

— Да. И адвокатът Шрон ме увери, че завещанието не може да бъде оспорено. Но не означава, че Оли е била напълно с ума си, когато го е писала. И ти го знаеш. Виждал си я, говорил си с нея. — Джейни масажира ходилата си през найлоновия чорапогащник. — Освен това, ако им дам половината, ще имам удоволствието да видя как си ги разделят. Ще е страотно представление.

— Сигурна ли си, че не искаш да дойда довечера?

— Да. Утре обаче искам да си с мен. Няма да се справя сама.

— Ще те взема в девет и петнайсет. Освен ако не искаш да прекараш втора нощ в моята бърлога.

— Изкушавам се, но не мога. Тази вечер е отредена за семейни веселби. Преди да тръгнеш, искам да ти дам нещо. Много е важно. — Джейни рови в чантата си и изважда бележник и писалка. Пише нещо, къса листа и му го подава. Ходжис вижда два реда числа.

— Първото — обяснява Джейни — е кодът на портата към къщата в Шугър Хайтс. Второто е кодът за изключване на охранителната аларма. Докато работите с Джером по компютъра на Оли в четвъртък сутрин, аз ще изпращам леля Шарлот, чичо Хенри и Холи на летището. Ако онзи тип е вкарал нещо в компютъра на Оли, както предполагаш, и програмата още е там... няма да го понеса. — Тя го гледа умоляващо. — Разбираш ли ме? Кажу ми, че ме разбираш.

— Да. — Ходжис коленичи до нея, сякаш ще ѝ направи официално предложение за брак като героите в любовните романи, които бившата му жена обича да чете. Чувства се нелепо, но само донякъде. — Джейни... — подхваща.

Тя го поглежда и се опитва да се усмихне, но опитът не е много успешен.

— Съжалявам — продължава той. — За всичко. Много, много съжалявам. — Мисли не само за нея и за покойната ѝ сестра, която имаше психически проблеми, заради което околните я приемаха трудно. Мисли и за загиналите пред Общинския център, особено за майката и за бебенцето.

Когато го повишиха в детектив, му назначиха за наставник Франк Следж. Струваше му се престарял, но беше с петнайсет години по-млад, отколкото Ходжис е сега.

— *Да не съм те чул да ги наричаш жертви* — поучаваше го Следж. — *Така постъпват безчувствените и уморените от дълга служба ченгета. Помни имената им. Наричай ги по име.*

„Крей — мисли си той. — Казваха се Крей. Джанис и Патриша.“

Джейни го прегръща. Докато му говори, дъхът ѝ гъделичка ухото му, от което той настръхва и почти получава ерекция.

— Когато приключи тук — шепне тя, — ще се върна в Калифорния. Не мога да остана в този град. Ценя те много, Бил, но ако остана, вероятно ще се влюбя в теб, а не мога да си го позволя. Искам да започна на чисто.

— Знам. — Ходжис се отдръпва и я хваща за раменете, за да погледа лицето ѝ — толкова е красиво. Днес обаче възрастта ѝ си личи. — Знам и те разбирам.

Джейни отново бръква в чантата си, този път за кърпичките. Избърсва сълзите си и подхвърля:

— Днес си направил поредното завоевание.

— Моля? — озадачава се той, после се сеща. — А, за Холи говориш.

— Смята, че си невероятен мъж. Така ми каза.

— Напомня ми за Оливия. Като говоря с нея, все едно получавам втори шанс.

— Да поправиш грешката си ли?

— Да.

Тя бърчи нос и усмихнато повтаря:

— Да.

Същия ден следобед Брейди отива на пазар. Взема хондата на Дебора Ан Хартсфийлд, защото е комби, но една от покупките му едва се побира отзад. Мисли на връщане да се отбие в пощенския клон, за да провери дали е дошла отровата за порове „Пор-мор“, която поръча в интернет под псевдонима Ралф Джоунс, обаче всичко сякаш се е случило преди сто години и всъщност какъв е смисълът? Този епизод от живота му приключи. Скоро ще приключи и последният. Какво облекчение!

Обляга най-обемистата покупка на стената на гаража. После влиза вкъщи, отбива се в кухнята, за да подуши въздуха (не се долавя миризмата на гниеща плът... поне засега), и слиза в командния център. Произнася магическата дума, с която включва арсенала от компютри, но го прави по навик. Няма желание да влезе в „Синия чадър на Деби“, защото няма какво повече да каже на гадното шишкаво ченге. Този епизод от живота му също приключи. Поглежда часовника си, вижда, че е три и половина и изчислява, че на дебелия ДВО му остава да живее приблизително двайсет часа.

„Ако наистина я чукаш, детектив Ходжис — казва си, гледай да топнеш морковчето си сега, докато все още го *имаш*.“

Той отключва катинара, влиза в килера и усеща миризмата на самоделен пластичен експлозив, примесен с лек мирис на моторно масло. От кутиите, пълни с взривно вещество, избира онази от обувките „Мефистофел“, с които е в момента — подарък от майка му за миналата Коледа. От другия рафт сваля кутията с мобилните телефони. Изважда един, занася го заедно с експлозива на работната маса в средата на помещението и се залавя за работа. Слага телефона в кутията и го свързва с най-обикновен детонатор, запазен от батерии АА. Включва апарата, за да се увери, че работи, и отново го изключва. Шансът някой да набере погрешка този нерегистриран номер и да хвърли във въздуха командния му център е нищожен, но защо да рискува? Шансът майка му да изяде месото с отровата също бе нищожен, обаче...

Не, телефончето ще стои изключено до десет и двайсет на следващата сутрин, когато той с нехайна стъпка ще влезе в паркинга на погребална агенция „Соумс“. Ако срещне някого, ще обясни, че е искал да мине направо до задната улица, където има спирка (което е вярно: проверил е на картата в интернет). Но надали ще види някого. Всички ще са на опелото и ще се скъсват от рев.

С джаджа 2 ще отключи колата на дебелия ДВО и ще сложи кутията от обувки на пода зад седалката на шофьора. Ще заключи тойотата и ще се върне в своята кола. И ще чака. Ще проследи как дебелакът минава край него. Ще го наблюдава, докато стигне до следващото кръстовище, за да е сигурен, че той, Брейди, е на безопасно разстояние от летящите отломки. И тогава...

— Бум! — Ще им трябва още една кутия от обувки, в която да го погребат.

Досмешава го и той се смее с глас, докато отива до килера да вземе елека-бомба. До довечера ще го демонтира. Вече не му е необходим.

Има по-добра идея.

Денят е сряда, 2 юни 2010, времето е топло, небето — безоблачно. Според календара пролетта не е дошла и учениците не са във ваканция, но така или иначе това е прекрасен летен ден в централната част на Америка.

Бил Ходжис, вече с костюм, но още без вратовръзка (ще я сложи чак накрая, засега се радва на блаженството да е без примка на шията), е в кабинета си и преглежда списъка с автомобилни обири, които Марло Еверет му е изпратила по факса. Разпечатал е карта на града и слага по една червена точка на мястото на всеки инцидент. Ще има доста да обикаля, за да разпита всички потърпевши, ако компютърът на Оливия не му подсказе нещо. Възможно е някои от тези хора да са забелязали един и същ подозрителен автомобил. Защото Мистър Мерцедес *положително* е наблюдавал собствениците на набелязаните за обир коли, за да е сигурен, че няма да се върнат, докато отключва автомобилите им със своето устройство.

„Наблюдавал ги е, както наблюдаваше и мен“ — си казва Ходжис.

В съзнанието му като искра проблясва някаква асоциация, обаче угасва, преди той да разбере какво е осветила. Все едно. Ако наистина е важно, искрата ще припламне пак. А дотогава той ще сверява адреси и ще ги отбелязва с червени точки. Остават му дващест минути, докато настъпи моментът да надене примката на вратовръзката и да потегли към Джейни.

Брейди Хартсфийлд е в командния си център. Днес няма главоболие и мислите му, често размътени, са ясни като кадрите от „Дивата орда“, които използва като скрийнсейвъри на компютрите си. Извадил е от елека-бомба блокчетата пластичен експлозив и внимателно е откачил жичките на проводниците, свързващи ги с детонаторите. Няколко блокчета вече са в яркочервена възглавничка с игривия надпис „ГЪЗОПАРКИНГ“. Други две, на които е придал цилиндрична форма, напъхва в яркосиня торбичка за урина и старателно залепя една ваденка отгоре. Купи си я вчера от сувенирния магазин в ЦКИ заедно с една тениска. На ваденката пише „№1 ФЕН НА РАУНД ХИЪР“. Поглежда часовника си. Наближава девет. На тлъстото ченге остава час и половина живот. Може би по-малко.

Пийт Хънтли, бившият партньор на Ходжис, е в една от стаите за разпити — не защото ще разпитва някого, а за да избегне сутрешната суетня в управлението. Исква да прегледа записките си. В десет ще даде пресконференция, за да информира обществеността за последните самопризнания на Доналд Дейвис, и не иска нещо да се обърка. Сега не му е до Мистър Мерцедес, който предизвика касапницата пред Общинския център.

Зад една заложна къща в Лоутаун хора, които мислят, че не са следени, въртят търговия с оръжия.

Джером Робинсън е пред компютъра си и прослушва аудиозаписи, свалени от сайт, наречен „ЗВУЧИ ДОБРЕ“. В един жена се смее истерично. В друг някой си подсвирква „Малчугана Дани“. Има запис и на мъж, който прави гаргара, и пъшкания на жена, навярно изпитваща оргазъм. Накрая Джером намира записа, който му е необходим. Наречен е простичко: „БЕБЕШКИ ПЛАЧ“.

На долния етаж Барбара, сестрата на Джером, се втурва в кухнята, следвана по петите от кучето Одел. Носи къса поличка с пайети, синьо сабо и тениска с лика на привлекателен тийнейджър. Под ослепителната му усмивка и зализана прическа има надпис: „КАМ — ЛЮБОВ ЗАВИНАГИ!“

Барб се интересува дали тоалетът ѝ не е прекалено детски. Майка ѝ (вероятно спомняйки си как е била облечена на първия си концерт на рокгрупа) с усмивка отвърща, че всичко е както трябва. Барбара я моли да ѝ даде обиците-висулки със знака на мира. „Разбира се“ — гласи

отговорът. Червило? „Ами... добре“ Сенки за очи? „Съжалявам, не.“ Барбарасе смее, сякаш казва: „Длъжна бях да опитам“, прегръща майка си и възкликва:

— Ох, не знам как ще издържа до утре вечер!

Холи Гибни е в банята в къщата в Шугър Хайтс и си мисли колко ще е хубаво, ако може да пропусне опелото, само дето майка ѝ няма да ѝ позволи. Ако излъже, че не ѝ е добре, Шарлот веднага ще я парира с до болка познатия въпрос: „Какво ще кажат хората?“ Ако възрази, че пет нари не дава „какво ще кажат хората“, защото никога повече няма да видят тези хора (с изключение на Джейни), майка ѝ ще я изгледа така, сякаш говори на чужд език. Изпива таблетката лексапро, но след малко я повръща, защото докато си мие зъбите, стомахът ѝ се преобръща. Шарлот стои пред вратата и я подканя да побърза. Холи отговаря, че е почти готова. Пуска водата в тоалетната и си помисля: „Хубаво, че поне приятелят на Джейни ще е там. Той е мил.“

Джейни Патерсън е в апартамента на покойната си майка и се облича: черен чорапогащник, черна пола и черно сако върху блуза в най-тъмния нюанс на индиговосиньо. Мисли си за Бил. Каза му, че може да се влюби в него, ако остане в този град, само че го излъга право в очите, защото вече е влюбена в него. Ако я чуе психоаналитик, ще каже с усмивка, че това е комплексът на Електра. А тя (също с усмивка) ще отговори, че това са фройдистки тъпотии. Баща ѝ беше плешив счетоводител, който отсъстваше дори когато беше със семейството си. А Бил Ходжис определено имаше присъствие. Тъкмо това харесваше у него. Харесваше и шапката, която му беше купила, филцова шапка като на Филип Марлоу. Поглежда часовника си и вижда, че е девет и четвърт. Дано Бил дойде скоро.

Ще го убие, ако закъснее.

Той не закъснява и е с филцовата шапка. Джейни му казва, че изглежда добре. Ходжис я уверява, че изглежда по-добре от него. Тя се засмива и го целува.

— Да вървим и да приключим с тази история — я подканя Ходжис.

Джейни бърчи нос:

— Да.

Отиват с тойотата до погребалната агенция и пак са първи. Влизат в салона „Вечен покой“. Джейни се оглежда и одобрително кимва. Сгъваемите столове вече са подредени, върху всеки е оставена програма с реда на церемонията. На мястото на ковчега стои маса, смътно напомняща за маса пред олтар, и украсена с пролетни цветя. От невидимите високоговорители звучи музика на Брамс — толкова тихо, че едва се чува.

— Добре ли е? — пита Ходжис.

— Става. — Джейни дълбоко въздиша и повтаря думите му отпреди двацет минути: — Да приключим с тази история.

Опечалените са в същия състав като предишния ден. Джейни ги посреща на вратата. Докато се ръкува с тях, прегръща ги и произнася онова, което се казва при подобни случаи, Ходжис стои до нея и оглежда колите, преминаващи по улицата. Нищо не събужда подозренията му, включително неугледното субару, което минава край погребалната агенция, без да намали скоростта.

Шевролет със стикер на компанията за коли под наем „Херц“ на предното стъкло завива към паркинга зад сградата. След малко се появява чичо Хенри, предшестван от своето подрусащо се „директорско“ шкембе. След него крачат Шарлот и Холи. Шарлот, която носи бели ръкавици, стиска ръката на Холи малко над лакътя. Ходжис си помисля, че лелята е като надзирателка, която води арестантка — вероятно наркоманка — към затворническата килия. Холи е още по-бледа от вчера, ако това изобщо е възможно. Носи същата размъкната кафява рокля, хапе устни и вече е изяла почти всичкото си червило.

Поглежда Ходжис и стеснително се усмихва. Той ѝ подава ръка, Холи я сграбчва и панически я стиска, докато Шарлот я дръпва и я вкарва в салона.

Церемонията се води от млад свещеник от църквата, която госпожа Уортън посещаваше всяка неделя, преди състоянието ѝ да се влоши. Прочита обичайния пасаж от „Притчи“ за добродетелната жена. Ходжис е склонен да приеме, че покойната е била по-ценна от корали, но се съмнява да е прекарала живота си в работа с вълна и с лен.⁷⁴

Но текстът е поетичен и когато свещеникът приключва, всички ронят сълзи. Човекът е млад, обаче достатъчно съобразителен, за да не чете надгробно слово за жена, която почти не познава. Вместо това той кани всички, които пазят „скъпи спомени“ за покойната Елизабет, да ги споделят. Няколко души откликват. Първа „споделя“ болногледачката Алтея Грийн, последна е Джейни — речта ѝ е кратка и трогателна.

— Искане ми се да бяхме още малко заедно — завършва тя.

В десет и пет Брейди паркира на съседната пряка и пуска монети в автомата, докато се появява зеленото флагче с надпис „МАКСИМУМ“. В крайна сметка Синът на Сам⁷⁵ беше заловен тъкмо заради глоба за неправилно паркиране. Той взема от задната седалка платнена пазарска торбичка с надписи: „КРОГЕР“ и „ИЗПОЛЗВАЙ МЕ ОТНОВО! СПАСИ ДЪРВО!“ Върте е джаджа 2, положена върху кутията от обувки „Мефистофел“.

Той завива и минава с делова крачка край погребална агенция „Соумс“ — обикновен гражданин, тръгнал по сутрешни задачи. Лицето му е спокойно, но сърцето му бие като парен чук. Не вижда никого пред погребалния дом и вратите са затворени, но все пак има опасност дебелият ДВО да не е в залата с другите опечалени. Може да е в някоя задна стая и да дебне за подозрителни лица. Да дебне него, с други думи.

„Който не рискува, не печели, муцинко“ — прошепва майка му.

Да, така е. Освен това според преценката му рискът е минимален. Ако Ходжис чука онази руса кучка (или се надява да я чука), няма да се отдели от нея.

На следващата пряка той се обръща, тръгва обратно и преспокойно влиза в паркинга на погребалната агенция. Чува тиха музика — някаква класическа помия. Тойотата на Ходжис е паркирана до оградата в дъното на паркинга така, че да отпътува бързо след края на церемонията. „Последното пътуване на дъртия ДВО — казва си Брейди. — Няма да е дълго, драги.“

Застава зад по-голямата от двете катафалки, която го скрива от любопитни погледи, изважда джаджа 2 от платнената торба и издърпва антената. Сърцето му бие до пръсване. Случвало се е — макар и рядко — устройството да не се задейства. Зелената лампичка светваше, но колата не се отключваше. Някаква засечка в програмата или в микрочипа.

„Ако не проработи, пъхни кутията под колата“ — съветва го майка му.

Разбира се. Ще има същия ефект. Или почти същия. Но няма да е толкова елегантно.

Натиска копчето. Зелената лампичка светва. Светлините на тойотата проблясват. Всичко е наред!

Той преспокойно отива до колата на ченгето, сякаш е негова собственост. Отваря задната врата, изважда кутията от платнената торба, включва телефона и слага кутията на пода зад седалката на шофьора. Затваря вратата и тръгва към улицата, като се заставя да върви бавно и уверено.

Тъкмо когато заобикаля сградата, Дебора Ан Хартсфийлд отново проговаря:

„Не забрави ли нещо, муцинко?“

Брейди се спира. Замисля се. Връща се и насочва антената на джаджа 2 към тойотата на Ходжис.

Светлините проблясват и колата се заключва.

След споделените спомени и кратка пауза („Всеки да я използва както намери за добре“ — казва божият служител), пак той моли Бог да благослови чадата си и да дари покой на душите им. Присъстващите се размърдват, дрехите им прошумоляват, те пъхат програмите в джобовете и в чантите си. Холи тръгва към изхода, но като изминава половината разстояние, изведнъж краката ѝ се подкосяват. Ходжис се втурва към нея с изненадваща за габаритите си бързина и я хваща под мишниците миг преди тя да се свлече на пода. Джейни забелва очи и за момент изглежда, че ще загуби съзнание, но постепенно погледът ѝ се прояснява. Вижда Ходжис и се насилва да се усмихне.

— Холи, престани! — сопва се леля Шарлот, като че ли дъщеря ѝ е напсувала някого.

Ръцете на Ходжис го сърбят да зашлеви напудреното ѝ лице. „Може да ѝ дойде умът в главата“ — помисля си.

— Добре съм, майко — прошепва Холи и се обръща към Ходжис: — Благодаря ви.

— Закусвала ли си? — пита той.

— Хапна овесена каша — оповестява леля Шарлот. — С прясно масло и с кафява захар. Аз я приготвих. Харесва ти да си център на вниманието, нали, Холи? — Тя поглежда Джейни: — Моля те, не се бави, мила. Хенри е безпомощен в подобни случаи, а пък аз не мога да приема сама толкова много гости.

Джейни хваща Ходжис под ръка и промърморва:

— Не съм и очаквала такъв подвиг от теб.

Лелята кисело се усмихва. Джейни също се усмихва, но победоносно, и Ходжис си помисля, че решението ѝ да даде на Шарлот половината от наследството, е гениално. Така завинаги ще се отърве от властната досадница и няма да е длъжна да отговаря на обажданията ѝ.

Опечалените излизат на улицата, обляна от яркото слънце. Спират се за малко на тротоара, разменят реплики от рода на „Чудесно погребение беше“, после тръгват към паркинга зад сградата. Холи върви между чичо си и майка си. Ходжис и Джейни ги следват. Озовават се на паркинга; Холи внезапно се изплъзва от надзирателите си и притичва до Ходжис и Джейни:

— Може ли да пътувам с вас? Ще ме вземете ли?

Леля Шарлот така свива устни, че те почти изчезват, и заплашително се извисява зад дъщеря си.

— Достатъчно глезотии за днес, госпожице! До гуша ми дойде!

Холи не ѝ обръща внимание. Хваща Ходжис за ръката и я стиска. Пръстите ѝ са ледени.

— Моля ви. *Моля ви.*

— Добре, щом искаш. Ако Джейни не въз...

Леля Шарлот зарива. Звукът напомня грачене на врана в царевична нива. Ходжис си спомня как тя се наведе над покойната си сестра и я целуна по студените устни и внезапно го жегва неприятна мисъл. Възможно е да е сгрешил в преценката си за Шарлот, както погрешно прецени и Оливия. Не бива да се съди за хората по външността и по постъпките им. Бог знае какво се крие в душите им.

— Холи, ти дори не познаваш този мъж!

Джейни хваща китката на Ходжис — ръката ѝ е много по-топла от пръстите на братовчедка ѝ.

— Защо не пътуваш с Шарлот и с Хенри, Бил? Има достатъчно място. Може да седнеш отзад при Холи. Така харесва ли ти, Холи?

— Да! — възкликва тя, без да изпуска ръката на Ходжис. — Ще е чудесно!

Джейни се обръща към чичо си:

— Съгласен ли си?

— Разбира се. — Той потупва Холи по рамото. — С по-голяма компания е по-весело.

— Браво, много хубаво, обръщайте ѝ внимание! — сопва се Шарлот. — Тъкмо това обича. Нали, Холи? — И без да чака отговор, тръгва към автомобила, придружавана от тракането на токчетата си, сякаш предаващи гневно съобщение чрез Морзовата азбука.

— А моята кола? — пита Ходжис.

— Аз ще я карам. Дай ми ключовете. — Джени ги взема и добавя: — Момент, искам още нещо.

— Да?

Тя грабва шапката му и нахакано я нахлупва над лявата си вежда. После отново присмехулно бърчи нос:

— Да.

Брейди е паркирал недалеч от погребалната агенция. Сърцето му отново бие до пръсване. Държи мобилен телефон. Написал е с химикалка на китката си номера на нерегистрирания телефон, свързан с бомбата на пода на тойотата.

Наблюдава опечалените пред входа на погребалното бюро. Дебелият ДВО не може да се сбърка — с черния си костюм изглежда грамаден като къща. Или като катафалка. На главата му се мъдри кретенска филцова шапка като на детективите в черно-белите филми от петдесетте години на миналия век.

Хората бавно тръгват към паркинга и след малко Ходжис и приятелката му ще ги последват. Брейди предполага, че блондинката ще бъде с ченгето, когато колата се взриви. Чиста работа! Три в едно: майката и двете дъщери. Доставя му удоволствие като уравнение, в което всички неизвестни са намерени.

Автомобилите излизат от паркинга и потеглят към мястото, на което той седи в колата си, защото оттам е пътят за Шугър Хайтс. Слънцето се отразява в предните стъкла, което малко му пречи, но тойотата на дъртия ДВО не може да се сбърка — Брейди я вижда как излиза от паркинга, спира за момент и след това завива по улицата към него.

Дори не поглежда взетия под наем шевролет, шофиран от чичо Хенри. Цялото му внимание е съсредоточено върху колата на бившето ченге. Когато тойотата се изравнява с него, Брейди е малко разочарован. Изглежда, русата мръсница се е качила при роднините си, защото в автомобила е само шофьорът. Брейди го зърва само за миг, но въпреки че слънцето почти го заслепява, няма как да сбърка идиотската шапка на шишкавия ДВО.

Набира телефонния номер. „Предупредих те, че няма да разбереш откъде ти е дошло. Нали, лайняр такъв?“

И натиска бутона за повикване.

Тъкмо Когато Джейни посяга да включи радиото, иззвънява мобилен телефон. Последният звук, който излиза от гърлото ѝ (де такъв късмет за всекиго), е смях. „Милият ми глупчо — помисля си. — Пак си е оставил в колата мобилния.“ И посяга към жабката. Телефонът отново иззвънява.

Само че звукът не идва от жабката, а иззад...

Няма гръм (поне тя не чува), само ѝ се струва, че огромна, силна ръка блъсва седалката ѝ. После светът става бял.

Холи Гибни, известна още като Холи Мрънкалото, може да е психически лабилна, но нито антидепресантите, нито цигарите, които тайно пуши, са забавили реакциите ѝ. В мига, в който се разнася гръм и чичо Хенри натиска спирачките, тя изскача от взетия под наем шевролет.

Ходжис се изстрелва след нея и тича с всички сили. Пронизва го болка в гърдите, сякаш получава инфаркт. Иска му се наистина да е така, но болката затихва. Пешеходците реагират както винаги, когато терористичен акт пробие дупка в света, който до този момент са приемали за даденост. Някои се просват на тротоара и с ръце покриват главите си. Други се вцепеняват като статуи. Някои коли спират. Повечето дават газ, за да избягат от местопроизшествието. Сред тях е и едно невзрачно субару.

Ходжис тича след психически нестабилната братовчедка на Джейни и последното съобщение на Мистър Мерцедес кънти в главата му като церемониален барабанен марш: „Ще те убия, дядка! Няма да разбереш откъде ти е дошло откъде ти е дошло откъде ти е дошло...“ Подхлъзва се заради проклетите гьонени подметки на официалните си, рядко носени обувки, и почти се блъсва в Холи. Тя сякаш се е вкаменила — стои прегърбена (чантата ѝ се полюшва на ръката ѝ) и се взира в останките от тойотата на Ходжис. Купето, изтръгнато от осите, е обгърнато от пламъци. Задната седалка е изхвърчала на шест метра от колата, разкъсаната тапицерна гори. Някакъв човек залита по улицата и се държи за окървавената глава. Жена седи на тротоара пред счупената витрина на сувенирен магазин и за миг Ходжис изпитва неописуема радост — струва му се, че това е Джейни. Само че тази жена е със зелена рокля. И косата ѝ е прошарена... Разбира се, че не е Джейни, невъзможно е.

„Аз съм виновен — казва си. — Ако преди две седмици се бях гръмнал с револвера на баща си, Джейни щеше да е жива.“

Но полицаят в него надделява и той отблъсква тази мисъл (макар че тя не си отива лесно). Замества я друга — ужасяваща, неумолимо ясна. *Вината не е негова*. Виновен е мръсникът, заложил бомбата в колата. Същият мръсник, който се връза с откраднатия мерцедес в тълпата безработни пред Общинския център.

Сред локва кръв вижда черна обувка с висок ток. В канавката вижда откъсната ръка в димящ ръкав, сякаш е захвърлен боклук, и умът му заработва на пълни обороти. Няма време, ей-сега ще довтасат Хенри и Шарлот.

Хваща Холи за раменете и я обръща към себе си. Плитките тип „принцеса Лея“ са се разплели. Очите ѝ са ококорени, но се взира в една точка. Ходжис, който разсъждава по-трезво от всякога, преценява, че докато тя е в това състояние, не може да разчита на нея. Зашлепява я — първо по едната страна, после по другата. Макар и леки, плесниците я освестяват и тя премигва.

Хората наоколо пищят. Шофьори натискат клаксоните си. Вият аларми на коли. Мирише на бензин, на разтопена пластмаса и на изгоряла гума.

— Холи, Холи. Чуй ме! — крясва той.

Тя го гледа, но дали го чува? Един бог знае, а времето изтича.

— Слушай ме внимателно, Холи! Обичах я, но не бива да казваш на никого. *Не казвай на никого, че я обичах*. По-късно може, но сега недей. Разбираш ли ме?

Тя кимва.

— Дай ми номера на мобилния си телефон. Може да ми потрѣбваш. — Умът му продължава да работи като добре смазан механизъм; надява се да не допре до помощта на Холи. Възможно е къщата на Шугър Хайтс да е празна днес следобед, но не му се вярва. Поне за малко трябва да разкара лелята и чичото, но Шарлот ще иска дъщеря ѝ да остане къщи. Защото Холи

има психически проблеми. Тя е уязвима. Колко ли нервни кризи има зад гърба си? Дали е правила опити за самоубийство? Тези въпроси се стрелкат в съзнанието му като падащи звезди — проблясват и изчезват. Сега обаче няма време да се притеснява за нечия деликатна психика.

— Когато следобед майка ти и чичо ти тръгнат за полицията, кажи, че си добре и не искаш някой да остава с теб вкъщи. Ще го направиш ли?

Тя кимва, макар че най-вероятно не схваща какво ѝ се говори.

— Ще ти позвъня по телефона. Или аз, или едно момче, което се казва Джером. *Джером*. Ще запомниш ли името?

Тя отново кимва, отваря чантата си и изважда калъф за очила.

„Не ме разбира — мисли си Ходжис. — Кима, но е неадекватна.“ И все пак трябва да опита. Хваща я за раменете.

— Искам да заловя човека, който уби Джейни. Искам да го накарам да си плати. Ще ми помогнеш ли?

Тя кимва. Лицето ѝ е безизразно.

— Кажи го. Кажи, че ще ми помогнеш.

Холи не продумва. Изважда от калъфа тъмни очила и си ги слага, сякаш пред нея не гори кола и ръката на Джейни не лежи в канавката. Сякаш улицата не ехти от писъци на хора и от приближаващия се вой на сирени. Сякаш през този летен ден тя е на плажа.

Ходжис леко я разтърсва:

— *Дай ми номера на мобилния си!*

Жената любезно кимва, но пак не продумва. Затваря чантата си и се обръща към горящата кола. Разочарованието му е неопишуемо. Причинява му гадене и объркване мислите му, които бяха толкова ясни в продължение на трийсет-четирийсет секунди.

Леля Шарлот завива откъм съседната улица — размахва ръце, косата ѝ, боядисана в черно, но с побелели корени, се развява зад гърба ѝ. След нея тича чичо Хенри. Пълното му, месесто лице е бяло като тебешир, само на страните му се открояват две големи червени петна като на клоун.

— Шарли, спри! — крещи. — Май ще получи инфаркт!

Тя му не му обръща внимание. Хваща дъщеря си за лакътя, завърта я към себе си и я притиска толкова силно до гърдите си, че големият нос на Холи се сплесква между тях.

— НЕ ГЛЕДАЙ! — крещи Шарлот и гледа. — НЕ ГЛЕДАЙ, МИЛИЧКА, НЕ ГЛЕДАЙ ТОЗИ УЖАС!

— Не мога да дишам — съобщава чичо Хенри, сяда на бордюра и навежда глава. — Божичко, дано да не умирам.

Вече се чуват и други сирени. Хората колебливо пристъпват напред, за да разгледат отблизо горящите останки от автомобила. Някои снимат с телефоните си.

„Имал е достатъчно пластичен експлозив, за да взриви кола. С колко ли още разполага?“ — пита се Ходжис.

Леля Шарлот продължава да притиска дъщеря си до гърдите си и да ѝ крещи да не гледа. Холи не се съпротивлява, само протяга ръка назад. В нея има нещо. Макар че сигурно си въобразява, Ходжис се надява да е за него. И го взема — калъфа, в който бяха тъмните очила. Върху него с релефни златни букви са написани името ѝ и адресът ѝ.

Има и телефонен номер.

Ходжис изважда нокията от вътрешния джоб на сакото си и си дава сметка, че ако не бяха ироничните закачки на Джейни, сега телефонът му щеше да е парче стопена пластмаса в жабката на овъглената тойота.

Натиска бутона, на който е запаметен номерът на Джером, и се моли младежът да се обади. Слава богу, обажда се.

— Господин Ходжис? Бил? Чух някаква експло...

— Мълчи и слушай. — Ходжис крачи по обсипания със стъкла тротоар. Сирените се чуват още по-близо, скоро полицията ще е тук, а той разчита само на интуицията си. Дано подсъзнанието му вече прави необходимите връзки. Случвало се е преди — неслучайно е сред най-награждаваните полицейски служители.

— Слушам.

— Не знаеш нищо за разследването на мелето пред Общинския център. Не знаеш нищо за Оливия Трилони. Не познаваш Джейни Патерсън. — Разбира се, тримата бяха обядвали заедно в „Демазио“, но от полицията надали щяха да се доберат до тази информация. Най-малкото не и веднага.

— Гроб съм! — отсича Джером. В гласа му няма нито недоверие, нито колебание. — Кой ще ме разпитва? Ченгетата ли?

— Може би по-късно; на първо време — родителите ти. Защото взривената кола е моята. Джейни беше зад волана. Сменихме се в последната минута. Тя... вече не е сред нас.

— Боже, Бил, обади се на полицията. На бившия си партньор!

Ходжис си спомня какво беше казала Джейни: „Дотогава той е *наш*. Все още имаме съгласие и *по този въпрос, нали?*“ „Да — мисли си. — *Имаме съгласие, мила.*“

— Още не. Засега ще продължа сам и ти си ми необходим, Джером. Този изрод я уби. Но ще го пипна. Ще го пипна и ще го накарам да си плати. Ще ми помогнеш ли?

— Да. — Не казва: „*Няма ли да имам неприятности?*“ Нито „*Това може да провали следването ми в Харвард.*“ Нито „*Не, не ме забърквай.*“ Казва само „*Да*“.

Бог да благослови Джером Робинсън.

— Влез в „Синия чадър на Деби“ и изпрати на мръсника съобщение от мое име. Помниш ли никнейма?

— Да, *kermitfrog19*. Чакай да си запиша...

— Няма време. Ще запомниш основното. Изчакай час, преди да го пуснеш. За да не си помисли онзи, че съм го изпратил преди експлозията. Искам да знае, че съм жив.

— Ясно. Кажете какво да напиша.

Ходжис му диктува съобщението и затваря, без да каже довиждане. Пъхва телефона в джоба на панталона си при калъфа за очила на Холи.

От съседната улица завива противопожарна кола, следвана от две патрулки. Префучават край погребална агенция „Соумс“, пред чийто вход стоят свещеникът и уредникът на погребението на Елизабет Уортън и засенчват с длани очите си срещу блясъка на слънцето и на пламъците, обгърнали горящия автомобил.

Ще се наложи Ходжис да даде показания, но първо ще свърши нещо по-важно. Съблича си сакото, коленичи и покрива с него ръката в канавката. В очите му напират сълзи, но успява да ги сдържи. Ще плаче после. Иначе няма да повярват на версията, която смята да разкаже.

Полицайте — две млади момчета, патрулиращи без партньори — слизат от колите си. Ходжис не ги познава.

— Здравейте, господа — кимва им.

— Ще ви помоля да напуснете местопроизшествието, сър — казва единият, — но ако сте били свидетел на това... — Посочва останките от горящата кола. — В такъв случай останете наблизко, за да дадете показания.

— Не само бях свидетел, а трябваше да бъда в този автомобил. — Ходжис изважда портфейла си, отваря го и показва полицейската си карта с червен печат „В ОСТАВКА“. — До есента бях в един екип с Пийт Хънтли. Мисля, че трябва да му позвъните веднага.

— Колата ваша ли е, сър?

— Да.

— Тогава кой е бил на волана? — пита другият полицаи.

Брейди се връща вкъщи доста преди обед — разрешил е всичките си проблеми. Съседът от отсрещната къща, старият господин Бийсън, стои насред двора си.

— Чу ли? — обръща се към Брейди.

— Какво да чуя?

— Взривиха нещо в центъра. Имаше голям облак дим, но се разнесе.

— Нищо не съм чул, радиото в колата свиреше силно.

— Фабриката за бои е експлодирала, така си мисля. Почуках на вратата ви, но майка ти не отвори. Сигурно спи. — Лукавият му поглед сякаш добавя: „Пак се е напила.“

— Да, сигурно — отвръща Брейди. Не му харесва, че любопитният дърт кретен е чукал на вратата. Според него най-добрите съседи са онези, които не ти се мяркат пред очите. — Извинете, но бързам, господин Бийсън.

— Предай поздрав на майка си.

Брейди отключва, влиза и заключва след себе си. Подушва въздуха. Нищо. Или... почти нищо. Може би се долавя неприятен дъх — като мириса на пилешки кости, престояли няколко дни в кофата за боклук под мивката.

Отива в спалнята ѝ. Отмята чаршафа и изцъклените ѝ очи се втренчват в него. Вече не му се струват толкова страшни. Много важно, че съседът Бийсън любопитства, *майната му* на дъртия ключокар. Най-важното е да удържи положението само още няколко дни. Майната им и на обвиняващите очи на маминка. Вината не е в него — тя сама причини смъртта си. Както трябваше да стане и с дъртия ДВО. *Майната му* и на него, голям праз, че не се самоуби, ето че го няма вече. Вече наистина е в оставка. *Да Вонии в Отвъдното, ДВО Ходжис.*

— Справих се, мамо — казва Брейди. — И ти ми помогна. Само във въображението ми, но... — Но не е съвсем сигурен. Може би тя беше там наистина и му напомни да заключи колата на ченгето. Беше забравил да го стори. — Е, благодаря ти — промърморва почти искрено. — Благодаря ти за всичко. Съжалявам, че си мъртва.

Изцъклените ѝ очи все така обвиняващо се взират в него.

Той посяга — колебливо — и ги затваря, както е виждал във филмите. За няколко секунди клепачите остават склопени, но изведнъж се вдигат като повредени стари щори и очите на мъртвата пак се вторачват в него. Казват му: „Ти ме уби, муцинко.“

Настроението му се разваля и той закрива лицето ѝ с чаршафа. Слиза в дневната и пуска телевизора, като очаква, че поне един от местните канали ще предава от мястото на произшествието, но няма репортаж. Това го вбесява. Няма ли да се усетят, че в колата се е взривила бомба? Очевидно не. Очевидно шибаното кулинарно шоу на Рейчъл Рей ⁷⁶ с любимото ѝ руло „Стефани“ е по-важно.

Изключва телевизора (ненаправно наричан от мнозина „идиотска кутия“), бързо слиза в контролния си център, включва с гласова команда „Хаос“ компютрите и спира самоубийствената програма с друга гласова команда — „Тъмнина“. Започва да танцува, размахва юмруци и си тананика песента „Бим-бам, вещицата пукна“ ⁷⁷, като заменя *вещицата с ченгето*. Надява се, че това ще повдигне настроението му, но напразно. Първо слухтящият съсед, после обвиняващите очи на майка му... защо се бяхти толкова, та да му отнемат удовлетворението, което е *заслужил*?

Все едно. Предстои му важна работа — да се подготви за концерта. Сяда до дългата работна маса. Изсипал е в три буркана от майонеза металните топчета, които бяха в елека-бомба. До бурканите има кутия с найлонови пликосе с вместимост четири литра за съхранение на храни.

Започва да ги пълни (без да ги препълва) със сачмите. Работата го успокоява и доброто му настроение постепенно се завръща. Тъкмо свършва, когато проехтява параходна сирена.

Той вдига глава и се намръщва. Програмирал е този сигнал, за да известява за ново съобщение в „Синия чадър“. Не, невъзможно е! Единственият, с когото общува в този сайт, е Кърмит Уилям Ходжис, ДВО, което освен „детектив в оставка“ означава и „да воних в отвъдното“.

Оттласква се с крака, закарва стола на колелца пред компютър 3 и се взира в екрана. Върху иконката със синия чадър се е появило червено кръгче с цифрата 1. Той кликва върху него и изумено зяпва: наистина има съобщение.

kermitfrog19 иска да говори с теб!
Искаш ли да разговаряш с kermitfrog19?
Да Не

Иска му се да повярва, че съобщението е пратено снощи или тази сутрин, преди Ходжис и русата хубавица да излязат от апартамента, но не може. Ясно се чу, че то дойде току-що.

Събира цялата си смелост (защото това е много по-страшно от очите на мъртвата му майка), кликва върху „Да“ и чете.

Изтърва ме.

☺

И запомни нещо, дрисльо: аз съм като страничното ти огледало. Сещаш се, нали, ОБЕКТИТЕ СА ПО-БЛИЗО, ОТКОЛКОТО ИЗГЛЕЖДАТ.

Знам как си отключил мерцедеса. Не е с ключа, който се дава на пиколото. Но ти се върза, нали? Ама, разбира се, че се хвана. Защото си дрисльо.

Имам списък на всички коли, които си ограбил между 2007 и 2009.

Имам и друга информация, но засега няма да я споделя с теб. Все пак ЩЕ те светна за нещичко: казва се „престъпен ДЕЕЦ“, а не „ДЕЯТЕЛ“.

Защо ти го издавам ли? Защото вече не възнамерявам да те заловя и да те предам на полицията. Притрябвало ми е — вече не съм полицай.

Ще те убия.

До скоро, мамино синче.

Колкото и да е потресен, Брейди отново и отново препрочита последния ред.

Става и движейки се сковано, сякаш е на кокили, отива до килера. Влиза, затваря вратата и закрепява, удряйки с юмруци по рафтовете. Вместо кучето на ония чернилки, по погрешка отрови майка си. Беше лошо. А сега е убил друг човек вместо дъртото ченге. Това е още по-лошо. Сигурно е русата кучка. Блондинката е била с шапката на дъртия ДВО поради някаква идиотска причина, която само друга блондинка може да разбере.

Но едно е ясно: той, Брейди, вече не е в безопасност в тази къща. Ходжис може би блъфира, че е близо, но може и да казва истината. Разбрал е за джаджа 2. Знае за обирите на колите. Твърди, че знае и други подробности. И...

„До скоро, мамино синче.“

Трябва да се махне оттук. И то бързо. Но първо ще свърши нещо друго.

Качва се на горния етаж и пак влиза в спалнята на майка си, само че този път почти не поглежда трупа под чаршафа. Отива в банята и рови в чекмеджетата на шкафчето, докато намира самообръсначката „Лейди Шик“, която маминка използваше. После се залавя за работа.

Ходжис отново е в стая за разпити номер 4 — късметлийската му стая. Този път обаче седи от другата страна на масата срещу Пийт Хънтли и новата му партньорка — зашеметяваща красавица с дълга червеникава коса и със сиво-сини очи. Разпитът протича като разговор между колеги, но това не променя основните факти: взривена е кола и е загинала жена. Друг основен факт е, че разпитът си остава разпит.

— Дали има връзка с Убиеца с мерцедеса? — пита Пийт. — Как смяташ, Бил? Според мен е така, не мислиш ли? Особено след като жертвата е сестрата на Оливия Трилони.

„Жертвата“. Жената, с която се люби, когато си мислеше, че никога вече няма да му се случи. Жената, която го размиваше и успокояваше, помагаше му при последното разследване и беше не по-лош партньор от Пийт. Жената, която бърчеше нос и присмехулно имитираше неговото „Да“.

„Да не съм те чул да ги наричаш жертви“ — поучаваше го Франк Следж навремето, но сега той трябва да се примири с тази дума.

— Не виждам връзка — промърморва, опитвайки се да не обиди бившия си партньор. — Наглед е така, но понякога пурата е само пура, а съвпадението — съвпадение.

— Ти как се... — подхваща Изабел Джейнс, поклаща глава и се поправя: — Не, би трябвало да те попитам *защо* се запозна с нея? Провеждаше своеоразследване на случая с мерцедеса, нали?

Не казва: „Играеш си на полицай като типичен пенсиониран дядка, макар че си в оставка, нали?“ Сигурно му го спестява от уважение към Пийт. В края на краищата човекът, когото разпитват — този едър мъж с измачкан панталон, окървавена бяла риза и разхлабена вратовръзка — е бившият партньор на Хънтли.

— Може ли чаша вода, преди да започнем? Още не съм на себе си. Тя беше симпатична жена.

Джейни беше много повече, но хладнокръвната част от неговия разум, която засега държи под ключ разгорещената, му подсказва, че това е правилният път — подстъпът, който ще го изведе до края на историята, както тясно странично шосе извежда към магистрала. Пийт става и излиза. Изабел, изпитателно вперила в Ходжис сиво-сините си очи, не продумва.

Пийт се връща. Ходжис изпива на един дъх половината вода в картонената чаша и започва да говори:

— Така. Всичко започна от нашия обяд в „Демазио“. Помниш ли го, Пийт?

— Разбира се.

— Питам те как върви разследването по важните случаи, които не довърших, когато се пенсионирах, но всъщност най-вече се интересувах от случая с Общинския център. Мисля, че ти се досети.

Хънтли само леко се усмихва.

— Тогава те попитах дали някога си се замислял за госпожа Трилони — по-специално за тона, че може би наистина не е имала резервен ключ. Спомняш ли си?

— Ъ-хъ.

— Питам те, защото ме тормозеше въпросът дали се отнесохме справедливо с нея. Или бяхме слепи за някои неща заради особеностите ѝ.

— Какво означава „заради особеностите ѝ“? — пита Изабел.

— Означава, че беше неприятна персона. Надменна, раздразнителна и обидчива. За да ме разбереш по-ясно, ще я сравня с Доналд Дейвис. Повечето хора вярваха на твърденията му, че е

невинен. Защо? Защото не беше надменен, раздражителен и обидчив. Играеше умело ролята на съкрушен от мъка съпруг като в сапунен сериал. Пък и беше физически привлекателен. Веднъж го гледах по Канал 6 — водещата, хубавка блондинка, стискаше бедра, сякаш всеки момент щеше да се изпразни.

— Отвратително! — заявява Изабел, но леко се подсмивва.

— Така е, но е вярно. Той очароваше хората. Оливия Трилони ги отблъскваше. Затова започвам да се питам дали бяхме обективни с нея.

— Бяхме! — отсича Пийт.

— *Може би.* Но като се пенсионирах, изведнъж ми остана много свободно време. Прекалено много. И един ден, малко преди да те поканя на обяд, Пийт, си помислих: „Да допуснем, че тя е казвала истината. Ако е така, къде е вторият ключ?“ Веднага след нашия обяд влязох в интернет, за да потърся отговор на този въпрос. И знаеш ли на какво попаднах? На един техничарски трик, наречен „кражба на сигнал“.

— Какво е това? — озадачено пита Изабел.

— О, божичко! — възкликва Хънтли. — Наистина ли мислиш, че някакъв компютърен гений е прихванал сигнала на смартключа на мерцедеса, а после случайно е открил резервния ключ в жабката или под седалката? Резервният ключ, който собственичката е забравила? Звучи изсмукано от пръстите, Бил. Особено като добавим факта, че тази жена беше еталон за нервозна, педантична персона.

Спокойно, сякаш само преди три часа не е покрил със сакото си откъснатата ръка на любимата жена, Ходжис сбито им предава казаното от Джером за прихващането на сигнал за безключов достъп, като го представя за свое проучване. Казва, че отишъл в апартамента на Лейк Авеню, за да разпита майката на Оливия Трилони („Ако изобщо беше жива — не знаех със сигурност“) и открил, че там живее Джанел, сестрата на Оливия. Не споменава за разходката до Шугър Хайтс и за разговора си с Радни Пийпълс, охранителя от фирма „Бдителност“, защото Пийт и Изабел може да му зададат въпроси, на които ще му е трудно да отговори. Рано или късно ще разберат всичко, но сега чувства, че е близо до Мистър Мерцедес. Трябва му само малко време.

Поне така се надява.

— Госпожа Патерсън ми каза, че е настанила майка си в „Слънчев кът“, хоспис на петдесетина километра от града. Предложи да ме придружи и да ме представи на възрастната дама, за да я разпитам.

— Защо? — повдига вежда Изабел.

— Защото мислеше, че сме се заяли със сестра ѝ и така сме я довели до самоубийство.

— Глупости! — възразява Пийт.

— Няма да споря с теб, но разбираш за какво говоря, нали? Надявала се е да докаже невинността на сестра си.

Пийт му прави знак да продължи. Преди да заговори, Ходжис изпива останалата вода. Иска час по-скоро да се махне оттук. Може би Мистър Мерцедес вече е прочел съобщението, изпратено от Джером. Ако е така, може да се изплаши и да се опита да избяга. Де такъв късмет! По-лесно е да заловиш човек, който бяга, отколкото някой, който се крие в миша дупка.

— Разпитах старицата — продължава Ходжис, — но не научих нищо ново. Само я разстроих. Получи удар и скоро почина. — Той въздиша. — Госпожа Патерсън... Джанел... беше съкрушена от мъка.

— Обвини ли те? — пита Изабел.

— Не. Защото и тя искаше да говоря с майка ѝ. След смъртта на старицата нямаше към кого да се обърне. Не познаваше никого в града освен болногледачката, която е с единия крак в гроба.

И Джанел ми се обади — бях ѝ дал телефонния си номер. Каза ми, че има нужда от помощ, особено с едни роднини, които ще пристигнат отдалеч, а тя почти не ги познава. И аз се отзовах. Джанел написа некролога, аз уредих другите формалности.

— Защо е била в твоя автомобил, когато са го взривили?

Ходжис обяснява за нервния срыв на Холи. Не споменава как Джейни грабна шапката му в последния момент — не защото ще предизвика въпроси, а понеже е твърде болезнено за него.

— И така — обобщава Изабел, — запознаваш се със сестрата на Оливия Трилони, която ти става толкова симпатична, че я наричаш с малкото ѝ име. Тя урежда да разпиташ майка ѝ. Старицата получава мозъчен удар и умира, може би защото се е развълнувала от спомените за покойната си дъщеря. След погребението сестрата на Оливия загива при експлозия — в твоята кола! — и ти още не виждаш връзка с Убиеца с мерцедеса?

Ходжис разперва ръце:

— Той откъде ще знае, че съм тръгнал да разпитвам за ключа? Не съм пуснал обява във вестника. — После се обръща към Пийт: — Не съм говорил с никого за това. Дори с теб не споделих.

Пийт не може да приеме, че неприязненото им отношение към Оливия Трилони може да е повлияло на разследването, и се намръщва. Ходжис не го е грижа, че вероятно го е засегнал, защото наистина не бяха безпристрастни.

— О, да, не сподели, само ме изнуди да ти кажа каквото ти беше необходимо — избоботва Хънтли.

Ходжис се засмива и коремът му се сгъва на две като оригами.

— За какво изнудване говориш? — подхвърля. — Нали платих обяда.

— Кой друг би искал да те прати на оня свят? — намесва се Изабел. — В чий черен списък си попаднал?

— Ако трябва да посоча някого, бих заложил на фамилия Абаша. Пийт, колко души от мръсния им клан тикнахме в затвора, след като разкрихме канала за оръжие през 2004?

— Повече от дузина, но...

— Точно така. А след година още два пъти по толкова по закона РИКО [78](#). Разбихме ги на пух и прах. Фаби Дългоносия се закани, че ще очистят и двама ни.

— Били, Абаша не могат да очистят никого, Фабрицио е на оня свят, брат му е в лудницата, където сигурно се представя за Наполеон, а останалите са в затвора.

Ходжис не продумва.

— Е, добре — отстъпва Пийт, — никога няма да изтребим всички хлебарки по света, но все пак няма логика да са Абаша. Моите уважения, приятелю, но вече си пенсиониран. Бракуван си с печат „В оставка“.

— Да. Което означава, че могат да ми отмъстят безнаказано. Докато ти още имаш полицейска значка.

— Предположението ти е абсурдно. — Изабел скръства ръце, за да покаже, че въпросът е приключен.

Ходжис вдига рамене:

— Някой се опита да ме взриви и не вярвам, че Убиецът с мерцедеса притежава способностите на ясновидец и е разбрал, че проучвам историята с липсващия ключ. Дори да е така, защо да ме убива? Как този ключ ще ме отведе до него?

— Той е психопат! — отсича Пийт. — Не ти ли стига?

— Хубаво, но повтарям — *откъде би могъл да разбере?*

— Нямам представа. Слушай, Били, премълчаваш ли нещо? Нещо, което според теб е маловажно?

— Не.

— Аз пък мисля, че спестяваш нещо! — Изабел накланя глава. — Я кажи, ти спеше ли с нея?

Ходжис извърща очи към нея:

— Как мислиш, Изи? Погледни ме.

Изабел го изучава няколко секунди, после отмества поглед. Боже, колко близо беше до истината! „Женска интуиция — казва си той. — Добре че не свалих още килограми. И че не взех да използвам онази гадна помада за коса «Само за мъже».“

— Виж, Пийт, хайде, освободи ме вече. Искам да изпия една бира у дома и да размисля на спокойствие.

— Заклеваш ли се, че не криеш нещо? Кажи ми, сега сме насаме.

Без капка угризение Ходжис пропуска последния си шанс да каже истината.

— Нищичко не крия.

Пийт му казва, че ще поддържат връзка; утре или в петък ще го повикат да напише официални показания.

— На ваше разположение съм. Още нещо, приятелю. Послушай съвета ми. През следващите седмици внимателно си оглеждай колата, преди да седнеш зад волана.

На вратата Пийт го прегръща през раменете:

— Съжалявам. И за случилото се, и за въпросите, с които те тормозим.

— Няма нищо. Това ви е работата.

Хънтли го стисва здраво и му прошепва:

— *Криеш* нещо. За баламурник ли ме вземаш?

За миг Ходжис е готов да му се довери. След това се сеца за думите на Джейни: „Той е *наш*.“

Извърща се, хваща Хънтли за ръцете, поглежда го в очите и казва:

— И за мен е пълна загадка. Повярвай ми.

Ходжис с каменно лице прекосява общото помещение в участъка, все едно не забелязва любопитните погледи, а подвеждащите въпроси отминава с мълчание. Проявява някаква емоция само когато Каси Шийн, която заместваше Пийт, когато той беше в отпуска, подхвърля:

— Кого виждат очите ми? Бил Ходжис, жив и здрав, по-грозен от всякога.

Той се усмихва:

— Кого виждат очите ми! Каси Шийн, кралицата на ботокса.

Каси грабва преспапието от бюрото си и замахва, а той вдига ръка, сякаш да се предпази. Случващото се изглежда измамно и реално. Като женските боеве в следобедните телевизионни предавания.

До автоматите за закуски и безалкохолни в коридора са подредени няколко стола. Там седят леля Шарлот и чичо Хенри. Холи не е с тях и Ходжис машинално докосна калъфа за очила в джоба на панталона си. Пита чичото дали се чувства по-добре. Хенри казва „да“ и благодари. Ходжис се обръща към Шарлот и също я пита как е.

— Аз съм добре, но се безпокоя за Холи. Боя се, че се самообвинява, защото беше причината да... знаете...

Ходжис знае. Причината за това Джейни да шофира неговата кола. Разбира се, тя така или иначе щеше да е в колата, но този довод едва ли ще успокои терзанията ѝ.

— Ще съм ви благодарна, ако поговорите с нея. Привърза се към вас — обявява леля Шарлот и в очите ѝ проблясва неприязън. — Също като Джанел. Явно привличате хората с нещо.

— Разбира се — обещава той и ще го направи, но първо Джером ще се свърже с нея. Разбира се, ако номерът на калъфа за очила е на мобилния ѝ. Кой знае, може да е на стационарен телефон в... къде беше? Синсинати? Кливланд?

— Дано не ни накарат да я идентифицираме — избърборва чичо Хенри. Държи пластмасова чаша с кафе. Отпил е много малко, което не е учудващо, защото кафето в полицейския участък е отвратително. — Как да я разпознаем? Взривът я разкъса на парчета.

— Стига глупости! — срязва го Шарлот. — Няма да поискат такова нещо от нас. *Не е възможно.*

Ходжис обяснява:

— Ако имат нейни пръстови отпечатащи (за повечето хора имат), ще я идентифицират чрез тях. Може да ви покажат снимки на дрехите ѝ или на бижутата ѝ.

— Откъде ще знаем с какви бижута е била? — кресва леля Шарлот. Един полицай, който си купува безалкохолно, стреснато се обръща. — А на дрехите ѝ хвърлих само бегъл поглед.

„Изчислила е колко струва всеки шев“ — си помисля Ходжис, но казва:

— Може да ви зададат и други въпроси. — Някои от тях относно него. — Няма да ви бавят.

Има асансьор, но той предпочита да слезе по стълбището. На площадката на долния етаж се обляга на стената, затваря очи, няколко пъти дълбоко си поема въздух и го издишва. Сълзите му руват. Той ги избърсва с ръкава си. Леля Шарлот се притеснява за Холи — притеснение, което и той споделя, — но и думичка не каза за трагично загиналата си племенница. Сигурно я интересува само едно: кой ще получи парите и имотите, наследени от Джейни.

„Дано ги е завещала на някой шибан приют за кучета“ — казва си.

Изпъхтява и сяда. Слага калъфа за очила на следващото стъпало. Изважда нещо от портфейла си и го поставя до калъфа — смачкан лист от бележник, на който са написани две дълги числа.

— Ало? — Гласът е мек и колеблив. — Ало? Кой се обажда?

— Казвам се Джером Робинсън, госпожице. Бил Ходжис ви е предупредил, че ще се обадя. Тишина.

— Госпожице? — Джером седи до компютъра си и стиска своя смартфон толкова силно, че има опасност да го счупи. — Госпожице Гибни?

— Тук съм. — Прозвучава почти като стенание. — Той ми обясни, че иска да залови човека, който уби братовчедка ми. Имаше ужасен взрив.

— Знам — казва Джером. В съседната стая Барб пуска за хиляден път новия диск на „Раунд Хиър“. Албумът е озаглавен „Целувки до полунощ“. Още не е подлудил Джером, но с всяко следващо пускане лудостта е все по-близо.

Жената на телефона се разплаква.

— Госпожице? Госпожице Гибни? Съболезнавания за загубата ви.

— Познавах я бегло, но тя е моя братовчедка и беше добра с мен. Също като господин Ходжис. Знаете ли какво ме попита той?

— Не.

— Дали съм закусвала. Нали е много мило?

— Мило е — съгласява се Джером. Още не може да повярва, че жизнерадостната жена, с която бяха на вечеря, е мъртва. Спомня си как очите ѝ искряха, когато се засмееше, и как присмехулно имитираше Бил с неговото „Да“. А сега Джером говори с непозната — при това доста особена жена, ако се съди по гласа ѝ. Да се води разговор с нея донякъде прилича на обезвреждане на бомба.

— Госпожице, Бил ме помоли да дойда в Шугър Хайтс и...

— Той ще ви придружи ли?

— Не сега. Има друга работа.

Пак мълчание, после тя проговаря, но толкова тихо и плахо, че едва се чува:

— Да ви повярвам ли? Защото се притеснявам от непознати хора. Изпитвам страх от тях.

— Не бойте се, госпожице, не ви лъжа.

— Искам да помогна на господин Ходжис. Искам да му помогна да залови човека, който извърши злодеянието. Сигурно е луд, не мислите ли?

— Да, така е — отговаря той. В съседната стая започва нова песен и Барбара и приятелката ѝ Хилда закрепват толкова силно от възторг, че писъците им ще счупят прозорците. Джером си представя три-четири хиляди Барбари и Хилди, които крещат на концерта утре вечер, и благодари на бога, че на майка му се падна да ги придружи.

— Елате, но не знам как да ви отворя — казва жената на телефона. — Преди да излезе, чичо Хенри включи охранителната аларма, а аз не знам кода да я спра. Мисля, че затвори и портата към улицата.

— Аз ще се оправя — казва Джером.

— Кога ще дойдете?

— След половин час ще съм при вас.

— Ако междувременно се чуete с господин Ходжис, ще му предадете ли нещо?

— Разбира се.

— Кажете му, че на мен също ми е много мъчно. — Тя млъква за момент. — И че редовно си вземам лекарството.

Късно следобед в сряда Брейди се регистрира в грамадния „Мотел 6“ до летището, като използва кредитната си карта на името на Ралф Джоунс. Носи куфар и раница. В раницата има само една смяна дрехи, повече не му трябват, защото му остават само двајсетина часа, докато умре. В куфара са възглавничката с надпис „ГЪЗОПАРКИНГ“, торбичката за урина марка „Уринеста“, снимка в рамка, няколко самоделни ключа за детонатор (знае, че един ще е достатъчен, но не бива да рискува), джаджа 2, няколко найлонови торбички, пълни с метални топчета, и блокчета пластичен експлозив, които ще му стигнат да хвърли във въздуха и мотела, и съседния паркинг. Връща се при субаруто, изважда отвътре някакъв обемист предмет (доста се озорва, защото пакетът едва се е побрал в колата), занася го до стаята и го подпира на стената.

После се просва на леглото. Допирът на главата му до възглавницата предизвиква у него странно чувство за голота. Почти сексуално усещане.

Мисли си: „Имах период на лош късмет, но го преодолях и все още съм непобедим.“
Затваря очи. След малко вече похърква.

Джером спира джипа така, че предницата му почти опира в затворената порта пред алеята на Лайлак Драйв 729. Слиза и натиска копчето на домофона. Наумил си е какво да каже, ако някой от охранителите, патрулиращи в Шугър Хайтс, го попита какво прави тук, но лъжата му ще мине само при положение, че жената от къщата потвърди версията му — нещо, на което не може да се разчита. Разговорът му по телефона с тази дама го кара да си мисли, че ѝ хлопа дъската. Стои пред портата и се опитва да изглежда така, сякаш е родственик на семейството, дошъл на гости, но кой ли ще му повярва — нали е чернокож? За щастие никой не идва да му иска обяснение и след минута-две Холи отговаря.

— Да? Кой е?

— Джером, госпожице Гибни. Приятелят на Бил Ходжис.

Следва дълга пауза и той се кани отново да натисне бутона, Когато Холи се обажда:

— Знаете ли кода за портала?

— Да.

— Добре. И щом сте приятел на господин Ходжис, може да ме наричате Холи.

Той набира кода, желязната порта се отваря и отново се затваря, след като колата преминава. Дотук добре.

Холи го чака зад входната врата и наднича през един от страничните прозорци като арестант в зоната за свиждане в затвор с максимална степен на сигурност. Носи пижама, върху която е наметнала пеньоар, косата ѝ е разчорлена. За миг Джером си представя кошмарен сценарий: Холи натиска паникбутона на охранителната система (сигурно е близо до мястото, на което е застанала) и когато охраната пристигне, го обвинява, че е обирджия. Или изнасилвач с перверзно влечение към бархетни пижами.

Вратата е заключена и той прави знак на Холи. Тя не реагира, сякаш е робот с изтощена батерия. После освобождава резето. Джером отваря и с влизането му се разнася пронизително пищене. Холи панически притиска длани към устните си и отстъпва няколко крачки назад:

— Олеле, недейте! Не искам неприятности!

Още по-нервна е от него и това го успокоява. Той въвежда кода за деактивиране на охранителната система и натиска бутона. Пищенето престава.

Холи се тръсва на стол с пищна дърворезба, който вероятно струва колкото годишната такса в престижен университет (е, може би не в Харвард).

— Ох! — изпъшква. — Най-ужасният ден в живота ми! Горката Джейни. Горката, горката Джейни.

— Съжалявам.

— Но вината не моя. — Погледът ѝ е войнствен, обаче е толкова уязвима, че предизвиква съчувствие. — Никой няма право да ме обвинява. Нищо не съм направила...

— Разбира се, че не си — казва ѝ Джером, заговаряйки на „ти“.

Думите му прозвучават сковано, но Холи се поусмива — може би все пак са били на място.

— Господин Ходжис добре ли е? Той е много, много, много добър човек. Нищо че майка ми не го харесва. Тя пък кого ли харесва? — Холи повдига рамене.

— Да, господин Ходжис е добре — успокоява я Джером, макар че много се съмнява.

— Ти си чернокож — сепва се тя и се ококорва.

Джером поглежда ръцете си:

— Виж ти, наистина съм черен.

Тя пискливо се изкисква и също му заговаря на „ти“:

— Извинявай. Беше невъзпитано. Няма нищо лошо да си чернокож.

— Абе, шантаво е.

— Да, така е. Абсолютно. — Тя става, прехапва устната си, после вдървено му протяга ръка

— личи си, че полага неимоверно усилие. — Здравей, Джером.

Ръкуват се. Дланта ѝ е лепкава и влажна. Струва му се, че стиска лапата на боязливо животинче.

— Да побързаме, става ли? Ако майка ми и чичо Хенри те заварят тук, ще загазя.

„Ти ли ще загазиш? — помисля си Джером. — Познай какво ще се случи на негърчето.“

— Жената, която е живяла тук, също е твоя братовчедка, нали?

— Да. Оливия Трилони. Не съм я виждала, откакто бях студентка. С майка ми не бяха много близки. — Лицето ѝ помръква. — Наложил ми се да прекъсна следването. Имах проблеми.

О, да, несъмнено е имала проблеми. И още има. Въпреки това нещо в нея му допада. Бог знае какво. Но със сигурност не е пискливият ѝ смях, напомнящ стържене на нокът по черна дъска.

— Знаеш ли къде е компютърът ѝ?

— Да. Ще те заведе. Ще свършиш ли бързо?

„В мой интерес е“ — помисля си Джером.

Компютърът на покойната Оливия Трилони е защитен с парола, което е глупаво, защото Джером обръща клавиатурата и отдолу с маркер е написано „ОТРИЛО“. Холи стои до вратата, нервно мачка яката на пеньоара си и промърморва нещо неразбираемо.

— Какво?

— Попитах какво търсиш.

— Ще разбереш, ако го намеря. — Той отваря търсачката и напечатва „БЕБЕШКИ ПЛАЧ“. Няма резултати. Пробва с „РИДАЕЩО ДЕТЕ“. Нищо. Пробва „ПИСЪЦИ НА ЖЕНА“. Пак нищо.

— Може да е скрито. — Този път я чува ясно, защото гласът ѝ прозвучава до ухото му. Дори се стряска леко, но Холи не забелязва. Стои приведена, сложила е длани на коленете си и се взира в монитора на Оливия. — Опитай „АУДИОФАЙЛОВЕ“.

Той се подчинява, защото идеята ѝ е добра. Отново нищо.

— Добре, отиди в „НАСТРОЙКИ“ и после на „ЗВУК“.

— Оттам се контролират периферни аудиоустройства.

— И глупаците го знаят. Но все пак погледни. — Вече не гризе устните си.

Джером отново се подчинява. Менюто изрежда „ТОНКОЛОНИ“, „СЛУШАЛКИ“, „ЗВУКОВ ДРАЙВЪР“, „ВГРАДЕН МИКРОФОН“, „ЛИНЕН ВХОД“. Накратко, очакваното.

— Други идеи? — пита той.

— Отвори „ЗВУКОВИ ЕФЕКТИ“. Там, отляво.

Джером се обръща:

— Хей, ама ти разбираш от тези неща, а?

— Изкарах компютърен курс. Задочно, по скайп. Беше интересно. Хайде, отвори „ЗВУКОВИ ЕФЕКТИ“.

Джером отваря и удивено примигва. Освен „ЖАБА“, „СТЪКЛО“, „ЗВЪН“, „ПУКОТ“ и „МЪРКАНЕ“ — обичайните ефекти, — има още един — „ПРИЗРАЦИ“.

— Никога не съм виждал такава опция.

— И аз. — Холи още не се осмелява да го гледа в лицето, но във всяко друго отношение поведението ѝ коренно се е променило. Придърпва стол и сяда до Джером, като прибира зад ушите си рядката си коса. — Знам наизуст програмите на „Макинтош“.

— Страхотна си! — казва Джером и вдига ръка. Холи плясва дланта си в неговата, без да откъсва поглед от екрана.

— Изсвири го, Сам.

Той се усмихва:

— Репликата на Хъмфри Богарт в „Казабланка“.

— Да. Гледала съм този филм седемдесет и три пъти. Водя си кинодневник. Записвам всичко, което съм гледала. Мама твърди, че това е обесивно-компулсивно разстройство — ОКР.

— Целият живот е ОКР — мъдро заключава Джером.

— Да му се отдадем и да вървим напред.

Той избира „ПРИЗРАЦИ“ и натиска клавиша. От тонколонките на компютъра се чува плач на бебе. Холи го понася сравнително спокойно, но се вкопчва в рамото на Джером, когато се разнася женски писък: „Защо му позволи да убие детето ми?!“

— Мамка му! — извиква той и машинално хваща ръката ѝ. Тя не я отдръпва. И двамата смаяно се взираат в компютъра, сякаш са му пораснали зъби и ги е ухапал.

След кратка тишина бебето отново заплаква. Жената отново изпищява. Записът прозвучава

за трети път и програмата спира.

Холи поглежда Джером — така се е ококорила, че има опасност очите ѝ да изхвъркнат от орбитите.

— Очакваше ли, че ще чуем нещо подобно?

— За бога, не. — Е, очакваше, иначе Бил нямаше да го изпрати тук, но това надминава очакванията му. — Можеш ли да разбереш нещо за програмата, Холи? Например кога е била инсталирана? Ако не можеш, не е проб...

— Дръпни се.

Джером разбира от компютри, но пръстите Холи летят по клавиатурата, сякаш тя виртуозно свири на роял. Няколко минути преглежда файловете и казва:

— Изглежда, е инсталирана на първи юни миналата година. На този ден са били инсталирани много програми.

— Възможно ли е да е настроена така, че да се включва в определени часове? Да извърта записва три пъти и да спира?

Тя нетърпеливо и леко раздражено възкликва:

— Разбира се.

— Защо тогава не продължава да се включва? Вие тримата сте тук от няколко дни, а не сте чули нищо.

Холи няколко пъти кликва мишката и му показва нещо:

— Виж какво забелязах преди малко: програма за дистанционен достъп, скрита в папката с имейл контактите ѝ. Обзалагам се, че Оливия не е знаела за нея. Нарича се „Огледало“. С нея не можеш да включиш друг компютър — поне така си мисля, — но ако другият е включен, можеш да го управляваш отдалеч. Да отваряш файлове, да четеш имейли, да преглеждаш историята на посещенията в интернет... или да деактивираш програми.

— Даже след смъртта на някого — вмята Джером.

— Боже мой!

— Но защо човекът, който я е инсталирал, я е оставил на компютъра? Защо не я е изтрил?

— Не знам. Може да е забравил. Аз все забравям нещо. Мама казва, че ще си забравя някъде и главата, ако не е закрепена на раменете ми.

— Да, и моята казва същото. Но кой е този човек? Кой е способен на такова нещо?

Двамата се замислят. След пет секунди проговарят едновременно.

— Компютърният ѝ техник — казва Джером.

— Компютърджията ѝ — казва Холи.

Той започва да рови в чекмеджетата на бюрото, на което стои компютърът. Надява се да намери я визитна картичка, я фактура за извършена поправка, я квитанция с печат „ПЛАТЕНО“. Би трябвало да има поне един от изброените документи, само че няма. Той коленичи и пропъзлява под бюрото. И там няма нищо.

— Виж на вратата на хладилника — казва на Холи. — Някои хора прикрепват там с магнити разни бележки.

— Има много магнити — докладва тя, — но намирам само визитни картички на агенция за недвижими имоти и на охранителна фирма „Бдителност“. Предполагам, че Джейни е изхвърлила останалите.

— Има ли сейф?

— Сигурно има, но защо братовчедка ми ще държи в сейф визитката на своя компютърен техник, сякаш е някаква ценност?

— Права си.

— Ако е имала визитка, щеше да е до компютъра. Не би я скрила. Не видя ли, че си е

написала паролата под клавиатурата?

— Доста тъпо впрочем.

— Абсолютно. — Изведнъж тя осъзнава, че са много близо един до друг. Става и пак отива до вратата. И пак започва да мачка яката на робата си. — Сега какво ще правиш?

— Ще се обадя на Бил.

Изважда мобилния си телефон, но преди да набере номера, Хол и го повиква:

— Джером.

Той я поглежда: млада жена по бархетна пижама и домашна роба, която стои до вратата и прилича на беззащитно дете.

— В този град има сигурно милиард компютърни техници — добавя Холи.

Надали са чак милиард, но той знае, че са много. Преди време го беше казал на Ходжис.

Ходжис изслушва внимателно разказа на своя млад приятел. Радва се, че Джером е харесал Холи, но е разочарован, че не са открили нещо, което да го отведе до компютърния техник на Оливия. Според Джером Джейни вероятно е изхвърлила визитната картичка. Ходжис, чийто ум е трениран да приема всичко с подозрение, предполага, че Мистър Мерцедес се е постарал да не остави визитка на Оливия. Но и тази версия издиша. Нима клиентът няма да поиска картичката на техника, ако е доволен от работата му, за да му е подръка за всеки случай? Освен ако...

Моли Джером да набере номера на Холи.

— Ало? — Гласът ѝ е толкова слаб, че едва се чува.

— Холи, Оливия има ли адресен бележник в компютъра си?

— Един момент. — Чува се потракването на клавишите. Тя отново взема телефона и гласът ѝ е озадачен: — Не, няма.

— Не ти ли се струва странно?

— Май да.

— Възможно ли е човекът, който е качил програмата с призраците, да е изтрил адресите?

— О, да, много е лесно... Пия си редовно лекарството, господин Ходжис.

— Браво на теб. Можеш ли да разбереш дали Оливия е използвала компютъра си често?

— Да. Ей-сега.

— Дай ми пак Джером, докато проверяваш.

Младежът започва да се извинява, че не са открили повече.

— Напротив, много съм доволен. Докато рови в чекмеджетата на бюрото, не видя ли истинско, хартиено тефтерче с адреси?

— Не. Повечето хора не си правят труда да пишат на хартия; държат данните за всичките си контакти в компютъра си и в телефона си. Знаеш го, нали?

Ходжис предполага, че би трябвало да го знае, но напоследък светът се движи твърде бързо и му е трудно да го следва. Дори не знае как да настрои своя видеорекордер.

— Не затваряй, Холи иска да ти каже нещо.

— С нея се разбирате добре, нали?

— Пасваме си. Давам я.

— Оливия има на компютъра си най-различни програми и много сайтове, отбелязани като любими — рапортува Холи. — Посещавала е много често „Хулу“ и „Хъфингтън Поуст“. Историята на сърфирането показва, че е висяла в интернет дори повече от мен. А аз прекарвам много време онлайн.

— Защо жена, която не може без компютъра си, не пази визитката на компютърния техник?

— Защото след смъртта ѝ той тайно се е промъкнал в къщата и е взел картичката — отговаря тя, без да се замисли нито за миг.

— Може би, но помисли за риска, особено в квартал, който се охранява от частна фирма. Този човек би трябвало да знае кода за външната желязна порта и за алармената система... А дори и да ги знае, ще му трябва ключ... — Той млъква.

— Господин Ходжис? Там ли сте?

— Да. И виж какво, казвай ми Бил.

Но тя продължава да му говори официално. Сигурно не може иначе.

— Господин Ходжис? Той изпечен престъпник ли е? Като Джеймс Бонд?

— Според мен е психопат. И тъкмо затова не му пука от нищо. Виж какъв огромен риск

пое, когато се врязва в хората пред Общинския център — отговаря той, но и сам не си вярва. — Моля те, дай ми пак Джером.

Тя връчва телефона на младежа и Ходжис го подканва да си тръгне, преди леля Шарлот и чичо Хенри да са го спипали как си гука с Холи пред компютъра.

— А ти какво ще правиш, Бил?

Ходжис поглежда през прозореца: здрачът вече е започнал да размива цветовете на деня. Наближава седем.

— Ще се наспя, пък утре ще му мисля.

Преди да си легне, Ходжис остава четири часа пред телевизора; гледа разни предавания, поточно — вира се в екрана, защото случващото се там не достига до мозъка му. Опитва се да не мисли за нищо, защото само така отваряш вратата, за да влезе решението на въпроса, който не ти дава покой. А то винаги идва в резултат от правилното свързване на фактите и на събитията — вътрешният му глас му подсказва, че това скоро ще се случи. Няма да допусне Джейни в мислите си. Ще мисли за нея после, но сега тя само ще блокира механизмите в главата му.

Компютърът на Оливия е най-важната брънка във веригата. Някой е качил в него програма със страховити звуци и главният заподозрян е компютърният техник. Защо Оливия няма негова визитка? Този тип е знаел как дистанционно да изтрие бележника с адресите ѝ и вероятно го е направил, но вероятно ли е да се е вмъкнал в къщата след смъртта ѝ само за да открадне скапаната визитка?

Звъненето на мобилния го изтръгва от размишленията. Обажда се журналист от някакъв вестник. После репортер от Канал 6. След третото позвъняване (от друга медия) той изключва телефона. Не знае кой е дал на журналистите номера му, но се надява щедро да са му платили за тази информация.

Една и съща фраза, която наглед няма връзка със случващото се в момента, непрекъснато се върти в ума му: „Мисли, че извънземните са сред нас.“

Преглежда записките си, за да си припомни кой я беше изрекъл, и го открива: господин Боуфингър, царят на поздравителни картички. Бяха седнали на градинските столове на моравата му и Ходжис беше благодарен, че поне за малко е на сянка. Доста беше загреял, докато обикаляше от къща на къща и разпитваше съседите дали не са видели в квартала подозрителни превозни средства.

„Мисли, че извънземните са сред нас.“

Боуфингър говореше за госпожа Мелбърн — съседката отсреща, която членувала в някаква смахната организация на НЛО ентузиаста, наречена Национален комитет за изследване на въздушните явления.

Ходжис решава, че тази фраза се е загнездила в ума му случайно, както понякога мелодия от популярна песен отеква многократно в преумореното съзнание. Съблича се и си ляга. И Джейни идва. Пак бърчи нос и присмехулно имитира неговото „Да“. За първи път, откакто беше дете, той плаче, докато най-последен сънят надделява.

Събужда се призори, отива до тоалетната и на връщане изведнъж се спира. Ококорва се. Защото внезапно в ума му проблясва онова, което търсеше — онази връзка между събитията и фактите.

Не пазиш визитна картичка, ако *не ти е необходима*.

Ами ако техникът не е на свободна практика, а работи в някоя компания? Тогава не ти трябва визитка — телефонираш на компанията, защото номерът се помни лесно — като 555-9999 — или се набира с букви вместо с цифри, например с бутоните, които изписват думата „COMPUTE“.

Ако техникът работи за компания, значи ходи по адреси със служебна кола.

Ходжис отново си ляга — сигурен е, че няма да мигне повече, но скоро се унася.

В просъница си помисля: „Щом онзи е имал достатъчно експлозив да взриви моята кола, сто на сто разполага с още.“

После отново заспива.

Сънува Джейни.

В шест сутринта Ходжис е на крак и си приготвя обилна закуска: две яйца, четири парчета бекон, четири препечени филийки. Не му се яде, но преглъща всяка хапка, като си напомня, че това е гориво за организма. Днес може да има време да хапне отново, но може и да няма. И под душа, и докато решително омита до троха закуската си (сега няма кой да го тормози за килограмите), една мисъл натрапчиво го преследва; с нея заспа завчера. Тя го е обсебила.

С колко експлозив разполага?

Това води до друга неприятни мисли. Например как хахото — *деятелият* — смята да го използва. И кога.

Взема решение: край. Иска лично да открие Мистър Мерцедес и да влезе в противоборство с него. Да го убие? Не, не чак пък да го убие (вероятно), но би му се отразило *превъзходно* да го смаже от бой. Заради Оливия. Заради Джейни. Заради Джанис и Патриша Грей. Заради всички други, които миналата година Мистър Мерцедес уби и осакати пред Общинския център. Хора, които толкова отчаяно са търсели работа, че са се наредили на опашка във влажната мъглива нощ, за да чакат отварянето на вратите. Погубени съдби. Погубени надежди. Погубени души.

Да, само да му падне копелето. Ако днес не го спипа обаче, ще прехвърли топката на Пийт Хънтли и Изи Джейнс и ще си понесе последствията... които може да включват известно време на топло. Все едно. Вече много неща тежат на съвестта му, но тя би понесла още малко товар. Но не и още едно масово убийство. То ще го довърши.

Отпуска си срок до осем вечерта. Това е чертата. За тези тринайсет часа може да свърши същото като Пийт и Изи. Дори повече, защото не е длъжен да се съобразява с процедурите. Днес ще се въоръжи с викторито на баща си. Както и с Бияча.

Бияча е прибран в предния джоб на спортното му сако, а револверът — под лявата му мишница. Ходжис грабва от кабинета си досието на Мистър Мерцедес — което доста е набъбнало — и го занася в кухнята. Докато чете, хваща дистанционното и включва на Шести канал телевизора на плота — върви „Сутрин в седем“. С облекчение научава, че край езерото подемен кран е рухнал върху шлеп, пренасящ химикали. Той не иска езерото да се замърси още повече (при условие че изобщо е възможно), но химическият разлив е изместил сензацийата с взривената му кола. Това е добрата новина. Лошата е, че огласяват имената им: той е детективът в оставка, който е бил главен разследващ на мелето пред Общинския център, а загиналата жена е сестрата на Оливия Трилони. Показват го с Джейни на снимка, щракната кой знае от кого, докато стоят пред Дом на покойника „Соумс“.

— От полицията не съобщават дали случилото се има връзка с масовото убийство пред Общинския център миналата година — строго казва говорителят, — но напомняме, че извършителят все още не е заловен. Други новини от криминалната хроника: очаква се всеки момент на Доналд Дейвис да бъде повдигнато обвинение...

На Ходжис му дреме на онази работа за Доналд Дейвис. Изключва телевизора и се заема с бележките в жълтата папка. Още ги преглежда, когато телефонът звъни — не мобилният (въпреки че тази сутрин го носи), а стационарният на стената. Обажда се Пийт Хънтли.

— Доста си подранил — забелязва Пийт.

— Каква наблюдателност. Защо ме търсиш?

— Вчера проведохме интересен разговор с Хенри Сироа и Шарлот Гибни. Сещаш ли се — лелята и чичото на Джанел Патерсън?

Ходжис изчаква.

— Лелката ни омая. Тя смята, че Изи е права и вие с Патерсън сте задълбочили

отношенията си. Смята, че сте били много добри приятели.

— По същество, Пийт.

— Правили сте двугърбото животно⁷⁹. Дали сте на котето да яде кренвирша. Одрусали сте сливата. Оpoznали сте се интим...

— Май схванах. Ще те светна нещо за леля Шарлот. Ако види снимка на Джъстин Бийбър, който говори с кралица Елизабет, ще каже, че идолът на милиони момичета няколко пъти я е изклатил. „Само ги вижте как се гледат“ — ще те срази тя.

— Значи не е права.

— Не.

— Ще приема думите ти на доверие, най-вече заради едно време, но искам да разбера какво криеш. Тук има нещо гнило.

— Чуй ме добре: *не крия нищо*.

В другия край на линията настъпва мълчание. Пийт чака Ходжис да се почувства неудобно и да го наруши, но има да чака — забравя кой го е научил на този номер. Накрая не издържа:

— Мисля, че сам си копаеш гроба, Били. Съветът ми е да хвърлиш лопатата, преди да затънеш твърде дълбоко.

— Благодаря, колега. Винаги е прекрасно да слушаш житейски мъдрости в седем и петнайсет сутринта.

— Днес следобед държа да те разпитам повторно. Този път май ще се наложи да ти прочета правата.

Значи работата се затяга.

— На твоє разположение съм. Търси ме на мобилен.

— Сериозно? Откакто се пенсионира, изобщо не го носиш.

— Днес ще го нося. — Точно така. Защото следващите дванайсет или четиринайсет часа Ходжис е всичко друго, но не и пенсиониран.

Той приключва разговора и продължава с четенето на бележките, плюнчейки показалец при отгръщането на всяка страница. Огражда едно име: Радни Пийпълс. Охранителят от фирма „Бдителност“, с когото разговаряха в Шугър Хайтс. Ако Пийпълс си върши работата горе-долу като хората, вероятно държи ключа към Мистър Мерцедес. Само дето е изключено да не си спомня Ходжис, който първо му поиска документ за самоличност и разрешително за носене на оръжие, а после го разпита. Със сигурност знае, че днес Ходжис е голяма новина. Има време да помисли как да разреши проблема — не му се иска да звъни в „Бдителност“ преди началото на работното време. Позвъняването трябва да изглежда рутинно.

Следващото обаждане — този път по мобилния — е от леля Шарлот. Не е изненадан, че тя го търси, но това не означава, че е доволен.

— В недоумение съм какво да правя — плаче тя. — Трябва да ми помогнете, господин Ходжис!

— Какво по-точно недоумявате?

— Тялото! Трупата на Джанел! Дори не знам къде е!

Мобилният избръмчава и Ходжис проверява кой го търси.

— Госпожо Гибни, търсят ме от друг номер и трябва да се обадя.

— Не разбирам защо да не можете...

— Джейни няма да ви избяга, ще ме изчакате малко. Аз ще ви набера отново.

Прекъсва връзката наред възмутеното ѝ възклицание и вдига на Джером.

— Реших, че днес може би ще ти е нужен шофьор — казва Джером. — Като се има предвид как си с превоза.

За момент Ходжис не разбира за какво говори малкият, после се сеща, че тойотата му е

станала на овъглени парченца. Парченцата са иззети от криминалистите и по-късно днес експерти в бели престилки ще ги изследват, за да установят вида на използвания експлозив. Снощи се прибра вкъщи с такси. Ще се нуждае от превоз. Освен това Джером би могъл да му е полезен и за друго нещо.

— Няма да е зле — казва, — но не си ли на училище?

— Средният ми успех е висок — търпеливо обяснява младежът. — Освен това работя за „Обединени граждани“⁸⁰ и обучавам на работа с компютър деца в неравностойно положение. Мога да пропусна един ден. Вече се изясних с мама и татко. Те само ме предупредиха да питам дали още някой ще се опитва да те взриви.

— Всъщност не е изключено.

— Почакай мъничко. — Ходжис дочува как Джером извиква: „Каза, че никой!“

Въпреки всичко Ходжис се усмихва.

— Ще дойда, преди да се усетиш — обещава Джером.

— Не карай с превишена скорост. Девет часът е добре. Използвай промеждутъка, за да развиваш уменията си на драматичен актьор.

— Сериозно? И за каква роля да се готвя?

— Помощник в адвокатска кантора — отговаря Ходжис.

— Благодарско, Джером.

Прекъсва връзката, влиза в кабинета си, включва компютъра и търси един местен адвокат — Шрон. Името е необичайно и той лесно го открива. Записва кантората и собственото име на Шрон, което е Джордж. После се връща в кухнята и се обажда на леля Шарлот.

— Ходжис — представя се. — Обратно на вашите услуги.

— Не е възпитано така да ми затваряте, господин Ходжис!

— Не е по-невъзпитано от това да кажете на някогашния ми партньор, че съм чукал племенницата ви.

Чува възмутено ахване, последвано от мълчание. Ходжис почти се надява, че тя ще затвори. Когато това не се случва, той ѝ подава исканата информация:

— Тленните останки на Джейни ще бъдат закарани в моргата на окръг Хюрън. Днес обаче няма да ви ги предадат. Утре по всяка вероятност — също. Трябва да се извърши аутопсия, което е абсурдно предвид причината за смъртта, но такъв е законът.

— Вие не разбирате! Имам самолетни резервации!

Той поглежда през кухненския прозорец и брои до пет.

— Господин Ходжис? Чувате ли ме?

— Според мен имате две възможности, госпожо Гибни. Едната е да останете тук и да постъпите човешки. Другата е да се качите на самолета, да се приберете вкъщи и да оставите общината да се занимава с погребението.

Леля Шарлот започва да подсмърча:

— Забелязах как я гледате, как тя ви гледа. Какво толкова съм направила, отговорих на полицайката.

— Не се съмнявам, че активно сте ѝ съдействали.

— Какво сме действали?

Той въздъхва.

— Все едно, оставете. Предлагам с брат ви да се появите в моргата. Не се обаждайте предварително, идете им на крака. Разговаряйте с доктор Голуърти. Ако него го няма, разговаряйте с доктор Пател. Ако лично ги помолите да ускорят нещата — и ако се държите любезно, — те ще ви помогнат с каквото могат. Кажете им, че идвате от мое име. И с двамата се познавам още от деветдесетте.

— Пак ще трябва да оставим Холи — негодува леля Шарлот. — Заключила се е в стаята си.

Цъка на лаптопа си и не ще да излезе.

Ходжис се улавя, че скубе косата си, и престава.

— На колко години е дъщеря ви?

Дълго мълчание.

— На четирийсет и пет.

— В такъв случай вероятно ще минете, без да се охарчите за детегледачка. — Опитва се да сподави жлъчната забележка, но не успява: — Помислете си какви пари ще спестите.

— Едва ли мога да очаквам, че ще вникнете в деликатното положение на Холи, господин Ходжис. Дъщеря ми, освен че е с психично разстройство, притежава изострена чувствителност.

„Значи едва те издържа“ — помисля си той, но премълчава.

— Господин Ходжис?

— Чувам ви.

— Случайно да знаете Джанел оставила ли е завещание?

Той затваря.

В мотела Брейди дълго стои под душа на угасена лампа. Харесва му топлината, която го обгръща като утроба, и барабаненето на капките. Тъмнината също му харесва и толкова по-добре, защото скоро ще има всичко, което е желал. Ще му се да вярва, че предстои нежно събиране на майка и рожба — а защо не на майка и любовник, — но сърцето му отхвърля заблудата. Може да се престори, обаче... не.

Единствено тъмнина.

Не се измъчва от мисли за Господ или че заради престъпленията си цяла вечност ще се пече на бавен огън. Няма рай, няма ад. Всеки с малко мозък знае, че тези неща не съществуват. Колко жестока трябва да е висшата сила, за да създаде такъв скапан свят? Дори ако отмъстителният Бог на телевизионните проповедници и педофилите в черни раса действително съществуваше, как би могъл гръмовержецът да обвинява Брейди за деянията му? Брейди Хартсфийлд ли прикова ръката на баща си към жицата на трафопоста, която го уби? Не. Той ли набута парченце ябълка в гърлото на Франки? Не. Той ли непрекъснато повтаряше как парите ще свършат и накрая ще заживеят в уют за бездомници? Не. Той ли приготви отровен хамбургер с думите: „Хапни го, мамо, вкусен е“?

Може ли някой да го укори, че си отмъщава на света, който го е превърнал в каквото е?

Твърдо не.

Замисля се за терористите, които се забиха в Световния търговски център (често мисли за тях). Онези палячовци си въобразявали, че ще попаднат в рая, където цяла вечност ще живеят в нещо като луксозен хотел, обслужван от прелестни девизи. Страхотен майтап, а знаете ли кое е най-смешното? Че майтапът е бил за тяхна сметка... не че са го разбрали. Зърнали са безчет стъклени прозорци и последен ослепителен проблясък. После те и хилядите им жертви са се преселили в небитието. Пуф! Чао-чао, алигатор! Няма ви вече, убити и убийци, изчезнахте в универсалното нулево множество, което обгражда една самотна синя планета с всичките ѝ глупаво щураци се обитатели. Всяка религия лъже. Всяко морално предписание е самоизмама. Даже звездите са мираж. Истината е тъмнина и единственото, което има значение, е да се отличиш, преди да потънеш в нея. Да резнеш кожата на света и да оставиш белег. В крайна сметка историята е плът, набраздена от белези.

Брейди се облича и отскача с колата до един денонощен магазин край летището. В огледалото в банята е забелязал, че електрическата самобръсначка на майка му е започнала да сдава багажа: черепът му се нуждае от повече грижи. Купува си еднократни ножчета и крем за бръснене. Награбва още батерии — никога не са излишни. Освен това взима очила с прозрачни стъкла от една въртяща се поставка. Избира ги заради роговата рамка — придават му учен вид. Така поне му се струва.

На път към касата спира пред картонен стелаж с четирите спретнати момчета от „Раунд Хиър“. Рекламата гласи: „ЕКИПИРАЙТЕ СЕ ЗА ГОЛЯМОТО ШОУ НА 3 ЮНИ!“ Обаче някой е задраскал „3 ЮНИ“ и отдолу е написал „ДНЕС“.

Въпреки че носи размер М — Брейди поначало е слаб, — слага на купчината тениска XL. Не трябва да се реди на опашка: в този ранен час той е единственият клиент.

— Ще ходите ли на концерта довечера? — пита продавачката.

Брейди широко се усмихва:

— И още как.

На път за мотела Брейди започва да мисли за колата си. Да се *притеснява* за колата си. Фалшивата самоличност на Ралф Джоунс му върши чудесна работа, но субаруто е регистрирано на името на Брейди Хартсфийлд. Ако ДВО открие името му и го изпее на полицията, Брейди като едното нищо ще го загази. В мотела е защитен — вече не вписват регистрационния номер на автомобила, искат само шофьорска книжка, — но в колата не е.

„ДВО не е наблизно — успокоява се Брейди. — Само се опитваше да те изкара от релси.“

Да, ама не. Шишкото е разплел много случаи, преди да се пенсионира, и явно все още не е загубил част от уменията си.

Вместо да се върне направо в „Мотел 6“, Брейди взима завоя за летището, купува си билет и оставя субаруто на паркинг. Довечера ще му трябва, но на първо време може да остане тук.

Поглежда си часовника. Девет без десет. Единайсет часа до голямото шоу. Може би дванайсет часа до настъпването на тъмнината. Възможно е да са по-малко или повече. Но не много повече.

Слага новите си очила и пеша изминава с покупките си километър до мотела, като си подсвирква.

Ходжис отваря входната врата и първото, което впечатлява Джером, е викторито на раменния кобур.

— Нали няма да застреляш някого?

— Надявам се, че не. По-скоро ми е талисман. Беше на баща ми. Освен това имам разрешително за носене на оръжие, ако те интересува.

— Интересува ме — отговаря Джером — дали е зареден или не?

— Разбира се, че е. Според теб как ще го използвам, ако се наложи? Като камък за замерване ли?

Джером въздъхва и разрошва буйната си черна коса.

— Работата се запича.

— Да те броя ли? Ако не — чупката. Дим да те няма. Ще си наема кола.

— Брой ме. Обаче ти се чудя. Под очите ти има не торбички, а същински сакове.

— Ще се оправя. Днес се решава всичко. Ако до полунощ не успея да заловя онзи тип, ще се срещна с бившия си партньор и ще му призная всичко.

— В каква каша ще се забъркаш?

— Не знам и не ме интересува.

— В каква каша ще се забъркам аз?

— В никаква. Ако не можех да ти го гарантирам, в момента щеше да караш първи час алгебра.

Джером го поглежда със съжаление.

— Алгебрата я минахме преди четири години. Кажете ми какво да направя.

Ходжис му казва. Младецът се съгласява, но не храни големи надежди.

— Миналия месец — нито гък пред нашите — с едни приятели се опитахме да влезем в „Пънч и Джуди“, новата дискотека в центъра. Охранителят даже не погледна прекрасната ми подправена карта, а направо ме издърпа от опашката и ми заръча да пия от него една студена вода.

— Не съм изненадан — отвръща Ходжис. — Лицето ти е на седемнайсетгодишен, но гласът ти за мое щастие е като на двайсет и пет годишен мъж. — Подава му листче с телефонен номер. — Обади се.

На секретарката от „Бдителност“, която вдига телефона, Джером се представя като Мартин Лаунсбъри, помощник в адвокатско дружество „Кантон, Силвър, Мейкпийс и Джаксън“. Обяснява, че работел за младши съдружник Джордж Шрон, комуто било възложено да оправи бакиите, свързани с имуществото на покойната Оливия Трилони. Един от проблемите бил свързан с компютъра на госпожа Трилони. Задачата му за този ден била да открие специалиста, отговорен за поддръжката му, и както изглеждало, един от охранителите на „Бдителност“ в Щугър Хайтс може би разполагал с информация по въпроса.

Ходжис му прави знак, че се справя добре, и му пхва една бележка.

Джером я прочита.

— Съседката на госпожа Трилони — госпожа Хелън Уилкокс — била споменала някой си Родни Пийпълс. — Изслушва отговора и кимва. — Разбрах, Радни. Какво необичайно име. Може ли да ми се обади? Шефът ми е малко тираничен и все ме ръчка. — Секретарката казва нещо. — Така ли? Би било чудесно. Много ви благодаря.

— Дава номера на мобилния телефон, от който разговаря, както и домашния номер на Ходжис, след което затваря и уж обърсва потта от челото си.

— Радвам се, че свърши. Уф!

— Беше класа — уверява го Ходжис.

— Ами ако позвъни на „Кантон, Силвър и Не Знам Кой Си“ за справка? И ако научи, че там никога не са чували за Мартин Лаунсбъри?

— Нейната работа е да предава съобщения, не да ги проверява.

— Ами ако този Пийпълс се сети да провери?

Според Ходжис е малко вероятно. Името на Хелън Уилкокс ще го спре. Когато двамата разговаряха пред имението в Шугър Хайтс, Ходжис надуши, че отношенията на Пийпълс с госпожата не са чисто платонични. Мисли си, че охранителят ще подаде исканата информация на Мартин Лаунсбъри, за да се отърве от него.

— А сега какво? — пита Джером.

А сега предстоеше това, в което премина половината служба на Ходжис.

— Ще чакаме.

— Колко?

— Докато Пийпълс или някой друг бачкатор не се обади. — Точно сега агенция „Бдителност“ изглежда най-силната му карта. Ако с нея удари на камък, ще трябва да започнат да разпитват съседите в Шугър Хайтс. Неприятна перспектива, при положение че името му се сдоби с новинарска популярност.

Междувременно отново се замисля за господин Боуфингър и за леко чалнатата госпожа Мелбърн, която живее отсреща. С приказките си за мистериозни черни джипове и летящи чинии тя би подхождала идеално за характерен персонаж в някой от старите филми на Алфред Хичкок.

„Тя мисли, че те се разхождат сред нас“ — беше казал Боуфингър, мърдайки насмешливо вежди, но защо, за Бога, това изречение не му излизаше от главата?

Десет без десет е, когато мобилният на Джером звъни. Краткият откъс от „Адските камбани“ на Ей Си/Ди Си ги кара да подскочат. Младежът грабва телефона.

— Пише „СКРИТ НОМЕР“. Какво да правя, Бил?

— Вдигни. Той е. И помни кой си.

Джером приема повикването.

— Добро утро, говорите с Мартин Лаунсбъри. — Слуша. — О, здравейте, господин Пийпълс. Много ви благодаря, че се свързахте с мен.

Ходжис надрасква нова бележка и я бутва по масата. Джером ѝ хвърля един поглед.

— А-ха... да... госпожа Уилкокс намери топли думи за вас. Всъщност много топли. Само че задачата ми е свързана с покойната госпожа Трилони. Не можем да довършим описа на имуществото ѝ, докато не отворим компютъра, а... да, известно ми е, че са минали повече от шест месеца. Просто ужас — колко се проточват тези процедури, нали? Миналата година един наш клиент се принуди да кандидатства за социални помощи, въпреки че в негова полза имаше направено завещателно разпореждане в размер на седемдесет хиляди долара.

„Посмали, Джером, посмали“ — мисли си Ходжис. Сърцето му блъска в гърдите.

— Не, нищо подобно. Нуждая се единствено от името на специалиста по поддръжката. Останалото е работа на шефа ми... — Джером слуша, бърчейки вежди. — Не можете ли? О, срамо...

Пийпълс обаче го прекъсва. Потта по челото на Джером вече не е въображаема. Младежът се пресяга за химикалката на Ходжис и започва да записва. През цялото време издава възклицания от рода на „а-ха“, „така ли“ и „а, добре“.

— О, това е велико. Просто велико — завършва най-сетне. — Сигурен съм, че господин Шрон може да задвижи нещата оттам. Много ми помогнахте, господин Пийпълс. Затова ще...

— Отново слуша. — Да, ужас. Убеден съм, че дори в момента господин Шрон се занимава с определени... ъ-ъ... с определени аспекти от казуса, докато ние си говорим, но наистина не ми е известно... така ли? Олеле! Господин Пийпълс, вие сте просто супер! Да, ще му предам. Непременно. Благодаря ви, господин Пийпълс.

Прекъсва връзката и притиска длани към слепоочията си, сякаш сграда от главоболие.

— Леле, направо ми се разказа играта! Човекът настояваше да разговаряме за вчера. Както и да обещава, че ще предам на роднините на Джейни, че „Бдителност“ е готова да им сътрудничи по всеки възможен начин.

— Страхотно. Не се съмнявам, че ще получи червена точка в трудовата си книжка, обаче...

— Също така сподели, че е разговарял с мъжа, чиято кола била взривена. Тази сутрин видял снимката ти по телевизията.

Ходжис не се учудва, но сега това съвсем не го интересува.

— Научи ли име? Кажете ми, че си научил име.

— Не на компютърния специалист, а на фирмата, за която работи. Нарича се „Киберпатрул“. Пийпълс каза, че колите ѝ са зелени фолксвагени-костенурка. Непрекъснато се движели нагоре-надолу из Шугър Хайтс и човек нямало как да ги пропусне. Виждал бил да ги карат мъж и жена, по всяка вероятност към трийсетгодишни. Според него жената била с „обратна резба“.

На Ходжис изобщо не му е минавало през ума, че Мистър Мерцедес може да се окаже Мисис Мерцедес. Предполага, че технически е възможно и би било подходящо за развръзка на роман от Агата Кристи, само че това е истинският живот.

— Спомена ли как изглежда мъжът?

Джером поклаща глава.

— Ела в кабинета ми. Ти ще седнеш зад компютъра, а аз ще съм ти навигатор.

След няма и минутка се взират в редица от три зелени фолксвагена-костенурка с надписи „КИБЕРПАТРУЛ“ по дължината. Дружеството не е независимо, а е част от веригата „Дискаунт Електроникс“, която има огромен магазин в града. Той се помещава в търговски център „Бърч Хил“.

— Човече, пазарувал съм там — възкликва Джером. — Пазарувал съм много пъти. Купувал съм си видеоигри, компютърна периферия, дивидита с каратистки филми в разпродажба.

Под снимката на колите мише „НАШИТЕ ЕКСПЕРТИ“. Ходжис се пресяга над рамото на Джером и щраква върху надписа. Появяват се три снимки. Едната е на млада жена с тясно лице и тъмноруса коса. Номер две е на закръглен мъж с очила тип „Джон Ленън“ и сериозно изражение. Номер три е на хубавец с вчесана кестенява коса и ослепителна усмивка — явно е казал „зе-ле“. Имената са ФРЕДИ ЛИНКЛАТЪР, АНТЪНИ ФРОБИШЪР и БРЕЙДИ ХАРТСФИЙЛД.

— А сега накъде? — пита Джером.

— А сега ще се повозим. Само да взема едно нещо.

Ходжис отива в спалнята си и набира комбинацията на малкия сейф в дрешника. Вътре, заедно с няколко застрахователни полици и други финансови книжа, има купчинка ламинирани карти, стегнати с гумен ластик, подобни на тази, която държи в портфейла си. На всеки две години градските ченгета сменят служебните си карти с нови и при всяка смяна Ходжис е прибирал старата карта тук. Съществената разлика е, че на нито една от старите няма червена щампа „В ОСТАВКА“. Той измъква една, чиято валидност е изтекла през декември 2008, изважда актуалната карта от портфейла си и я разменя с тази от сейфа. Разбира се, легитимирането с нея, е поредното престъпление — Закон № 190.25 обявява, че ако някой, с цел да заблуди другото, се представя за служител на реда, подлежи на глоба от 25 000 долара, пет

години лишаване от свобода или на двете наказания кумулативно — само че това е най-малкият проблем на Ходжис.

Той напъхва портфейла в задния си джоб и понечва да затвори сейфа, но размисля. Вътре има още нещо, което може да му потрябва: плоско кожено калъфче, подходящо за съхранение на лични документи. То също е било на баща му.

Ходжис го прибира в джоба си заедно с Бияча.

След като почиства наболите косми по черепа си и слага новите си очила с прозрачни стъкла, Брейди бавно отива до офиса на „Мотел 6“ и плаща за още една нощувка. После се връща в стаята си и разтваря инвалидната количка, която купи в сряда. Излезе му солено, но какво от това? Парите вече не са проблем за него.

Поставя върху седалката натъпканата с експлозив възглавничка с надпис „ГЪЗОПАРКИНГ“, след което срязва хастара отзад и я допълва с още няколко блокчета самоделен пластичен експлозив. Всяко блокче си има капсул-детонатор, зареден с оловен азид. Той събира жиците с метална скобка. Краищата им са оголени и този следобед Брейди ще ги сплете в една супержица.

Истинският детонатор ще бъде джаджа 2.

Под седалката на количката залепя с тиксо торбички, напълнени със сачмени лагери. Щом свършва, присяда на леглото и тържествено оглежда резултата от труда си. Всъщност няма представа дали ще успее да вкара тази бомба на колела в концертна зала „Минго“... но също така нямаше представа дали ще успее да избяга от Общинския център след извършване на деянието. Тогава му се получи, може би и сега ще стане. В края на краищата този път няма да бяга, което означава, че битката наполовина е спечелена. Даже ако се усетят и се опитат да го заловят, коридорът ще е претъпкан със зрители и Брейди ще отбележи далеч повече от осем попадения.

„Завръщам се с гръм и трясък — мисли си той. — Завръщам се с гръм и трясък, а вие сте гъз, детектив Ходжис. Много ви гъзодаря.“

Изляга се и му хрумва да мастурбира. Вероятно трябва да използва пишката си, докато още я има. Само че заспива, без дори разкопчае своите „Левис“.

На нощното шкафче е поставена снимка в рамка. На нея Франки, стиснал пожарната Сами, се усмихва.

Малко преди единайсет Ходжис и Джером пристигат в търговски център „Бърч Хил“. Има много свободни места и Джером паркира ренглъра си точно пред „Дискаунт Електроникс“, където на всички витрини са окачени големи надписи „РАЗПРОДАЖБА“. На бордюра пред магазина една девойка седи с присвити колене и разтворени стъпала, наведена над айпада си. В лявата ѝ ръка дими цигара. Едва отблизо Ходжис забелязва сивите кичури в косата на девойката. Сърцето му се свива.

— Холи? — обажда се Джером в същия миг, Когато Ходжис казва:

— Какво правиш тук, по дяволите?

— Бях напълно сигурна, че ще се сетите — обяснява тя, докато криво-ляво се изправя, — но вече започвах да се тревожа. Щях да ви се обадя, ако не бяхте дошли до единайсет и половина. Приемам редовно лексапро, господин Ходжис.

— Разбрах и ми е приятно да го чуя. Сега отговори на въпроса ми каква работа имаш тук.

Устните ѝ потрепват и тя забива поглед в земята, въпреки че отначало ги гледаше в очите. Ходжис не е изненадан, че отначало я взе за девойка, защото в много отношения тя все още е такава — растежът ѝ е спиран от нейната вътрешна неувереност и от усилието цял живот да поддържа крехкото си емоционално равновесие.

— Много ли ми се сърдите? Моля ви, не ми се сърдете много.

— Не сме сърдити — отвръща Джером. — Само сме изненадани.

„По-точно шокирани“ — помисля си Ходжис.

— Прекарах сутринта в стаята си — проучвах местната общност от компютърни специалисти, но както и предполагаме, те са стотици. Мама и чичо Хенри излязоха да разговарят с някакви хора. Май за Джейни. Явно ще се състои още едно погребение, но ми е болно, като си помисля какво ще има в ковчега. Съсипвам се от плач.

Това е истина — едри сълзи се стичат по страните ѝ. Джером я прегръща. Тя му се усмихва свенливо и с благодарност.

— Понякога ми е трудно да мисля, когато майка ми е наблизо. Сякаш ми рови в главата. Сигурно ще решите, че това са шантави приказки.

— За мен не — успокоява я Джером. — Същото е със сестра ми. Особено когато започне да пуска диска на онази проклета момчешка група.

— Те излязоха, къщата утихна и ми хрумна нещо. Пуснах компютъра на Оливия и прегледах пощата ѝ.

Джером се плесва по челото.

— Мамка му! Съвсем забравих да проверя имейла ѝ.

— Не се безпокой, нямаше нищо. Тя е имала три профила — в Мак-Мейл, Джимейл и Ей Оу Хел, — само че и трите папки бяха празни. Може би сама ги е изтрила, но не ми се вярва, понеже...

— Понеже десктопът и харддискът ѝ бяха пълни с какво ли не — довършва Джером.

— Правилно. Свалила е „Мостът на река Куай“ в Айтюнс. Никога не съм го гледала. Може би някой път ще си го изтегля.

Ходжис поглежда към „Дискаунт Електроникс“. Слънцето ярко блести във витрините и е невъзможно да се прецени дали някой не ги наблюдава. Тук той се чувства изложен на прицел като буболечка върху камък.

— Да се поразходим — предлага и ги повежда към магазин за обувки „Савой“, книжарница „Барнс енд Ноубъл“ и диетична сладкарница „Раят на замразения йогурт“.

— Хайде, Холи, разправяй — подканва я Джером. — Направо ще пощурея.

Тя се усмихва, което я състарява. Така вече прилича на годините си. Веднага щом се отдалечават от витрините на „Дискаунт Електроникс“, Ходжис се поободрява. Младежът очевидно е възхитен от Холи, той също ѝ се възхищава (не без душевна борба — тежко е една невротичка на лексапро да те сложи в джоба си.)

— Забравил е да деинсталира програмата „ПРИЗРАЦИ“, затова реших, че може би е забравил да изтрие спама, и се оказах права. Имаше петдесетина съобщения от „Дискаунт Електроникс“. Едни бяха за промоции като сегашната разпродажба, макар че каквото е останало от дивидитата, не струва — филмите вероятно са снимани в Корея или региона, — други представляваха купони за двацет процента отстъпка. Имаше купони и за трийсет процента отстъпка. Вторите бяха за следващото посещение на „Киберпатрул“ по домовете. — Тя повдига рамене. — И ей ме на.

Джером я зяпва.

— Това ли било? Просто си надникнала в папката ѝ със спам?

— Не се учудвай толкова — съветва го Ходжис. — Синът на Сам беше заловен заради неправилно паркиране.

— Пообиколих малко, докато ви чаках — обяснява Холи. — На уебстраницата им пише, че за Киберпатрула се трудят трима експерти, а зад магазина са паркирани точно три зелени костенурки. Затова реших, че нашият човек днес е на работа. Ще го арестувате ли, господин Ходжис? — Тя отново хапе устни. — Ами ако окаже съпротива? Не бих искала да пострадате.

Той усилено мисли. Техниците в Киберпатрула са трима: Фробишър, Хартсфийлд и кльощавата блондинка Линклатър. Извършителят — най-вероятно Фробишър или Хартсфийлд — ще е неподготвен за гледката как **kermifrog19** влиза през вратата. Дори ако не побегне, Мистър Мерцедес не би успял да скрие смайването си.

— Отивам в магазина. Вие двамата стойте тук.

— Влизаш вътре без подкрепление? — стряска се Джером. — Леле, Бил, май не постъпваш много ум...

— Ще се оправя, елементът на изненадата е в моя полза, но ако до десет минути не съм излязъл, обадете на деветстотин и единайсет. Ясно?

— Да.

Ходжис посочва Холи.

— Не се отделяй от Джером. Повече не действай на своя глава. — „И това кой го казва“ — помисля си.

Тя смирено кимва и той тръгва, за да прекрати по-нататъшни дискусии. Щом приближава вратите на „Дискаунт Електроникс“, разкопчава спортното си сако. Тежкия револвер „Виктори“ трийсет и осми калибър успокояващо се притиска до ребрата му.

Докато изпращат с поглед Ходжис, който влиза в магазина за електроника, Джером нита:

— Холи, ти как пристигна тук? С такси ли?

Тя разтърсва глава и посочва колите. Три реда зад ренглъра на Джером е паркиран сив мерцедес седан.

— Беше в гаража.

Тя забелязва изненадата на Джером и веднага започва да се оправдава:

— Ако искаш да знаеш, мога да карам. Притежавам валидна шофьорска книжка. Никога не съм участвала в пътнотранспортно произшествие и затова имам застраховка по програмата „Шофирай безопасно“. От „Олстейт“. Ти знаеш ли, че актьорът, който рекламира „Олстейт“ по телевизията, някога е играл президента в „24“?

— Това е автомобилът...

Холи озадачено се намръщва.

— Какво толкова е станало, Джером? Колата беше в гаража, ключовете бяха в една кошничка в антрето. И тъй, какво чак толкова е станало?

Той забелязва, че бронята е изчукана. Фаровете и предното стъкло са подменени. Колата изглежда като нова. Никой не би заподозрял, че е била инструмент за убийство.

— Джером? Мислиш ли, че Оливия щеше да се разсърди?

— Не — отговаря той. — Вероятно не. — Представя си решетката — окървавена, с натъпкани парченца плат.

— Отначало не запали, акумулаторът беше изтощен, но видях зарядното и понеже баща ми също имаше, знаех как да го използвам. Джером, ако господин Ходжис не извърши арест, може ли да се почерпим в диетичната сладкарница?

Той я слуша с половин ухо. Все още не може да откъсне поглед от мерцедеса. „Върнали са ѝ го“. Естествено, че са ѝ го върнали. Все пак автомобилът е бил неин. Даже го е ремонтирала. Обаче Джером е готов да се обзаложи, че тя никога вече не го е карала. Ако имаше призраци — истински — те щяха да обитават колата. Вероятно щяха да пицят вътре.

— Джером? Земя вика Джером.

— А?

— Ако всичко мине благополучно, да изядем по един замразен йогурт. Слънцето ме напече, докато ви чаках, и сега умирам от жегата. Аз черпя. Вярно, бих предпочела сладолед, ама...

Той не чува останалото. Мисли си: „Сладолед“.

В главата му така прищраква, че той чак потреперва и моментално му се изяснява защо едно от лицата, които го гледаха от компютъра на Ходжис, му се струваше познато. Краката престават да го държат и той се обляга на заграждението, за да не падне.

— Господи! — промълвява.

— Какво има? — Дъвчейки яростно устни, Холи разтърсва ръката му. — Какво има? Да не ти е лошо, Джером?

Но той само промълвява повторно:

— Господи!

Според Ходжис магазинът на „Дискаунт Електроникс“ в търговски център „Бърч Хил“ ще се задържи максимум още три месеца. Много от рафтовете са празни, а стоката, която е останала, има безутешен, занемарен вид. Почти всички купувачи са се струпали в отдел „Домашно кино“, където флуоресцентни розови реклами съобщават: „ИСТИНСКИ УДАР! ПРОМОЦИЯ НА ВСИЧКИ ДВД! 50 % ОТСТЪПКА, ДАЖЕ НА ФОРМАТ БЛУ-РЕЙ!“ Въпреки че касите са десет, само три са обслужвани от продавачки в сини жилетки с жълтото лого „ДЕ“. Две от жените зяпат през прозорците, третата чете „Здрач“. Още няколко служители се разхождат по пътеките между щандовете и усилено преливат от пусто в празно.

Те не интересуват Ходжис, но той вижда двама от тримата, които го интересуват. Антъни Фробишър (с очила като на Джон Ленън) разговаря с клиент, който стиска в едната си ръка кошница, пълна с преоценени дивидита, а в другата — пачка купони. По вратовръзката на Фробишър личи, че освен киберпатрулиращ той е също така управителят. Момичето с физиономия на скумрия и тъмноруса коса седи зад един компютър в дъното на магазина. Зад ухото ѝ е затъкната цигара.

Ходжис бавно поема по централната пътека с ПРОМОЦИЯ НА ВСИЧКИ ДВД. Фробишър го забелязва и вдига пръст, сякаш казва: „Скоро ще ви обърна внимание“. Ходжис усмихнато му махва — „Няма проблем“, Фробишър продължава да се занимава с клиента с купоните. Не го позна. Ходжис отива в задната част.

Мърлявата блондинка го поглежда и пак се втренчва в компютърния екран. И тя не го познава. Вместо с логото на „Дискаунт Електроникс“ ризата ѝ е с надпис „КОГАТО ПОИСКАМ ДА ЧУЯ МНЕНИЕТО СИ, ЩЕ ТИ ПРОГЛУША УШИТЕ С НЕГО.“ Младата жена играе осъвременена версия на „Питфол!“ — преди четвърт век по-старата версия омайваше дъщеря му Алисън. „Всичко, което отминава, се завръща“ — хрумва му. Сигурно е дзен правило.

— Освен ако не става дума за компютри, обърнете се към Тоунс — предупреждава го блондинката. — Аз се намесвам само в критични случаи.

— Тоунс навярно е Антъни Фробишър?

— Да. Мистър Спифи⁸¹ с вратовръзката.

— А вие сигурно сте Фреди Линклатър. От Киберпатрула.

— Аха. — Тя включва „Питфол“ на пауза, докато героят Хари прескача навита на кълбо змия, за да го разгледа по-внимателно. Ходжис ѝ навира в очите детективската карта, стратегически затискайки с палец срока на валидност.

— Охоо! — възкликва тя и протяга ръце, събрани в тънките като вейки китки. — Аз съм много, много лошо момиче и трябва да ме закопчат. Бичувайте ме, бийте ме, карайте ме да подписвам невалидни чекове.

Ходжис бегло се усмихва и прибира картата си.

— Брейди Хартсфийлд не е ли третият член на вашия задружен отряд? Не го виждам.

— В болнични е — грип. Той така разправя. Искате ли да ви светна?

— Светнете ме.

— Май най-накрая се е наложило да вкара милото си мамче в клиника за алкохолици. Разправя, че пиела, и повечето време той трябвало да се грижи за нея. Вероятно затова никога не е имал ГА-ДЖЕ. Нали чатките какво означава това?

— Чаткам.

Тя го наблюдава с жив и язвителен интерес.

— Брейди да не го е загазил? Не бих се учудила. Той си е малко чее-шии-иит.

— Трябва да говоря с него.

Антъни Фробишър — Тоунс — се присъединява към тях.

— Мога ли да съм ви полезен с нещо, господине?

— Полицията е — обажда се Фреди. Тя широко се усмихва на Фробишър — ситните ѝ зъбки спешно се нуждаят от почистване. — Научил е за нарколабораторията в склада.

— Много ти е голяма устата, Фреди.

Тя уж си закопчава устата с цип и завършва с превъртането на въображаемия ключ, но не продължава да играе на „Питфол“.

Мобилният телефон в джоба на Ходжис звъни. Той изключва звука с палец.

— Аз съм детектив Бил Ходжис, господин Фробишър. Искам да задам някои въпроси на Брейди Хартсфийлд.

— Лекува се от грип. Какво е направил?

— Тоунс да е поет, а да не го знае! — отбелязва Фреди Линклатър. — Макар че по ходилата му си личи, защото те са същинска поезия...

— Млъквай, Фреди. За последен път те предупреждавам.

— Ще ми дадете ли адреса му, ако обичате?

— Разбира се. Ще го намеря и ще ви го кажа.

— Може ли да си отворя устата, дете е много голяма?

Ходжис кимва. Тя натиска един клавиш на компютъра. Героят Хари е заменен от таблица

ЛИЧЕН СЪСТАВ.

— Няма мотаене. Елм Стрийт 49. Това е...

— В Норт Сайд — довършва Ходжис. — Благодаря и на двама ви. Много ми помогнахте.

Когато си тръгва, Фреди Линклатър извиква подире му:

— Сто на сто е по семейни причини. Болен е на тема мамчето.

Ходжис излиза на слънце, когато Джером така се втурва, че едва не го събаря. Холи се е залепила за гърба на Джером. Престанала е да хапе устни и вместо това е преминала на ноктите си, които са в окаяно състояние.

— Позвъних ти. Защо не вдигна?

— Разпитвах. Защо вдигаш толкова пара?

— Хартсфийлд вътре ли е?

Ходжис е толкова изненадан, че губи дар-слово.

— Той е — отсича младежът. — Трябва да е той. Беше прав, че те е наблюдавал, и вече знам как. Получило се е като в разказа на Хоторн „Откраднатото писмо“. Писмото е било скрито пред погледа на всички.

Холи спира да дъвче ноктите си, колкото да подхвърли:

— Разказът е на По. На нищо ли не ви учат в училище?

— По-бавно, Джером — моли го Ходжис.

Младежът дълбоко си поема дъх.

— Той работи на две места, Бил. На две. Сигурно работи тук само до ранния следобед. След това отива на работа в „Лоуб“.

— „Лоуб“? Не е ли...

— Да, фабриката за сладолед. Той кара фургончето „Хапни сладко“. Онова със звънчетата. Купувал съм сладолед от него, сестра ми също. Както и всички деца. Той често обикаля из нашия квартал. Брейди Хартсфийлд е сладоледаджията!

Ходжис осъзнава, че напоследък доста често е чувал веселото подрънкване на звънчетата. Тази пролет, обзет от депресия, изтегнат в любимото си кресло, загледан в следобедните предавания по телевизора (и понякога играейки си с револвера, който сега се опира в ребрата му), май ги чуваше всеки ден. Чуваше ги, но не им обръщаше внимание, защото само децата истински се интересуват от сладоледаджията. Само че не ги е пренебрегвал напълно. Непрекъснато го човъркаше язвителния коментар на Боуфингър по адрес на госпожа Мелбърн.

„Тя мисли, че те се разхождат сред нас“ — беше казал Боуфингър, обаче в деня, когато Ходжис навести съседите, госпожа Мелбърн не беше на вълна извънземни. Тревожеха я черни джипове, хиропрактори и съседи на Хановер Стрийт, които надували музика по нощите.

Както и продавачът от фургончето „Хапни сладко“.

„Изглежда много подозрителен“ — беше казала.

„Тази пролет е непрекъснато в квартала“ — беше отбелязала.

Задава си въпрос, коварен като змиите, които дебнат Хари от видеоиграта: ако се беше вслушал в думите на госпожа Мелбърн, вместо да я отпише като безобидно куку (както двамата с Пийт отписаха Оливия Трилони), щеше ли Джейни да е жива? Вероятно не, но никога няма да узнае със сигурност, а на всичкото отгоре подозира, че въпросът ще го измъчва през безсънните нощи в близките седмици и месеци.

Може би в близките години.

Поглежда паркинга... и му се явява призрак. Сив призрак.

Обръща се към Джером и Холи, които са застанали един до друг, и дори не се налага да пита.

— Да — отговаря Джером. — Холи е дошла с него.

— Документите на колата отскоро са с изтекъл срок на валидност — прошепва Холи. — Моля ви се, не ми се сърдете, става ли? Трябваше да дойда. Искях да помогна, но знаех, че ако

предварително ви се обадя, ще ме отрежете.

— Не ти се сърдя — отвръща Ходжис. Всъщност не може да определи душевното си състояние. Има чувството, че е прекрачил в омагьосана земя, където времето върви назад.

— А сега какво правим? — пита Джером. — Ченгетата ли ще викаме?

Но Ходжис не е готов да се даде без бой. Младият мъж на снимката може би е луд за връзване, което не личи от миловидната му физиономия, но той има опит с психопати и знае, че когато ги спипаш, повечето издишат като гъби-праханки. Те са опасни само за невъоръжените и нищо неподозиращите хора — например безработните, наредени на опашка в онова априлско утро на 2009.

— Предлагам ви да посетим господин Хартсфийлд в жилището му — казва Ходжис и посочва сивия мерцедес. — Нека пътуваме с това.

— Ама... ако ни види да паркираме, няма ли да го познае?

Джером Робинсън никога преди не е виждал хищната усмивка на Ходжис.

— Точно на това се надявам. — Той протяга ръка. — Може ли ключа, Холи?

Разранените ѝ устни се свиват:

— Добре, обаче и аз идвам.

— Изключено — заявява Ходжис. — прекалено е опасно.

— Щом е прекалено опасно за мен, значи е прекалено опасно и за вас. — Тя не го гледа, очите ѝ избягват лицето му, но гласът ѝ е твърд: — Може да ме оставите, но тогава ще се обадя на полицията веднага щом тръгнете, и ще им дам адреса на Брейди Хартсфийлд.

— Нямах адреса му — възразява Ходжис и сам разбира, че това не е аргумент.

Холи не отговаря от учтивост. Даже не ѝ се налага да влиза в „Дискаунт Електроникс“ и да разпитва тъмнорусата жена. Щом знае името, вероятно ще изрови адреса от дяволския си айпад.

Да му се не види!

— Добре, идваш. Обаче аз ще шофирам и когато пристигнем, вие с Джером не мърдате от колата. Всичко ясно ли е?

— Да, господин Ходжис.

Този път Холи го гледа в очите цели три секунди. Може би е крачка напред. Но кой знае, щом става дума за Холи?

Заради драстичните бюджетни съкращения миналата година екипите на повечето полицейски патрулни коли са само с по един човек. Това изменение не засяга Лоутаун. В Лоутаун ченгетата патрулират по двойки, като идеалната двойка включва поне един цветнокож, защото в този квартал малцинствата са мнозинство. В ранния следобед на трети юни полицаи Лавърти и Росарио патрулират по Лоубрайър Авеню, на около километър след естакадата, където веднъж Бил Ходжис отърва един малчуган от гаднярите, които искаха да го оберат. Лавърти е бял. Росарио е латиноамериканка. Тъй като се возят на градски патрулен автомобил 54, в управлението са им лепнали прякорите Туди и Мълдун — имената на главните герои от позабравения сериал „Кола 54, къде си?“ Понякога на проверка преди застъпване на смяна Амарилис Росарио забавлява колегите си, като възкликва: „Ох, ох, Туди, хрумна ми една идея!“ Произнесени с доминикански акцент, думите звучат изключително сладко и винаги размиват рицарите в синьо.

По време на служба обаче тя е желязна. И двамата са. Иначе в Лоутаун ти е спукана работата.

— Тези момчета ми напомнят за „Сините ангели“⁸², които някога гледах в едно авиошоу — подхвърля тя.

— Така ли?

— Щом ни видят, и задружно духват в друга посока, сякаш участват във формация. Виж, още един.

Щом приближават пресечката на „Лоубрайър“ със „Страйк“, едно момче по анцуг с емблемата на „Кливландските кавалери“ (горницето му е твърде голямо и напълно ненужно в горещия ден) внезапно офейква от входа, където се е мотаело, и с подтичване се отдалечава по „Страйк“. Изглежда около тринайсетгодишно.

— Може би току-що се е сетило, че днес е на училище — казва Лавърти.

— Да, бе, чакай! — смее се Росарио.

Наближават ъгъла на Лоубрайър и Мартин Лутър Кинг Авеню. МЛК е другата оживена артерия на гетото и този път пет-шест момчета решават, че си имат работа другаде.

— Права си, същинска формация в полет — отбелязва Лавърти. Засмива се, въпреки че всъщност не е смешно.

— Слушай, къде ти се иска да хапнем?

— Дай да видим дали онзи фургон е на Рандолф Стрийт — казва Росарио. — Яде ми се тако.

— Значи ще се отбием при „Сеньор Тако“ — съгласява се Лавърти, — но хайде без бобена гарнитура, а? Остават ни четири часа в тази... Гледай, Роузи. Тук нещо не е както трябва.

На тротоара излиза мъж, който носи дълга кутия за цветя. Странното е, че излиза не от цветарски магазин, а от заложна къща „Почтеност на всяка цена“. Освен това мъжът е бял, а се намират в най-черната част на Лоутаун. Той тръгва към мръсен бял ван „Иконолайн“, покачен на жълтия бордюр: такова паркиране се наказва с глоба двайсет долара. Но Лавърти и Росарио са гладни; настроили са се за тако с вкусния и горещ пикантен сос, който винаги стои отпред до салфетките, и биха могли да си затворят очите. Вероятно така щеше да стане.

Обаче.

Фиш за неправилно паркиране стана причина да заловят Дейвид Берковиц. Тед Бънди беше заловен заради счупен заден фар. Днес кутията за цветя, която не е затворена добре, ще причини разместване в хода на историята. Докато мъжът рови в джоба си за ключовете от стария ван

(даже император Мин от Монго няма да остави колата си незаключена в Лоутаун), кутията се накланя. Долната част се продънва и нещо се показва навън.

Мъжът успява да го набута обратно в кутията, преди да се е изсипало на асфалта, но Джейсън Лавърти е бил на две мисии в Ирак и знае какво е РПГ. Включва синята лампа и рязко спира на сантиметри от мъжа, който стреснато се обръща.

— Вади оръжието! — извиква Лавърти на партньорката си. — Излизаме!

Отварят вратите и изскачат с пистолети, готови за стрелба.

— Пусни кутията! — изкрещява Лавърти. — Пусни кутията и ръцете на колата! Наведи се! Бързо!

В първия момент мъжът — около четирийсетгодишен, със смугла кожа и отпуснати рамене — притиска здраво кутията до гърдите си, все едно гушка бебе. Но когато Роузи Росарио насочва глока си към него, той я пуска. Кутията се отваря и навърти вижда руски ръчен противотанков гранатомет „Хашим“.

— Стана тя една! — възкликва Росарио и добавя: — Туди, Туди, хрумна ми...

— Сержанти, долу оръжието!

Лавърти държи на мушка типа с гранатомета, но Росарио се обръща и вижда белококс мъж със синя жилетка. Носи слушалка и също е въоръжен с глок. Росарио не успява да го попита нищо, защото улицата се изпълва с мъже в сини жилетки, които тичат към „Почтеност на всяка цена“. Един от тях носи портативен таран „Стингър“, който ченгетата галювно наричат „Трошача на врати“. Росарио вижда съкращението АТО отзад на жилетките и незабавно добива усещането, че е настъпила фъшкия.

— *Сержанти, долу оръжието!* Агент Джеймс Косински, АТО⁸³.

— Какво ще кажете първо да го закопчаем? — предлага Лавърти. — Не че намеквам нещо.

Агентите на АТО обсаждат заложената къща, както клиентите обсаждат „Уолмарт“ в Черния петък, за да напазаруват изгодно за Коледа. Отсреща на улицата се насъбират зяпачи, които са прекалено стъписани от мащабите на акцията, за да обсипят служителите на реда с хули. Или с камъни.

— Като сте започнали, давайте — въздъхва Косински. — Бездруго духът е пуснат от бутилката.

— Нямахме представа, че провеждате операция — обяснява Лавърти. Междувременно типът с ръчния гранатомет е отлепил ръце от колата и ги е сложил отзад на гърба си. Съвсем ясно е, че това не е първото му родео. — Той отключваше вана си и аз видях *онова нещо* да стърчи от кутията. Как трябваше да постъпя?

— Както постъпихте, разбира се. — От заложената къща се чува звън от счупено стъкло, викове и трясъците на тарана. — Така и така сте тук, приберете господин Кавели в патрулката и влезте вътре да видите за какво става въпрос.

Лавърти и Росарио отвеждат пленника си в патрулната и тогава Косински забелязва номера.

— Я! Кой е Туди и кой — Мълдун?

Докато отрядът на АТО начело с агент Косински започва оглед и претърсване на обширната складова зона зад скромната фасада на „Почтеност на всяка цена“, един сив мерцедес седан спира пред тротоара на Елм Стрийт № 49. Ходжис е зад волана. Днес Холи настоява да се вози отпред, защото колата била повече нейна, отколкото тяхна (което не е лишено от смисъл).

— Някой си е у дома — казва тя. — Вижте разнебитената хонда сивик на алеята.

Ходжис забелязва, че от съседната къща към тях се тътри възрастен мъж.

— Сега ще успокоя този бдителен гражданин. Дръжте си езика зад зъбите.

Той сваля стъклото.

— Да ви помогна ли с нещо, господине?

— Мислех си, че аз ще ви помогна — отвръща старецът, който с блеснали очи зяпа Ходжис и спътниците му. И мерцедеса, в което няма нищо чудно. Автомобилът е страхотен. — Ако търсите Брейди, не ви е провървяло. Колата, дето е паркирана ей-там, е на госпожа Хартсфийлд. От седмици не е карана. Даже не знам още ли е в движение. Може би госпожа Хартсфийлд е заминала с него, щото днеска не съм я виждал. Обикновено я мяркам, когато излиза да си прибере пощата. — Той посочва кутията до вратата на номер 49. — Пада си по каталози. Такива ми ти работи. — Протяга възлеста длан. — Ханк Бийсън.

Ходжис се ръкува и набързо показва картата си, като внимава да затисне с палец датата.

— Приятно ми е да се запознаем, господин Бийсън. Аз съм детектив Бил Ходжис. Можете ли да ми кажете каква кола кара господин Хартсфийлд? Година на производство и модел?

— Кафяво субару. Не знам модела, нито коя година е произведен. Всички азиатски таратайки ми изглеждат еднакви.

— Аха. Сега ще ви помоля да се приберете, господине. Възможно е по-късно да се отбием при вас за няколко въпроса.

— Брейди да не е загазил?

— Рутинна проверка — отвръща Ходжис. — Ако обичате, приберете се.

Вместо това Бийсън се привежда, за да разгледа Джером.

— Ти не си ли младичък за полицай бе, момко?

— Аз съм стажант — казва младежът. — По-добре послушайте детектив Ходжис, господине.

— Добре де, добре. — Само че не си тръгва, а още веднъж оглежда тримата. — Откога градската полиция е минала на мерцедеси?

Ходжис не знае какво да каже, но Холи разполага с отговор:

— Колата е конфискувана по реда на ЗИРК. ЗИРК означава Закон за изкореняване на рекета и корупцията. Конфискуваме имуществото на престъпни организации и го използваме, както намерим за добре. Все пак ние сме полицията.

— А, такава ли била работата. Вярно. Има логика. — Мъжът изглежда хем удовлетворен от обяснението, хем озадачен. Прибира се в дома си, за да се появи отново — този път ги дебне от прозореца.

— Корупцията и рекетът са прерогатив на федералните — меко я укорява Ходжис.

Холи пообръща глава към техния наблюдател и на изпохапаните ѝ устни разцъфва лека усмивка.

— Мислите ли, че той го знае?

След като Ходжис и Джером не отговарят, тя задава още един наболял въпрос:

— Какво ще правим?

— Ако Хартсфийлд си е вкъщи, ще извърша граждански арест. Ако заваря вместо него майка му, ще я разпитам. Вие двамата оставате в колата.

— Не ми се вижда разумно — обажда се Джером, но изражението му в огледалото за обратно виждане го издава: той знае, че възражението му ще бъде отхвърлено.

— Друг изход няма — отсича Ходжис.

Излиза от автомобила. Преди да затвори вратата, Холи се накланя към него:

— Вътре няма никого. — Той не продумва, но тя кимва, сякаш ѝ е отговорил. — Не го ли усещате?

В действителност той го усеща.

Ходжис минава по алеята, без да пропусне спуснатите пердета на големия централен прозорец. Надниква в хондата и не вижда нищо необичайно. Пробва предната врата. Тя се отваря. Въздухът в колата е горещ и спарен, с лек мирис на алкохол. Затваря я, изкачва се на площадката и натиска звънеца. Чува как мелодийката му отеква в къщата. Няма никого. Отново натиска звънеца, после почуква. Няма никого. Почуква силно с юмрук, като отлично съзнава, че Бийсън го зяпа от другата страна на улицата. Няма никого.

Ходжис бавно отива до гаража и надзърта през едно от прозорчетата на вратата. Разни инструменти, минихладилник и горе-долу това е.

Изважда мобилния си и набира Джером. Този участък от Елм Стрийт е много тих и той долавя — едва-едва — рингтона от песента на Ей Си/Ди Си. Вижда как Джером вдига телефона.

— Холи бързичко да включи айпада си и да провери в данъчните регистри кой е вписан като собственик на къщата на Елм Стрийт 49. Ще се справи ли?

Чува как Джером пита Холи.

— Каза, че ще види какво може да направи.

— Добре. Аз ще заобиколя отзад. Остани на линия. Ще ти рапортувам на всеки трийсет секунди. Ако се забавя повече от минута, набираш деветстотин и единайсет.

— Сигурен ли си, Бил?

— Да. Предупреди Холи, че името на собственика не е чак толкова важно. Не искам пак да започне да нервничи.

— Холи е трепач — отговаря Джером. — Вече проверява. Само не изключвай мобилния.

— Естествено.

Ходжис заобикаля гаража. Задният двор е малък, но поддържан. По средата има кръгова леха с цветя. Той се пита кой ги е засадил: маминка или синчето. Изкачва трите дървени стъпала до задната площадка. Вратите са две: едната е мрежеста, с алуминиева рамка, а другата е обикновена. Първата е отключена за разлика от втората.

— Джером? Докладвам. Всичко е спокойно.

Поглежда през прозореца и вижда разтребена кухня. На сушилника до мивката има няколко чинии и чаши. Сгънат пешкир виси на дръжката на фурната. На масата са сложени две подложки за хранене. Няма подложка за татко Мецан, което съответства на психологическия портрет, нахвърлен в жълтия бележник. Ходжис почуква нормално, после блъска по вратата. Няма никого.

— Джером? Докладвам. Всичко е спокойно.

Оставя мобилния си на площадката и изважда кожения калъф, доволен, че навреме се е сетил за него. Вътре са шперцете на баща му — три сребристи лостчета, завършващи с кукички в различна големина. Спира се на средното. Изборът му е правилен: шперцът лесно влиза в дупката. Ходжис върти първо на едната, после на другата страна, мъчейки се да уцели механизма. Тъкмо се кани да спре и да докладва на Джером, когато кукичката се захваща. Той бързо и решително завърта шперца, точно както баща му го е учил, чува се изщракване и патронът се превърта от страната на кухнята. Междувременно неговото име се разнася от телефона. Ходжис вдига апаратчето от земята.

— Джером? Всичко е спокойно.

— Притесних се — казва младежът. — Какво правиш?

— Прониквам с взлом.

Ходжис влиза в кухнята на семейство Хартсфийлд. Веднага усеща миризмата. Слаба, но натрапчива. С мобилния в едната ръка и с револвера на баща си в другата проследява миризмата до дневната — стаята е празна, въпреки че дистанционното за телевизора и каталозите върху масичката го навеждат на мисълта, че госпожа Хартсфийлд обича да си почива на дивана, — и след това до горния етаж. Миризмата се усилва с всяка крачка. Все още не е воня, но нагам отива.

Горе има коридорче с една врата вдясно и две вляво. Първо проверява стаята вдясно. Това е стая за гости, където отдавна не е имало гости. Стерилна е като операционна.

Рапортува на Джером, преди да отвори първата врата вляво. Оттук се разнася миризмата. Той дълбоко си поема въздух и влиза, залягайки — веднага се уверява, че зад вратата няма никого. Отваря дрешника и разбутва дрехите. Никого.

— Джером? Докладвам.

— Там има ли някой?

Ами... горе-долу. Ясно е какво се очертава под кувертюрата на двойното легло.

— Чакай малко.

Поглежда под леглото и не вижда друго освен пантофи, розови гуменки, едно късо бяло чорапче и няколко валма прах и косми. Отмята кувертюрата и се изправя пред майката на Брейди Хартсфийлд. Кожата ѝ е восъчнобледа с лек зеленикав оттенък. Устата ѝ зее. Очите ѝ, сиво-кафяви и оцъкдени, са изпъкнали в орбитите. Ходжис вдига ръката ѝ, лекичко я сгъва, пуска я. Трупното вкочаняване вече е преминало.

— Слушай, Джером. Намерих госпожа Хартсфийлд. Мъртва е.

— О, Боже мой! — Гласът на Джером, непривичен за юноша, секва на последната дума. —

Какво ще...

— Чакай малко.

— Вече ми го каза.

Ходжис оставя телефона си на нощното шкафче и дръпва кувертюрата до долу. Госпожа Хартсфийлд е по синя копринена пижама. Горнището е изцапано с повръщано и малко кръв, но липсват дупки от куршуми или прорезни рани. Лицето ѝ е подуто, обаче по шията ѝ няма белези от удушаване или синини. Подуването се дължи единствено на трупно разлагане. Дръпва горнището на пижамата, за да разгледа корема ѝ. Подобно на лицето ѝ, той е леко подут, но Ходжис се обзалага, че това са газове. Навежда се, поглежда в устата ѝ и констатира каквото е очаквал: съсирване върху езика и между венците и бузите. Предполага, че се е напила, повърнала е последното си ядене и си е отишла от този свят като рокзвезда. Кръвта може да е от гърлото ѝ. Или от обострена стомашна язва.

Вдига телефона и казва:

— Възможно е да я е отровил, но по-вероятно тя сама да го е направила.

— Алкохол?

— Не е изключено. Без аутопсия няма как да научим.

— Какво да правим?

— Стойте си на задниците.

— Няма ли да позвъним в полицията?

— Още е рано.

— Холи иска да говори с теб.

Мълчание, след това звънкият глас на Холи се чува съвсем ясно. Струва му се спокойна.

По-спокойна от Джером.

— Името е Дебора Хартсфийлд. „Дебора“, не „Дебра“.

— Браво. Дай телефона на Джером.

— Дано знаеш какво вършиш — чува Ходжис секунда по-късно.

„Не зная — мисли си той, докато проверява банята. — Полудял съм и единственият начин да си върна разума, е като се откаже от тази битка. Ти знаеш.“

Сега се как Джейни му подари филцовата шапка — шикозна, каквато приляга на частен детектив, — и разбира, че не може да се откаже. Няма да се откаже.

Банята е почистена... почти изцяло. В умивалника има малко косми. Ходжис ги вижда, но не им обръща внимание. Размишлява върху съществената разлика между смъртта при нещастен случай и убийството. Лошо, ако е второто — много често убийството на близки родственици означава, че лудият е навлязъл във финалната фаза, когато започва да избива всичко живо наред. Ако е било нещастен случай или самоубийство, значи още има време. Възможно е Брейди да се укрива някъде и да планира следващия си ход.

„В общи линии и аз правя същото“ — помисля си Ходжис.

Последна е спалнята на Брейди. Леглото е разхвърляно. Писалището е затрупано с книги, предимно научна фантастика. На стената е окачен плакат от „Терминатор“ — Шварценегер с черни очила и огромно футуристично оръжие.

„Ще се върна“ — прочутата реплика от филма.

— Джером? Докладвам.

— Дядката отсреща продължава да ни шпионира. Холи е на мнение, че трябва да влезем.

— Още не.

— Кога?

— Като се уверя, че навсякъде е чисто.

Брейди си има самостоятелна баня. Подредена е като войнишко шкафче преди проверка. Ходжис ѝ хвърля един поглед, след което слиза на долния етаж. До дневната има малка ниша с бюро и стол. На бюрото е оставен лаптоп. Върху облегалката на стола е окачена дамска чанта. На стената виси голяма снимка на жената горе с Брейди Хартсфийлд като юноша. Прегръщат се на някакъв плаж, лицата им се допират. Ослепителните им усмивки са съвсем еднакви. Сякаш са гаджета, а не майка и син.

Ходжис гледа като омагьосан Мистър Мерцедес в дните на неговата невинност. Нищо в изражението му не загатва за патологични черти в характера, но това е правилото. Майка и син слабо си приличат — най-вече по формата на носа и цвета на косата. Магнетична жена, кажи-речи красавица, но е уверен, че бащата на Брейди не е бил хубавец. Момчето на снимката изглежда... обикновено. Дете, което ще подминеш на улицата, без да го погледнеш.

„Вероятно така иска — мисли си Ходжис. — Невидимия.“

Връща се в кухнята и този път забелязва една врата до печката. Отваря я и вижда стръмно стълбище, потънало в мрак. Давайки си сметка, че е чудесна мишена, ако някой се крие долу, Ходжис се дръпва настрана и се опитва да напипа ключа за осветлението. Намира го и прекрачва прага с изваден револвер. Съзира работна маса. Зад нея, немного високо, по цялата дължина на стената, е монтиран рафт. Върху рафта са наредени компютри. Ходжис прави асоциация с Центъра за управление на полетите в „Кейп Канаверал“.

— Джером? Докладвам.

Без да дочака отговор, той слиза с револвера в едната ръка и телефона в другата, което е пълна подигравка с полицейските процедури. Ами ако Брейди го причаква под стълбището, готов да го простреля в глезените? Или ако е минирал мазето? От него всичко може да се очаква — Ходжис плати жестока цена за този урок.

Не настъпва мина, в мазето няма никого. Вратата на килера зее отворена, но рафтовете му са празни. В ъгъла са нахвърлени кутии от обувки. Те също изглеждат празни.

„Хипотезите са две — мисли си Ходжис. — Брейди или е убил майка си, или се е прибрал вкъщи и я е намерил мъртва. И в двата случая после е избягал. Ако действително е притежавал експлозиви, те са били в килера (най-вероятно в кутиите от обувки) и той ги е взел със себе си.“

Ходжис се качва в кухнята. Време е да повика новите си партньори. Не иска да ги забърква още повече в тази каша, но долу има компютри. Той нищо не разбира от компютри.

— Заобиколете отзад. Вратата на кухнята е отворена.

Холи пристига и подушва въздуха.

— Уф. Дебора Хартсфийлд ли е?

— Да. Гледай да не мислиш за това. Слезте в мазето, симпатяги. Искам да видите нещо.

Джером прокарва ръка по работната маса.

— Тоя е голям чистофайник.

— Ще се обадите ли в полицията, господин Ходжис? — Холи пак хапе устни. — Сигурно вече сте се обадили и не мога да ви спра, обаче майка *страшно* ще се разсърди. Пък и не е честно — ние сами открихме кой е той.

— Не съм решил какво да правя — отвърща Ходжис, макар че тя е права: изобщо не е честно. — Държа да узная какво има на тези компютри. Това ще ми помогне да направя избор.

— Той не е като Оливия — замисля се Холи. — Със сигурност има *истинска* парола.

Джером наслуки избира един от компютрите (номер шест: на него няма кой знае какво) и натиска копчето, скрито отзад на монитора. Това е „Мак“, но мелодийката липсва. Брейди мрази веселата мелодийка и я е изключил на всичките си компютри.

Компютър 6 проблясва в сиво и започва да се зарежда. След около пет секунди сивото се превръща в синьо. Би трябвало да се появи прозорец за паролата, дори Ходжис го знае, но вместо това на екрана се появява едно голямо 20. Следват 19, 18 и 17.

Ходжис и Джером се пулят объркано.

— Не, не! — изпищява Холи. — *Изключете го!*

Двамата не помръдват, така че тя се втурва към компютъра, намира копчето зад монитора и го натиска, докато екранът не угасва. Тогава тя шумно въздъхва и се усмихва:

— Ух! За малко!

— От какво се уплаши? — пита Ходжис. — Че ще се задейства взривно устройство ли?

— Може би екранът щеше да се заключи — отвърща Холи, — но бас държа, че беше защитна програма. Ако обратното броене стигне до нула, такава програма изтрива всичката информация. *Всичката*. Само във включения компютър или във всички, ако са свързани. А те сигурно са.

— Как се спира броенето? — пита Джером. — От клавиатурата ли?

— От клавиатурата или с глас.

— Глас ли? — недоумява Ходжис.

— Чрез гласова команда — обяснява Джером. — Брейди казва „Милк Дъдс“⁸⁴ или „бельо“ и броенето спира.

Холи се засмива срамежливо и лекичко удря Джером по рамото.

— Глупчо.

Седят на масата в кухнята; вратата към задния двор е отворена, за да се проветрява. Ходжис мисли. Оборил е чело над масата, лакътят му опира в подложката за хранене. Джером и Холи мълчат, за да не му пречат. Най-сетне той вдига глава.

— Ще предам случая на колегите. Не искам да се отказвам и вероятно нямаше да го правя, ако беше между мен и Хартсфийлд. Но съм длъжен да помисля и за вас...

— Не ме мисли — прекъсва го Джером. — Ако решиш, с теб съм.

„Разбира се, че си с мен — мисли си Ходжис. — Въобразяваш си, че знаеш какво залагаеш на карта, но се лъжеш. Когато си на седемнайсет, бъдещето е мъглява теория.“

А Холи... по-рано щеше да каже, че тя е човек-киноекран — всяка нейна мисъл се прожектираше в едър план на лицето ѝ, но в момента то е непроницаемо.

— Благодаря ти, Джером, само че... — Само че е трудно. Трудно е да се откаже, защото за втори път изпуска Мистър Мерцедес.

Обаче.

— Въпросът не опира само до нас, разбираш ли? Възможно е да са му останали още експлозивни и ако реши да ги използва в тълпа... — той поглежда Холи — ... както използва мерцедеса на братовчедка ти в тълпа, аз ще бъда виновен. Не мога да поема такъв риск.

Холи заговаря — произнася отчетливо всяка дума, сякаш е решила, че никога повече няма да мънка срамежливо:

— Никой друг не може да го хване освен вас.

— Благодаря, но не си права — внимателно отвърща той. — Полицията разполага с ресурси. Автомобилът му официално ще бъде обявен за издирване. Аз не мога да направя това.

Звучи убедително, обаче Ходжис не вярва, че е полезен ход. Брейди е поел безумен риск с касапницата пред Общинския център, но иначе е доста предпазлив. Навярно автомобилът е паркиран някъде — в центъра, около летището или пред някой мол. И не е тузарски „Мерцедес Бенц“, а смотано „Субару“, което няма да бъде открито нито днес, нито утре. Възможно е да мине цяла седмица. А когато намерят субаруто, Брейди вече няма да е наблизо.

— Никой освен вас — настоява тя. — И то с наша помощ.

— Холи...

— Как може да се отказвате? — извиква тя. Свива ръка в юмрук и се удря право в челото, от което остава червен белег. — Как можете? Джейни ви харесваше! Даже сте били малко нещо гаджета! Сега тя е мъртва! Като жената на горния етаж! И двете са мъртви!

Тя се кани отново да се удари, но Джером хваща ръката ѝ.

— Недей — моли я той. — Не се самонаранявай. Чувствам се ужасно.

Холи се разплаква. Джером трмаво я прегръща. Той е черен, а тя е бяла; той е на седемнайсет, а тя — на четирийсет и няколко, но Ходжис има усещането, че наблюдава как баща утешава дъщеря си, която се е върнала от училище разстроена, защото никой не я е поканил на Пролетния бал.

Ходжис поглежда малкото, но спретнато дворче. Той също се чувства ужасно, и то не само заради Джейни — де да беше само тя! Мъчно му е за хората, прегазени пред Общинския център. Мъчно му е за сестрата на Джейни, на която отказаха да повярват, която беше окаляна в пресата и която беше подтикната към самоубийство от мъжа, живял в този дом. Мъчно му е дори за това, че не обърна внимание на госпожа Мелбърн. Ясно му е, че сега цялата отговорност ще падне върху Пийт Хънтли, и се чувства още по-зле. Защо ли? Защото Ходжис го бива повече в тази работа, нищо че е пенсиониран. Дори и в най-добрата си форма, Пийт никога няма да го

надмине. Добро момче, трудолюбиво, обаче...

Да.

Да, ама не.

Такива разсъждения нищо не променят. Длъжен е да се обърне към колегите си, макар че за него това е равносилно на смърт. Всичко друго настрана, остава един обективен факт: Кърмит Уилям Ходжис е в задънена улица. Брейди Хартсфийлд е изчезнал. В компютрите може би е скрито нещо, което сочи къде е Брейди, какво планира или и двете, но Ходжис няма достъп до тях. Вече няма оправдание да крие името и описанието на човека, отговорен за касапницата пред Общинския център. Може би Холи е права, че Брейди Хартсфийлд ще се изплъзне на полицията и ще извърши ново ужасно престъпление, но **kermitfrog19** е с вързани ръце. Остава му само едно: да предпази Джером и Холи. Съмнява се дали е по силите му. В края на краищата досадникът отсреща на улицата добре ги огледа.

Излиза на площадката и отваря нокията си, по която днес е говорил повече, отколкото през целия период на пенсионирането си.

„Пълна минавка“ — помисля си и набира Пийт Хънтли.

Пийт вдига на второто позвъняване.

— Колега! — възторжено се провиква той. Дочуват се други гласове и Ходжис първо си помисля, че Пийт е в някой бар, където вече порядъчно е пийнал и е на път съвсем да се отреже.

— Пийт, с теб трябва да си поговорим за...

— Добре де, ще ти дам да ме насолеш едно хубаво, но не сега. Кой ти позвъни? Изи ли?

— Хънтли! — крещи някой. — Шефът пристига в пет! С пресата! Къде е смотаният ОВО?

ОВО, офицер по връзки с обществеността. Пийт не се намира в бар и не е пиян. Просто е безумно щастлив.

— Никой не ми е звънял, Пийт. Какво става?

— Не знаеш ли? — засмива се той. — Просто разбихме най-големия канал за оръжие в историята на града. Може би и в историята на САЩ. Стотици картечници М2 и НК91, гранатомети, *свръхмодерни лазери*, касетки с чисто нови „Лахти L-35“, руски автомати АН-9 в заводска смазка... тук има достатъчно оръжие за войските на дващестина източноевропейски страни. А боеприпасите! Боже! Камари сандъци, високи колкото двуетажен блок! Ако в шибаната заложна къща беше избухнал пожар, целият Лоутаун щеше да се вдигне във въздуха!

Сирени. Ходжис чува сирени. И крясъци. Някой е недоволен, че още не са поставени заграждения.

— Коя заложна къща?

— „Почтеност на всяка цена“, южната част на МЛК. Сецаш ли се?

— Аха...

— А сецаш ли се кой е собственик? — Но Пийт е твърде развълнуван, за да дочака отговора му. — Алонсо Морети! Схващаш ли?

Ходжис нехваща.

— Бил, Морети е внук на Фабрицио Абаша! Фаби Дългоносия! Сега просветна ли ти?

Отначало не, защото, когато Пийт и Изабел го разпитваха, той мислено прерови старите случаи и посочи Абаша като един от хората, които биха искали да го пратят на оня свят... измежду неколкостотин други.

— Пийт, черните контролират „Почтеност на всяка цена“. Както и цялата търговия в района.

— Друг път. Да, по документи Бъртон Лорънс се води собственик, но заложната къща е параван, Лорънс е сламен човек и ще си изпее всичко. А знаеш ли кое е най-върховното? В играта сме, защото двойка патрулиращи случайно разкрили канала седмица преди планираната акция на АТО. Целият отдел е тук. Всеки момент ще се появи шефът, а след него ще започне парад на телевизионни камери, по-дълъг от парада в „Мейсис“ по случай Деня на благодарността. Много им здраве на федералните! Няма да оберат всички лаври! *Исключено!* — Този път смехът на Пийт е маниакален.

Целият отдел се е изнесъл там. Кой тогава ще се заеме с Мистър Мерцедес? Никой.

— Бил, трябва да прекъсвам. Не съм на себе си... *фантастично* е!

— Добре, но първо ми кажи това какво общо има с мен.

— Ти сам го каза. Взривът на колата ти е бил за отмъщение. Морети се е опитал да върне кръвния дълг на дядо си. В допълнение към автоматите, картечниците, гранатометите, пистолетите и другите оръжия открихме поне петдесет касетки с „Деташийт“. Знаеш ли какво е това?

— Марка експлозив. Тънки, еластични пластини; като гумени на пипане. — Вече му

просветва.

— Да. Взривява се с помощта на детонатор от оловен азид, а вече знаем, че точно такъв е бил използван за колата ти. Засега не разполагаме с химичен анализ на самия експлозив, но когато го изготвят, ще се окаже „Деташийт“. Изобщо не се съмнявай. Ти си едно щастливо копеле, Бил.

— Точно така — съгласява се Ходжис. — Истински щастливец.

Представя си картинката пред „Почтеност на всяка цена“: пълно е с ченгета и агенти на АТО (сигурно спорят за подведомственост) и непрекъснато пристигат още. Лоубрайър Авеню е отцепено, МЛК — също. Събират се тълпи от зяпачи, които си нямат по-интересна работа. Трепетно се очакват шефът на полицейското управление и други важни клечки. Кметът няма да пропусне случая да произнесе реч. Да не забравяме всички репортери, телевизионни екипи и микробуси за преки предавания. Пийт се тресе от вълнение — сега ли е моментът да му разкаже дълга и заплетена история за касапницата пред Общинския център, сайта за чатове „Под синия чадър на Деби“, мъртво мамче, което вероятно се е напило до смърт, и избягал компютърен техник?

„Не — решава Ходжис, — не е.“

Пожелава на Пийт успех и затваря.

Когато се връща обратно, Холи вече не е в кухнята, но гласът ѝ се чува. Холи Мрънкалото, изглежда, се е превърнала в Холи Пътуващия проповедник. Тя определено говори с онази ритмичност, с която обикновено се възхвалява Божието всемогъщество.

— Аз съм с господин Ходжис и с неговия приятел Джером — нарежда тя. — Те са ми приятели, мамо. Тримата обядвахме заедно. Сега разглеждаме забележителности, а по-късно ще седнем някъде на вечеря. Приказваме си за Джейни. Мога да правя каквото си искам.

Въпреки сложното положение и нестихващата болка по Джейни Ходжис се радва, че Холи отстоява себе си пред леля Шарлот. Не е сигурен дали се случва за пръв път, но, за Бога, нищо чудно да е така.

— Кой на кого се обади? — пита той Джером, кимайки по посока на гласа.

— Холи се обади, само че по мое предложение. Беше изключила мобилния си, за да се скрие от майка си. Не искаше да ѝ позвъни, докато не я предупредих, че майка ѝ може да се обади в полицията.

— И какво, като съм я взела? — продължава Холи. — Колата беше на Оливия, значи не съм я откраднала. Ще се върна довечера, мамо. Дотогава ме остави *на мира!*

Връща се в кухнята зачервена, непокорна, подмладена и просто разхубавена.

— Супер си, Холи! — Джером вдига ръка, но тя не я шляпва. Святкащите ѝ очи не се откъсват от Ходжис.

— Ако се обадите на колегите си и аз загазя, няма страшно. Но освен ако вече не сте се обадили, *не бива* да го правите. Те не могат да го намерят. *Ние* можем. *Знам*, че ще го намерим.

Ходжис осъзнава, че ако на земята има човек, за когото залавянето на Мистър Мерцедес е по-важно, отколкото за него, това е Холи Гибни. Може би за пръв път в живота си тя върши нещо значимо. И то не сама, а с хора, които я обичат и уважават.

— Ще продължа с издирването. Главно защото днес колегите ми са заети с друга работа. По ирония те смятат, че случилото се е пряко свързано с мен.

— За какво говориш? — пита Джером.

Ходжис поглежда часовника си, който показва два и двацет. Достатъчно се заседяха тук.

— Да се върнем у нас. Ще ви разкажа по пътя, след което можем още веднъж да обсъдим всичко. Ако не стигнем до някакво решение, ще позвъня отново на партньора си. Не бива да допуснем още едно шоу на ужасите.

А натам е тръгнало — личи си, че спътниците му също го осъзнават.

— Отидох в онова кабинетче до дневната, за да се обадя на майка — казва Холи. — Госпожа Хартсфийлд има лаптоп. Ако ще отиваме у вас, искам да го взема.

— За какво ти е?

— Може би ще успея да науча как да проникна в компютрите му. Възможно е да е записала комбинацията за достъп от клавиатурата или гласовата команда.

— Холи, това не ми изглежда вероятно. Психически болните като Брейди си служат с какви ли не хитрости, за да се прикриват.

— Ясно ми е — отговаря Холи. — На мен ли не ми е ясно? Защото аз съм психически болна и се опитвам да го скрия.

— Ей, Холи, не така! — Джером се опитва да вземе ръката ѝ. Тя се дръпва и изважда цигарите от джоба си.

— Знам, че съм болна. Майка ми също го знае и затова *не ме изпуска от очи*. Постоянно ми *се вре*. Защото иска да ме *предпази*. С госпожа Хартсфийлд е било същото. В крайна сметка той

й е бил син.

— Ако се вярва на онази Линклатър от „Дискаунт Електроникс“ — казва Ходжис, — госпожа Хартсфийлд редовно е посягала към чашката.

— Можела е *постоянно* да пие и да съобразява *нормално* — възразява Холи. — Имате ли по-добра идея?

Ходжис се предава:

— Добре, взимай лаптопа. Какво пък толкова.

— Не сега — отсича Холи. — След пет минути. Ще ми се да изпуша една цигара. Ще изляза на площадката.

Тя излиза. Сяда. Запалва.

— Откога стана такъв инат, Холи? — провиква се през мрежестата врата Ходжис.

Тя отговаря, без да се обръща:

— Откакто видях останките от братовчедка ми да горят на асфалта.

Същия следобед, в три без четвърт, Брейди излиза от стаята си в „Мотел 6“, за да глътне свеж въздух, и забелязва ресторант „Кукуригу“ от другата страна на шосето. Пресича и поръчва последното си ядене: „Кудкудякаща вкуснотия“ със сос и зелена салата. Ресторантът практически е празен и той занася таблата си до прозореца, за да се порадва на слънцето. Скоро ще се лиши от това елементарно удоволствие, така че по-добре да му се наслади, докато още има възможност.

Храни се бавно, спомняйки си колко пъти е носил вкъщи обяд от „Кукуригу“ и как майка му винаги си избираше „Кудкудякаща вкуснотия“ с голяма порция зелена салата. По инерция е поръчал любимото ѝ ястие. Споменът извиква сълзи, които Брейди попива с хартиена салфетка. Клетата маминка!

Слънчевата светлина е прекрасна, но богатата ѝ са ефимерни. Той обмисля по-солидните предимства на тъмнината. Повече няма да слуша лесбо-феминисткото дрънкане на Фреди Линклатър. Повече няма да слуша обясненията на Тоунс Фробишър как не можел да ходи по адреси заради ОТГОВОРНОСТТА СИ КЪМ МАГАЗИНА, докато причината е, че няма да познае кога харддискът се е скапал, даже ако го ухапе за пишката. Повече няма да усеща как през август бъбреците му измръзват от включените на пълна мощ хладилници, докато кръстосва с фургончето „Хапни сладко“. Повече няма да удря по таблото на субаруто, когато радиото изгуби сигнала. Повече няма да мисли за дантелените гащички на майка си и за нейните дълги-предълги бедра. Повече няма да се вбесява, че го пренебрегват и не го уважават. Повече няма да го боли главата. Повече няма да го измъчват безсънни нощи, защото след днешния ден всичко ще е един непрекъснат сън.

Без сънища.

След като се нахранва (изяжда всичко до последната хапка), Брейди раздига масата си — даже попива петно от соса с една салфетка и изхвърля боклука от подноса в контейнера. Момичето зад щанда го пита дали му е харесало. Той отговаря положително, чудейки се каква част от пилето, соса, хляба и зелето ще се преработят, преди експлозията да разпори корема му и да разпръсне съдържанието му навън.

„Ще има да ме помнят — мисли си, докато стои край шосето и чака пролука в трафика, за да пресече. — Ще поставя рекорд по брой жертви. Ще вляза в историята.“ Сега се радва, че не е убил дъртофелника. Ходжис трябва да стане свидетел на предстоящия му триумф. Нека запомни. Нека живее в кошмар.

В мотела Брейди поглежда инвалидната количка и натъпканата с експлозивни торбичка за урина върху натъпканата с експлозивни възглавничка с надпис „ГЪЗОПАРКИНГ“. Искане му се да пристигне в ЦКИ по-отрано (не *твърде* рано — достатъчно изпъква с това, че е от мъжки пол и че не е на тринайсет), но все още разполага с малко време. Бягайки от къщи, грабна лаптопа — просто така, без конкретна причина, и стори добре. Отваря го, включва се към безжичната мрежа на мотела и влиза в „Синия чадър на Деби“. Остава последно съобщение — в известен смисъл застраховка.

След като свършва и тази работа, отива на паркинга при летището и взема субаруто си.

Ходжис и двамата му младши детективи пристигат на Харпър Роуд няколко минути преди три и половина. Холи хвърля един поглед на обстановката, после замъква лаптопа на госпожа Хартсфийлд в кухнята и го включва в електрическия контакт. Джером и Ходжис стоят и чакат с надеждата, че няма да има парола... но на екрана се появява съответното прозорче.

— Опитай с нейното име — предлага Джером.

Холи опитва. Лаптопът поклаща екрана си: *не*.

— Добре, опитай с „Деби“ — казва Джером.

Холи отмята от очите си кичур сивкавокестенява коса и раздразнението ѝ проличава.

— Намери си някакво друго занимание, Джером. Не ми надничай през рамото. Не ми е приятно. — Тя се обръща към Ходжис: — Може ли да пуша вътре? Дано да може. Помага ми да мисля. Цигарите ми помагат да мисля.

Ходжис ѝ донася чинийка.

— Лампата за пушене е запалена⁸⁵. С Джером ще бъдем в кабинета ми. Извикай, ако откриеш нещо.

„Малко вероятно — помисля си. — Много малко.“

Холи не дава знак, че го е чула. Запалва си цигара. Проповедническият ѝ глас е останал в миналото и тя пак си мърмори:

— Дано да е сложила подсказка. Надявам се на подсказка. Холи се надява на мъничка подсказка.

„Олеле“ — помисля си Ходжис.

В кабинета той запитва Джером има ли представа за каква подсказка говори тя.

— След три неуспешни опита да влезеш някои компютри ти дават подсказка. Подсещат те, в случай че си забравил паролата си. Но само ако е програмирано.

От кухнята се разнася яростен, незаглушен вик:

— Мамка му първи път! Мамка му втори път! Мамка му трети път!

Ходжис и Джером се споглеждат.

— Май не е програмирано — отбелязва момчето.

Ходжис включва компютъра си и моли Джером да състави списък на всички обществени мероприятия в града за следващите седем дни.

— Ще се справя — обещава Джером, — но може би първо ще погледнеш нещо друго.

— Какво?

— Съобщение. В „Деби“.

— Отвори го. — Той е свил юмруци, но когато прочита последното съобщение от **merckill**, бавно ги отпуска. То е лаконично и макар че не е от голяма помощ, дава лъч надежда.

Чао, СМОТАН.

PS: Забавлявай се през почивните дни, защото аз ще се забавлявам отлично.

— Май току-що ти биха дузпата, Бил.

Ходжис е на същото мнение, обаче не му пука. Съсредоточил се е върху послеписа. Възможно е Брейди да го праща за зелен хайвер, но ако не е така, значи не им остава много време.

От кухнята се разнася облак цигарен дим и още един силен крясък:

— Мамка му!

— Бил? Хрумна ми нещо доста страшно.

— Какво?

— Концертът довечера. Момчешката група „Раунд Хиър“. В „Минго“. Сестра ми и майка ми също ще ходят.

Ходжис се замисля. „Минго“ разполага с четири хиляди места, като довечера осемдесет процента от публиката ще е женска — майки с малолетните им дъщери. Няма да липсват мъже, но те най-вече ще придружават дъщерите си и техните приятелки. Брейди Хартсфийлд е симпатичен мъж на около трийсет и ако отиде на концерта сам, ще изпъква като бяла врана. В Америка през двайсет и първи век всеки мъж, който се появи сам на проява, предназначена основно за момичета, привлича внимание и буди подозрения.

Също и това: **Забавлявай се през почивните дни, защото аз ще се забавлявам отлично.**

— Дали да не се обадя на мама и да я предупредя да не извежда момичетата? — Върху лицето на Джером се чете ужас от подобна перспектива. — Барб никога няма да ми проговори отново. Както и Хилда, и другите ѝ приятелки.

Поредният крясък от кухнята:

— Брама проклета! *Предай се!*

Преди Ходжис да успее да отговори, Джером добавя:

— От друга страна, той явно е замислил нещо за почивните дни, а днес е четвъртък. Или целта му е да ни заблуди?

Ходжис по-скоро смята, че саркастичното съобщение не е шега.

— Ако обичаш, намери ми онази снимка на Хартсфийлд от „Киберпатрул“. Която се появява, щом щракнеш с мишката върху „НАШИТЕ ЕКСПЕРТИ“.

Докато Джером изпълнява задачата, Ходжис набира Марло Еверет, която завежда архива в полицейското управление.

— Здравсти, Марло, пак те безпокоя. Аз... да, големи работи ставали в Лоутаун, Пийт ми каза. Половината управление се е струпало там, нали? Аха, аха... няма да те бавя. Знаеш ли дали Пари Уиндъм още отговаря за сигурността на ЦКИ? Няма грешка. Кибритлията. Ще почакам.

Докато чака, обяснява на Джером, че Лари Уиндъм се пенсионира рано, защото от ЦКИ

му предложили работа с двойно по-голяма заплата в сравнение с детективската. Премълчава, че това не е единствената причина Уиндъм да си грабне шапката след двацет отслужени години. Тогава Марло пак е на линия. Да, Лари все още е в ЦКИ. Тя дори може да му даде номера на службата по охраната. Преди Ходжис да се сбогува, Марло го пита има ли проблем.

— Там ще има голям концерт довечера. Племенницата ми също ще ходи. Луда е по онези сополанковци.

— Не се притеснявай, Марл. Търся го във връзка с една стара история.

— Предай на Лари, че днес можем да му намерим работа. Тук е мъртвило. Нито един детектив не се мярка.

— Ще му кажа.

Ходжис набира служба „Охрана“ към ЦКИ, представя се като детектив Бил Ходжис и моли да го свържат с Уиндъм. Докато чака, не откъсва поглед от снимката на Брейди Хартсфийлд. Джером я е увеличил на цял екран. Ходжис е привлечен от очите. На малката, в един ред със снимките на своите колеги, Брейди Хартсфийлд гледа добронамерено. На увеличението това обаче се променя. Устата се усмихва, очите — не. Те са равнодушни и помръкнали. Почти мъртви.

„Я стига!“ — казва си Ходжис (*скарва се на себе си*). Класически случай — да виждаш нещо, което го няма, защото психиката ти е повлияна от последваща информация. Точно както свидетел на банков обир заявява: „*Стори ми се съмнителен още преди да извади пистолета.*“

Звучи добре, звучи *професионално*, но нюхът на Ходжис му подсказва друго. За него очите от екрана са очите на жаба, криеща се под камък. Или под изхвърлен син чадър.

В този момент Уиндъм се обажда. Той има силен глас, така че при разговор е разумно да държиш телефона на известно разстояние от ухото си, и е все същият приказливец. Държи да научи подробности за разбития канал на оръжие. Ходжис осведомява Лари, че заложената къща е била истински барутен погреб, но не може да му каже нищо повече. Напомня му, че е в оставка.

Обаче.

— С цялата тази пушилка детективите са претоварени и Пийт Хънтли един вид ме упълномощи да ти се обадя. Дано не възразяваш.

— Ти пък! Ще ми е приятно да пийнем по едно, Били. Да си поговорим за времето, когато бяхме в системата. Да възкресим старите спомени.

— Отлична идея. — Всъщност идеята е кошмарна.

— С какво мога да помогна?

— Според Пийт довечера имаш концерт. Популярна момчешка група. От тези, които малките момичета обожават.

— Охо, ако ти кажа каква истерия е. Вече се редят на опашка. И се *подгръват*. Извикват името на някой от пикльовците и се разпищяват. Пискането започва още на паркинга. Напомня ми за бийтманията едно време, само че тези момчета, както чувам, не са „Бийтълс“. Да не е сигнал за бомба? Само да не е това. Тия девойчета жив ще ме одерат, а майките им ще ме разфасоват.

— Подадох ми информация, че довечера може да ви навести един тип, който обича да блудства с малки момиченца. Той е много, много лошо момче, Лари.

— Име и описание. — Бърз и делови, даже безцеремонен. Мъжът, който напусна отдела, защото, без много да умува, пускаше в ход юмруците си. Емоционална неуравновесеност, водеща до затруднения при овладяването на гнева — такова беше заключението на полицейския психолог. Колегите на Лари отдавна го бяха изпреварили със своето заключение: Кибритлията.

— Името му е Брейди Хартсфийлд. Ще ти изпратя снимката му по имейла. — Ходжис поглежда Джером, който кимва и показва кръгче с палеца и показалеца си. — Около

трийсетгодишен. Ако го видиш, първо ми звъниш и едва после го арестуваш. Бъди предпазлив. Ако говедото се опита да се съпротивлява, дай му да разбере.

— С удоволствие, Били. Ще се разпоредя за съответните действия. Възможно ли е нашият човек да бъде... хм, знам ли... под прикритие? С подрастващо или съвсем невръстно момиче?

— Малко вероятно, но не е напълно изключено. Ако го забележиш в тълпата, Лар, трябва да го изненадаш. Този тип е въоръжен.

— Каква е вероятността да се появи на концерта? — В гласа му се долавя надежда, което е типично за Лари Уиндъм.

— Не е много голяма. — Ходжис твърдо си вярва, и то не само заради прощалното съобщение в „Синия чадър“. Брейди *непременно* си дава сметка, че няма как да остане незабелязан сред тълпа момичета. — Във всеки случай разбираш защо отделът не може да изпрати кадри, нали? Всичко живо е заето с патакмата в Лоутаун.

— Ще се оправя — отсича Уиндъм. — За довечера разполагам с трийсет и петима охранители, повечето са бивши ченгета. Разбираме си от занаята.

— Знам — казва Ходжис. — Не забравяй да се обадиш първо на мен. Ние, детективите в оставка, не получаваме много задачи и трябва да доказваме, че още не сме за изхвърляне.

Другият се засмива:

— Идеално те разбирам. Пращай снимката. — Диктува електронен адрес, който Ходжис записва и предава на Джером. — Ако се покаже, ще го пипнем. После е твой... *чичо* Бил.

— Да ти го начукам, *чичо* Лари. — Ходжис затваря и се обръща към момчето.

— Тъкмо му изпратих снимката — казва Джером.

— Добре. — Тогава Ходжис изрича големи думи, за които ще съжالياва до края на живота си. — Ако Харгсфийлд е толкова умен, колкото предполагам, довечера няма да припари до „Минго“. Мисля, че майка ти и сестра ти могат да отидат на концерта. Ако той се опита да проникне в залата, момчетата на Лари ще го спипат, преди да се добере до вратата.

— Супер — усмихва се Джером.

— Виж какво още можеш да намериш. Наблегни на събота и неделя, но не пропускай следващата седмица. Не пропускай и утрешния ден, защото...

— Защото почивните дни започват от петък вечерта. Схванах.

Джером се хваща на работа. Ходжис отива в кухнята, за да провери как се справя Холи. От видяното кръвта му се смразява. До чуждия лаптоп е сложен червен портфейл. На масата са разпръснати документите на Дебора Хартсфийлд — лична карта, кредитни карти и квитанции. Холи пуши вече трета цигара, държи една „Мастеркард“ и през пелена от сивкав дим се взира в нея. Отправя към Ходжис поглед, който е хем уплашен, хем войнствен.

— Само се опитвам да разгадая глупавата парола! Чантата ѝ беше метната на облегалката на стола, а портфейлът беше най-отгоре, затова го сложих в джоба си. Понякога хората записват паролата си на листче и го прибират в портфейла си. Особено жените. Не са ми нужни *парите* ѝ, господин Ходжис. Имам собствени средства. Получавам *издръжка*.

„*Издръжка*“ — мисли си той. О, Холи!

В очите ѝ проблясват сълзи, тя отново хапе устни.

— За нищо на света не бих *откраднала*.

— Добре — казва той. Искане му се да я потупа по ръката, но решава, че сега не е моментът. — Разбирам.

Боже Господи, що за идиотщина? В сравнение с всички глупости, които извърши, откакто дяволското писмо тупна през процепа за пощата, кражбата на портфейл от мъртва жена е истинска дреболия. Когато истината лъсне (това задължително ще стане), ще каже, че той го е взел.

Впрочем Холи още не е свършила:

— Имам си кредитна карта, както и пари. Дори си открих банкова сметка. Купувам си видеоигри и мобилни приложения за моя айпад. Купувам си дрехи. И обици, защото много обичам. Имам петдесет и шест чифта. Купувам си също цигари, въпреки че много поскъпнаха. Навярно ще ви бъде интересно да узнаете, че в Ню Йорк една кутия цигари сега струва единайсет долара. Опитвам се да не бъда в тежест, понеже не мога да работя, и тя казва, че грижите за мен не ѝ тежат, но аз знам, че съм...

— Холи, престани. Остави тези изповеди за психотерапевта си, ако имаш такъв.

— *Естествено*, че имам. — Тя мрачно се усмихва на прозорчето за паролата, което упорито си стои върху екрана на лаптопа. — Аз съм чалната, ако не сте забелязали.

Ходжис пропуска последното край ушите си.

— Търсех листче с парола — продължава жената, — но нямаше. Затова опитах с номера на социалната ѝ осигуровка, даже го въведох на обратно. После направих същото с кредитните карти. Накрая въведох и кодовете им за безопасност.

— Някакви други хрумвания?

— Няколко. Оставете ме на спокойствие. — Когато той си тръгва, Холи добавя: — Извинявам се за пушенето, но наистина ми помага да мисля.

Докато Холи се труди в кухнята, а Джером — в кабинета, Ходжис се настанява на любимото си кресло в дневната и забива поглед в тъмния екран на телевизора. Лошо място си е избрал, може би най-лошото. Логиката говори, че всичко, което се случи дотук, е по вина на Брейди Хартсфийлд, но на креслото, където прекара толкова скучни следобеди, запълнени с блудкави телевизионни предавания, чувствайки се безполезен и ненужен, откъснат от професионалния си живот, който приемаше за даденост, логиката губи сила. Прогонва я страшна мисъл: той, Уилям Кърмит Ходжис, е извършил престъпление, като не е разкрил своевременно Мистър Мерцедес, и така се явява съучастник в злодеянията му. Те са звездите на реалити шоуто „Бил и Брейди трепят женки“. Защото сред жертвите има толкова много жени: Джейни, Оливия Трилони, Джанис Крей и дъщеричката ѝ Патриша... плюс Дебора Хартсфийлд, която може да не се е отровила, а да е била отровена. *„Даже не слагам в сметката Холи, която ще се чалне още повече, ако не разгадае паролата... или ако все пак я разгадае, но на маминия лаптоп не се намери нищо, което да ни насочи към синчето.“* И действително, доколко вероятно е това?

Както си седи в креслото — знаейки, че трябва да стане, но неспособен да помръдне, — Ходжис разсъждава, че списъкът на женските съдби, които е погубил, е още по-дълъг. Бившата му жена неслучайно стана бивша. Годините, в които беше на крачка от алкохолизма, изиграха роля, но за Корин (която обичаше да обръща по някоя и друга чашка, а нищо чудно още да обича) главното беше друго. Отблъсна я студенината, която пропълзя в пукнатините на семейните им отношения и накрая ги вледени. Той сам изолираше жена си, казвайки си, че е за нейно добро, защото работата му често беше адски потискаща. С повод и без повод демонстрираше, че ако се налага да избира между служебните си задължения и нея, Корин Ходжис винаги ще бъде на второ място. Колкото до дъщеря си... Ужас! Али не пропуска да му изпрати честитка по случай рождения ден или за Коледа (вярно, валентинките секнаха преди десетина години) и практически не забравя да му се обажда всяка събота вечер, за да го пита как е, но от няколко години не му е идвала на гости. Това красноречиво говори как е опропастил тези отношения.

Унася се в спомени колко хубаво дете беше Али: с лунички и буйна рижа коса — неговото морковче. Втурваше се към него, когато той се прибираше вкъщи, и смело скачаше в ръцете му, сигурна, че ще пусне каквото държи, за да я хване. Джейни беше споменала, че е била луда по „Бей Сити Ролърс“. Али имаше свои фаворити, свои сладникави момченца. С джобните си пари купуваше плочите им — онези малките, с голяма дупка в средата. Кои бяха изпълнителите? Не се сеца, но една песен беше за всяка твоя стъпка и всяко твое движение. „Бананарама“ или „Томпсън Туинс“ беше? Не знае, но знае нещо друго: никога не я заведе на концерт, макар че Кори май я води веднъж на Синди Лаупър.

Спомените за Али и предпочитанията ѝ към попмузиката извикват нова мисъл, която го кара рязко да се изправи в креслото — очите му широко се отварят, ръцете му се вкопчват в подлакътниците.

Щеше ли да разреши на Али да отиде на концерта тази вечер?

Категорично не. За нищо на света.

Той поглежда часовника си — станало е почти четири. Изправя се с намерението да отиде при Джером и да го предупреди, че майка му не бива да води момичетата в ЦКИ, независимо колко ще се тръшкат. Обади се на Лари Уиндъм и взе предпазни мерки — голям праз! Никога не би поверил живота на Али в ръцете на Кибритлията. *Никога.*

Преди да е направил и крачка към кабинета, Джером се провиква:
— Вил! Холи! Елате тук! Струва ми се, че открих нещо!

Стоят зад Джером: Ходжис наднича над лявото му рамо, а Холи — над дясното. Върху екрана на компютъра има прессъобщение:

СИНЕРДЖИ АД, СИТИБАНК, ТРИ

РЕСТОРАНТЪОРСКИ ВЕРИГИ ПРОВЕЖДАТ В

ХОТЕЛ „ЕМБАСИ СУИТС“ НАЙ-ГОЛЕМИЯ ДЕН

НА ТРУДОВАТА ЗАЕТОСТ В СРЕДНИЯ ЗАПАД

ЗА НЕЗАБАВНО РАЗПРОСТРАНЕНИЕ.

Желаещите да си намерят добро работно място и ветераните от армията се приканват да вземат участие в най-големия Ден на трудовата заетост, който ще се проведе в събота, 5 юни 2010. Домакин на събитието е хотел „Ембаси Суитс“, Синерджи Скуеър № 1. Предварителната регистрация е препоръчителна, но не и задължителна. Ще откриете стотици интересни и високоплатени длъжности на уебсайта на „Ситибанк“ както и в най-близките ресторанти на „Макдоналдс“, „Бъргър Кинг“ и „Кукуруигу“ или на www.synergy.com. Предлага се работа в такива сфери като обслужване на клиенти, продажби на дребно, охранителна дейност, ВиК, електроснабдяване, счетоводство, финанси, телемаркетинг, банкови анализи. Във всички конферентни зали Ви очакват компетентни специалисти по подбор на персонала и полезни семинари. ВХОД — СВОБОДЕН. Начало — 8 часа. Носете автобиография и подходящо облекло. Запомнете, че предварителната регистрация ще ускори процеса и ще увеличи шансовете Ви да намерите желаната от Вас работа.

ЗАЕДНО ЩЕ ПОБЕДИМ РЕЦЕСИЯТА!

— Какво мислите? — пита Джером.

— Мисля, че е удар право в целта. — Ходжис изпитва огромно облекчение. Значи не е концертът довечера, не е някоя претъпкана дискотека в центъра, не е утрешният бейзболен мач от малката лига „Мармотите“ срещу „Блатните кокошки“, а е трудовата борса в „Ембаси Суитс“. Това трябва да е — отговаря идеално. В безумието на Брейди Хартсфийлд има известна симетрия: за него алфата е равна на омегата. Хартсфийлд е решил да завърши кариерата си на масов убиец така, както я започна: с безработните в града.

Ходжис се обръща, за да потърси мнението на Холи, само че тя се е върнала в кухнята. Пак седи пред лаптопа на Дебора Хартсфийлд, вторачена в прозорчето за паролата. Прегърбила се е.

В чинийката една цигара е догоряла до филтъра, оставяйки цилиндърче от пепел. Този път Ходжис се престашава да я докосне.

— Не се тревожи, Холи. Паролата не е важна, защото вече знаем мястото. След няколко часа, когато вълнението в Лоутаун утихне, ще позвъня на бившия си партньор и ще му разкажа всичко. Хартсфийлд и автомобилът му ще бъдат обявени за общонационално издирване. Ако не го заловят до събота сутринта, ще го хванат на път към трудовата борса.

— Нищо ли не можем да направим тази вечер?

— Мисля по въпроса. — Има едно нещо, но вероятността за успех е толкова малка, че все едно е нулева.

— А ако грешите, че е Денят на трудовата заетост? Ако планира да взриви някое кино довечера?

Джером влиза при тях.

— Днес е четвъртък, Хол, и още е рано за лятното кино, където се събират много хора. В повечето зали ще има малко зрители.

— Значи концертът — настоява тя. — Може би *не знае*, че ще са само момичета.

— Знае — възразява Ходжис. — Той е склонен към импровизации, но не е глупав. Със сигурност разчита на предварителна подготовка.

— Дайте ми още няколко минути, за да разбия паролата. Моля ви...

Ходжис поглежда часовника си. Четири и десет.

— Добре. До четири и половина устройва ли те?

В очите ѝ проблясва пресметливо пламъче.

— До пет без петнайсет може ли?

Той клати глава.

Холи въздъхва:

— Освен това ми свършиха цигарите.

— Само се тровиш с тях — обажда се Джером.

Тя го поглежда хладнокръвно:

— Да! Това им е хубавото.

Ходжис и Джером отиват с колата до малкия търговски център на пресечката на „Харпър“ и „Хановър“, за да купят на Холи кутия с цигари и да ѝ осигурят спокойствието, което очевидно желае.

Когато се качват в сивия мерцедес, Джером започва да си подхвърля кутията „Уинстън“ от ръка в ръка.

— Тръпки ме побиват от тази кола.

— Мен също — признава Ходжис. — Холи обаче демонстрира железни нерви, нали? А уж е толкова чувствителна.

— Как мислиш, тя ще се оправи ли? Искам да кажа, след като цялата история приключи?

Преди една седмица или даже преди два дена Ходжис щеше да се измъкне с неясен и политически коректен отговор, но напоследък двамата с момчето преживяха много.

— За известно време — да. После... пак ще се скапе.

Джером въздъхва, след като подозренията му са се оправдали.

— По дяволите!

— Аха.

— И какво ще правим?

— Връщаме се, даваме ѝ гвоздеите за ковчега, позволяваме ѝ да изпуши един. После събираме вещите, които е задигнала от дома на Хартсфийлд. Закарвам ви с колата до „Бърч Хил“. Ти връщаш Холи в Шугър Хайтс с ренглъра си, след което се прибиращ у вас.

— И пускам мама, Барб и нейните приятелки на шоуто?

Ходжис шумно въздъхва.

— Ако така ще ти стане по-леко, кажи на майка си, че целувките до полуда се отлагат за друг път.

— Кажа ли ѝ това, ще трябва да ѝ призная всичко. — Джером продължава да прехвърля цигарите от ръка в ръка. — Всичко, което свършихме днес.

Джером е умно момче и не се нуждае от потвърждението на Ходжис. Нито от напомняне, че накрая така или иначе ще излезе наяве какво са вършили.

— А ти какво ще правиш, Бил?

— Ще се върна в Норт Сайд. От съображения за сигурност ще паркирам мерцедеса на една-две пресечки от дома на Хартсфийлд. Ще върна портфейла и лаптопа на госпожа Хартсфийлд, после ще поставя под наблюдение къщата. В случай че той реши да се върне.

Върху лицето на Джером се изписва съмнение.

— Мазето изглеждаше опразнено до шушка. Какви са шансовете той да се върне?

— Общо взето, нулеви, но това е положението. Докато не предам разследването на Пийт.

— Ти действително искаше да го пипнеш, нали?

— Да. — Ходжис въздъхва. — Да, исках.

Връщат се и заварват Холи оклюмала, забила нос в центъра на астероидния пояс, който се е образувал при изсипването на портфейла на Дебора Хартсфийлд върху масата. Лаптопът е все така включен и на екрана все така си стои прозорчето за паролата. Часовникът на стената показва пет без двайсет.

Ходжис се страхува, че Холи ще се разбунтува срещу плана му да я върне вкъщи, но тя само се изправя на стола, отваря новата кутия и бавно си издърпва цигара. Не плаче, но изглежда уморена и паднала духом.

— Ти се постара — утешава я Джером.

— Винаги се старая, Джером. И винаги недостатъчно.

Ходжис взема червения портфейл и започва да прибира кредитните карти в различните отделения. Вероятно не в реда, в който ги е държала госпожа Хартсфийлд, но кой ще забележи? Със сигурност не и тя.

В прозрачно фолио, нагънато като хармоника, има снимки и Ходжис разсеяно ги преглежда. На една госпожа Хартсфийлд се държи за ръка с широкоплещест, снажен мъж в син работен комбинезон — по всяка вероятност липсващият господин Хартсфийлд. На друга тя е във фризьорски салон сред групичка засмени жени. На трета малко пухкаво момченце е гушнало пожарна количка — сигурно е Брейди на три-четири години. Има и умалено копие на снимката от кабинетчето на госпожа Хартсфийлд: Брейди и майка му с долепени бузи.

Джером почуква по нея.

— Знаете ли на кого ми приличат? На Деми Мур и оня, как му беше името... Аштън Къчър.

— Деми Мур има черна коса — сухо възразява Холи. — Освен в „Редник Джейн“, където е подстригана нула номер, понеже се обучава за ТЮЛЕН. Три пъти съм гледала този филм: веднъж на кино, веднъж на видео и веднъж през Айтюнс. Много хубав. Госпожа Хартсфийлд е руса. — След кратък размисъл се поправя: — Била е.

Ходжис изважда снимката от фолиото, за да я разгледа по-добре. На опаката страна грижливо е написано: „Мама с нейния муцинко, Санд Пойнт Бийч, авг. 2007“. Ходжис почуква снимката един-два пъти в дланта си и посяга да я остави, но вместо това я бутва с опаката страна към Холи.

— Пробвай.

— С кое? — Тя унило го поглежда.

— С „муцинко“.

Холи намира думата, натиска RETURN... и надава съвсем нетипичен за нея радостен писък. Получило се е. Като с магическа пръчица.

На десктопа няма нищо интересно: адресна книга, папка ЛЮБИМИ РЕЦЕПТИ, още една — СЪХРАНЕНИ ПИСМА, папка с онлайн банкови извлечения (изглежда, е плащала повечето си сметки по банков път) и фотоалбум (предимно Брейди на различна възраст). В Айтюнс е изтеглила много телевизионни шоу програми, но само един-едничък музикален албум: „Алвин и Катериците празнуват Коледа“.

— Господи! — възкликва Джером. — Не знам заслужавала ли е да умре, обаче...

Холи му хвърли поглед, който го кара да замълчи.

— Не е смешно, Джером. Недей да говориш такива неща.

Той вдига ръце в знак на примирие:

— Добре де, добре.

Ходжис набързо преглежда съхранените писма и не открива нищо. Чат-пат госпожа

Хартсфийлд е контактувала с приятели от гимназията, които ѝ викат „Деб“.

— Нищичко за Брейди — промърморва той и поглежда часовника. — Да тръгваме.

— Не така бързо — казва Холи и отваря иконката за търсене в компютъра. Написва БРЕЙДИ. Появяват се няколко резултата (основно в готварската папка — „Любими ястия на Брейди“), но нищо важно.

— Пробвай с МУЦИНКО — предлага Джером.

Холи пробва и излиза един резултат — папка, скрита в дебрите на харддиска. Тя я отваря. Тук е записано какъв размер дрехи и обувки носи Брейди, добавен е и списък с всичките му подаръци по случай Коледа и рождените дни за последните десет години — госпожа Хартсфийлд явно не е искала да се повтаря. Тя е записала и номера на социалната му осигуровка. Има сканирани копия на регистрационния талон и застраховката на колата му, както и на свидетелството му за раждане. Не са пропуснати колегите на Брейди в „Дискаунт Електроникс“ и сладоледена фабрика „Лоуб“. До името на Шърли Ортън стои отметка, която би докарала Брейди до пристъп на истеричен смях: „Дали не му е гадже?“

— Какви са тези щуротии? — пита Джером. — Та той е голям мъж, за Бога!

Холи мрачно се усмихва.

— Вече ти казах. Знаела е, че дъската му хлопа.

Най-долу в папка „МУЦИНКО“ има файл, кръстен „МАЗЕ“.

— Това е — прошепва Холи. — Трябва да е това. Отвори го, отвори го, отвори го!

Джером кликва два пъти върху иконката. Целият документ е от десетина думи.

Контрол = Светло

Хаос?? Тъмно??

Защо не ми се задействат????

Известно време тримата гледат втренчено екрана, без да продумат. Накрая Ходжис се обажда:

— Нищо не разбирам. Джером?

Момчето клати глава.

Холи, очевидно хипнотизирана от посланието на покойницата, едва чуто прошепва едно „може би“. Колебае се, хапейки устни, и изговаря думите по-силно:

— Може би.

Брейди пристига в Центъра за култура и изкуства на Средния запад малко преди шест. Въпреки че до началото на концерта остава повече от час, необятният паркинг вече е три четвърти запълнен. Пред вратите към фоайето са се извили дълги опашки, които растат с всяка изминала минута. Сума ти момиченца крещят колкото им глас държи. Навярно това е израз на щастие, но Брейди има чувството, че вият на умряло. Невъзможно е да вижда нарастващата тълпа и да не си спомня онази априлска утрин пред Общинския център. „Ако имах хъмви вместо тази японска трошка, можех да се забия в тях с шейсет километра в час, да убия петдесет или повече по този начин и тогава щях да натисна превключвателя и да изпратя останалите в стратосферата“ — разсъждава той.

Само че няма хъмви и за момент даже не знае какво да предприеме: никой не бива да го вижда, докато завършва приготовленията. Тогава, в другия край на паркинга, забелязва полуремарке. Няма влекач и е повдигнато на крикове. Върху каросерията е нарисувано виенско колело с надпис „РАУНД ХИЪР — ЕКИП ПОДДРЪЖКА“. Значи е някой от камионите, които видя пред служебния вход по време на разузнаването си. По-нататък, след края на концерта, полуремаркетото ще бъде свързано с влекача и ще се върне за товарене, но сега изглежда изоставено.

Брейди плътно се приближава до него от другата му страна, която е дълга поне петнайсет метра, така че субаруто се оказва напълно скрито от чужди очи. Изважда от жабката очилата с прозрачни стъкла и си ги слага. Излиза навън и обхожда полуремаркетото, за да се увери, че е напълно сам. След като очакванията му се оправдават, той се връща при субаруто и измъква инвалидната количка от багажника. Не е лесно. Би предпочел хондата, само че двигателят ѝ отдавна е издишал. Накрая се справя с количката, наглася върху седалката ѝ възглавничката с надпис „ГЪЗОПАРКИНГ“ и свързва жичката, стърчаща от центъра на А-то, с жичките, които висят от страничните джобове, където има още блокчета пластичен експлозив. Друга жичка, свързана с блокче експлозив в задния джоб, се поклаща от дупка в облегалката, която Брейди проби.

Потейки се обилно, той пристъпва към окончателното свързване на жичките — сплита медните лентички и увива оголените места с парчета предварително нарязано хартиено тиксо, които е налепил по тениската с щампа на „Раунд Хиър“, купена тази сутрин от денонощния магазин край летището. Логото е същото като на полуремаркетото — виенско колело. Над логото пише „ЦЕЛУВКИ ДО ПОЛУДА“, а под него — „ОБИЧАМ КАМ, БОЙД, СТИВ И ПИЙТ!“

След десет минути упорит труд (с прекъсвания, за да хвърля по някой поглед иззад полуремаркетото, колкото да е сигурен, че няма никой друг в тази част на паркинга) върху седалката на количката се появява плетеница от свързани жички. Няма как да свърже натъпканата с експлозив торбичка „Уринеста“ — поне в момента не му хрумва начин, — но това не е чак толкова важно. Брейди предполага, че ако другите експлозивни гръмнат, ще гръмне и тя.

Какво да се прави, никога няма да узнае дали е бил прав.

Отново се връща при субаруто и изважда рамкирана снимка с размери дваайсет на дваайсет и пет сантиметра, която Ходжис вече е виждал умалена: Франки е гушнал пожарната Сами и се усмихва с глупаво недоумение. Брейди целува стъклото и прошепва:

— Обичам те, Франки. А ти обичаш ли ме?

Преструва се, че Франки му е отговорил с да.

— Искаш ли да ми помогнеш?

Преструва се, че Франки му е отговорил с да.

Брейди отива при инвалидната количка и сядва върху „ГЪЗОПАРКИНГ“. Сега единствено супержицата се поклаща между разтворените му бедра. Той я свързва с джаджа 2 и дълбоко си поема дъх, преди да натисне превключвателя. Ако електричеството от АА-батериите го „удари“... дори мъничко...

Но това не се случва. Светва жълтата лампичка за готовност — нищо повече. Някъде недалеч, но в един различен свят малки момичета пискат радостно. Скоро много от тях ще се изпарят; безброй други ще бъдат с откъснати крака или ръце и ще пицят истински. Карай да върви — поне ще успеят да чуят любимата си банда преди големия взрив.

А може би няма. Съзнава колко недоизпипан е планът му; и най-калпавият холивудски сценарист би се справил по-добре. Брейди си спомня табелата в коридора, водещ към концертната зала: „ЗАБРАНЕНО ВЛИЗАНЕТО С ЧАНТИ, ПАКЕТИ И РАНИЦИ“. Той не носи нищо такова, но някой зорък охранител може да забележи стърчащата жица и да прецака цялата работа. Дори никой да не я забележи, от един поглед в джобовете на инвалидната количка става ясно, че това не е количка, а бомба на колела. Брейди е затъкнал в единия джоб знаменце с надпис „Раунд Хиър“ и с това се изчерпва маскировката му.

Той не се тревожи. Не знае дали е самоувереност или фатализъм и не мисли, че има някакво значение. В крайна сметка самоувереността и фатализмът до голяма степен се припокриват, нали? Измъкна се между капките, когато прегази безработните пред Общинския център, а тогава планирането му също беше сведено до минимум: маска, мрежа за коса и белина, която заличава ДНК. Дълбоко в душата си той не очакваше, че ще му се размине, и сега също не се надява. В този мръсен и гаден свят той ще си бъде най-мръсния гадняр.

Брейди пъхва джаджа 2 под размъкнатата си тениска. Получава се лека издутина и под тънкия памучен плат прозира жълтата лампичка, само че издутината и светлинната изчезват, когато поставя снимката на Франки върху коленете си. Подготовката е завършена.

Очилата с прозрачни стъкла се свличат по потния му нос. Брейди ги бутва нагоре. Като поизпъне шия, се вижда в страничното огледало на субаруто. С обръсната глава и с очила изобщо не прилича на себе си. Изглежда болен — блед, потен, с тъмни кръгове под очите.

Брейди прокара длан по темето си, пипайки гладката кожа, където вече няма да поникне нито косъм. Излиза иззад полуремаркетото и с инвалидната си количка бавно поема през огромния паркинг към все по-голямата тълпа.

Ходжис попада в клопката на часа-пик и пристигат в Норт Сайд едва когато минава шест. Джером и Холи все още са с него — те искат да доведат работата докрай независимо от последствията, а тъй като разбират какви са тези последствия, той е решил, че не може да им откаже. Пък и няма голям избор — Холи мълчи като риба и не споделя догадките си. Верни или не.

Ханк Бийсън изскача от къщата си и пресича улицата още докато Ходжис спира мерцедеса на Оливия Трилони пред дома на Хартсфийлд. Ходжис въздъхва и сваля стъклото си.

— Държа да ми кажете какво става — нахвърля му се господин Бийсън. — Има ли връзка с разбития канал за контрабандно оръжие в Лоутаун?

— Господин Бийсън — отговаря Ходжис, — оценявам вашата загриженост, но вие сте длъжен да се върнете в дома си и...

— Момент, стойте — спира го Холи. Тя се привежда към другата седалка, за да види лицето на Бийсън. — Кажете ми как звучи господин Хартсфийлд. Трябва да добия представа как звучи гласът му.

Бийсън изглежда объркан.

— Ами нормално. Защо, как да звучи?

— Нисък ли е? Да речем, баритонов глас?

— Като тия тлъсти оперни певци ли? — Той се засмива. — Не, по дяволите. Абе, такива въпроси ли намерихте да ми задавате?

— Не е ли висок и писклив?

Бийсън се обръща към Ходжис:

— Тая ваша партньорка да не е чалната?

„Само мъничко“ — помисля си Ходжис.

— Отговорете на въпроса, господине.

— Не е нисък, не е висок и писклив. Нормален. Какво става?

— Да има особен говор? — не се предава Холи. — Например... хм... южняшки? Новоанглийски? А може би бруклински?

— Не, казах ви вече. Той си говори нормално.

Тя се дръпва на мястото си, очевидно задоволена от измъкнатия с ченгел отговор.

— Приберете се у дома, господин Бийсън. Моля ви.

Той изсумтява, но си отива. Спира пред стъпалата на площадката си, за да хвърли на мерцедеса гневен поглед. Ходжис често е виждал този поглед, който означава: „*Аз ти плащам заплатата, говняр.*“ После мъжът се прибира, като затръшва вратата, за да е сигурен, че правилно са изтълкували мнението му за тях. Скоро отново застава на прозореца, скръстил ръце на гърдите си.

— Ами ако позвъни в участъка, за да пита какво правим тук? — обажда се Джером отзад.

Ходжис се усмихва. Ледено, но за сметка на това — искрено.

— Пожелавам му успех точно тази вечер. Идвайте.

Докато ги води по тясната пътека между къщата и гаража, поглежда часовника си. Шест и четвърт. „*Как лети времето, когато човек се забавлява*“ — помисля си иронично.

Влизат в кухнята. Ходжис отваря вратата към мазето и посяга към ключа за електричеството.

— Не — спира го Холи. — Не го пипай.

Той я поглежда въпросително, ала тя вече се е обърнала към Джером:

— Трябва да си ти. Господин Ходжис е прекалено възрастен, а аз съм жена.

Отначало Джером не разбира. После му просветва.

— Контрол съответства на светло?

Тя кима. Лицето ѝ е напрегнато и изпито.

— Би следвало да се получи, ако гласът ти поне малко прилича на неговия.

Джером застава на прага и стеснително се прокашля.

— Контрол.

Мазето остава тъмно.

— Ти имаш нисък глас — намесва се Ходжис. — Не е бас, но е плътен. Затова по телефона можеш да минеш за по-голям, отколкото си. Сега се опитай да говориш малко по-високо.

Джером повтаря думата и мазето светва. Холи Гибни, чийто живот съвсем не е бил телевизионна комедия, се смее и пляска с ръце.

В шест и двайсет Таня Робинсън пристига в ЦКИ и когато се нарежда на опашката от автомобили, се разкайва, че не е послушала момичетата, които настояваха да тръгнат час по-рано. Паркингът е вече три четвърти запълнен. Служители в оранжеви жилетки регулират движението. Един ѝ махва да мине вляво. Тя завива, карайки бавно, защото е взела тахото на Джини Карвър за днешното сафари и се притеснява да не го удари. На задната седалка момиченцата — Хилда Карвър, Бетси Деуит, Дайна Скот и нейната Барбара — буквално подскачат от вълнение. Заредили са плейъра на тахото с дисковете си на „Раунд Хиър“ (всичките шест) и пискат „О, тази ми е любима“ всеки път, щом започне нова песен. Шумно е, напрегнато е, но за свое учудване Таня много се забавлява.

— Само да не бутнете онзи човек, госпожо Робинсън — предупреждава я Бетси и посочва мъж в инвалидна количка.

Инвалидът е мършав, блед, плешив и направо се губи в огромната си тениска. На коленете си държи голяма снимка, отдолу виси торбичка за урина. Едно неуместно весело флагче на „Раунд Хиър“ стърчи от страничния джоб на количката. „Горкичкият“ — мисли си Таня.

— Може ли да му помогнем? — пита Барбара. — Той се движи ужасно бавно.

— Благословено да е доброто ти сърце — отвърща Таня. — Нека първо да паркирам и ако дотогава още не е стигнал до вратите, непременно ще му помогнем.

Тя паркира чуждата кола на едно свободно място и с облекчение изключва двигателя.

— Леле, само вижте *опашките*! — възкликва Дайна. — Тук сигурно са дошли един милиард души.

— Не са чак милиард — казва Таня, — но наистина е голяма навалица. Скоро ще отворят вратите. Ние сме на хубави места, така че не се безпокой.

— Мамо, ти нали взе билетите?

Таня демонстративно проверява в чантата си.

— Ето ги, мила.

— Може ли да си купим сувенири?

— По един на всяка и не по-скъпи от десет долара.

— Имам си пари, госпожо Робинсън — обажда се Бетси, когато слизат от тахото. Момичетата мъничко се стряскат при вида на растящата тълпа пред ЦКИ. Четирите се скупчват заедно и сенките им се сливат в тъмна локва на асфалта под силните лъчи на спускащото се към хоризонта слънце.

— Не се съмнявам, Бетс, но тези сувенири са от мен — казва Таня. — Чуйте ме сега, момичета. Искам да ми предадете парите и телефоните си. Толкова хора обикновено привличат джебчиите. Ще ви върна всичко, когато заемем местата си, но никакви обаждания или есемеси след започването на концерта — разбрахме ли се?

— Може ли първо да си направим снимки, госпожо Робинсън? — пита Хилда.

— Да. Всяка по една.

— По две — примолва се Барбара.

— Добре, по две. Обаче побързайте.

Те се снимат по два пъти и се разбират да си ги изпратят по-късно по имейла, така че всяка да има пълен комплект. Таня също прави няколко снимки на момичетата, които застават едно до друго и се прегръщат през раменете. Големи сладурани са.

— Хайде, дами, давайте парите и бръмчалките!

Момичетата ѝ предават общо към трийсетина долара и четири мобилни телефона в ярки

бонбонени цветове. Таня прибира всичко в дамската си чанта и заключва тахото на Джини Карвър с дистанционното. Ключалките прищракват — звук, който означава спокойствие и сигурност.

— Слушайте сега вие, шантави госпожици. Ще се държим за ръце, докато не намерим местата си, ясно?

— Да-а-а! — извикват момичетата и се улавят за ръце. Носят оформящи джинси и най-хубавите си маратонки. Всички са с тениски на „Раунд Хиър“, а Хилда е вързала опашката си с бяла копринена панделка, върху която с червени букви пише: „АЗ ОБИЧАМ КАМ“.

— Дошли сме тук да се забавляваме. Ще си изкараме страхотно, нали? Я да ви чуя как казвате да!

— ДА-А-А-А-А!

Доволна, Таня ги повежда към ЦКИ. Има доста да вървят по нагорещения асфалт, но никой не се оплаква. Таня се оглежда за плешивия мъж в инвалидната количка и го забелязва — отправил се е към опашката за хора с увреждания. Тя е далеч по-къса, но въпреки това е тъжно да видиш толкова много сакати. Тогава количките започват да се движат. Пропускат първо хората с увреждания и според Таня така е редно. Нека всички те или поне повечето се доберат до сектора си, преди да започне голямата блъсканица.

Когато се нареждат на най-късата опашка от здрави хора (която пак е страшно дълга), тя вижда как плешивият мъчително се изкачва по рампата и си мисли, че щеше да му е по-лесно, ако имаше моторизирана количка. Пита се чия снимка държи в скута си. На някой любим покойник ли? Сигурно.

„Горкичкият“ — помисля си отново и отправя благодарствена молитва към Бога, че двете ѝ деца са живи и здрави.

— Мамо? — пита Барбара.

— Какво, мила?

— Ще си изкараме страхотно, нали?

Таня Робинсън стиска ръка на дъщеря си.

— Непременно.

Някакво момиче с чисто, сладко гласче запява „Целувки до полуда“:

Когато ме погледнеш — където и да си —
слънцето изгрява във твоите очи...

Когато ме докоснеш — дори и да боли —
Луната заслепяваш със твоите лъчи.

Други момичета също запяват:

Ласките ти нежни и невинни
пленяват ме със страшна сила...
завинаги ще те обичам —
до гроб във вяност ти се вричам...
Ще прогоня всякаква заблуда —
с целувки, сладки до полуда!

Скоро песента се понася в топлата вечер от стотици гърла. Таня с радост се присъединява

към общия хор: научила е думите, защото през изминалите две седмици Барбара непрекъснато я пускаше в стаята си.

Спонтанно се навежда и целува дъщеря си по главата.

„Ще си изкараме страхотно.“

Ходжис и неговите стажанти Уотсъновци стоят в командния център на Брейди и гледат редиците изключени компютри.

— Първо — „хаос“ — казва Джером. — После „тъмно“. Така ли?

Ходжис си мисли, че това с нещичко напомня за Откровението на Йоан.

— Според мен е така — отговаря Холи. — Тя ги беше записала в този ред. — Следващите ѝ дума са към Ходжис: — Видяхте ли, опитвала се е да не го изпуска от очи. Обзалагам се, че е знаела много повече, отколкото той е подозирал. — Холи пак се обръща към Джером: — Още нещо. Много важно. Не губи време, ако включиш лампите с „хаос“.

— Да. Защитната програма. Ами ако от нерви гласът ми стане висок и тънък като на Мики Маус?

Холи се приготвя да отговори, но забелязва пламъчето в очите му.

— Ха, много смешно. — Тя не може да сдържи усмивката си. — Давай, Джером. Бъди Брейди Хартсфийлд.

С „хаос“ се справя от първия път. Мониторите светват и започва обратното броене.

— Тъмно!

Броенето продължава.

— Недей да крещиш — наставлява го Холи. — Уф!

16. 15. 14.

— Тъмно.

— Говориш с твърде плътен глас — казва Ходжис, опитвайки се да не издава колко е нервен.

12. 11.

Джером обърсва устата си.

— Т-тъмно.

— Пелтек — заковава го Холи. С което не му помага особено.

8. 7. 6.

— Тъмно.

5.

Броенето спира, цифрите изчезват. Джером шумно въздъхва от облекчение. Сега на екрана се появяват цветни снимки на мъже от Дивия запад, които стрелят или падат застреляни. Един каубой е уловен в кадър, докато нахлува с коня си през стъклена витрина.

— Какъв е този скрийнсейвър? — чуди се Джером.

Ходжис посочва компютър пет.

— Това е Уилям Холдън, затова предполагам, че сцените са от някой филм.

— „Дивата орда“ — уточнява Холи. — С режисьор Сам Пекинпа. Гледах го само веднъж.

После сънувах кошмари.

„Филмови сцени — мисли си Ходжис, гледайки изкривените в гримаси лица и стрелбата. — Но освен това са сцени от съзнанието на Брейди Хартсфийлд.“

— А сега какво? — пита той.

— Холи, ти започни с първия — казва Джером. — Аз започвам от последния. Ще се срещнем по средата.

— Явно здравата си се трудил над този план — коментира Холи. — Господин Ходжис, може ли да пуша тук?

— Защо пък не? — отговаря той и сяда горе на стълбището, за да ги гледа как работят.

Междувременно разсеяно потърква мястото точно под лявата ключица. Дразнещата болка се е появила отново. Сигурно е разтегнал мускул, докато е тичал по улицата след взривяването на колата му.

Изстуденият от климатика въздух във фойето на ЦКИ действа на Брейди като шамар, потните му ръце и врат изтръпват. Коридорът е празен, защото все още не са пуснали обикновените зрители в ЦКИ, но вдясно, по пътеката, отделена с кадифен шнур и табела с надпис ЗА ХОРА С УВРЕЖДАНИЯ, инвалидните колички бавно се придвижват към пропуската и концертната зала.

Това развитие на нещата не е по вкуса на Брейди.

Предполагаше, че всички вкупом ще се изсипят в залата, както се случи на мача на „Кливландските индианци“ — той ходи да ги гледа, когато беше осемнайсетгодишен, — и охранителите ще ги проверяват съвсем формално. Не се досети, че на концерта инвалидите и ненормалниците ще бъдат пускани с предимство, а трябваше.

Виждат се поне десетина мъже и жени в сини униформи с кафяви нашивки ОХРАНА ЦКИ на раменете, които засега си нямат друга работа, освен да проверяват инвалидите, преминаващи бавно покрай тях. С нарастващ ужас Брейди забелязва, че макар да не поглеждат в джобовете на всички колички, те проверяват всяка трета или четвърта, понякога и две поред. След като преминат охраната, разпоредители в тениски с логото на „Раунд Хиър“ насочват инвалидите към сектора за хора с увреждания.

Той е допускал, че може да го спрат на пропуската, но е разчитал, че в такъв случай ще покоси много млади поклонници на „Раунд Хиър“ около себе си. Още едно неправилно предположение. Парчетата разбито стъкло навярно ще убият онези най-близо до вратите, но телата им ще послужат като щит срещу взривната вълна.

„Пълна тъпня — мисли си. — Обаче... Пред Общинския център убих едва осем души. Трябва да подобря постижението си.“

Придвижва се напред със снимката на Франки в скута си. Рамката ѝ опира в превключвателя. Ако някой малоумник от охраната се наведе да надзърне в страничните джобове на количката, Брейди ще опре ръка на снимката, лампичката от жълто ще светне в зелено и електрическият ток ще потече към детонаторите с оловен азид в блокчетата самоделен експлозив.

Пред него вече остават дванайсет-тринайсет колички. От климатика духа студено върху пламналата му кожа. Брейди си мисли за Общинския център: как тежкия автомобил на кучката Трилони се клатеше и се надигаше, докато газеше телата на хората, след като ги беше блъснал и повалил. Сякаш мерцедесът изживяваше оргазъм. Спомня си миризмата на гума под маската, спомня си как крещеше от възхита и възторг. Така си продра гърлото от викане, че не можеше да говори, и се наложи да излъже майка си и Тоунс Фробишър в „ДЕ“, че е болен от ларингит.

Сега от пропуската го делят точно десет колички. Някакъв охранител — вероятно шефът, защото е най-възрастен и единствен носи шапка, — взема раницата на едно момиченце, което е с прическа нула номер като Брейди. Обяснява нещо на детето и му дава номерче, с което да си получи раницата след края на концерта.

„Ще ме пипнат — хладнокръвно разсъждава Брейди. — Ще ме пипнат, значи скоро ще се мре.“

Той е готов. Готов е от известно време.

Осем колички го делят от пропуската. Седем. Шест. Досуц обратното броене на компютрите му.

Тогава навън започва пеенето, отначало приглушено.

„Слънцето изгрива във твоите очи... Луната заслепяваш...“

На припева звукът набира сила като изпълнение на катедрален хор: момичетата пеят, колкото им глас държи:

ЗАВИНАГИ ЩЕ ТЕ ОБИЧАМ... ДО ГРОБ ВЪВ ВЯРНОСТ ТИ СЕ ВРИЧАМ...

В този момент централните врати се отварят. Някои момичета надават радостни възгласи, но повечето продължават да пеят, и то още по-силно:

ЩЕ ПРОГОНЯ ВСЯКАКВА ЗАБЛУДА... СЪС ЦЕЛУВКИ, СЛАДКИ ДО ПОЛУДА!

Девоичета с тениски на „Раунд Хиър“ и с първия си грим нахлуват във фоайето, а техните родители (предимно майки) се опитват да не изостават от тях. Кадифеният шнур, отделящ основната част от коридора и пътеката за хора с увреждания, е съборен и стъпкан. Една малолетна крава със задник, голям колкото щата Айова, се блъсва в количката пред Брейди и едва не помита момичето в нея, което има хубаво, засмяно лице и тънки като клечки крака.

— Ей, я по-внимателно! — извиква майката на момичето, но тлъстата крава с джинси двоен размер, размахала знаменце с логото на „Раунд Хиър“ в едната ръка и билета си в другата, вече е далеч. Някой се удря в количката на Брейди, снимката на коленете му се разклаща и за един страшен миг той си помисля, че всички ще се преселят в отвъдното сред лумнал огън и градушка от сачмени лагери. Това не се случва, той поотмества снимката нагоре и вижда, че лампичката още свети в жълто.

„Размина се на косъм“ — решава Брейди и доволно се ухилва.

В коридора цари радостна суетня и охранителите, които проверяваха хората с увреждания, се разпръсват, за да поемат, доколкото е възможно, наплива от пощурели момичета и момиченца. При инвалидите остава само една млада жена, която едва-едва поглежда количките и им махва да продължат нататък. Докато наближава пропуска, Брейди зърва шефа — типа с шапката — в дъното на коридора, точно срещу себе си. Висок около метър и деветдесет, той отдалеч се забелязва, защото се извисява над момиченцата и очите му шарят. Държи лист хартия и от време на време го поглежда.

— Покажете ми билетите си и минавайте — нарежда охранителката на засмяното момиченце и майка му. — Вратата вдясно.

Брейди вижда нещо интересно. Високият тип с шапката хваща един двајсетинагодишен младеж, който явно е дошъл сам на концерта, и го издърпва настрана.

— Следващият! — сърдито казва охранителката. — Не задържайте опашката!

Брейди минава напред, готов да натисне превключвателя на джаджа 2 със снимката на Франки, ако жената прояви какъвто и да е интерес към джобовете на количката. Коридорът сега е претъпкан с бутащи се, пеещи момиченца и Брейди ще успее да отнесе със себе си много повече от трийсет. Ако се налага да умре тук, съгласен е.

Охранителната посочва снимката:

— Кой е това, драги?

— Малкото ми момченце — отвръща Брейди с трепереща усмивка. — Миналата година загина в катастрофа. Същата, която ме прикова на... — Той посочва количката. — Обичаше „Раунд Хиър“, но не дочака последния им албум. Сега ще чуе всичките им нови песни.

Служителката бърза да пропусне всички, но намира няколко мига да изрази съчувствие. Погледът ѝ омеква.

— Моите съболезнования.

— Благодаря ви, госпожо — казва Брейди, но си мисли: „Тъпа пупка.“

— Направо, господине, после надясно. Секторът ви е в центъра на залата. Ще виждате прекрасно. Ако се затруднявате със спускането по рампата, която е доста стръмна, обърнете се към някой от разпоредителите с жълти ленти на ръкавите.

— Ще се справя сам — усмихва ѝ се той. — Това сладурче е с отлични спирачки.

— Добре тогава. Дано концертът ви хареса.

— Благодаря ви, госпожо. Ще ми хареса. На Франки също.

Брейди поема към главния вход. В същото време Лари Уиндъм — известен сред колегите си от полицията като Кибритлията — освобождава младежа, решил в последния момент да използва билета на сестричката си, която се разболяла от мононуклеоза. Той изобщо не прилича на урода от снимката, която Бил Ходжис му изпрати.

Залата е с амфитеатрално разположение, което е добре дошло за Брейди. Формата ѝ на паница ще увеличи силата на взрива. Той захласнато си представя как сачмените лагери от пакетчетата, залепени с тиксо под седалката, се разлитат напосоки. Ако извади късмет, освен половината зрители ще поразят и групата.

От микрофоните по тавана се разнася попмузика, но момичетата, които заемат местата и пъплят между редовете със седалки, я заглушават с възторжените си гласчета. Лъчите на прожекторите кръстосват залата. Летят фризбита. Тук-там тупкат големи надуваеми топки. Брейди е изненадан единствено, че няма следа от виенското колело и лигавите декори. Защо въобще ги пренасяха, ако няма да ги използват?

Разпоредител с жълта лента на ръкава току-що е настанил засмяното момиченце с крака като клечки и тръгва към него, но Брейди го отпъжда с ръка. Мъжът усмихнато го потупва по рамото и отива да помогне другаде. Брейди стига до първия от двата сектора за хора с увреждания. Спира до засмяното момиченце с крака като клечки. То се обръща към него с усмивка:

— Не е ли вълнуващо?

Брейди се усмихва, като си мисли: „Още нищо не знаеш, кучко саката.“

Таня Робинсън гледа сцената и си спомня първия си концерт — на „Темпс“ — и как Боби Уилсън я целуна на „Моето момиче“. Беше толкова романтично.

От тези спомени я изтръгва дъщеря ѝ, която дърпа ръката ѝ.

— Виж, мамо, ето го онзи мъж. При другите хора с колички. — Барбара сочи по-надолу вляво. Там седалките са били демонтирани, за да се освободят два реда за инвалидни колички.

— Виждам го, Барбара, само че не е възпитано така да зяпаш хората.

— Надявам се и той да си изкара страхотно, а ти?

Таня се усмихва на дъщеря си:

— Естествено, мила.

— Може ли да ни върнеш телефоните? Трябват ни за началото на шоуто.

„Сигурно да си направят снимки“ — предполага Таня... защото отдавна не е ходила на рокконцерт. Отваря дамската си чанта и изважда шарените телефони. Чудо на чудесата: момичетата просто си ги взимат. Те са твърде възбудени от ставащото наоколо, за да се обаждат или да пускат есемеси. Таня целува Барб по главата, отпуска се на седалката и потъва в мисли за целувката на Боби Уилсън. Не точно първата, но първата хубава.

Надява се, че когато му дойде времето, на Барб също ще ѝ провърви.

— Алилуя, алилуя, алилуя! — възкликва Холи и се плесва по челото. Приключила е с компютър 1 — на него няма нищо особено — и е преминала на компютър 2.

Джером откъсва поглед от компютър 5, който, по всичко личи, е пълен само с видеоигри от рода на „Голямата автокражба“ и „Дълг на честта“.

— Какво?

— Чат-пат налитам на някой, който е по-смахнат дори от мен — отговаря Холи. — Тогавата ми се повишава настроението. Ужасно е, знам, но нищо не мога да направя.

Ходжис изохква и се надига от стълбището, за да види какво има. Екранът е осеян с малки снимчици. Изглеждат безобидни — сякаш по нищо не се отличават от фотосите на разголени мадами, които той и приятелите му разглеждаха в „Адам“ или „Хубави крачета“ в края на петдесетте. Холи увеличава три и ги подрежда в редица. Дебора Хартсфийлд с прозрачен пеньоар. Дебора Хартсфийлд по секси нощничка. Дебора Хартсфийлд в розово — по сутиен и гащички с воланчета.

— Божичко, та това е майка му — възкликва Джером. На лицето му е изписано отвращение, недоумение и учудване. — И както изглежда, е позирала!

Ходжис е на същото мнение.

— Случаят е само за чичко Фройд — коментира Холи. — Защо непрекъснато си разтривате рамото, господин Ходжис?

— Разтеглил съм мускул — казва той. Но вече подозира, че причината е друга.

Джером поглежда десктопа на компютър 3, превключва на снимките на госпожа Хартсфийлд, но изведнъж ги затваря и отново се взира в десктопа.

— Олеле! Виж, Бил!

В долния ляв ъгъл на монитора има иконка — син чадър.

— Отвори я — нарежда Ходжис.

Джером я отваря, но папката е празна. Няма неизпратени съобщения, а както се знае, старата кореспонденция от „Синия чадър“ отлита направо в електронния рай.

Джером сяда пред компютър 3.

— Това трябва да е работният му компютър, Холс. Сто на сто.

Тя сяда до него.

— Мисля, че другите са най-вече камуфлаж — за да се престори, че цъка на звездния кораб „Ентърпрайз“, ако се наложи.

Ходжис посочва папка, кръстена **2009**.

— Я да видим в тази.

На екрана се отваря друга папка, кръстена „ОБЩИНСКИ ЦЕНТЪР“. Джером го отваря и излиза дълъг списък със статии за кървавите събития от април 2009.

— Мръсникът си е правил албум с вестникарски изрезки — казва Ходжис.

— Прегледай всичко на този компютър — заповядва Холи на Джером. — Започни с харддиска.

Момчето започва оттам.

— По дяволите, вижте тази гадост. — Посочва папка „ЕКСПЛОЗИВИ“.

— Отваряй! — Холи го хваща за раменете и го разтърсва. — Отваряй, отваряй, отваряй!

Джером се подчинява и се показва друга папка. „Чекмеджета в чекмеджетата“ — помисля си Ходжис. Компютърът не е нищо друго освен викторианско бюро с подвижен капак и безчет тайни отделения.

— Ей, момчета, вижте само! — Холи им посочва един файл. — Свалил е цялата „Готварска книга на анархиста“ от „Битторент“. Това е незаконно!

— Ти пък! — пренебрежително подхвърля Джером и тя забива юмрук в гърба му.

Болката в рамото на Ходжис се усилва. Той пак се качва горе на стълбището и тежко присяда. Помощниците му, приведени над компютър 3, не забелязват, че се е отдръпнал. Той слага ръце на бедрата си („Моите дебели бедра, моите тлъсти бедра“) и започва бавно и дълбоко да диша. Само това липсваше: да получи инфаркт в къща, където е проникнал с взлом, придружаван от непълнолетен и с жена, в чиято глава е пълен хаос. Къща, където на горния етаж лежи мъртва красавица — момичето на масов убиец.

„Моля ти се, Господи, само да не е инфаркт. Моля ти се.“

Прави още няколко дълбоки вдишвания и издишвания. Сподавя едно оригване и болката започва да намалява.

Ходжис седи с наведена глава и гледа в процепите между стъпалата. Нещо проблясва на светлината от флуоресцентните лампи. Той се отпуска на колене и пропълзява под стълбището, за да види какво е. В дланта му натезжава сачмен лагер от неръждаема стомана, по-голям от тези в Бияча. Ходжис съзира изкривеното си отражение в облата му повърхност и в главата му се избистря една мисъл. Не, не се „избистря“ — по-точно изплува като подутия труп на удавник.

Още по-нататък под стълбището е захвърлен зелен чувал за боклук. Ходжис изпълзява до него, стискайки в юмрук сачмения лагер, и чувства как паяжините, провиснали под стълбището, милват олисяващото му чело. Джером и Холи възбудено спорят, но сега не му е до тях.

Хваща чувала със свободната си ръка и запълзява назад. Капка пот парва окото му и той примигва. Отново сяда на стъпалата.

— Отвори му пощата — казва Холи.

— Голям началник се извъди! — оплаква се Джером.

— Отваряй, отваряй, отваряй!

„Именно началник“ — помисля си Ходжис и отваря чувала за боклук. Вътре има парчета жица и счупена печатна платка. Те лежат върху някаква дреха в цвят каки, може би риза. Ходжис смята парчетата от жица настрана и изважда дрехата. Не е риза, а туристически елек с множество джобове. Хастарът е срязан на няколко места. Той бърка в един прорез и намира още два сачмени лагера. Това не е туристически елек, вече не. Бил е приспособен за друга цел.

Масово убийство.

Незнайно защо Брейди го е опразнил и изхвърлил. Дали защото се е пренасочил към трудовата борса тази събота? Сигурно. Експлозивите са в колата му, освен ако междуременно не е откраднал друга. Той...

— Не! — изпищява Джером и продължава да вика: — *Не! Не, не. ЗА БОГА, НЕ!*

— Моля ти се, дано не е това — проплаква Холи. — Дано не е това.

Ходжис захвърля елека и бързо слиза при компютрите, за да види какво е докарало до ужас стажант-Уотсъновците. Става дума за писмо от сайта *FanTastic*, в което се благодари на господин Брейди Хартсфийлд за поръчката му:

„Можете незабавно да разпечатате билета си. В залата е забранено влизането с чанти или раници. Благодарим ви, че поръчахте от FanTastic, където най-яките места за най-яките концерти са на един клик разстояние.“

По-надолу пише: РАУНД ХИЪР: ЗАЛА „МИНГО“ ЦЕНТЪР ЗА КУЛТУРА И ИЗКУСТВА НА СРЕДНИЯ ЗАПАД, 3 ЮНИ 2010, 19.00 ЧАСА.

Ходжис затваря очи. *„Значи все пак е шибаният концерт. Допуснахме грешка, което е обяснимо... но не и простимо. Моля ти се, Господи, не му позволявай да проникне вътре. Моля ти се, Господи, направи така, че служителите на Кибритлията да го заловят на входа.“*

Това може да се окаже по-голямо зло, тъй като Лари Уиндъм живее с идеята, че си има работа с педофил, а не с луд бомбаджия. Ако той забележи Брейди и се опита да го закопчае с типичната си грубост и припряност...

— Седем без петнайсет е. — Холи показва дигиталния часовник върху екрана на компютър 3. — Възможно е да чака на опашката, но сигурно вече е влязъл.

Ходжис знае, че тя е права. Заради многото деца са започнали да пускат преди шест и половина.

— Джером — казва той.

Младежът не отвърща. Втренчил се е в писмото на екрана, потвърждаващо покупката, и когато полага ръка на рамото му, Ходжис има чувството, че докосва камък.

— Джером.

Той бавно се обръща. Гледа стреснато.

— Какви сме идиоти — прошепва.

— Обади се на майка си. — Гласът на Ходжис е спокоен, което не му струва никакви усилия, защото е в силен шок. Пред очите си непрекъснато вижда сачмения лагер. И срязания елек. — Обади ѝ се още сега. Кажи ѝ да вземе Барбара и другите момичета и да се омита.

Джером изважда мобилния от калъфчето на колана си и натиска копчето за бързо избиране. Холи се е втренчила в него, стиснала здраво ръце пред гърдите си; изпохапаните ѝ устни са се отпуснали в гримаса.

Джером почаква, изрича едно проклетие и обяснява:

— Трябва да се махнете оттам, мамо. Прибери момичетата и тръгвайте. Не ми звъни да ме разпитваш, просто *тръгвайте*. Не тичайте. Просто излезте!

Затваря ѝ и им обяснява това, за което бездруго са се досетили:

— Гласова поща. Звъня много, значи не говори по него и не е изключен. Не разбирам.

— А сестра ти? — пита Ходжис. — Вероятно си носи телефона.

Още не е завършил, а Джером вече е натиснал бързото избиране. Чака, както се струва на Ходжис цял век, макар да става дума за десет-петнайсет секунди. Тогава Джером проговаря:

— Барб! Защо не ми вдигаш, по дяволите? Вие с мама и другите момичета трябва да се махнете оттам! — Затваря. — Нищо не разбирам. Сестра ми винаги носи мобилния си, той буквално се е сраснал с нея и няма как да не е усетила вибра...

— Аки и пики! — въздиша Холи, но не ѝ е достатъчно и добавя за разкош едно „Мамка му!“.

Двамата се обръщат към нея.

— Залата голяма ли е? Какъв е капацитетът ѝ?

Ходжис се опитва да си спомни каквото знае за „Минго“.

— Четири хиляди места. Не помня допускат ли се правостоящи, но го пише в инструкциите за аварийна и противопожарна безопасност.

— А на този концерт са дошли главно момичета. Момичета, които буквално са се сраснали с мобилните си телефони. Повечето бърборят по тях в очакване на шоуто. Или пускат есемеси. — В очите ѝ се чете неподправен ужас. — Линиите са претоварени. Длъжен си да опитваш, Джером. Длъжен си да опитваш, докато не се свържете.

Той кимва вдървено, обаче гледа Ходжис.

— Телефонирай на приятеля си. Онзи, който отговаря за охраната.

— Да, само че не отгук. В колата. — Той пак си поглежда часовника. Седем без десет. — Отиваме в ЦКИ.

Холи притиска юмруци към лицето си.

— Да — изрича тя и Ходжис се улавя, че мисли за думите ѝ, произнесени по-рано: „Те не

могат да го намерят. *Ние* можем.“

Въпреки желанието си да се изправи в пряк сблъсък с Хартсфийлд — здраво да го стисне за гушата и да гледа как очите му се изцъклят и дъхът му спира — Ходжис се надява, че тя бърка. Защото ако само те тримата имат шанс да попречат на Брейди, може би вече са закъснели.

Този път Джером е зад волана, а Ходжис — отзад. Дванайсетцилиндровият двигател загрява бавно, но щом набира обороти, мерцедесът на Оливия Трилони полита като ракета... и тъй като става дума за живота на майка му и сестра му, момчето също полита: преминава от платно в платно, без да обръща внимание на възмутените клаксони. Ходжис пресмята, че с тази скорост ще стигнат до ЦКИ след двайсет минути. Разбира се, ако не катастрофират.

— Обадете се в отдел „Охрана“ — моли го Холи от предната седалка. — Обадете се, обадете се, обадете се!

Ходжис изважда нокията от джоба на самото си и нарежда на Джером да поеме по околоръстното.

— Не ми се слушат поучения — сопва се Джером. — По-бързичко се обади на твоя познат. Само че докато се опитва да намери номера на Кибритлията, проклетият мобилен изписуква и угасва. Кога го зареди за последно? Не си спомня. Както не си спомня номера на служба „Охрана“. Трябваше да го запише в бележника си вместо направо в нокията.

„Проклетата техника“ — помисля си... но кой всъщност е виновен?

— Холи, набери 555-1900 и ми дай телефона си. Моят замина на кино. — Хиляда и деветстотин е централата на полицейското управление. Марло отново ще му каже номера на Уиндъм.

— Добре, какъв е телефонният код тук? Мобилният ми е на...

Тя млъква, когато Джером изпреварва някакъв микробус и поема право срещу един джип в насрещното, като мига с фаровете и крещи:

— Не ми се пречкай!

Джипът се изтегля встрани и мерцедесът профучава на сантиметър от него.

— ... кода за Синсинати — довършва Холи. Невъзмутима е като ледена шушулка.

Ходжис ѝ диктува кода, мислейки си, че в случая нейните лекарства биха му подействали добре. Тя набира номера и му подава телефона.

— Полицейското управление, с кого да ви свържа?

— Спешно ме свържете с Марло Еверет от архива.

— Съжалявам, господине, но госпожа Еверет си тръгна преди половин час.

— Бихте ми ли дали номера на мобилния ѝ?

— Господине, нямам право да съобщавам такива све...

Ходжис не желае да губи време за безсмислени спорове, затова прекъсва точно когато Джером излиза на околоръстното със сто километра в час.

— Какъв е проблемът, Бил? Защо още не си...

— Млъкни и си гледай пътя, Джером — намесва се Холи. — Господин Ходжис прави всичко по силите си.

„Истината е, че тя не иска да се свържа с когото и да е — мисли си Ходжис, — защото единствено и само ние можем да попречим на Брейди.“ Връхлита го шантава мисъл: че Холи е надарена с паранормални способности и ги използва, за да не допусне други хора и тяхната битка. И нищо чудно да е така. Като се има предвид с каква скорост кара Джером, ще стигнат до ЦКИ, преди Ходжис да се добере до началството.

Студеният разум му нашепва, че така може би е най-добре. С когото и да се свърже, Лари Уиндъм отговаря за охраната на „Минго“, а Ходжис не му се доверява. Кибритлията винаги е налитал с юмуците, без да разсъждава кой е прав и кой — крив, и едва ли се е променил.

Въпреки всичко е длъжен да опита.

Връща мобилния на Холи.

— Не мога да се оправя с тези модерни джаджи. Набери „Справки“ и...

— Първо набери сестра ми — намесва се Джером и на един дъх диктува номера.

Холи набира Барбара — палецът ѝ се движи толкова бързо, че погледът не може да го догони. Слуша.

— Гласова поща.

Джером изругава и увеличава скоростта. На Ходжис му остава надеждата, че с тях в мерцедеса се вози и ангел-хранител.

— *Барбара!* — крещи Холи. — *Омитайте се незабавно от концерта! На мига! Темпо!* —

Тя затваря. — А сега какво? „Справки“ ли искахте?

— Да. Поискай номера на отдел „Охрана“ към ЦКИ, набери го и тогава ми дай телефона.

Джером, ние сме за изход 4-А.

— Към ЦКИ е 3-Б.

— Да, ако ти трябва централният вход. На нас ни трябва служебният.

— Бил, ако нещо се случи със сестра ми и майка ми...

— Нищо няма да им се случи. Отбий по 4-А. — Междувременно работата на Холи твърде се е проточила. — Холи, какъв е проблемът?

— Няма директна връзка с отдел „Охрана“. — Тя набира нов номер и му подава мобилния.

— Трябва да минеш през централата на ЦКИ.

Ходжис с такава сила притиска айфона към ухото си, че го заболява. Дава, че звъни. Звъни. Звъни.

На минаване покрай изходи 2-А и 2-Б Ходжис вижда ЦКИ. Осветен е като джубокс. Огромният паркинг е пълен с коли. Най-сетне обаждането му е прието, но преди да е казал и дума, електронен женски глас започва да му изнася цяла лекция. Говори бавно и внимателно, сякаш се обръща към човек, чийто роден език не е английският и затова има затруднения с разбирането му.

— Здравейте, благодарим ви, че позвънихте в Центъра за култура и изкуства на Средния запад, където правим живота по-хубав и сбъдваме мечти.

Ходжис слуша, притиснал здраво телефона на Холи до ухото си; пот се стича по лицето и врата му. Седем часът и шест минути. Мерзавецът ще изчака началото на шоуто — успокоява се той (всъщност се моли), а рокконцертите винаги закъсняват.

— Запомнете — сладко реди роботът, — че ние зависим от *вашата* подкрепа, и в момента имате възможност да се сдобиете с годишен абонамент за програмата на Градския симфоничен оркестър, както и с абонамент за премиерите на драматичния театър тази есен. Освен че ще спестите петдесет процента от редовната цена...

— Какво става? — провиква се Джером, докато подминават 3-А и 3-Б. Следващата табела указва: „ИЗХОД 4-А, СПАЙСЪР БУЛЕВАРД, 1 КМ“. Джером е подхвърлил на Холи своя телефон и тя безуспешно се опитва да набере първо Таня, после Барбара.

— Слушам глупавите им реклами — обяснява Ходжис. Отново разтрива мястото под лявата си плешка. Болката е тъпа, както при възпален зъб. — След изхода поемаш наляво. После надясно — на първата или на втората пресечка. Ще се ориентираш по „Макдоналдс“. — Въпреки че сега мерцедесът развива сто и трийсет километра в час, двигателят му сънливо мърка.

— Ако чуем взрив, ще полудея — лаконично съобщава момчето.

— Гледай си пътя — отсича Холи. Между зъбите ѝ стърчи незапалена цигара „Уинстън“. — Ако не катастрофираш, всичко ще бъде наред. — Тя пак звъни на Таня. — Ще го спипаме. Спипаме, спипаме, спипаме.

Джером ѝ хвърля един поглед.

— Холи, ти не си нормална.

— Гледай си пътя — повтаря тя.

— Освен това картата ви дава право на десет процента намаление в обектите на нашите партньори — първокласни ресторанти и изискани магазини — разказва електронният глас в ухото на Ходжис.

После — да не повярва човек — преминава по същество:

— В централния офис няма свободен сътрудник, който да приеме обаждането ви. Ако вътрешният номер, с който искате да се свържете, ви е известен, може да го наберете във всеки момент. В противен случай, моля, изслушайте ни внимателно, защото има промени и размествания в системата. За да се свържете с Алвин Джонс от администрацията на Драматичния театър, изберете едно-нула. За да се свържете с Белинда Дийн от каса, изберете едно-едно. За да се свържете с Вал Кимиън от Градския симфоничен...

„Майко мила — мисли си Ходжис, — това е тъпият каталог на «Сиърс». И то в азбучен ред.“

Мерцедесът се накланя и поднася, докато Джером шеметно се спуска по извитата рампа на изход 4-А. Долу светофарът свети в червено.

— Холи, ти как мислиш?

Тя поглежда към булеварда, без да отлепя телефона от ухото си.

— Ако побързаш, ще успееш. Ако искаш да ни убиеш всичките, мотай се още.

Джером натиска педала на газта. Мерцедесът на Оливия пресича четирите платна, прави остър завой наляво, гумите свистят. Чува се глух звук от сблъсък с бетонния разделител. Гръмва нестроен хор от клаксони. Ходжис мимоходом мярва как един микробус се качва на тротоара, за да ги избегне.

— За да се свържете с отдели „Декори“ и „Доставка на продоволствия“, изберете...

Ходжис забива юмрук в купето на мерцедеса.

— Къде са се дянали ШИБАНИТЕ ЧОВЕШКИ СЪЩЕСТВА?

Златистите арки на „Макдоналдс“ вече са съвсем наблизо, когато роботът информира Ходжис, че може да се свърже с отдел „Охрана“, като избере три-две.

Той избира вътрешния номер. Дава, че звъни четири пъти, след което някой вдига. Чутото кара Ходжис да се запита дали не полудява.

— Здравейте, благодарим ви, че позвънихте в Центъра за култура и изкуства на Средния запад — сърдечно го поздравява роботът. — Където правим живота по-хубав и сбъдваме мечти.

— Защо не започват, госпожо Робинсън? — пита Дайна Скот. — Минава седем и десет.

Таня мисли да им разкаже за концерта на Стиви Уондър, на който отиде в гимназията — беше обявен за осем часа, а започна чак в девет и половина, — но решава, че не е нужно да ги плаши.

Хилда намръщено гледа телефона си.

— Пак не мога да набера Гейл — оплаква се тя. — Глупавите линии са прето...

Преди да довърши, затъмняват залата. Това предизвиква бурни възгласи и овации.

— О, мамо, толкова се вълнувам — прошепва Барбара и Таня с умиление вижда, че дъщеря ѝ се е просълзила. На сцената излиза диджей с тениска на симпатягите от БАМ-100. Прожектор очертава пътя му.

— Здравейте, приятели! — провиква се той. — Как сте?

Пак гръмват аплодисменти — всички в препълнената зала се чувстват много добре. Таня забелязва, че настанените в двата сектора за хора с увреждания също ръкопляскаат. Всички без мъжа с обръснатата глава. Той само си седи. „Сигурно се страхува да не изпусне снимката“ — помисля си тя.

— Готови ли сте за Бойд, Стив и Пийт? — подгръва ги водещият.

Нови радостни писъци.

— *А готови ли сте за КАМ НОУЛЗ?*

Момичетата (повечето биха изгубили дар-слово в присъствието на своя идол) изпадат в делириум. Готови са, няма спор! *Боже*, как да не са готови! Още малко и ще умрат от вълнение!

— След няколко минути ще видите декори, които ще ви вземат ума, но сега, дами и господа... и особено вие, момичета... посрещнете... *РАУНД... ХИИИИИЪР!!!*

Публиката става на крака и когато сцената потъва в пълна тъмнина, Таня разбира защо момичетата толкова настояваха да вземат телефоните си. Някога всички държаха горящи клечки кибрит или светеха със запалки „Бик“. Тези хлапета са вдигнали мобилните си телефони и миниатюрните екранчета изпълват залата с бледо лунно сияние.

„*Как се сещат за такива неща?* — чуди се Таня. — *Кой ги е научил? А нас кой ли ни е учил?*“

Май никой.

Сцената се осветява в алено. В този момент едно обаждане най-сетне се промъква по задръстените линии и мобилният на Барбара Робинсън започва да вибрира. Тя не му обръща внимание. Точно сега не ѝ е до разговори по телефона (за пръв път в живота ѝ), а дори да вдигне, няма да чува онзи, който я търси — вероятно брат ѝ. Шумът в „Минго“ е оглушителен... и Барб се кефи. Бавно размахва вибриращия телефон над главата си. Всички правят същото, даже майка ѝ.

Солистът на „Раунд Хиър“ с широки крачки излиза на сцената, облечен в невероятно прилепнали джинси — Таня Робинсън се чуди как се е напъхал в тях. Кам Ноулз отмята русата си грива и запява „*Ще прогоня самотата ти*“.

Повечето зрители продължават да стоят изправени и да държат високо мобилните си телефони. Концертът е започнал.

Мерцедесът завива от Спайсър Булевард по разклонение, осяяно с табели „ДОСТАВКИ ЦКИ“ и „СЛУЖЕБЕН ВХОД“. Половин километър по-нататък се натъкват на ролетна врата. Затворена е. Джером спира до един стълб, на който е монтиран интерком. Този път табелата е: „ЗА ДА ВИ ОТВОРЯТ, ПОЗВЪНЕТЕ“.

— Кажи им, че сме от полицията.

Джером сваля стъклото и натиска копчето. Нищо не се случва. Джером го натиска отново и този път задържа пръста си. На Ходжис му идва кошмарна мисъл: най-сетне някой се отзовава на продължителния звън и това е женският електронен глас, който освен стария си репертоар им предлага и десетина нови опции.

Само че този път се разнася човешки глас, нищо че не е много дружелюбен:

— Служебният вход е затворен.

— Полиция — казва Джером. — Отворете.

— Какво искате?

— Току-що ви казах. Отворете проклетата врата. Положението е напечено.

Вратата започва да се повдига, но вместо да се придвижи напред, Джером пак натиска копчето.

— Отдел „Охрана“ ли сте?

— Аз съм пазачът — отвърща нелюбезният глас през пукането на интеркома. — Ако ви трябва „Охрана“, позвънете им в офиса.

— Там няма никого — обяснява Ходжис на Джером. — Всички работят на терен, всички до един. *Влизай.*

Джером вкарва вътре мерцедеса, въпреки че вратата не се е вдигнала докрай, и остъргва прясно положената боя.

— Може би са го заловили — казва той. — Разполагат с описанието му, така че може би са го хванали.

— Не са — отговаря Ходжис. — Вътре е.

— Откъде знаеш?

— Ослушай се.

Все още не се чува музика, но през спуснатото стъкло на колата се долавя тътен на баси.

— Концертът е започнал. Ако хората на Уиндъм бяха арестували бомбаджия, незабавно щяха да прекъснат шоуто и да евакуират хората.

— Как е успял да проникне в залата? — пита Джером и удря кормилото. — *Как?*

Ходжис вижда ужаса на момчето. И се чувства виновен. Всичко стана заради него.

— Нямам представа. Получиха снимката му.

Широка бетонна рампа води към товарна площадка. Няколко души от техническия персонал седят върху сандъци с озвучителна техника и пушат — сега им е паднало да си починат. През отворена врата, водеща към задната част на „Минго“, долита музика, която се слива с басовия тътен и с още един шум: радостните възгласи на хиляди момиченца, всяко от които може да се окаже в епицентъра на взрива.

Хитростта, с която Хартсфийлд се е промъкнал вътре, има значение, доколкото може да им помогне да го намерят — а как да сторят това в тъмна зала, пълна с хиляди хора?

Докато Джером паркира пред рампата, Холи се обажда:

— Де Ниро се подстрига като мохикан. Може и Хартсфийлд да го е направил.

— За какво говориш? — пита Ходжис, докато с мъка се надига от задната седалка. Мъж в

панталони „Кархартс“ с цвят как е застанал на вратата.

— В „Шофьор на такси“ Робърт де Ниро играе луд на име Травис Бикъл — обяснява тя, докато тримата бързо тръгват към пазача. — Когато реши да убие сенатора, той си обръсна главата, за да не го познаят. Но не цялата — остави си гребен по средата. Не ми се вярва Брейди Хартсфийлд да е с „мохикан“ — би изглеждал твърде нелепо.

Ходжис си спомня космите в мивката. Косата на покойницата имаше друг цвят (вероятно получен чрез боядисване). Холи може и да е куку, но в случая е права: Хартсфийлд си е обръснал главата. Само че дори това не може да му е помогнало, защото...

Пазачът излиза да ги посрещне.

— За какво е цялата работа?

Ходжис показва картата си, като за пореден път закрива с палец срока на валидност.

— Детектив Бил Ходжис. Как се казвате, господине?

— Джейми Галисън. — Той стрелва с поглед Джером и Холи.

— Аз съм негов партньор — казва Холи.

— Аз съм негов стажант — казва Джером.

Техниците ги гледат. Някои на бърза ръка са угасили цигарите си, които може би не съдържат точно тютюн. Зад вратата, осветено от мощни лампи, се вижда складово помещение, пълно с бутафория и рисувани декори.

— Господин Галисън, имаме сериозен проблем — казва Ходжис. — Трябва да ми доведете Лари Уиндъм тук, и то веднага.

— Недей, Бил. — Въпреки нарастващата си тревога той забелязва, че Холи за пръв път се обръща към него на „ти“. Само че не реагира на молбата ѝ:

— Господине, трябва да го потърсите от мобилния си.

Галисън поклаща глава.

— Охранителите не носят телефони, докато са на работа, защото при всеки голям концерт — имам предвид детски концерт, защото с концертите за възрастни е различно, — линиите се претоварват и връзката става невъзможна. Затова носят...

Холи побутва Ходжис.

— Недей. Ще го уплашиш и той ще я задейства. Знам, че ще я задейства.

— Не е изключено да е права — обажда се Джером и добавя (сещайки се с известно закъснение, че е стажант) едно „сър“.

Галисън с безпокойство ги гледа.

— Кого да уплашите? Какво да задейства?

Ходжис се е съсредоточил изцяло върху пазача.

— С какво поддържат връзка? Радиостанции? Уокитокита?

— Да. С едни такива мънички... — Той подръпва ухото си. — Абе, с едни, дето приличат на слухови апаратчета. Дето агентите на ФБР и Сикрет Сървис ги носят по филмите. Какво става тук? Нали не е бомба? — Не му харесва изражението върху бледото и потно лице на Ходжис. — Господи, сигурно е!

Ходжис го заобикаля и влиза в огромния склад, пълен до тавана с реквизити, декори, музикални стойки и всякаква бутафория; тук се помещават също дърводелска и шивашка работилници. Музиката гърми все по-силно, той диша все по-трудно. Болката пълзи по лявата му ръка, усеща тежест върху гърдите си, но умът му е бистър.

Брейди или се е обръснал до голо, или се е подстригал съвсем късо и се е боядисал. Може с някакво мазило да е изменил цвета на кожата си, да носи цветни контактни лещи или очила. Но въпреки това е отишъл сам на момичешки концерт, което не минава незабелязано. Лари Уиндъм е насочен по дирите му. Освен това стои въпросът с експлозивите. Холи и Джером знаят за тях,

Обаче Ходжис е по-наясно. Брейди е взел и сачмени лагери — вероятно цели купища. Дори ако не са го хванали по описание, как е минал на пропуската? Само некадърници ли работят в отдел „Охрана“?

Галисън го разтърсва за лявата ръката и той усеща как болката се качва чак в слепоочията му.

— Ще отида лично. Ще намеря някой охранител и ще го накарам да се свърже с Уиндъм по радиостанцията, за да слезе тук и да говори с вас.

— Не — отсича Ходжис. — Няма да го правите.

Холи Гибни е единствената с ясен поглед върху нещата. Мистър Мерцедес е в „Минго“. Има бомба и само благодарение на Божията милост още не я е взривил. Твърде късно е за полицията, твърде късно е за охраната на ЦКИ. И за него е твърде късно.

Обаче.

Ходжис присяда на един празен сандък.

— Джером. Холи. Елате тук.

Те се подчиняват. Джером се е ококорил и едва сдържа паниката си.

— Не е било достатъчно да си обръсне главата. Трябвало е да си придаде безпомощен вид. Досещам се как е станало и ако съм прав, знам къде е.

— Къде? — пита младежът. — Кажете ни. Ще го заловим. Ще го пипнем.

— Не е проста работа. Той непрекъснато ще бъде нащрек и ще проверява личния си периметър. Освен това те познава, Джером. Купувал си сладолед от проклетото фургонче „Хапни сладко“. Ти сам ми каза.

— Бил, хиляди хора са купували сладолед от него.

— Разбира се, но колко негри живеят в Уест Сайд?

Джером замлъква — сега е негов ред да си хапе устните.

— Голяма ли е бомбата? — пита Галисън. — Може би не е зле да включи противопожарната аларма?

— Само ако искате купища от трупове — отвърща Ходжис. Все по-трудно му е да говори. — Веднага щом надуши опасност, той ще взриви бомбата. Това ли искате?

Галисън не отговаря и Ходжис се обръща към двамата Уотсъновци, които тази вечер Бог (или каприз на съдбата) му е отредил за помощници.

— Не можем да рискуваме с теб, Джером, а аз определено съм въвн от играта. Той ме е следил много преди да знам, че съществува.

— Ще го издебна в гръб — казва Джером. — Няма да ме види в тъмното.

— Ако правилно се досещам къде седи, шансовете ти в най-добрия случай са петдесет на петдесет. Не е достатъчно.

Ходжис се обръща към жената с побеляваща коса и лице на невротична тийнейджърка.

— Възлагам ти тази задача, Холи. Сега той държи пръста си на спусъка и само ти можеш да се доближиш плътно до него, без да събудиш подозренията му.

Тя затиска с ръка изпохапаните си устни, но явно преценява, че е малко, защото ги затиска и с другата си ръка. Очите ѝ са ококорени и влажни. „Опазил Господ“ — помисля си Ходжис. Този израз не за пръв път му идва наум, когато стане въпрос за Холи Гибни.

— Само ако ти дойдеш с мен — прошепва тя през пръсти. — Тогава сигурно...

— Не мога — признава той. — Получавам инфаркт.

— Само това ми липсваше — промърморва пазачът.

— Господин Галисън, има ли сектор за хора с увреждания? Би трябвало да има.

— Да. В центъра на залата.

„Не само е проникнал с взрив — разсъждава Ходжис, — но и позицията му е такава, че

осигурява максимален брой жертви.“

— Вие двамата, слушайте внимателно. Не ме карайте да повтарям.

Словото на диджея е поуспокоило Брейди. Блудкавите карнавални декори, които видя при разузнаването си, са или зад кулисите, или са окачени над сцената. Първите четири-пет песни на бандата са за подгриване. Много скоро декорите ще се появят отстрани или ще се спуснат отгоре, защото лигльовците са тук по една причина: да увеличат продажбите на поредния си аудиобуламач. Когато хлапетата — повечето са на първия си попконцерт — видят ярките примигващи светлини, виенското колело и декора с изрисувания плаж, ще полудеят от възторг. И тогава, именно *тогава*, той ще натисне превключвателя на джаджа 2 и ще се понесе в тъмнината върху златистия сапунен мехур на инфантилното им щастие.

Вокалистът, онзи с буйната коса, довършва сиропирана балада, паднал на колене, привел глава, като задържа последния тон. Всичко това трябва да мине за израз на силно страдание. Той е отвратителен певец и вече отдавна трябваше да е приел смъртоносна доза хероин, само че когато вдига глава и извиква: „*Вие сте страхотни!*“, публиката предсказуемо избухва в аплодисменти.

На всеки няколко секунди Брейди се оглежда — проверява периметъра си, както правилно предположи Ходжис, — и погледът му се натъква на чернокожо момиченце, седящо няколко реда по-напред вдясно.

„*Познавам ли я?*“

— Кого търсите? — пита засмяното момиче с крака като клечки, надвиквайки се с интродукцията на следващата песен. Той едва го чува. То широко му се усмихва и Брейди си мисли колко е абсурдно дете с болни крака да се усмихва на каквото и да е. Животът го е прецакал като за световно, забучил му го е дълбоко отзад и не го е извадил, а то се усмихва, моля ти се! „*Надрусала се е*“ — решава той.

— Един приятел! — изкрещява той.

„*Сякаш някога съм имал приятел.*“

Да, бе, да.

Галисън завежда Холи и Джером до... ами до някъде. Ходжис седи на сандъка с наведена глава и ръце, опрени върху бедрата. Един техник внимателно отива при него и предлага да му извика линейка. Той благодари, но отказва. Не му се вярва, че Брейди ще чуе сирената на „Бърза помощ“ (или каквото и да е) от шумотевицата, която вдигат „Раунд Хиър“, но предпочита да не насилва късмета си. Вече го насили и ето: всички в „Минго“ са в опасност, включително майката и сестрата на Джером. По-добре да умре, вместо да поеме още един риск — поне няма да се отчита пред никого за голямото осиране.

Само... Джейни. Мисълта за Джейни, която се смее и нахлупва филцовата шапка над едната му вежда, го кара да осъзнае: ако отново има възможност да избира, пак ще постъпи по същия начин.

Е... почти. Щеше да се вслуша по-внимателно в думите на госпожа Мелбърн.

„Тя мисли, че извънземните са сред нас“ — беше казал Боуфингър и двамата хубаво се бяха посмели, но се оказа, че шегата е била за тяхна сметка, нали? Госпожа Мелбърн беше права. Брейди Хартсфийлд наистина е *пришълец* и цялото време е бил сред тях — оправял е компютри и е продавал сладолед.

Холи и Джером тръгнаха, момчето — с доброто старо виктори трийсет и осми калибър. Ходжис силно се съмнява, че постъпва правилно, като изпраща юноша със заредено оръжие в претъпкана зала. При нормални обстоятелства момчето се държи хладнокръвно, но дали ще запази хладнокръвие, когато животът на майка му и сестра му е заложен на карта? Холи обаче се нуждае от прикритие. „Помни, че си само подкрепление“ — инструктира го той, преди Галисън да ги отведе, но Джером не потвърди, че е разбрал. Ходжис даже не е сигурен дали го чу.

Така или иначе направи всичко по силите си. Остава му да седи тук, борейки се с болката, вдишвайки мъчително всяка глътка въздух, молейки се да няма експлозия.

Холи Гибни на два пъти принудително беше настанявана в психиатрия: веднъж като девойка и веднъж като млада жена. Психологът, при когото тръгна по-късно (в така наречената си *зрелост*) окачестви тези периоди като „бягство от реалността“, които, макар и лоши, били за предпочитане пред „психотична криза“, от която мнозина не се завръщали в нормалния свят. Холи имаше по-простички етикети за въпросните периоди. Те бяха *пълно изперкване* за разлика от състоянието на леко до умерено изперкване, в което си живуркаше всеки ден.

Причина за Пълно изперкване номер две беше шефът ѝ в агенция за недвижими имоти „Франк Мичъл: луксозно жилище за вас“ в Синсинати. Франк Мичъл-младши винаги ходеше изтупан, но в лицето приличаше на разумна пъстърва. Каза ѝ, че тя работи мърляшки, че колегите ѝ я мразят и че може да запази мястото си само ако той я прибере под крилото си. За да ѝ станел закрилник, трябвало да спи с него. Холи не искаше да спи с Франк Мичъл-младши, нито да загуби работата си. Ако я изхвърлеха от фирмата, трябваше да се лиши от апартамента си и да се върне вкъщи при властната си майка и безволевия си баща. Накрая конфликтът се разреши, когато една сутрин подрани за работа и обърна наопаки кабинета на Франк Мичъл-младши. Намериха я в нейната кабинка, свита в ъгъла. Пръстите ѝ бяха окървавени. Беше ги изгризала като животно, опитващо се да избяга от капан.

Причина за Пълно изперкване номер едно стана Майк Стърдевънт. Именно той ѝ лепна позорния прякор Хънта-Мънта.

Холи беше първа година в гимназията и искаше само да бъде незабележима: да притичва от кабинет в кабинет, притискайки с учебниците порасналите си гърди, и да гледа на света през завеса от коса, за да прикрива пъпчивото си лице. Но още тогава тя си имаше други проблеми освен акнето. Тревожност. Потиснатост. Безсъние.

А най-лоша от всичко беше автостимулацията.

Звучеше като мастурбация, но всъщност ставаше дума за нещо съвсем различно. Това бяха натрапчиво повтарящи се движения, често съпроводжани от фрагментиран диалог със себе си. По-леки форми на автостимулацията бяха гризането на ноктите и дъвченето на устните. Сред по-тежките форми бяха ръкомахането, удрянето по гърдите, биенето на шамари по бузите или повдигането на невидими тежести.

Към осмата си година Холи започна да се прегръща през раменете и да трепери конвулсивно, като си мърмореше и гримасничеше. Това продължаваше между пет и десет секунди и после тя продължаваше заниманието си — четеше, шиеше или заедно с баща ѝ обстрелваха баскетболния кош на двора. Не осъзнаваше какво върши, освен ако майка ѝ не ѝ направеше забележка да престане — хората щели да си помислят, че получава припадък.

Майк Стърдевънт беше от онези индивиди, които осезаемо изостават в поведенческото си развитие и смятат времето в гимназията за безвъзвратно отминалия златен век на живота си. Учеше последна година и подобно на Кам Ноулз, приличаше на млад бог: широки рамене, тесен ханш, дълги крака и руса коса като ореол около лицето. Играеше във футболния отбор (как иначе) и излизаше с главната мажоретка (как иначе). В сравнение с Холи Гибни се намираще на съвършено друго ниво в училищната йерархия и при нормални обстоятелства тя никога не би привлякла вниманието му. Той обаче я забеляза, защото един ден на път към стола Холи получи пристъп на автостимулация.

Майк Стърдевънт минаваше покрай нея заедно с няколко приятели футболисти. Те се спряха и я зяпнаха: тя се прегръщаше през раменете, трепереше, устата ѝ се беше изкривила, очите ѝ се бяха превърнали в цепки. Някакви нечленоразделни звуци — може би думи, може би

не — излизаха през стиснатите ѝ зъби.

— Какво си бърбориш? — попита я Майк.

Холи отпусна ръце и го погледна с крайно изумление. Не разбра какво я пита, разбра само, че той се е втренчил в нея. Както и всичките му приятели. Зяпаха я и се хилеха.

— Какво?

— Хъмкаш! — извика Майк. — Хънта-Мънта хъмка!

Другите подхванаха възгласа, докато тя тичаше към стола с наведена глава и се блъскаше в учениците. Така Холи Гибни се прочу в гимназия „Уолнът Хилс“ като Хънта-Мънта и това продължи до началото на коледната ваканция. Тогава майка ѝ я намери гола, свита на кълбо във ваната. Холи повтаряше, че никога няма да се върне в „Уолнът Хилс“. Ако я принудели, щяла да се самоубие.

Voilà! Пълно изперкване!

Когато се пооправи (*малко*), я записаха в друго училище, където нещата не бяха толкова страшни (не *чак* толкова). Повече не зърна Майк Стърдевънт, но все още ѝ се присънва, че тича по безкраен училищен коридор — понякога само по бельо, — Докато другите деца ѝ се присмиват, сочат я и ѝ викат Хънта-Мънта.

Припомня си тези скъпи отминали дни, докато с Джером следват пазача през лабиринта от помещения под „Минго“. *„Точно така ще изглежда Брейди — решава тя, — като Майк Стърдевънт, само че олисял.“* Твърдо се надява, че Майк Стърдевънт, където и да се намира сега, е останал без косъм по главата си. Плешив... затлъстял... предразположен към диабет... със свадлива жена и неблагодарни деца.

„И няма Хънта-Мънта“ — мисли си.

„Тъкано ще ти го върна“ — мисли си.

Галисън ги превежда през двете работилници, минават покрай няколко гримьорни и поемат по широк коридор, предназначен за пренасяне на сглобени декори. Стигат до товарен асансьор, чиито врати са отворени. От шахтата кънти весела попмузика. Песента е за любов и танци. На Холи не ѝ е нито до едното, нито до другото.

— Асансьорът не ви върши работа — обяснява Галисън, — той ще ви качи зад кулисите, а оттам можете да стигнете до залата единствено през сцената. Вижте какво, онзи мъж наистина ли е получил инфаркт? И вие наистина ли сте от полицията? Изобщо не приличате на ченгета. — Той поглежда Джером. — Вие сте твърде млад. — Поглежда Холи с още по-явно съмнение. — А вие сте...

— Твърде смахната? — любезно му подсказва тя.

— Друго щях да кажа. — Вероятно, само че това си мисли. Холи знае. Жена, която някога е имала прякора Хънта-Мънта, разбира от тези неща.

— Ще се обадя на полицията — продължава пазачът. — На истинските ченгета. И ако е някаква шега...

— Постъпете както намерите за редно — отговаря Джером, мислейки си: *„Защо не? Ако ще, да се обади на Националната гвардия. Така или иначе всичко ще се реши през следващите няколко минути.“* Ясно му е като бял ден, ясно е и на Холи. Револверът, който Ходжис му даде, е в джоба му. Тежък е и за негово голямо учудване — топъл. С изключение на въздушната пушка (подариха му я за деветия или десетия рожден ден въпреки възраженията на майка му) никога не е носил оръжие, а викторито сякаш е живо.

Холи посочва вляво от асансьора.

— Каква е тази врата? — Галисън не отговаря и тя продължава: — Помогнете ни. Моля ви. Може и да не сме истински полицаи, може би сте прав, но сред публиката действително има човек, който е много опасен.

Тя дълбоко си поема въздух и изрича думи, в които не може да повярва, макар да са самата истина:

— Ние сме единствената ви надежда.

След кратък размисъл Галисън кимва:

— Стълбището е доста дълго и води до левия вход. Най-горе има две врати. Лявата е за навън. Дясната е за залата — ще излезете точно пред сцената. Толкова отблизо ще ви се пукнат тъпанчетата.

Джером докосва ръкохватката на револвера и пита:

— А къде точно се намира секторът за хора с увреждания?

Брейди я познава. *Познава.*

Отначало не се сеца откъде — като дума, която ти се върти на езика, но не излиза от устата ти. После, когато бандата запява за любов на дансинга, му светва. Къщата на Тийбъри Лейн, където галеникът на Ходжис живее със семейството си — свърталище на чернилки с бели имена. С изключение на кучето, де. То се казва Одел — типично негърско име, и Брейди планираше да го убие... а вместо това уби майка си.

Брейди си спомня деня, когато чернотата (глезените му бяха боядисани в зелено от тревата, окосена за шишкото) дотича до фургончето „Хапни сладко“. А сестричката му се провикна: „Взemi ми шоколадов, Джери! Моооля!“

Малката грозотия се казва Барбара и това е точно тя — в целия си блясък. Седи вдясно два реда по-напред с приятелките си и с една жена, очевидно майка ѝ. Джером го няма и Брейди е безумно щастлив. Чудесно, нека Джером живее.

Но без сестра си.

И без майка си.

Да го видим *тогава*.

Без да откъсва очи от Барбара Робинсън, плъзва показалец под снимката на Франки и намира превключвателя на джаджа 2. Поглажда го през тънкия плат на тениската, както му беше разрешено — само в няколко особени случая — да погали зърната на майка си. В този момент вокалистът на „Раунд Хиър“ с прилепналите джинси прави шпагат, който едва не му смазва топките (при условие че има такива), после скача на крака и излиза на авансцената. Момичетата пищят. Под светлината на прожекторите размахват към него нокти, боядисани във всички момичешки цветове на дъгата.

— Хей, падате ли си по лунапаркове? — провиква се Кам.

Зрителките хорово отвърщат:

— Дааа! — Искате ли питане.

— А някой целувал ли ви е до полуда в лунапарк?

Письците им едва не отнасят покрива. Публиката отново е на крака, прожекторите отново кръстосват лъчи и разсичат тъмнината. Брейди вече не вижда групата, но няма значение. Знае какво предстои, защото присъстваше на разтоварването на декорите.

Понижавайки гласа си до интимен шепот, усилян многократно от микрофона, Кам Ноулз обещава:

— Добре, заслужихте си целувките.

Зазвучава карнавална музика — синтезатор „Корг“ свири мелодия, която по-рано се е изпълнявала на калиопа⁸⁶. Изведнъж сцената се превръща във водовъртеж от светлини: оранжеви, сини, червени, зелени, жълти. Разнася се всеобщо ахване, когато декорите започват да се спускат. Както въртележката, така и виенското колело вече се въртят.

— *НА ТОВА ПАРЧЕ Е КРЪСТЕН НОВИЯТ НИ АЛБУМ И НИЕ ГОРЕЩО СЕ НАДЯВАМЕ, ЧЕ ЩЕ ВИ ХАРЕСА!* — крещи Кам, докато към синтезатора се присъединяват другите инструменти.

— „Пустинята, сама и далечна — запява Кам Ноулз. — Една болка, голяма и вечна.“ — Брейди има чувството, че слуша Джим Морисън, който е изкарал префронтална лоботомия. После Кам весело подвиква: — *Какво ли ще ме излекува?*

Публиката знае какво и хорово рецитира под гърмящата музика:

„ДА, ЛЮБОВТА, КОЯТО МИ ДАВАШ... С КОЯТО ТИ МЕ СПАСЯВАШ... КОЯТО САМО ТИ

ПРИТЕЖАВАШ...“

Брейди се усмихва. Това е блажената усмивка на измъчена душа, която най-сетне е открила покой. Той поглежда жълтата лампичка, просветваща под тениската му, чудейки се ще доживее ли да я види как светва в зелено. След това отново се заглежда в малката чернилка, която е станала на крака и така пляска, че опашката ѝ се люлее.

„Погледни ме — призовава я мислено той. — Погледни ме, Барбара. Искам последно да видиш мен.“

Барбара откъсва поглед от чудесата на сцената, за да провери дали плешивият мъж в инвалидната количка се забавлява колкото нея. По непонятни причини той се е превърнал в *нейна* грижа. Дали защото ѝ напомня за някого? Не може да бъде. Единственият ѝ познат, който се движи с инвалидна количка, е Дъстин Стивънс от втори клас. Въпреки това в този мъж има нещо познато.

Цялата вечер е приказен сън и това, което сега вижда, също ѝ се струва нереално. Отначало мисли, че мъжът в количката ѝ ръкомаха, но разбира, че е друго. Той ѝ се усмихва... и ѝ показва среден пръст. Барбара не вярва на очите си, обаче грешка няма.

Към сакатия се приближава жена, която взема стъпалата на пътеката по две наведнъж — движи се много бързо, почти тича. Буквално по петите я следва... може би *наистина* е сън, понеже това май е...

— Джером? — Барбара дърпа Таня за ръкава. — Мамо, не е ли...

После всичко започва да се случва.

Първата мисъл на Холи е, че в крайна сметка Джером можеше да мине първи, тъй като плешивият и очилат мъж в инвалидната количка поне за момента въобще не гледа към сцената. Гаднярът е извърнал глава към някой в централния сектор и май му показва среден пръст. Но вече е твърде късно да се разменя с Джером, въпреки че револверът е у него. Мъжът е сложил ръка под снимката на коленете си и Холи се бои, че е готов да взриви бомбата. Ако е така, значи остават броени секунди.

„Поне е застанал до пътеката“ — помисля си тя.

Няма никакъв план — планирането на Холи обикновено се простира до сандвича или до пуканките, с които ще изгледа вечерния си филм, но сега умът ѝ се е прояснил и щом стига до лудия, когото търсят, изрича няколко простички думи, които се оказват правилни. Всъщност гениални. За да надвика грохота на музиката и възторжените момичешки писъци, тя се навежда и изкрещява в ухото на Брейди:

— Майк? Майк Стърдевънт, ти ли си?

Брейди сепнато извърща поглед от Барбара Робинсън и в същия момент Холи — със сила, утроена от адреналина, — го цапва точно над слепоочието с Бияча, който Ходжис ѝ даде. Тя не чува звук заради оглушителния шум, но вижда как на обръснатия череп се появява вдлъбнатина с размерите на чаена чашка. Ръцете на Брейди политат нагоре и събарят на пода снимката на Франки — стъклото ѝ се строшава. Очите на Брейди сякаш я гледат, само дето са се подбелили и зениците не се виждат.

Момичето с крака като клечки е потресено. Същото се отнася за Барбара Робинсън. Никой друг от публиката не е забелязал случилото се. Всички са се изправили на крака, ръкопляскат, поклащат се в такт и пеят с бандата:

— ЗАВИНАГИ ЩЕ ТЕ ОБИЧАМ... ДО ГРОБ ВЪВ ВЯРНОСТ ТИ СЕ ВРИЧАМ...

Брейди отваря и затваря уста като риба, току-що изтеглена на сухо.

— ЩЕ ПРОГОНЯ ВСЯКАКВА ЗАБЛУДА... СЪС ЦЕЛУВКИ, СЛАДКИ ДО ПОЛУДА!

Джером полага ръка върху рамото на Холи и изкрещява, за да го чуе:

— Холи! Какво има под тениската му?

Тя го чува — толкова е близо, че усеща дъха му на бузата си, — но сякаш гласът му се разнася от лош радиоприемник късно през нощта и принадлежи на някой диджей или проповедник, от който те дели половината страна.

— Ето ти подаръче от Хънта-Мънта, Майк — казва тя и го удря точно на същото място, само че още по-силно, и вдлъбнатината в черепа му се увеличава. Тънката кожа се цепва и избива кръв — отначало на капки, после шурва по врата му и боядисва деколтето на синята му тениска с логото на „Раунд Хиър“ в кафеникавочервено. Този път главата на Брейди се килва на дясното рамо; той започва да се тресе и да удря с крака по пода. „Като куче, сънуващо, че гони зайци“ — помисля си Холи.

Преди да нанесе трети удар — действително се кани да го направи, — Джером я хваща и я обръща с лице към себе си.

— Той е в безсъзнание, Холи! В безсъзнание! Какви ги вършиш?

— Провеждам терапия — отговаря тя и изведнъж краката ѝ се подкосяват. Сяда на пътеката. Пръстите ѝ се отпускат и Бияча тупва до маратонката ѝ.

На сцената свирят и пеят.

Някой го дърпа за ръкава.

— Джером? Джером!

Завърта се с гръб към сгърченото тяло на Брейди и вижда сестричката си, която се е облещила от страх. Зад Барбара стои майка му. Джером е в такова състояние, че вече нищо не може да го учуди, но прекрасно знае, че опасността не е отминала.

— Какво *направихте*? — крещи някакво гласче. — Какво му *направихте*?

Джером се обръща и вижда, че момичето в съседната количка се пресяга към Хартсфийлд.

— *Холи! Спри я!*

Холи скача, спъва се и едва не пада върху Брейди. Това падане щеше да е последното в живота ѝ, но тя успява да запази равновесие и хваща ръцете на малката. В тях няма почти никаква сила и за миг я обзема съжаление. Привежда се към момичето и изкрещява:

— *Не го pipай! Има бомба, която може да се взриви!*

Момичето се свива в инвалидната си количка. Може да е разбрало, може само да се бои от Холи, която сега изглежда още по-чалната от обикновено.

Треперенето на Брейди се усилва. Това притеснява Холи, защото под тениската му прозира жълта светлинка. Жълтото е цветът на нещастieto.

— Джером? — пита Таня. — Каква работа имаш тук?

Приближава се една разпоредителка.

— Освободете пътеката! — крещи тя, надвиквайки се с музиката. — На пътеката не трябва да има хора!

Джером хваща майка си за раменете. Дръпва я към себе си, докато челата им не се допират.

— Махнете се оттук, мамо. Вземи момичетата и тръгвайте. Незабавно. Накарай разпоредителката да те придружи. Кажи ѝ, че на Барб ѝ е прилошало. Моля ти се, не ме разпитвай.

Тя го гледа в очите и не го разпитва.

— Мамо? — започва Барбара. — Какво... — Останалото се загубва сред данданията на сцената и хоровия акомпанимент на публиката. Таня хваща дъщеря си за ръката и отива при разпоредителката. В същото време дава знаци на Хилда, Дайна и Бетси да ги последват.

Холи се е навела над Брейди, който продължава да се тресе от бушуващите в главата му церебрални бури. Краката му танцуват степ, сякаш си прекарва страхотно с музиката на „Раунд Хиър“, макар и в безсъзнание. Ръцете му конвулсивно шават и когато едната се приближава до жълтата лампичка под тениската му, Джером я отбива както баскетболен гард — топка.

— Искам да се махна оттук — простенва момичето в инвалидната количка. — Страшно ме е.

Джером отлично я разбира — той също иска да се махне оттук и е уплашен до смърт, но засега малката трябва да остане на мястото си. Брейди е запречил изхода, а те не могат да го преместят. Не смеят.

Както обикновено Холи го изпреварва:

— Миличка, засега трябва да останеш на мястото си. Успокой се и гледай концерта — казва ѝ тя, мислейки си колко по-лесно щеше да е, ако беше успяла да го убие, вместо само да разтърси болния му мозък. Пита се дали Джером ще застреля Хартсфийлд, ако го помоли. Вероятно не. Толкова по-зле. В тази шумотевица никой нямаше да чуе изстрела.

— Ти луда ли си? — пита я момиченцето с изумление.

— Хората постоянно ми задават този въпрос — отвръща Холи и съвсем предпазливо

започва да повдига тениската на Брейди. — Дръж му ръцете — нарежда на Джером.

— А ако не мога?

— Тогава застреляй негодника.

Зрителите, изпълващи „Минго“ до пръсване, са станали на крака, полюшват се в такт и пляскат. Надуваемите топки отново са се разлетели. Джером бързо се озърта — майка му води момичетата към изхода, а разпоредителката ги придружава. „Поне една точка в наша полза“ — помисля си и пристъпва към действие. Улавя махащите ръце на Брейди, събира ги в потните китки и стисва здраво. Все едно държи мятаци се риба.

— Не зная какво си намислила, но давай по-бързо! — вика на Холи.

Жълтата лампичка свети от пластмасово устройство, напомнящо най-обикновено дистанционно за телевизор. Вместо копчета за каналите има бял превключвател от типа, с който се светват и угасват лампите в дневната. От джаджата тръгва жица, която минава под задника на Брейди.

Брейди изсумтява и изведнъж в носа ги удря кисела миризма. Изпуснал е мехура си. Холи поглежда торбичката за уриниране в скута му, но не е свързана с нищо. Тя я взима и я подава на момичето:

— Подръж.

— Уф, пики! — оплаква се малката, след което се поправя. — Не е пики! Вътре има нещо. Прилича на глина.

— Остави го! — Джером отново трябва да се надвиква с шума. — Остави го на пода. *Внимателно.* — После се обръща към Холи: — А ти побързай, по дяволите!

Холи разглежда жълтата лампичка и по-специално бялото копче на превключвателя. Би могла да го бутне нагоре или надолу, но не смее, защото не знае къде е изключи и къде е бум.

Събира цялата си смелост и вдига джаджа 2 от корема на Брейди. Все едно взима в прегръдките си отровна змия, готова да хапе.

— Ти само му дръж ръцете, Джером, дръж ги.

— Изплъзва ми се!

„Това го знаем“ — мисли си Холи. Кучият син дълго им се изплъзваше. Не и този път.

Тя преобръща джаджата, като с желязна воля овладява треперенето на ръцете си. Старае се да не мисли за четирите хиляди души, които дори не знаят, че животът им зависи от кукуто Холи. Взира се в капачето за батериите. Със затаен дъх го издърпва от улейчето му и го пуска на пода.

В гнездото има две батерии размер АА. Холи подхваща с нокът едната и си мисли: „Господи, ако наистина съществуваеш, моля ти се, нека я извадя.“ За момент не може да помръдне пръста си. После едната ръка на Брейди се измъква от хватката на Джером и я удря по главата.

Тя трепва и батерията изскача от гнездото. Холи чака гръм, но когато само музиката продължава да гърми, обръща дистанционното. Жълтата лампичка е угаснала. Холи се разплаква. Хваща супержицата и я изтръгва от джаджа 2.

— Можеш да го... — Ала Джером вече го е пуснал. Прегръща я толкова силно, че едва не я задушават. Няма нищо! Холи също го прегръща.

Публиката реве от възторг.

— Те си мислят, че ръкопляскаат на песента, но всъщност аплодират нас — прошепва му тя в ухото. — Просто не го знаят. А сега ме пусни, Джером. Ще ми счупиш костите. Пусни ме, преди да съм припаднала.

Ходжис все още седи на сандъка на товарната площадка и не е сам. Върху гърдите му е седнал слон. Нещо се случва. Или светът си отива от него, или той — от света. Май е второто. Все едно се намира в снимачна камера и тя се движи назад по специално поставените релси. Светът си остава ярък както винаги, но се смаява сред кръг от тъмнина.

Той се вкопчва с неистови сили в света, чакайки бомбата да гръмне или да не гръмне.

Един техник се навежда към него и го пита добре ли е.

— Устните ви са посинели — осведомява го мъжът. Ходжис го отпъжда с ръка. Трябва да чуе.

Музика, аплодисменти и радостни писъци. Нищо друго. Засега.

„Дръж се — казва си. — Дръж се.“

— Какво? — нита го техникът и отново се навежда. — Какво?

— Трябва да се държа — прошепва Ходжис, но вече едва диша. Светът се е свил до размерите на яростно проблясващ сребърен долар. Но дори този долар изчезва — не защото Ходжис изпада в безсъзнание, а защото някой се приближава. Джейни бавно крачи към него с чупка в ханша, като манекенка. Носи неговата детективска шапка, накривена секси. Ходжис си спомня отговора ѝ, когато я попита как така му е провървяло в леглото ѝ: „*Нямам угризения... Отговорих ли на въпроса ти?*“

„Да — мисли си той. — Да.“ Затваря очи и се изтърколва от сандъка както Хъмпти от стената.

Техникът го подхваща, но успява само да омекоти падането му. Другите работници също идват.

— Някой може ли да прави изкуствено дишане? — пита техникът, който е подхванал Ходжис.

Напред излиза работник с дълга посивяла коса, вързана на конска опашка, и зачервени очи. Носи избеляла тениска на Джудас Койн.

— Аз мога, но ако знаеш как съм се напушил...

— Нищо, пробвай.

Мъжът с конската опашка прикляква.

— Тоя приятел е пътник — казва, но започва дишане уста в уста.

Горе в залата „Раунд Хиър“ започват нова песен под възгласите и ръкоплясканията на невръстните си почитателки. Момичетата ще има да помнят тази вечер. Музиката. Вълнението. Надуваемите топки, които летят над танцуващата публика. Ще прочетат за обезвредената бомба във вестниците, но за младите хора несъстоялите се трагедии са като сънищата.

Спомените — те са реалността.

Ходжис се събужда в болничната стая, удивен, че още е жив. Не се изненадва, че бившият му партньор седи до леглото му. Помисля си, че Пийт — небръснат, с мътен поглед и с неоправена яка — навярно изглежда по-зле от него. Втората му мисъл е за Джером и Холи.

— Успяха ли? — изхриптява той. Гърлото му е пресъхнало. Надига се в леглото. Обкръжаващата го апаратура започва сърдито да бибитка. Ходжис се отпуска на възглавницата, но не откъсва очи от лицето на Пийт Хънтли. — Да?

— Да — потвърждава Пийт. — Жената твърди, че се казва Холи Гибни, но според мен всъщност е Шийна, Кралицата на джунглата. Онзи перко, деецът...

— Деятелият — поправя го Ходжис. — Той се мисли за *деятел*.

— Точно сега не се мисли за нищо и докторите предполагат, че е необратимо. Гибни добре го е подредила. Изпаднал е в дълбока кома. Минимална мозъчна активност. Когато отново се вдигнеш на крака, можеш да му отидеш на свиждане — през три стаи от твоята е.

— Къде съм? В Окръжната ли?

— В „Кайнър“. В интензивното.

— Къде са Джером и Холи?

— В управлението. Отговарят на милиони въпроси. Междувременно майката на Шийна търчи нагоре-надолу и заплашва, че тя самата ще убие някого, ако не спрем да тормозим нейното пиленце.

Довтасва медицинската сестра и пъди Пийт. Гневно се позовава на лекарските разпореждания, както и на тежкото състояние на господин Ходжис. Ходжис вдига ръка, за да я усмири, въпреки че му струва голямо усилие.

— Джером е непълнолетен, а Холи е... хахо. Цялата вина е моя, Пийт.

— О, ясно ни е — отвръща той. — Има си хас да не ни е ясно. Класически случай на превишени правомощия и укриване на информация от органите на правосъдието. За бога, Били, ти какво си мислеше?

— Че постъпвам правилно. — Ходжис затваря очи. Унася се. Сеща се за момиченцата, които припяваха с бандата. Те са живи и здрави. Заспива с тази мисъл.

КМЕТСКА КАНЦЕЛАРИЯ

КАТО БЛАГОДАРНОСТ, че Холи Рейчъл Гибни и Джером Питър Робинсън разкриха заговор за извършване на терористичен акт в концертна зала „Минго“, намираща се в Центъра за културата и изкуствата на Средния запад, и

ЗАЩОТО, разбирайки, че ако уведомят служба „Охрана“ към ЦКИ, ще накарат терориста да приведе в действие взривно устройство с огромна разрушителна мощ, допълнително подсилвана от метални шрапнели, те се

ИЗПРАВИХА в противоборство с терориста въпреки огромния риск за личната си безопасност и го

ОБЕЗВРЕДИХА, предотвратявайки по този начин огромна трагедия с многобройни човешки жертви, и по този начин оказаха

НЕОЦЕНИМА услуга на нашия град, аз, Ричард М. Тюки, кмет, във връзка с изложеното

ПОСТАНОВЯВАМ: Награждавам Холи Рейчъл Гибни и Джером Питър Робинсън с медал „За заслуги“ — най-високото отличие на града, и им предоставям безплатен достъп до всички общински услуги за период от десет (10) години.

ПРИЗНАВАМЕ, че няма достойна отплата за проявения от тях героизъм, но все пак им

ПОДНАСЯМЕ сърдечни благодарности.

В потвърждение на горното

полагам своя подпис и

градския печат.

Ричард М. Тюки, кмет

Един топъл и слънчев ден в края на октомври 2010 един мерцедес седан пристига на пустия паркинг пред парк „Макгинис“, където Брейди Хартсфийлд не чак толкова отдавна продаваше сладолед на момчетата от Малката лига. Спира до един малък и компактен приус. Мерцедесът, някога сив, сега е боядисан в бебешкосиньо и нов слой боя скрива дългата дракотина от деня, когато Джером нахлу в товарната зона зад „Минго“, преди вратата да се е вдигнала докрай.

Днес Холи е зад волана. Изглежда подмладена с десет години. Косата ѝ — доскоро дълга, прошарена и чорлава — сега представлява лъскава черна шапчица благодарение на стилистите от първокласния фризьорски салон, който Таня Робинсън ѝ препоръча. Холи махва на собственика на приуса, който седи на една маса, недалеч от игрищата на Малката лига.

Джером слиза от мерцедеса и изважда кошница за пикник от багажника.

— Майко мила, Холи! — възкликва той. — С какво толкова си я напълнила? Вечеря за Деня на благодарността ли?

— Искях да има достатъчно за всички.

— Нали знаеш, че той е на строга диета?

— Но ти не си — отговаря тя. — Организмът ти е млад, още растеш. Да не я изпуснеш — вътре сложих и бутилка шампанско.

Холи изважда опаковка „Никорет“ от джоба си и лапва една дъвка.

— Как върви отказването? — пита я Джером, докато слизат по хълма.

— Отбелязвам напредък. Но хипнозата ми помага много повече от дъвката.

— Ами ако хипнотизаторът ти каже, че си пиле, и те накара да обиколиш кабинета му, кудкудякайки?

— Първо, терапевтът ми е жена. Второ, тя няма да направи подобно нещо.

— Откъде знаеш? Нали ще си хипнотизирана.

— Голям идиот си, Джером. Само на идиот би му хрумнало да вземе *автобуса* с всичкото това ядене.

— Указът ни дава право да се возим безплатно с градския транспорт. Гот е да минаваш тънко.

Ходжис, който не се е преобличал от сутринта и още е с костюм (само вратовръзката е прибрана в джоба му), бавно тръгва да ги посрещне. Не усеща пейсмейкъра, който поставиха в гърдите му — казаха му, че сега ги произвеждат съвсем миниатюрни, — но знае, че е там, вътре, и тиктака. Понякога се опитва да си го представи и въображението му винаги рисува умалено копие на джаджата на Хартсфийлд. Но неговата е предназначена да предотвратява взрив, не да взривява.

— Деца — поздравява ги той. Холи не е дете, но е по-млада от него с близо две десетилетки, така че обръщението е донякъде оправдано. Пресяга се за кошницата, но Джером я дръпва.

— Не-е! Аз ще я нося. Сърцето ти.

— Нищо му няма на сърцето ми — възразява Ходжис и според последните му изследвания това е вярно, но той все още не смее да повярва. Вероятно никой, който е прекарал инфаркт, не би повярвал лесно.

— Освен това изглеждаш добре — казва Джером.

— Да — съгласява се Холи. — Слава Богу, че си купи нови дрехи. В старите приличаше на плашило. Колко килограма свали?

— Петнайсет — похвалва се Ходжис и мисълта „*Защо Джейни не може да ме види сега*“ го

пробожда в електронностимулираното сърце.

— Край вече на „Борци с килограмите“ — усмихва се Джером. — Холс е донесла шампанско. Искам да науча имаме ли повод за почерпка. Как мина сутринта?

— Окръжният прокурор няма да образува досъдебно производство. Всички обвинения бяха свалени. Били Ходжис е волен като птичка.

Холи се хвърля да го прегръща. Той също я прегръща и я целува по бузата. Късата прическа отваря лицето на Холи — за пръв път от детските ѝ години, въпреки че мъжът не го знае, — и проличава приликата ѝ с Джейни. Става му хем приятно, хем мъчно.

Джером чувства, че е идеалният момент Тайрон Зевзека да се прояви:

— Мастър Ходжис, вий най-сетничка сти свубоден! Свубоден! Велики Божей, вий сти свубоден!

— Престани да се лигавиш, Джером — скарва му се Холи. — Все едно си някакво бебе. — Изважда от кошницата шампанското и три пластмасови чаши.

— Окръжният прокурор ме придружи в кабинета на съдия Даниел Силвър, който много пъти е изслушвал показанията ми, докато служех в полицията — разказва Ходжис. — Десет минути ми чете конско и ме укори, че с безотговорното си поведение съм застрашил живота и здравето на четири хиляди души.

— Безобразие! — възмущава се Джером. — Те са живи и здрави благодарение на теб!

— Не — тихо отвърща Ходжис. — Благодарение на вас двамата с Холи.

— Ако Хартсфийлд не се беше свързал с теб, ченгетата още щяха да са в девета глуха с разследването. И много зрители щяха да загинат.

Трудно е да се прецени доколко е истина, но лично Ходжис смята, че с действията си допринесе за благополучната развързка в „Минго“. С Джейни е друга история. Силвър го обвини, че е изиграл „ключова роля“ в смъртта ѝ, и не е изключено да е прав. За него обаче няма съмнение, че Хартсфийлд щеше да повтори — ако не на концерта или на трудовата борса в „Ембаси Суитс“, то другаде. Беше му се отворил апетит за убийства. Значи уравнението е горедолу следното: животът на Джейни срещу живота на всички онези хипотетични хора. И ако в онази алтернативна (но съвсем възможна) реалност Джейни оставаше жива, две от другите жертви щяха да бъдат майката и сестрата на Джером.

— А ти какво отговори? — пита Холи. — Какво му отговори?

— Нищо. Когато началството ти дърпа ушите, най-разумно е да замълчиш и да изтраеш.

— Затова не те наградиха с медал, нали? — пита тя. — Затова името ти липсва в указа. Онези мухльовци са те наказвали.

— Предполагам. — Ако властите са смятали, че по този начин го наказват, сериозно са се заблудили. Последното, което би искал, е да го окичат с медал и да му връчат ключа от града. Той четирийсет години беше ченге. Това е неговият ключ.

— Срам и позор! — ядосва се Джером. — Никога няма да се возиш гратис на автобуса!

— Как е на Лейк Авеню, Холи? Свикваш ли?

— По-добре е — казва тя и изважда тапата на шампанското с хирургическа прецизност. — Отново спя цяла нощ. Два пъти седмично се виждам с доктор Лейбовиц. Тя много ми помага.

— А с майка ти как е положението? — Знае, че темата е деликатна, но чувства, че точно днес трябва да я засегне. — Още ли ти звъни по пет пъти на ден и те моли да се върнеш в Синсинати?

— Вече са две обаждания — обяснява Холи. — Рано сутрин и късно вечер. Самотна е. Мисля, че се страхува повече за себе си, отколкото за мен. На стари години е трудно да промениш живота си.

„На мен ли го казваш“ — мисли си Ходжис.

— Това е дълбоко прозрение, Холи.

— Доктор Лейбовиц твърди, че е трудно човек да се откаже от навиците си. На мен ми е трудно да откажа цигарите, а на мама ѝ е трудно да заживее сама. Както и да осъзнае, че няма цял живот да бъде онова четиринайсетгодишно момиче, свито на кълбо във ваната.

Известно време мълчат. Една врана завладява могилката на питчъра на игрище 3 и тържествуващо грачи.

Завещанието на Джанел Патерсън даде възможност на Холи да се откъсне от майка си. Голяма част от имуществото — което Джейни наследи чрез друга жертва на Брейди — се разпределяше между чичо Хенри Сироа и леля Шарлот Гибни, но Джейни беше оставила половин милион долара за Холи. За тази цел бе учредила попечителски фонд, управляван от Джордж Шрон — адвокат, когото също наследи от Оливия. Ходжис няма идея кога Джейни е предприела тези юридически постъпки. Нито пък защо ги е предприела. Никога не е вярвал в предчувствията, обаче...

Обаче.

Шарлот твърдо се обяви срещу изнасянето на Холи и заяви, че дъщеря ѝ не е готова да заживее самостоятелно. Тъй като Холи приближаваше петдесетте, на практика излизаше, че никога няма да е готова. Холи обаче беше на друго мнение и с помощта на Ходжис убеди Шрон, че ще се справи.

Адвокатът несъмнено се повлия и от факта, че тя е героиня, която дава интервюта на всички водещи средства за масово осведомяване. Напротив, Шарлот сякаш се плашеше най-много именно от героичния ѝ статус. Не можеше да приеме мисълта, че психически неуравновесената ѝ дъщеря изигра ключова роля (може би *ключовата* роля) в предотвратяването на едно осъвременено „избиване на младенците“.

Според завещанието на Джейни разкошният апартамент с изглед към езерото ставаше съсобственост на леля Шарлот и чичо Хенри. Холи поиска разрешение да се премести там, поне в началото, и Шарлот отказа бързо и категорично. Брат ѝ не успя да я разубеди. Разубеди я самата Холи, като заяви, че възнамерява да се установи в града и щом майка ѝ е непреклонна за апартамента, ще си наеме жилище в Лоутаун.

— В най-опасната част на Лоутаун — уточни тя. — Където ще си купувам всичко в брой. И ще размахвам банкнотите, за да видят всички, че имам пари.

Това реши нещата.

Животът ѝ в града — за пръв път прекарва толкова време далеч от майка си — не е лесен, но психоложката много я подкрепя и Ходжис редовно я навещава. По-важно, Джером също се отбива при нея, а Холи е честа гостенка в дома на семейство Робинсън на Тийбъри Лейн. Ходжис е убеден, че именно там, а не върху кушетката на доктор Лейбовиц протича истинското лечение. Барбара е започнала да ѝ вика „леля Холи“.

— Ами ти, Бил? — интересува се Джером. — Някакви планове?

— Какво да ти кажа — усмихва се Ходжис, — предложиха ми работа в охранителна агенция „Бдителност“. Как ви се струва?

Холи радостно пляска с ръце и подскача върху скамейката като малко дете:

— Ще приемеш ли?

— Не мога.

— Сърцето ли? — предполага Джером.

— Не. Трябват препоръки, а съдия Силвър ми каза тази сутрин, че шансовете ми да ги получа са горе-долу колкото шансовете евреите и палестинците да построят заедно първата междуверска космическа станция. Мечтите ми да стана частен детектив също пропадат, защото и там трябват препоръки. Един поръчител, когото познавам от много години, ми предложи да се

занимавам с издирване на укриващи се длъжници, за което не са нужни никакви документи. Бих могъл да работя на компютъра почти без да излизам от къщи.

— Мога да ти помагам — казва Холи. — По компютърната част. Не искам да преследвам никого. Веднъж ми стига.

— Как е Хартсфийлд? — намесва се Джером. — Нещо ново или всичко е постарому?

— Постарому — отговаря Ходжис.

— Не ми пука! — Холи се държи войнствено, но за пръв път, откакто пристигна в „Макгинис“, хапе устни. — Отново бих го цапардосала. — Свива юмруци. — Отново, отново, отново!

Ходжис взима единия ѝ юмрук и нежно го разтваря. Джером разтваря другия.

— Естествено — успокоява я Ходжис. — Нали затова кметът те награди с медал.

— Да не забравяме, че не плащаш билет за автобусите и музеите — добавя момчето.

Лека-полека Холи се отпуска.

— Защо ми е да пътувам с градския транспорт, Джером? Имам много пари в попечителския фонд, както и мерцедеса на братовчедка ми Оливия. Великолепен автомобил. И почти без навъртени километри!

— Не е ли населяван от призраци? — пита Ходжис. Не се шегува — наистина му е любопитно.

Холи дълго мълчи, само гледа големия немски седан, паркиран до малкия японски приус. Поне вече не си хапе устните.

— Отначало беше — признава тя — и се чудех дали да не го продам. Реших само да го пребоядисам. Хрумването си беше мое, не на доктор Лейбовиц. — Поглежда ги гордо. — Даже не я питах.

— А сега? — Джером все още държи ръката ѝ. Обикнал е Холи, въпреки че понякога е трудно да се общува с нея. И двамата са я обикнали.

— Синьото е цветът на забравата. Прочетох го в едно стихотворение. — Тя замлъква. — Бил, защо плачеш? За Джейни ли се сети?

Да. Не. И да, и не.

— Плача, защото сме тук — отговаря той. — В този прекрасен есенен ден, който сякаш е летен.

— Доктор Лейбовиц казва, че е хубаво да плачеш — прозаично съобщава Холи. — Сълзите отмивали емоциите.

— Може и да е права. — Ходжис се сеца как Джейни си сложи шапката му. Как я наклони, за да е шик. — Ще прием ли шампанското, или не?

Джером придържа бутилката, а Холи налива. Вдигат чаши.

— За нас — казва Ходжис.

Джером и Холи повтарят поздравницата. И отпиват.

Една дъждовна ноемврийска вечер на 2011 медицинската сестра бързо върви по коридора на Клиника за травматични мозъчни увреждания „Лейкс Риджън“, която се намира под шапката на Окръжна болница „Джон Кайнър“, най-добрата в града. Няколко пациенти в ТМУ не плащат за лечението си, включително един, покрит с позорна слава... въпреки че както славата, така и позорът се позабравиха с течение на времето.

Сестрата се опасява, че главният невролог може вече да си е тръгнал, но той още е в кабинета си — чете епикризи.

— Бихте ли дошли, доктор Бабино? Става дума за господин Хартсфийлд. Събуди се. — Той само вдига поглед, но при следващите думи на сестрата се вдига на крака. — Пациентът проговори.

— След седемнайсет месеца кома? Невероятно. Сигурна ли сте?

Сестрата е поруменяла от вълнение.

— Да, докторе, напълно.

— Какво каза?

— Оплака се, че го боли глава. И потърси майка си.

14 септември 2013

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Макар че действително съществува такъв метод („кражба на сигнал“ при СБД), той е неприложим спрямо колите, описани в тази книга, включително спрямо „Мерцедес Бенц“ клас SL 500 и следващи модели от епохата на системите за безключов достъп. Автомобилите от това поколение, както и всички мерцедеси-бенц, са изключително надеждни и имат висока степен на защита срещу кражби.

Благодарности заслужават Ръс Дор и Дейв Хигинс, които ми помогнаха с проучванията. Благодарности и на жена ми Табита, която разбира от мобилни телефони повече от мен, и на сина ми — романиста Джо Хил, който ми помогна да разреши проблемите, поставени от Таби. Ако съм се справил, благодарете на екипа ми. Ако съм се издънил, пишете го на моя сметка.

Както винаги Нан Греъм от „Скрибнър“ блестящо редактира книгата, а синът ми Оуен прочете беловата и помогна с ценни предложения. Агентът ми Чък Верил е фен на „Янките“, ама въпреки това го обичам.

Информация за текста

\$orig_author=Stephen King
\$orig_lang=en
\$orig_title=Mr. Mercedes
\$year=2014
\$translator=Весела Прошкова, Даня Доганова, Павел Боянов
\$trans_year=2014
\$pub_year=2014
\$type=роман
\$category=трилър

Сканиране, разпознаване и корекция: filthy, 2014 г.

Издание:

Стивън Кинг
МИСТЪР МЕРЦЕДЕС
Американска

Превод Весела Прошкова, Даня Доганова, Павел Боянов
Редактор Лилия Анастасова
Дизайн Димитър Стоянов — ДИМО
Издателска къща ПЛЕЯДА
E-mail: pleiad@tea.bg
www.pleiadbooks.com
Печат Симолини'94

Stephen King
MR. MERCEDES
Copyright © 2014 by Stephen King
© ИК ПЛЕЯДА®, 2014
© Весела Прошкова, преводач, 2014
© Даня Доганова, преводач, 2014
© Павел Боянов, преводач, 2014
Редактор Лилия Анастасова
© Димитър Стоянов — ДИМО, дизайн на корицата, 2014

ISBN 978-954-409-347-1

Конга — латиноамерикански танц, при който участниците се нареждат в колона един зад друг и се държат за раменете. — Б. пр

По време на сушата през трийсетте години на миналия век почвата се превърнала в прах, разносян от силните ветрове. Ерозирани милиони акри обработваема земя, стотици хиляди семейства (предимно от Оклахома) били принудени да търсят прехрана в Калифорния и в други щати. Съдбата на тези хора, пострадали от Прашните бури, е описана от Джон Стайнбек в „Гроздовете на гнева“ и в „За мишките и хората“. — Б. пр.

На 20 април 1999 двама тийнейджъри, въоръжени с четири пушки, влизат в гимназията „Кълъмбайн“ в Литълтън, Колорадо, застрелват дванайсет ученици и един учител, раняват още дваайсет и зрима души и след това се самоубиват. — Б. пр.

Легендарен американски бейзболист, наричан „крал на хоумръна“. — Б. пр.

Lily, Pansy (англ.) — лилия, теменужка. — Б. пр.

Роза от Сарон (Шарон) — библейско име, символ на красотата, с което започва втора глава от „Песен на песните“: „Аз съм роза от Сарон, аз съм момина сълза.“ — Б. пр.

„Чернилко, не си пропилявай живота, стегни се, как ще успееш, ако не се опиташ...“ — Б. пр.

Моделът е наречен така заради буквата V (Първата от victory — победа), ознаменуваща победата над страните от Оста през Втората световна война. — Б. пр.

Припев от песента „Черната Бети“, изпълнявана от американската рокгрупа „Рам Джам“ и от Том Джоунс. — Б. пр.

Американски анимационен сериал, създаден през шейсетте години на XX век, в който Депюти Дог (куче) е заместник-шериф във Флорида. Сред другите герои е опосумът Посибъл.
— Б. пр.

Името на автора се пише *Joseph Wambaugh*, но се чете като Джоузеф Уомбо. — Б. пр.

Метод на обучение, при който асоциацията между дразнител и реакция се осъществява постепенно чрез многократно повторение до пълно затвърдяване на материала. — Б. пр.

Кърмит е името на прочутия жабок от „Мъпет Шоу“. Тъкмо затова потребителското име, което убиецът избира за Ходжис, е *kermitfrog19*. — Б. пр.

Английската дума *pitcher* означава и кана, и питчър (название на един от играчите в бейзбола); по същия начин се пише и произнася (простонародно) и думата *picture* (картина). — Б. пр.

Белегът на звяра (666) се споменава на няколко места в Библията, но основният пасаж е Откровение 13:15-18. Този белег действа като печат за последователите на Антихриста и лъжепророка (говорителя на Антихриста). Поставя се на ръката и на челото. — Б. пр.

Grim Sleeper (англ. — букв.) — жестокият сънливец. Престъпникът е наричан така, защото от време на време „заспивал“ и минавали години, докато отнеме живота на поредната си жертва. — Б. пр.

Играч, който попадне на полето „безплатен паркинг“, получава всички пари и събирането им започва отново. — Б. пр.

Shiny Happy People — популярна песен на групата „Ар. И. ЕМ“. — Б. пр.

Дороти Паркър (1893-1967) — американска авторка на стихотворения, драматургични и сатирични творби и на сценарии, известна със своето остроумие и наблюдателност. — Б. пр.

Юъл Гибънс (1911-1975) е известен с това, че повечето си време прекарвал на открито и често пътешествал. През шейсетте години на миналия век усилено рекламирал диетите, включващи годни за храна, но често пренебрегвани растения. — Б. пр.

Уай Ей Титъл (*Y. A. Tittle*) — бивш кво̀търбек от Националната футболна лига и Американската футболна конференция, който през 1971 е получил място в Залата на славата заради забележителните си спортни постижения. — Б. пр.

Героят в сериала се нарича Омар Литъл. Образът му е изграден върху живота на Дони Андрюс — наемен убиец, прочут в подземния свят на Балтимор. — Б. пр.

Weight Watchers International — международна компания, основана през 1963 от Джейн Нидеч и предлагаща различни продукти и услуги, подпомагащи намаляване на теглото. Програмата има за цел да създаде полезни навици у хората с наднормено тегло, да ги накара да се хранят здравословно и да правят повече физически упражнения. — Б. пр.

Голият връх — елемент от източнославянския фолклор, в частност украинския, свързан с магьосничество и със свръхестествени сили. Вдъхновен от легендите, Мусоргски създава „(Ивановата) нощ на голия връх“ — една от първите тонални поеми, композирани от руснак. — Б. пр.

„Небесната хрътка“ — поема от Франсис Томпсън, публикувана през 1893; в нея героят грешник бяга от Бог, но не може да се скрие от „тези силни крака, които го следват... с неизменно постоянство и с невъзмутима крачка“. — Б. пр.

„Зебра“ е дума от американския медицински жаргон и означава поставена необичайна диагноза, макар фактите да показват, че случаят е много по-елементарен. Фразата е „изкована“ в края на четирийсетте от доктор Тиодор Удуорд, който поучавал студентите си: „Чуете ли тропот на копита, логично е да предположите, че след вас препускат коне, а не зебри.“ — Б. пр.

Дуейн Майкъл Картър (1982-), известен с артистичния псевдоним Лил Уейн, е рапър от Ню Орлийнс. — Б. пр.

Кунта Кинте (1750-1822) — роден в Гамбия американски роб, емблематичен за страданията на африканките през робството, герой на биографичния роман „Корени: Сагата на едно американско семейство“ и едноименна телевизионна поредица. — Б. пр.

„Бръшлянова лига“ (*Ivy League*) — група висши училища, смятани за най-престижните в САЩ, в която влизат университетите Харвард, Принстън, Йейл, Корнел, Колумбия, Пенсилвания, Браун, Дартмут. — Б. пр.

Чаена партия (*Tea Party*) — обществено-политическо движение в Америка, прокламиращо консервативни десни политики и възникнало през 2009 като протест срещу икономическите мерки на Барак Обама. — Б. пр.

Mail Boxes Etc. (MBE) — глобална верига от центрове за бизнес услуги. — Б. пр.

Online phishing е трик, целящ потребителите на компютри да бъдат измамени така, че да разкрият своя лична или финансова информация. Най-често те получават имейл, който изглежда като официално съобщение от надежден източник, например банка, фирма за кредитни карти или почтен онлайн търговец. Получателите са насочени към измамнически уебсайт, където им се поисква да предоставят лични данни, например номер на сметка или парола. След това тази информация обикновено се използва за кражба на самоличност. — Б. пр.

Happy Days Are Here Again — популярна песен от 1929, известна в много интерпретации и станала емблематична за успешната президентска кампания на Рузвелт през 1932 г. — Б. пр.

Elm (англ.) — бряст. — Б. пр.

Northfield (англ.) — буквально — северно землице. — Б. пр.

Оклюдзионен фронт (англ. *occlusive front*) — метеорологично явление, при което се сливат топли и студени въздушни маси с различни свойства. — Б. пр.

The Wild Bunch (1969) — филм на режисьора Сам Пекинпа, пионер в използването на кървави натуралистични сцени с насилие. — Б. пр.

Comcast Corporation (с дъщерната *Xfinity*) — най-голямата американска телекомуникационна компания, следвана от *Time Warner Cable Inc.* — Б. пр.

Redbox — компания, специализирана и отдаване на дивиди и видеоигри под наем; *Netflix* — услуги за стрийминг на видеосъдържание в HD качество и с 5.1 съраунд звук. — Б. пр.

Американската компания *L. L. Bean, Inc* е специализирана в продажбата на спортно облекло, оборудване и екипировка, включително чрез поръчки по пощата и по интернет. — Б. пр.

Библия, Псалми, 27:13. — Б. пр.

The Bride of Frankenstein (1935), режисьор Джеймс Уейл — един от най-популярните класически филми на ужасите, продължение на оригиналния *Frankenstein* (1931). — Б. пр.

HAL 9000 — названието на компютъра-злодей, управляващ космическия кораб „Дискавъри Едно“ във филма на Стенли Кубрик „2001: Космическа одисея“ (1968). — Б. пр.

Министерство на вътрешната сигурност на САЩ (англ. *Department of Homeland Security*), създадено през 2002 г. за борба с тероризма като отклик на терористичните атаки от 11.09.2001. — Б. пр.

Яу Мин Пей (англ. *Ieoh Ming Pei*) — американски архитект от китайски произход (1917-), проектирал много известни сгради в САЩ и в целия свят. — Б. пр.

Whiteyville (анг.) — букв. — квартал за белокожи. — Б.пр.

Алюзия към трите лули, които прочутият литературен герой на Артър Конан Дойл трябва да изпуши, преди да разреши загадката в разказа „Лигата на червенокосите“. — Б. пр.

Алюзия към класическия сюжет с престъпление, извършено в заключената стая (англ. *the locked room mystery*) — поджанр на детективския роман. — Б. пр.

Традиционна американска песен от 1844 г. с много адаптации в киното и в популярната култура. — Б. пр.

Филип Рот (1933-) — американски писател, носител на многобройни награди, известен с блестящия си стил. — Б. пр.

Sexting (от *sex* + *texting*) — изпращане на съобщения, снимки или клипове с интимно съдържание чрез мобилни телефони и електронна поща. — Б. пр.

От англ. *crush fetish* — вид сексуален фетишизъм, при който възниква сексуална възбуда от смачкването с крак на предмети, храна или дребни животни, напр. насекоми. — Б. пр.

Голдфингър — контрабандист на злато, герой от третия филм от поредицата за Джеймс Бонд по едноименния роман на Иън Флеминг. — Б. пр.

National Investigations Committee On Aerial Phenomena (NICAP) — гражданска организация за изследване на НЛО, действала в САЩ между 1950 и 1980 година, която твърди, че официалните власти прикриват информация за пришълци от космоса. — Б. пр.

Cherry Garcia — вид сладолед с черешов вкус, наречен на Джери Гарсия (1942 — 1995), фронтмен на групата „Грейтфул Дед“. — Б. пр.

Денис Рейдър — американски сериен убиец, причинил смъртта на десетима души между 1974 и 1991, заловен през 2005. — Б. пр.

Покушенията от Белтуей — серия координирани убийства, извършени от двама души в рамките на три седмици през октомври 2002 в Мериленд, Вирджиния и във Вашингтон, окръг Колумбия. — Б. пр.

Джулиъс Хенри „Граучо“ Маркс (1890-1977) — легендарен американски комик, прочут със специфичните си мимики и скорострелни остроумия. — Б. пр.

Англ. *BOLO* — акроним за „*Be on the lookout*“ (Оглеждай се, бъди нащрек) — съобщение, разпращано до всички поделения на полицията при издирване на опасен престъпник. — Б. пр.

„Мортън Солт“ — американска компания с дълга история, производител на сол за кулинарни и индустриални цели, чието лого — момиченце с чадър под силен дъжд — присъства често в популярната култура. Мотото *When it rains, it pours* е идиоматичен израз, който в превод означава „Тръгне ли на лошо, става все по-лошо.“ — Б. пр.

Робърт Кларк „Боб“ Сигър (1945-) — американски рокпевец, китарист, пианист и композитор. — Б. пр.

„Вампайър Уикенд“ — американска рокгрупа от Ню Йорк, основана през 2006. — Б. пр.

Хулу — сайт за легално разпространение на видеосъдържание. — Б. пр.

Алюзия към „Когато амазонките нападат“ — комикс в шест книжки, публикуван през 2007.
— Б. пр.

Цитат от известния монолог „Да бъдеш или да не бъдеш“, „Хамлет“, действие III, сцена 1.
— Б. пр.

Хърбърт „Хърб“ Алпърт (1935) — американски тромпетист, пианист, певец и композитор.
— Б. пр.

„Стейпъл Сингърс“ — американска вокална група от втората половина на XX век, изпълнявала госпъл и соул музика. — Б. пр.

Джефри Пробст — американски телевизионен водещ и изпълнителен продуцент, получил награда „Еми“ за шоуто „Сървайвър“. — Б. пр.

Хъмфри Богарт в ролята на Филип Марлоу — частен детектив, главен герой в прочутите романи на Реймънд Чандлър. — Б. пр.

NASCAR (National Association for Stock Car Auto Racing) — автомобилни състезания, провеждани в САЩ. — Б. пр.

Джефри Майкъл Гордън (1971-) — американски професионален автомобилен състезател.
— Б. пр.

Кайл Томас Буш (1971-) — американски професионален автомобилен състезател и собственик на отбор. — Б. пр.

Карън Карпентър (1950-1983) — американска певица и перкусионистка, чиято смърт вследствие на тежка анорексия привлича общественото внимание към това заболяване. — Б. пр.

Библия, Притчи 31:10 и 31:13. — Б. пр.

Дейвид Берковиц, по-известен като „Синът на Сам“ — сериен убиец от 70-те години. — Б. пр.

Рейчъл Рей — популярна американска телевизионна водеща, носителка на няколко награди „Еми“ заради прочутото си кулинарно шоу. — Б. пр.

Песен от прочутия музикален филм „Магьосникът от Оз“ (1939) на „Метро Голдуин Майер“. — Б. пр.

РИКО — федерален закон за организациите, въввлечени в рекет и корупция, приет в САЩ в 1970 като противодействие на организираната престъпност. — Б. пр.

По Шекспир, „Отело“, I д. — Б. пр.

Американско сдружение в обществена полза, което има за основна цел гражданския контрол върху действията и актовете на държавните органи. — Б. пр.

О т *Spifl*'у (англ.) — издокаран, изтупан. Мистър Спифи е пингвинче от детския телевизионен сериал *Backyarders*, което се облича елегантно, много е придирчиво и рядко се забавлява. — Б. пр.

Демонстрационна група за висш пилотаж към военноморските сили на САЩ. — Б. пр.

Съкратено от алкохол, тютюневи изделия и огнестрелни оръжия. Пълното наименование е Агенция за контрол на алкохолните и тютюневите изделия, огнестрелните оръжия и експлозивите. — Б. пр.

Марка карамелени бонбони, покрити с млечен шоколад. — Б. пр.

Като мярка за безопасност пушенето на корабите се е разрешавало на строго определени места под специални лампи за пушене. Запалената лампа означавала, че може да се пуши. — Б. пр.

Музикален инструмент, създаден през XIX в., известен още като парен орган. Той се състои от големи свирки, в миналото — локомотивни, които с помощта на пара или компресиран въздух издават мощни звуци. Използвал се е най-вече в цирковете или на параходите. — Б. пр.